

Năm Trong Tay

Contents

Năm Trong Tay	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	60
21. Chương 21	63
22. Chương 22	66
23. Chương 23	69
24. Chương 24	72
25. Chương 25	75
26. Chương 26	78
27. Chương 27	81
28. Chương 28	86
29. Chương 29	92
30. Chương 30	97
31. Chương 31	103
32. Chương 32	106
33. Chương 33	109
34. Chương 34	112
35. Chương 35	115
36. Chương 36	118
37. Chương 37	121
38. Chương 38	124
39. Chương 39	127
40. Chương 40	130
41. Chương 41	133

42. Chương 42	136
43. Chương 43	139
44. Chương 44	142
45. Chương 45	145
46. Chương 46	147
47. Chương 47	150
48. Chương 48	151
49. Chương 49	154
50. Chương 50	157
51. Chương 51	160
52. Chương 52	163
53. Chương 53	166
54. Chương 54: Chương 54	169
55. Chương 55	172
56. Chương 56	174
57. Chương 57	177
58. Chương 58	180
59. Chương 59	183
60. Chương 60	185
61. Chương 61	188
62. Chương 62	191
63. Chương 63	193

Nắm Trong Tay

Giới thiệu

Truyện online hay mang tên Nắm Trong Tay là câu chuyện ngôn tình sắc kể về cô gái vụng về rơi vào vòng tay cảm thú

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-trong-tay>

1. Chương 1

Tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên dồn dập, dọa Dư Duyệt nhảy dựng, cô vội buông việc đang làm, nhận điện thoại, “Xin chào!”

“Tôi tìm Dư Duyệt!” Đầu dây bên kia giọng nữ không chút khách khí vang lên, cẩn thận nghe còn thấy có vài phần tức giận.

”Là tôi, xin hỏi chị là...” Không đợi cô nói xong, đã bị đối phương cắt ngang, ”Cô làm việc thế nào? Tài liệu của hạng mục Cát Lâm cô làm sao còn chưa sửa xong?” Dư Duyệt nhú nhú mày, nghe ra đây là Chu Đồng quản lí công trình bảo vệ môi trường, đề xuống tức giận, cười nói: ”Là như vậy, quản lý Chu, bưu kiện chị gửi cho tôi viết là ba ngày sau giao tài liệu.”

Không nghĩ tới bên kia nghe xong lời này của cô lại càng thêm tức giận, ”Ba ngày sau? Cô không thấy hạn đăng kí hạng mục hết hạn là hôm nay sao? Không có mất sao? Hai ngày thấy không phù hợp sao không hỏi một tiếng? Ban đầu hạng mục này chúng ta nắm chắc được 90%, bây giờ bị cô làm nhất chậm trễ, còn làm cái rắm!”

”Quản lý Chu, là chị viết sai ngày, nhưng...”

”Tôi viết sai? Cô nghĩ rằng tôi giống cô cả ngày không có việc gì sao? Dù tôi viết sai đi, vì sao cô không phát hiện ra?” Tiếng Chu Đồng đầy tức giận, ”Tôi nói cho cô Dư Duyệt biết, hạng mục này khẳng định bây

giờ không kịp báo danh, toàn bộ ngành chúng ta vì chuyện này đã bận một tuần, hậu quả thì cô xem rồi làm!”

Nói xong, liền phanh một tiếng cúp điện thoại.

Dư Duyệt xoa xoa lỗ tai nóng lên, liền mạng đem tức giận nuốt vào trong bụng.

Kỳ thực cô đã sớm chú ý tới ngày hết hạn báo danh của hạng mục cùng với thời gian Chu Đồng viết trên bưu kiện không phù hợp, nhưng vì Chu Đồng là người phụ trách hạng mục, cô ấy nói ba ngày sau muốn tư liệu, Dư Duyệt coi như lấy cô ấy làm chuẩn, nghĩ là hạng mục lùi lại, hướng hồ loại chuyện này ở công ty các cô thường có, vì thế không có hỏi nhiều, không nghĩ tới lại mang vạ vào thân.

Dư Duyệt càng nghĩ càng uất ức, cố nhẫn nhịn, rốt cuộc vẫn là không nhịn được đi vào văn phòng của trưởng bộ phận Vương Thành, nói chuyện này với anh ta, cuối cùng, lại bỏ thêm một câu, “Quản lý Vương, lần này sự việc quả thật em có sơ sẩy, muốn em chịu trách nhiệm em nhận, nhưng quản lý Chu dựa vào cái gì mà nói vấn đề là của một mình em, rõ ràng chị ấy viết sai ngày.”

Việc này thật sự không nhỏ, nếu là bình thường lão đại công ty Trần tổng không chú ý hạng mục thì tốt, nhưng hạng mục lần này Trần tổng đặc biệt coi trọng, thậm chí đã bắt đầu để bộ phận nghiên cứu phát triển chuẩn bị dụng cụ.

Vương Thành lập tức buông văn kiện đã ký được một nửa, nói với Dư Duyệt: “Cô đừng vội, bây giờ cùng tôi lên văn phòng của Trần tổng, nói tình huống cho Trần tổng nghe, hiện tại chỉ có thể xem thái độ của Trần tổng.”

Dư Duyệt gật gật đầu, đang chuẩn bị theo sau Vương Thành rời đi, điện thoại nội bộ trên bàn của anh ta chợt vang lên.

Vương Thành nghe điện thoại, đúng là Trần tổng.

”Mọi chuyện tôi đã nghe tiểu Chu nói, có phải Dư Duyệt ở bộ phận các anh không làm việc hay không? Mới tốt nghiệp sao? Cô ta là ai tuyển? Hạng mục quan trọng vậy dám bắt cấn!” Trần tổng ở bên kia đập bàn quát vang trời, có vẻ rất tức giận.

Ngừng một chút, không đợi Vương Thành nói lại tiếp tục quát: “Được rồi, anh cái gì cũng không cần nói, cũng không cần bảo vệ cô ta, hôm nay phá hỏng một hạng mục của tôi, nói không chừng ngày mai làm hỏng hạng mục trong một tháng của tôi! Người như thế công ty chúng ta không dám thuê, ngày mai bảo cô ta đi làm thủ tục nghỉ việc đi.”

Cúp điện thoại của Trần tổng, Vương Thành đứng bên cạnh bàn có chút khó xử nói với Dư Duyệt: “Dư Duyệt, thật xin lỗi, tôi thật sự không giúp được cô.”

”Không sao.” Dư Duyệt khịt khịt mũi, miễn cưỡng cười cười với Vương Thành, “Lần này cũng tại bản thân tôi, coi như mua một bài học đi.”

Vương Thành thở dài, thật sự không biết làm sao an ủi cô gái trước mặt gần như có thể tính là con gái mình, cuối cùng đành phải vỗ vỗ vai cô.

Dư Duyệt ủ rũ thu dọn đồ tan tằm, một đồng nghiệp cùng bộ phận nói với cô.

”Aizz, Ngư Ngư, cô đừng ganh đua với Chu Đồng, cô đó...” Cô ấy nhìn xung quanh, thấy trong văn phòng mọi người đi gần hết rồi, mới đến bên Dư Duyệt vừa giúp vừa lặng lẽ nói: “Chu Đồng và Trần tổng có một chân đây, lúc cô còn chưa tới Chu Đồng đã từng đưa con trai của chị ta đến công ty một lần, cô không thấy chứ, con trai của chị ta quả thực với Trần tổng như một khuôn mẫu khắc ra!”

Dư Duyệt về nhà, ngay cả cơm chiều cũng chưa ăn, liền gọi điện thoại cho bạn tốt Phùng Vũ Thần, trong giọng nói toàn là ghen ngào, “Dựa vào cái gì mà bảo tố từ chức? Rõ ràng là cô ta viết sai ngày, xảy ra chuyện liền để một mình tố gánh!”

Phùng Vũ Thần chỉ tiếc rên sất không thành thép mắng cô, “Ai bảo lúc đó cậu không chạy tới văn phòng của Trần tổng nói, vốn là cậu có lí, bị Chu Đồng đánh đòn phủ đầu cậu thành kẻ sai rồi, thôi, như bây giờ thì có ích gì, xứng đáng!”

Dừng một chút, thấy bên kia im lặng, lại mềm lòng, khuyên bảo: "Ngư Ngư, tính cậu thẳng thắn, không câu nệ tiểu tiết, đây là chuyện tốt. Nhưng cũng không thể cứ để cho người khác bắt nạt, không phải đổi công ty thôi sao, có cái gì lớn lao đâu! Trên đời có hàng nghìn hàng vạn công ty, không được thì mình đổi!"

Dư Duyệt cắn môi nói: "Chỉ là tớ cảm thấy không cam lòng! Thà ở lại công ty ghê tởm, Chu Đồng cũng không muốn từ chức!"

"Có chút tiền đồ được không! Cậu không phải nói cái cô Chu Đồng kia cùng lão tổng công ty các cậu không minh bạch à? Cậu không từ chức không phải là gấp gáp để cho người khác bắt nạt ư! Cậu vui vẻ chút cho tớ, ngày mai vừa lên văn phòng lập tức đi làm thủ tục từ chức, bằng không cẩn thận tớ đánh đến công ty cậu, ở trước mặt mọi người bắt cậu về!"

Dư Duyệt run một cái, bị dọa thiếu chút nữa vứt đi 5S mà cô được thưởng, cô biết nếu cô không nói, lấy tính cách của Phùng Vũ Thần, tuyệt đối có khả năng đánh giết tới công ty bọn họ, vội vàng vừa gạt đầu như gà mổ thóc, vừa thề son sắt bày tỏ ngày mai cô nhất định sẽ từ chức.

Lúc này Phùng Vũ Thần mới vừa lòng, dùng bả vai và gò má kẹp di động, hai tay lục lọi học bàn, tìm một tấm danh thiếp đơn giản nhưng không mất đi khí chất, suy nghĩ một chút, vẫn nói với Dư Duyệt: "Mấy ngày hôm trước Quý Vân Phong mang danh thiếp quản lý phòng nhân sự của công ty bọn họ đến đây, tớ đọc số điện thoại của anh ta cho cậu, cậu nhớ kỹ, đến lúc đó thật sự không được thì đem số điện thoại này đập vào mặt Chu Đồng! Không phải so chỗ dựa sao, tớ ngược lại rất muốn nhìn xem chỗ dựa của Hoa Vũ này có đủ vững chắc không!"

Quý Vân Phong là bạn trai Phùng Vũ Thần, chung một ngành với Dư Duyệt, đều làm bên bảo vệ môi trường, nhưng công ty cách biệt một trời một vực.

Dư Duyệt là người thông minh, nháy mắt thẳng lưng, đó là điện thoại của quản lý phòng nhân sự Hoa Vũ đấy! Cô gần cung phụng như Phật, đâu xem như rác được!

Chỉ cần làm ngành bảo vệ môi trường, không ai không biết Hoa Vũ, mặc kệ là chính phủ ngành hay đại lý công ty, đều muốn đi theo Hoa Vũ xin hợp tác, hoàn toàn khác với công ty nhỏ của bọn họ.

Đối với người trong ngành bảo vệ môi trường, Hoa Vũ chính là một tòa thần điện, dù vào đó làm thực tập sinh, nói ra cũng có mặt mũi!

Cúp điện thoại, Dư Duyệt xem số điện thoại mình ghi nhớ kia, trái tim lập tức đập ầm ầm. Cô lại có số điện thoại của quản lý phòng nhân sự Hoa Vũ đấy!

Chu Đồng, Trần tổng cái gì, quả thực không là gì cả!

Ngày hôm sau, Dư Duyệt cầm tờ giấy nhỏ ghi số điện thoại của quản lý phòng nhân sự Hoa Vũ, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào công ty, không ngờ vừa vào văn phòng, mới đi ngang qua văn phòng của Chu Đồng thì nghe được một cuộc cố ý châm biếm.

"Ui, có người còn cảm thấy bản thân không sai nữa, không phải vẫn thu dọn đồ từ chức sao!" Chu Đồng mềm mại tựa vào ghế tựa trong văn phòng, cố ý lớn tiếng nói cho Dư Duyệt nghe.

Kỳ thực đối chuyện này cô ta rất chột dạ, nếu không phải cô ta nhớ lầm ngày thì sẽ không làm cho toàn bộ hạng mục hỏng, may mắn Dư Duyệt mới đến công ty không lâu, còn chưa tiếp xúc với nhân viên cao cấp của công ty, cho cô ta một cơ hội chối bỏ trách nhiệm, bằng không dựa vào sự giận dữ của Trần tổng, chỉ sợ dù quan hệ của hai người bọn họ không bình thường, nhưng đánh mất hạng mục lớn như vậy cũng sẽ không tha cho cô ta.

Hiện tại Dư Duyệt bị cô ta chèn ép đi rồi, sự việc lần này sẽ không có người thứ hai nói ra, cô ta mới cảm thấy thổ phào nhẹ nhõm. Nhưng vừa nghĩ đến hôm qua Dư Duyệt nói do cô ta sai, Chu Đồng liền tức giận không có chỗ phát tiết, lúc này thấy cô cũng nhịn không được muốn nói vài câu.

Hiện tại trong văn phòng mọi người đến gần hết rồi, Chu Đồng vừa nói thế, rất nhiều người lập tức nhìn bên này. Lòng Dư Duyệt đột nhiên dâng trào cảm giác khó chịu, chỉ cảm thấy mọi ánh mắt đều thiêu đốt người, cô cắn cắn môi, xoay người vừa định trốn xa chỗ khó xử này, đột nhiên lại nghĩ tới số điện thoại trong túi mình. Bước chân thoáng cái dừng lại!

Trong túi của cô là số điện thoại của quản lý phòng nhân sự Hoa Vũ cô sợ cái gì!

Sờ tấm card nhỏ trong túi, nháy mắt Dư Duyệt cảm thấy sức mạnh cả người bùng nổ. Cô xoay người đến trước mặt Chu Đồng, mỉm cười với cô ta. Trong lúc Chu Đồng tức giận nhìn chằm chằm, cô cúi xuống cầm điện thoại trên bàn cô ta, dựa theo số điện thoại trên tờ giấy nhỏ gọi điện.

"Dư Duyệt, cô đây đang làm..."

Chu Đồng còn chưa nói hết, Dư Duyệt lập tức ấn loa ngoài, giọng đàn ông trong trẻo nhưng lạnh lùng nhất thời xuyên qua microphone truyền khắp văn phòng, "Xin chào, tôi là Hoa Vũ..."

Chu Đồng lập tức há hốc mồm, nửa câu nói sau nghẹn trong cổ họng nửa ngày cũng nói không ra, nghẹn đỏ mặt tía tai, quả thực giống con cá mắc cạn!

Đầu óc Dư Duyệt kêu ong ong, mọi sự chú ý đều tập trung ở hai tiếng Hoa Vũ kia, căn bản không nghe được anh ta còn nói gì nữa. Khẩn trương nuốt nước miếng, nhắm mắt, thở cũng không dám thở, nói một mạch luôn.

"Chào anh, làm phiền rồi, tôi là Dư Duyệt, tốt nghiệp đại học Z khoa sinh vật công trình, làm trong ngành bảo vệ môi trường hai năm, dù là trạm khí tượng, trạm thủy văn hay xây dựng hạng mục tôi đều đã tham gia, muốn hỏi anh thử có thể cho tôi cơ hội đến Hoa Vũ phỏng vấn hay không?"

Cô nắm chặt lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, nét mặt tuy giả vờ trấn định, nhưng khóe môi cắn chặt lại bán đứng cô. Nếu là ngày thường, Dư Duyệt tuyệt đối sẽ không làm chuyện to gan như vậy, nhưng hôm nay vì tranh cãi, đầu cô nóng lên, nên cái gì cũng không quan tâm.

Dư Duyệt đã chuẩn bị tốt cho dù bị mắng hoặc bị gác điện thoại, thì dù sao đều phải rời khỏi công ty, Thâm Quyển lớn vậy, từ chức xong ai biết ai, cùng lắm cho bọn họ thêm một trò cười!

Không nghĩ tới bên kia giật mình ngậy ra một lúc, lại nói ra lời ngoài dự đoán của cô, "Hạng mục nào cũng từng tham gia?" Giọng người đàn ông trẻ tuổi có vẻ hứng thú, "Đã thi giấy chứng nhận nghề chưa?"

"Thì, thì rồi!" Dư Duyệt nuốt nước miếng, kích động trả lời một tiếng, dừng một chút, máy móc nghịch cái nút, "Nếu anh muốn xem, tôi có thể mang đến Hoa Vũ cho anh xem!"

"Thế..." Bên kia trầm ngâm, dừng một chút, làm Dư Duyệt và mọi người trong văn phòng đều hồi hộp hết lên.

Mới chậm chạp hỏi một câu, "Thế tôi muốn hỏi cô Dư, cô đang ở tình huống nào gọi điện thoại cho tôi?"

Nháy mắt trong đầu chạy qua vô số đáp án, Dư Duyệt cuối cùng vẫn cắn răng nói thật, "Sau khi bị ông chủ không nói lý bất thôi việc!"

Bên kia phụt một tiếng cười vui vẻ, ngừng vài giây, nói ra một câu làm Dư Duyệt kém chút nữa ngất đi, "Vậy thứ hai cô đến Hoa Vũ phỏng vấn đi."

Kết thúc điện thoại, Dư Duyệt vẫn hơi mơ hồ nhưng lập tức tỉnh táo, cô lại được Hoa Vũ thông báo đi phỏng vấn! Trời ạ! Cho dù là phỏng vấn chỉ cần vào xem hình tượng Hoa Vũ thôi cũng được!

"Quản lý Chu." Dư Duyệt lắc lắc di động với Chu Đồng còn ngốc hơn chính mình, hắt cằm lên, "Nhờ phúc của chị, nói không chừng tôi sẽ trở thành nhân viên của Hoa Vũ đấy!"

Ngừng một chút, lại dùng giọng điệu rất khoe khoang thành khẩn nói, "Quản lý Chu, nếu đến lúc đó tôi được đến Hoa Vũ làm việc, nhất định sẽ quay về thăm chị."

Nói xong, cũng không xem Chu Đồng bị cô làm cho tức đến suýt phun máu, ngang nhiên đi khỏi công ty.

Gió mùa hạ thổi những cơn mưa bụi làm không khí ẩm ướt, lành lạnh, Dư Duyệt giật mình một cái, rốt cục tỉnh lại.

A!!! Cô sẽ đi Hoa Vũ phỏng vấn!! Hoa Vũ to lớn! Lo lắng cái gì! Chút tính sau! Hiện tại đi ăn hai cái chân gà để an ủi đã!

2. Chương 2

Cứ như vậy, Dư Duyệt vui vẻ trở thành một người chờ việc làm. Đương nhiên, cô là một người không giống người bình thường, vui vẻ, là người mỗi ngày nằm mơ cũng sẽ bật cười chờ sắp xếp việc làm.

Phùng Vũ Thần không biết chuyện tốt cô làm, còn an ủi cô, "Công việc dư thừa, việc cần người còn có rất nhiều! Cậu muốn bằng cấp có bằng cấp, muốn vóc người có vóc người, muốn đầu óc có đầu óc, đừng lo lắng, chỗ này không cần thì còn chỗ khác!"

"Đúng vậy! Vì chúc mừng tốt thuận lợi nghỉ việc, cuối tuần chúng ta cùng đi suối nước nóng ở làng du lịch đã nói lúc trước chúc mừng một phen đi!"

Dư Duyệt rằng rắc cần một ngụm dưa chuột trong tay, lau nước dưa chuột nơi khóe môi, cười tủm tỉm nói.

Trước kia cô đã muốn đi ra ngoài du lịch rồi, nhưng ngại bình thường bận quá, đến cuối tuần cũng chỉ muốn nghỉ ngơi, căn bản không muốn nhúc nhích, cho nên không thể thực hiện.

Lần này nghỉ việc xong, mặc dù có hơn nửa tháng tiền lương, nhưng cũng không có cách nào ngăn cản tâm trạng của cô.

Cô lên mạng xem xét nửa ngày, rốt cục phát hiện một nơi rất tốt!

Đó là một làng du lịch, xung quanh được đủ loại cây hoa quả vây quanh, chẳng những có thể miễn phí hái trái vải, long nhãn, thậm chí thanh long trong vườn quả, cũng có thể tùy ý chọn mang về.

Quan trọng hơn là, bên trong làng du lịch này còn có suối nước nóng tự nhiên!

Dư Duyệt cố tình xem bình luận trên mạng về suối nước nóng ở làng du lịch, gần như tất cả đều khen ngợi. Vì thế lần trước gọi điện thoại liền nói với Phùng Vũ Thần, hẹn cô ấy cùng đi.

"Không phải nói sớm rồi sao, áo tắm tớ đã chuẩn bị xong rồi." Phùng Vũ Thần cười hắc hắc, kéo dài giọng, "Bikini đó."

"Phi! Táo bạo!" Dư Duyệt cười mắng một tiếng, ngừng vài giây, cắn hết miếng dưa chuột cuối cùng trong tay, chậm chậm nói: "Vũ Thần ơi..."

"Có chuyện nói mau!" Phùng Vũ Thần là người nóng nảy, chịu không nổi cô chậm chậm nói như vậy, trừng mắt thúc giục cô.

"Thực ra ngày đó tớ đã gọi điện cho quản lý của Hoa Vũ," Dư Duyệt cố ý dừng một chút mới tiếp tục nói: "Anh ta bảo tớ thứ hai đi Hoa Vũ phỏng vấn! Vũ Thần, mau hét chói tai nói cậu sùng bái tớ đi!"

Nhưng phản ứng của Phùng Vũ Thần hoàn toàn khác với dự đoán của cô.

"Cái gì? Cậu thật sự gọi cho số điện thoại đấy?" Giọng Phùng Vũ Thần không tự chủ được đề cao vài đề-xi-ben, mang theo mười phần khiếp sợ, thậm chí cách điện thoại Dư Duyệt cong có thể đoán được, hiện tại cô ấy nhất định đi tới đi lui, đầm ngực dậm chân.

Dư Duyệt lấy làm lạ hỏi: "Sao thế? Cậu cho tớ số điện thoại không phải để tớ gọi ư?"

"Tớ cho cậu dừng khí, thêm can đảm thôi, cậu biết không?!" Phùng Vũ Thần ở đầu dây bên kia mạnh mẽ bứt tóc.

"Không sao mà." Dư Duyệt dừng cảm cười, "Người quản lý kia rất tốt, còn bảo tớ đi phỏng vấn đấy, nói không chừng sau này tớ..."

"Phỏng vấn cái rắm!" Phùng Vũ Thần nôn nóng đánh gãy Dư Duyệt mơ mộng hão huyền, "Đó không phải là số điện thoại của quản lý phòng nhân sự Hoa Vũ!"

"Cái gì?" Dư Duyệt sợ hãi, "Vậy, đó là ai?" Nói rồi, quản lý phòng nhân sự Hoa Vũ sao có thể dễ dàng đồng ý cho cô phỏng vấn chứ, hóa ra không phải.

Dư Duyệt thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy Hoa Vũ sẽ không dễ gần vậy, trong lòng lại có chút uể oải, bản thân quả nhiên không có mệnh tốt.

"Vậy chẳng lẽ là kẻ lừa đảo?" Cô nắm di động dè dặt hỏi.

"Kẻ lừa đảo cái rắm," Phùng Vũ Thần tức giận đáp, sau đó yếu ớt nói một câu thiếu chút làm Dư Duyệt ném di động ra cửa sổ.

"Đó là tổng giám đốc của Hoa Vũ."

"Cái gì, cái gì?"

"Người cậu gọi là tổng giám đốc của Hoa Vũ."

"!!!"

"Tớ không đi! Tớ không đi! Hiện tại tớ chỉ muốn đi chết..." Dư Duyệt vừa liều mạng bám khung cửa, vừa liều mạng phản kháng Phùng Vũ Thần.

Biết ngày đó số điện thoại cô gọi là của tổng giám đốc Hoa Vũ, Dư Duyệt cảm thấy cả người đều không tốt.

Vị tổng giám đốc đó là ai, có thể đùa sao? Phi! Không đúng, tổng giám đốc là chức vị to cỡ nào, còn là tổng giám đốc của Hoa Vũ nữa! Mình lại có thể lỗ mãng gọi điện cho người ta, còn cho mấy người chứng! Quả thực không thể tha thứ!

Mỗi khi nghĩ lại cảnh tượng đấy, cô đều có loại kích động muốn giết chết bản thân!

Tổng giám đốc là người mà ai cũng có thể gọi điện sao? Hơn nữa cô ngốc nghếch tự giới thiệu, nói không chừng tổng giám đốc người ta cúp máy xong liền ở trong văn phòng vụng trộm cười cô rồi!

Quả thực không có cách nào sống mà!

"Không đi cũng phải đi!" Phùng Vũ Thần dùng sức tách ngón tay cô bám trên khung cửa, vừa tận lực kéo cô ra ngoài, vừa hung ác nói: "Đã nói cùng đi tắm suối nước nóng, cậu dám cho tớ leo cây, không muốn sống chắc!"

"Chẳng phải cậu có Quý Vân Phong rồi sao? Dẫn tớ theo làm bóng đèn hả?" Cả người và áo tắm bị nhét vào trong xe, Dư Duyệt phản kháng không có hiệu quả, ỉu xìu dựa vào ghế sau kháng nghị.

"Bóng đèn con khỉ, vợ chồng già! Hơn nữa, lần trước sao cậu không nói cậu là bóng đèn đi!" Phùng Vũ Thần vừa thắt dây an toàn, vừa quay đầu nói với Dư Duyệt: "Được rồi, cậu đừng dùng vẻ mặt khóc tang đó nữa, chỗ này cũng do cậu đề nghị đi thôi, không phải chỉ là tổng giám đốc Hoa Vũ ư? Nói không chừng anh ta nhìn trúng cậu đấy!"

"Thật hả?" Ánh mắt Dư Duyệt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm Phùng Vũ Thần, "Cậu thật sự cảm thấy anh ta sẽ muốn tớ?"

Phùng Vũ Thần lườm cô một cái, bình tĩnh nói: "Đừng nói mập mờ kiểu đó, cho dù vào Hoa Vũ, cậu cũng chỉ là một viên chức nhỏ thôi."

Dùng một chút, lại bỏ thêm một câu, "Đương nhiên, xác suất cậu vào được Hoa Vũ chỉ bé thế này thôi." Phùng Vũ Thần vươn ngón tay nhỏ, chỉ chỉ đầu ngón tay nói.

Dư Duyệt kêu rên một tiếng, cảm thấy trái tim mình bị tàn nhẫn đâm một đao, dọc đường đi luôn luôn ôm trái tim ồn ào muốn tuyệt giao với Phùng Vũ Thần, Quý Vân Phong xem rất vui vẻ.

Chẳng qua tâm trạng lại tốt hẳn lên, đối với chuyện du lịch suối nước nóng cũng có chút mong chờ.

Ba người xuất phát rất sớm, nhưng phải đến chạng vạng mới đến nơi, dọc đường đi lo lắng vui vẻ luân phiên, không chỉ đột nhiên gặp mưa to lúc ở trạm đỗ xăng, thì tìm kiếm làng du lịch hơn một tiếng.

Cuối cùng lúc đến nơi, Quý Vân Phong vỗ chỗ ngồi không nhận được cảm khái, "Nơi này tuyệt thật! Quý càn quét cũng tìm không thấy!"

Dư Duyệt bị giày vò đến mức chẳng còn tâm trạng nào, ném túi xách lên chiếc giường nhỏ rồi bắt đầu ngủ bù. Đến khi ăn tối mới xoa mắt nhập nhèm buồn ngủ rời giường, may mà hoạt động kế tiếp là tắm suối nước nóng thành công chữa khỏi tâm trạng Dư Duyệt.

Bể tắm nước nóng ở làng du lịch không phải loại to, mà chia thành từng bể nhỏ nhỏ, có hình dáng xinh đẹp, một bể cùng lắm chỉ có thể tắm ba người, con suối kêu ùng ục bốc hơi nước lên, tại đây ban đêm thấp hơn ba mươi độ, vậy mà còn có thể nhìn thấy một tầng khí nóng lượn lờ trên mặt đất.

Dư Duyệt lau nước miếng nơi khóe miệng, vội vàng nhào vào bể nước nóng, thoải mái thở ra một tiếng, cảm thấy thảnh thơi cũng có thể chấp nhận được.

Bắt đầu ngâm mình trong suối nước nóng rất sảng khoái, toàn thân từng lỗ chân lông đều hoàn toàn thư giãn, thoải mái, tut không biết vì sao trong lòng có cảm giác buồn rầu, khó thở, nhưng Dư Duyệt cũng không để ý.

Đùa à, mất nhiều tiền vậy để đến tắm nước nóng, sao có thể bỏ dở nửa chừng chứ!

Vì thế, đợi đến khi cô phát hiện điều bất thường, thì muộn mất rồi.

Lòng khó chịu như bị tảng đá lớn đè ép, ngay cả hô hấp có chút khó khăn, Dư Duyệt hoảng hốt, đỡ thành bể muốn đứng lên.

Nhưng hai chân lại mềm nhũn như mì sợi, cho dù cô cố gắng thế nào cũng đứng không nổi. Đầu óc bởi vì thiếu khí mà trở nên mơ hồ, cảm giác được áp lực nước càng lúc càng lớn...

Trước mắt một mảnh mơ hồ, Dư Duyệt gần như có thể nghe được tiếng trái tim đập dồn dập, giống như nhịp trống của tử vong, từng chút từng chút tàn nhẫn đập vào ngực.

"Cứu... Cứu mạng..." Cô hé miệng, suy yếu la lên.

Nhưng vì nghĩ cho khách, làng du lịch thân thiết thiết kế khoảng cách từng bể tắm một cách thích hợp, nếu hai người đang tắm bỗng nhiên hăng hái lên, muốn làm chút chuyện gì đó không hài hòa, thì người khác trên cơ bản cũng không phát hiện được.

Do đó tiếng kêu như mèo kêu của Dư Duyệt vốn không làm người khác chú ý.

Chẳng lẽ mình chết ở chỗ này sao? Đến lúc đó nói không chừng còn lên báo Thâm Quyền ngày mai.

"Cô gái đầu tiên tắm nước nóng vì thân thể rất yếu mà bỏ mình!"

Dư Duyệt bội phục bản thân muốn chết, giờ phút này lại còn có thể nghĩ linh tinh.

Thân thể dần dần chống đỡ không nổi, bắt đầu chìm xuống, nước nóng tràn qua cằm... Dư Duyệt thở dài trong lòng, bản thân quả nhiên là người mệnh khổ, ngay cả chút phú quý cũng hưởng thụ không nổi!

May mà tiền vay học đại học đã trả xong, còn góp chút gửi ngân hàng, về sau bà của cô không cần vất vả lắm.

Đang miên man suy nghĩ, Dư Duyệt bỗng cảm thấy bả vai chợt lạnh, tiếp theo thân thể mình cũng lạnh, bị lực mạnh mẽ trực tiếp túm ra khỏi nước.

Lòng ngực không có nước ấm áp đè nén, hô hấp nhất thời tốt lên. Cô mở to miệng hít thở không khí mới mẻ bên ngoài, muốn nhìn xem ân nhân cứu cô là ai, lại phát hiện làm sao cũng nhìn không được!

Ánh mắt chớp vài cái, mới ý thức được hóa ra người nọ vác cô lên vai!

Oa, đúng là anh chàng mạnh mẽ!

Dư Duyệt nuốt nước miếng một cái, vừa định mở miệng nói cảm ơn, bỗng thấy sau gáy buông lỏng, giây tiếp theo, một trận mát gió thổi qua, nút thắt trên cổ cô, áo tắm ướt sũng dùng một cái quất thẳng vào mặt người ấy. Cho dù là Dư Duyệt, cũng thấy là khuôn mặt đẹp trai kia cực kỳ bi thảm!

3. Chương 3

Một tiếng trong trẻo lại vang dội này, hiển nhiên bị quất không nhẹ.

Cảm giác rất đau... Cả người Dư Duyệt run lấy bầy, nhận thấy người đàn ông đột nhiên dừng bước, trong lòng cả kinh, người này sẽ không thẹn quá thành giận sau đó trực tiếp ném mình xuống chứ?

"Cái kia..." Cô liều mạng nghiêng đầu muốn đối mặt với tầm mắt người đàn ông, nói cho anh biết cô không cố ý, ai ngờ lại phát hiện anh căn bản không có chú ý tới động tác của mình, ngược lại ánh mắt bình tĩnh dừng ở nơi nào đó, nửa ngày cũng không dời mắt.

Dư Duyệt nghi hoặc theo tầm mắt của anh cúi đầu nhìn, nhất thời sợ hãi kêu một tiếng che ngực lại.

Lúc này áo tắm cô rộng lưng thùng dọc bờ vai buông xuống dưới, kiểu thiết kế của áo tắm căn bản không che được cảnh xuân trước ngực, lộ ra bộ ngực trắng nõn non mềm, run rẩy. Cô vừa bước ra khỏi bể tắm, trên da còn lưu lại giọt nước như có như không, dưới đèn mờ mịt có một loại mê hoặc không rõ.

Anh ngẩn người, động tác cực nhanh thả cô xuống, xoay mặt sang chỗ khác.

"Cảm, cảm ơn anh." Dư Duyệt đỏ mặt nắm dây lưng áo tắm, lui về sau một bước nhỏ, đầu cũng không dám ngẩng lên, cố nén sự ngượng ngùng trong lòng nói cảm ơn, "Nếu không có anh, chỉ sợ tôi chìm xuống đấy rồi."

"Không có việc gì." Giọng người nọ nhàn nhạt, rất trong trẻo lạnh lùng, căn bản không để việc mình mới cứu một mạng người trong lòng.

Dư Duyệt không biết sao luôn cảm thấy giọng người này hình như nghe ở đâu rồi...

"Anh cũng tới nơi này nghỉ ư, buổi tối trên núi muỗi nhiều, anh đừng ra ngoài đi dạo." Dư Duyệt bảnh ít đi, bảnh quy lại, dặn người trước mặt một câu.

"Ừm." Hình như người đàn ông trời sinh nói ít, cũng có thể do đối mặt với người lạ không có gì để nói, chỉ bật ra một âm tiết đơn giản.

Dư Duyệt biết cứ ngó ngán tiếp hai người sẽ xấu hổ, bèn vỗ vỗ bọt nước trên người, nói: "Tôi về phòng trước, không quấy rầy anh tắm bộ, tóm lại rất cảm ơn anh."

Nói xong, cúi người cảm ơn, liền xoay người bỏ đi, đột nhiên nhìn thấy dưới ánh đèn đường có cái gì đó lóe lên, chăm chú nhìn, không ngờ là thẻ phòng.

Cúi đầu thấy hai tay trống không, Dư Duyệt ngồi xổm xuống nhặt thẻ phòng lên, thở phào nhẹ nhõm, may mà phát hiện, bằng không đến lúc đó không vào phòng được sẽ rất phiền phức.

Khách sạn mà bọn Dư Duyệt ở là phòng kiểu Nhật, bên ngoài là hành lang bằng gỗ lim, ngoài hành lang là vườn vải, cho nên bây giờ trong hành lang đặc biệt tối, mặc dù có ánh trăng, cũng khó nhìn được số phòng.

Dư Duyệt cầm thẻ phòng quẹt trên bảng điện tử vài lần cũng quẹt không được, gấp tới mức trán cũng toát mồ hôi.

Chẳng lẽ bị dính nước nên hỏng? Cô chưa từng nghe có chuyện như vậy đấy!

Lẽ nào bản thân đi nhầm phòng?

Cô nhíu mày suy nghĩ một lúc, phòng Phùng Vũ Thần và Quý Văn Phong đối diện phòng cô, thế có lẽ đây là phòng của họ, mình thử phòng phía sau xem.

Lúc này khóa điện tử rốt cuộc vui vẻ vang lên, Dư Duyệt thở phào nhẹ nhõm, xem ra là mình đi nhầm.

Nhưng đợi đến khi cô đẩy cửa phòng, bật đèn sáng khắp phòng, cô lập tức phát hiện không đúng.

Dù là bộ âu phục trên tường hay giày da trên đất, đều nói lên rằng đây là phòng của đàn ông!

Sao có thể đi nhầm chứ? Chẳng lẽ thẻ này là thẻ đa năng, phòng nào cũng có thể quẹt?

Dư Duyệt nghi hoặc lắc đầu, đang định ra khỏi phòng, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo cô liền cảm thấy cổ tay bị nắm chặt, giọng người đàn ông lạnh như băng vang bên tai, "Cô là ai? Đến phòng tôi làm gì?"

"Cái kia, cái kia tôi cũng không biết sao vào nhầm phòng nữa." Cổ tay lập tức đau buốt, cánh tay cũng bầm tím, Dư Duyệt cả người phát lạnh, vội vàng giải thích: "Tôi dùng thẻ phòng không mở được phòng của tôi, nghĩ là đi nhầm phòng, không ngờ lại mở được phòng của anh, rất xin lỗi, tôi thật sự không cố ý."

Lực bóp trên cổ tay buông lỏng, Dư Duyệt xoay đầu, lại nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, không ngờ là người cứu cô ở suối nước nóng!

"Sao lại là anh?"

Không quan tâm cô đang ngạc nhiên, Tịch Thành Nghiễn nhũu mày sờ sờ túi quần mình, lại phát hiện bên trong rỗng tuếch. Anh đi tới cửa rút thẻ phòng rút ra, cẩn thận nhìn, mới nói: "Đây là phòng 106, phòng tôi."

Dư Duyệt nhận thẻ phòng nhìn kỹ, phát hiện phía trên dán một cái mác nhỏ ghi: 106.

"Thật xin lỗi, vừa rồi tôi nhìn thấy trên mặt đất có một cái thẻ phòng, tưởng là của tôi nên nhặt lên, tôi ở phòng 105." Dư Duyệt rất xấu hổ liên tục xin lỗi. Nửa đêm đi nhầm phòng người ta, dù không phải cố ý, cũng dễ dàng khiến người khác phản cảm, vả lại người này còn vừa mới cứu mình.

Nhưng thẻ thì thẻ phòng mình đâu? Chẳng lẽ chìm trong bể nước nóng rồi?

Trong lòng Dư Duyệt sợ hãi, tay phải không để ý vung lên, thẻ phòng trong tay liền thẳng tắp bay đi ra ngoài, dừng ở một góc cách xa bọn họ.

Đối diện với tầm mắt của Tịch Thành Nghiễn, cô lập tức ngượng ngùng, nắm mái tóc ướt sũng, đang muốn đi nhặt thẻ phòng, đột nhiên đèn trong phòng lại tắt.

Phòng trong khách sạn đều cắm thẻ phòng trên bảng điện tử mới có điện, Tịch Thành Nghiễn rút thẻ phòng ra mà vẫn còn có thể chống đỡ vài giây mới tắt đèn đã là kỳ tích rồi.

Trong phòng tối đen, yên tĩnh một cách đáng sợ, bên ngoài không biết có con gì kêu, tự dưng giống như nhạc dạo đầu của phim kinh dị.

Dư Duyệt xoa xoa cánh tay nổi da gà, cảm thấy đêm hôm khuya khoắt mình ở trong phòng của đàn ông lạ thật sự không hay, hơn nữa cô còn muốn đi tìm thẻ phòng cô.

Vì thế bèn tăng hắng cổ họng, nói với Tịch Thành Nghiễn: "Cái kia, thật xin lỗi, không cẩn thận đi vào phòng anh, tôi đi ngay."

"Đứng lại!" Chân cô mới đi được nửa bước, liền bị tiếng quát chói tai của người đàn ông dọa sợ.

Cả người Dư Duyệt run run, nháy mắt vô số hình ảnh giết người cướp của lướt qua trong đầu, bả vai rụt lui, "Chuyện, chuyện gì?"

"Nhặt thẻ phòng tôi về." Giọng người đàn ông vừa thấp vừa trầm, còn mang cảm giác ra lệnh.

"Hiện tại đã hơn mười một giờ, tôi muốn đi tìm của thẻ phòng tôi, xin lỗi, có thể nhờ anh tự nhặt được không?" Dư Duyệt có chút khó xử.

Làng du lịch này ngay dưới chân núi, tuy rằng du khách tới đây rất nhiều, nhưng muốn cô đêm khuya một người đi qua vườn vải và suối nước nóng tìm thẻ phòng. đã rất thách thức cô rồi.

Nếu lại đợi chút nữa, có thể cô thật sự không dám đi.

"Cô tìm thẻ phòng tôi về trước, tôi đi cùng cô." Tịch Thành Nghiễn không chút do dự nói một câu, ngừng một lát, không nghe được cô trả lời, cho rằng cô không chịu, tay bám lấy góc bàn, miễn cưỡng chống đỡ bản thân lưng lay sắp đổ, nhịn xuống đầu óc từng đợt choáng váng lại nhấn mạnh thêm một câu, "Tôi không lừa cô, cô nhặt, nhặt thẻ phòng về, tôi nhất định sẽ không nuốt lời."

Còn giống như rất lời, Dư Duyệt vừa vuốt tường từng bước đi góc bên kia, vừa ở trong lòng nghĩ đến. Nếu người này đi tìm thẻ phòng với mình thì cũng đủ thời gian đi nhặt chục cái thẻ phòng chứ, nghĩ gì vậy?!

Bệnh chung của phòng khách sạn này là lấy ánh sáng không tốt, cửa sổ nhỏ, mà phòng này lại kéo rèm, bởi vậy trong phòng thật sự có thể nói tối đến không thấy năm ngón tay.

Dư Duyệt ngồi xổm xuống, gian nan mò mẫm thẻ phòng trên mặt đất, chỉ thiếu điều kê sát mặt xuống đất thôi.

"Cô tên gì?" Cô đang cố gắng đấu tranh với bóng tối, người đàn ông trong phòng nhiên mở miệng hỏi một câu, giọng còn hơi run, giống như cố hết sức khắc chế cái gì.

Dư Duyệt phản xạ có điều kiện đáp một câu, "Dư Duyệt."

"Dư Duyệt? Dư trong dư thừa, duyệt trong lòng thẳng thắn duyệt?" Giọng người đàn ông có chút lạ, nhưng Dư Duyệt cũng không chú ý, cô chỉ trợn mắt nói: "Đúng rồi, nhưng nếu anh nói thành hàng năm có thừa dư, vui sướng duyệt tôi sẽ càng vui vẻ hơn."

"Tôi gọi Tịch Thành Nghiễn."

"Vâng " Dư Duyệt vừa tìm thẻ phòng vừa câu có câu không tán gẫu với Tịch Thành Nghiễn. Không biết có phải ảo giác của cô không, Dư Duyệt luôn cảm thấy Tịch Thành Nghiễn liều mạng tìm đề tài nói với cô...

Đầu ngón tay bỗng đụng phải một cái gì đó cứng cứng, Dư Duyệt thầm vui vẻ, vội vàng cầm thẻ phòng đứng dậy, vui vẻ hô: "Tôi tìm được rồi!"

"Cài vào bảng điện tử đi!"

Tịch Thành Nghiễn có vẻ còn kích động hơn cô... Dư Duyệt vừa nghi hoặc, vừa dựa vào cảm giác bước ra cửa phòng, lúc đi được một nửa, tay đột nhiên bị cái gì nắm chặt.

Dọa cô suýt téth chói tai nhảy dựng lên, may mà Tịch Thành Nghiễn kịp thời lên tiếng, "Sợ cô ngã xuống."

Còn rất săn sóc, Dư Duyệt chớp chớp mắt ở trong lòng nghĩ, nhưng trong lòng luôn có cảm giác là lạ.

"Trực tiếp mở cửa đi tìm thẻ phòng cô." Ngay khi Dư Duyệt sắp quẹt thẻ phòng vào bảng điện tử, Tịch Thành Nghiễn bỗng cướp thẻ phòng, cất vào túi, gần như gấp gáp mở cửa.

Ánh sáng nhẹ nhàng từ ngoài hắt vào, bóng đêm chỉ thoáng cái bị đuổi đi, Dư Duyệt gật gật đầu, xoay lại nhìn Tịch Thành Nghiễn, cười lộ ra hàm răng nhỏ, "Cám ơn anh, anh đúng là người tốt."

"Không có gì." Tịch Thành Nghiễn ung dung đáp một câu, cất thẻ phòng vào túi.

Hai người ở cạnh bể tắm tìm nửa ngày, thậm chí Dư Duyệt xuống nước một lần, nhìn chăm chăm mặt nước đau cả mắt, cũng không tìm được thẻ phòng cô.

Hết cách rồi, tới nước này chỉ còn cách đi tìm lễ tân. Dư Duyệt ủ rũ đến quầy lễ tân, kết quả cũng là một tin tức làm cô càng thêm không chấp nhận được: Trên quầy chỉ có phòng 105 là không có thẻ dự phòng!

"Kỳ quái, sao ở phòng 105 đều làm mất thẻ?" Trước quầy cô gái vừa nhanh nhẹn ghi lại, vừa nhỏ giọng than thở, "Xin lỗi quý khách, thẻ dự phòng của phòng 105 mấy hôm trước bị khách làm mất, chúng tôi còn chưa kịp bổ sung, đêm nay chỉ có thể mời chị chấp nhận."

Chấp nhận? Không chỗ ngủ chấp nhận thế nào! Dư Duyệt giật giật tóc, vừa cảm khái bản thân gần đây xui xẻo, vừa hỏi lễ tân, "Thế có thể cho tôi mở phòng khác được không? Tiền thuê phòng tôi sẽ trả."

Không quan hệ, của đi thay người! Dư Duyệt vừa khóc thầm, vừa an ủi bản thân.

Dù sao thứ hai cô sẽ đi Hoa Vũ phỏng vấn, một khi phỏng vấn thành công, một tháng tiền lương thấp nhất cũng là mười ngàn đó! Cô đã thèm nhỏ dãi từ lâu! Chút ít tiền thuê phòng có tính là gì!

"Ngại quá." Nghe Dư Duyệt nói, cô lễ tân cười càng thêm xấu hổ, "Giờ phòng của khách sạn chúng tôi đầy rồi."

Dừng một chút, nhìn Dư Duyệt gần như hồng mắt, vội vàng nhìn sang Tịch Thành Nghiễn, nói thêm: "Nhưng chị có thể ở chung với bạn."

Dư Duyệt nhất thời không kịp phản ứng, cho rằng cô nói bạn là Phùng Vũ Thần và Quý Vân Phong, đau khổ nói: "Bọn họ muốn là phòng có giường lớn, tôi không có cách nào chen chúc với bọn họ."

"Không phải, là anh này mà." Cô lễ tân dùng ánh mắt tha thiết nhìn Tịch Thành Nghiễn, "Phòng anh này là phòng tiêu chuẩn, Chị có thể ngủ chung phòng với anh này!"

Mặc kệ Tịch Thành Nghiễn đã lạnh mặt và nỗ lực thả ra khí lạnh để bày tỏ bản thân phản đối, nhưng sau khi nghe cô lễ tân nói xong, đối mặt với vẻ mặt sáng tỏ của Dư Duyệt, anh vẫn thua cuộc...

Vì thế, Tịch Thành Nghiễn luôn luôn thích sạch sẽ ghét bụi bẩn ghét người lạ, thậm chí ghét phụ nữ, làm sao cũng không nghĩ tới, anh chỉ nhất thời tốt bụng đi nhặt thể phòng với người ta, kết quả lại nhặt về một cô gái...

4. Chương 4

"Cô ngủ bên ngoài, tôi ngủ bên trong." Vừa vào cửa, đem thể phòng cắm vào trong hộp, Tịch Thành Nghiễn nhanh chóng sắp xếp chỗ ngủ cho Dư Duyệt.

"Được." Dư Duyệt ngoan ngoãn gật đầu đồng ý, nhìn thấy Tịch Thành Nghiễn vô ý thức đưa tay tới cổ áo, muốn mở ra, chợt nhận ra trong phòng mình có thêm một cô gái, anh ảo não nhũn mày, bỏ tay xuống, cô vội vàng nói: "Cảm ơn anh đã chứa chấp tôi... tôi, tôi đi qua phòng bạn tôi mượn một bộ đồ trước đã."

Cửa phòng Dư Duyệt không mở được, cô bé tiếp tân nói chỉ có thể đợi tới sáng mai, tìm người mở khóa tới, toàn thân cô đều ướt sũng, ngay cả một chiếc quần lót cũng không có, cô đành tới phòng Phùng Vũ Thần mượn.

Tịch Thành Nghiễn 'ừ' một tiếng, rồi xoay người, tiếp tục mở nút áo.

Dư Duyệt lấy hết dũng khí gõ cửa phòng Phùng Vũ Thần, do dự nói cho cô ấy biết mọi chuyện, tội nghiệp nhìn cô, "Vũ Thần, cậu có bộ đồ nào dư cho tớ mượn đi, nếu không chắc tối nay tớ sẽ không ngủ được."

Phùng Vũ Thần ôm trán liếc cô một cái, vài giây sau, cô ấy liền hung hăng chọc trán cô, "Dư Duyệt, cậu to gan quá rồi ! Dám ngủ cùng một người đàn ông xa lạ ! Cậu biết anh ta là loại người nào sao? Mau đi nói với tên đó, tối nay, cậu ngủ chung với tớ !"

"Không cần đâu Vũ Thần, anh ta thực sự là người tốt !" Dư Duyệt liên tục xua tay nói không cần, kể cho cô nghe về chuyện Tịch Thành Nghiễn đã cứu mình, muốn thay đổi suy nghĩ của Vũ Thần.

"Tốt cái gì mà tốt! Cậu tiếp xúc với anh ta được bao nhiêu!" Phùng Vũ Thần xuy một tiếng, khinh thường giải thích, "Một chiếc giường lớn thế này, ba người chúng ta ngủ đủ rồi, nếu không, cứ để Quý Vân Phong ngủ dưới sàn đi !"

"Không được !" Dư Duyệt bướng bỉnh, nhất quyết không nghe theo đề nghị của Phùng Vũ Thần. Bình thường, công việc của Quý Vân Phong rất bận, phải thường xuyên đi công tác tới tận một hai tháng mới về, khó khăn lắm hai người bọn họ mới có thời gian đi cùng nhau, cô làm sao có thể ở lại đây làm bóng đèn được, huống chi còn ngủ chung giường.

"Tớ thật muốn đánh chết cậu!" Vẻ mặt Phùng Vũ Thần chỉ tiếc sắt không thể rèn thành thép nhìn cô, quay đầu vào trong kêu một tiếng, "Quý Vân Phong, anh mau ném cho em một cái áo khoác." Kéo Dư Duyệt đang mặc áo, vừa chạy về phía phòng Tịch Thành Nghiễn, "Để tớ đi xem anh ta là loại người thế nào đã, nếu không được, cậu phải lập tức qua ngủ cùng tớ!"

Dư Duyệt gật đầu như gà mổ thóc, dẫn Phùng Vũ Thần tới phòng 106.

Phùng Vũ Thần gõ cửa vài cái, khuôn mặt tuần tú của Tịch Thành Nghiễn dần lộ ra, cô kéo tay Dư Duyệt, rầm một tiếng đóng cửa lại.

"Vũ Thần, cậu sao vậy?" Dư Duyệt khó hiểu hỏi Phùng Vũ Thần, "Không phải cậu muốn nhìn anh ta một chút à? Sao anh ta vừa mở cửa cậu liền đóng lại?"

"Tớ thấy được rồi!" Phùng Dư Duyệt che ngực, thấp giọng hét lên, "Được rồi, Ngư Ngư, tớ đã tin tưởng, anh ta chắc sẽ không làm gì cậu đâu, còn bây giờ, cậu theo tớ về phòng lấy đồ!"

Dư Duyệt khó hiểu: "Làm sao mà cậu nhìn ra được?" Dừng một chút, cô kiêu ngạo nói tiếp: "Tớ đã nói anh ta là người tốt rồi mà."

"Không phải vậy." Phùng Vũ Thần chặc chặc hai tiếng, vỗ vào khuôn mặt cô, "Nhìn thấy khuôn mặt của anh ta, cuối cùng, tớ cũng biết được thế nào là đẹp như hoa rồi." Cô dừng một chút, quay đầu đánh giá Dư Duyệt, "Cậu yên tâm đi, cậu có cởi hết nằm trên giường, anh ta cũng sẽ không hứng thú với cậu đâu! Có điều..." Cô cố ý kéo dài âm, vài giây sau mới nói tiếp: "Tớ bắt đầu lo lắng cho tên kia rồi, lỡ như nửa đêm thanh vắng, cậu nổi thú tính, lao vào anh ta thì sao đây?"

"Phùng Vũ Thần!" Dư Duyệt cắn răng cắn lợi nhìn cô, vươn tay cướp lấy chiếc váy, vỗ một cái vào ót cô, "Cậu mau thu hồi lại ý nghĩ xấu xa kia đi, khoan đã! Tại sao không có quần lót?"

Phùng Vũ Thần nhún vai, chỉ xuống bụng mình, "Tớ chỉ mang theo một cái để thay, cái kia tớ vừa mới giặt, vẫn còn ướt lắm."

"Thế tối nay làm sao tớ ngủ được đây?" Dư Duyệt kinh sợ bắt lấy bả vai của Phùng Vũ Thần, may mắn, Quý Vân Phong vẫn còn trong phòng tắm, "Chẳng lẽ, cậu muốn tớ chỉ mặc một chiếc váy rồi lên giường ngủ sao?!"

"Cậu tự nghĩ cách đi." Phùng Vũ Thần đặt mông ngồi lên giường, ngẩng đầu, nở nụ cười xấu xa nhìn Dư Duyệt, "Dù sao anh ta cũng không hứng thú với cậu đâu, cậu để ý nhiều làm gì, cứ mặc váy ngủ một đêm đi."

"Cút!" Dư Duyệt đập một chiếc gối vào mặt Phùng Vũ Thần.

Rời khỏi phòng Vũ Thần, Dư Duyệt cúi đầu ngồi trên giường không biết đang nghĩ cái gì, thậm chí cô không hề phát hiện Tịch Thành Nghiễn đã tắm rửa xong.

Tịch Thành Nghiễn nhìn chằm chằm vào chiếc áo ướt sũng, nhỏ giọt thành vũng của cô, rốt cuộc, vẫn không nhìn được mở miệng nói: "Đi ngủ thôi."

"Anh cứ ngủ trước đi, đừng để ý tới tôi." Dư Duyệt cúi đầu, yếu ớt nói: "Thật đó, anh cứ ngủ đi, anh có cần tôi tắt đèn giúp không?"

Cô gái này bệnh gì sao? Tịch Thành Nghiễn nhún mày, giọng nói không tự chủ được ra lệnh một chút, "Mau đi ngủ đi !" Đã ở ké phòng mình, ngủ giường mình, mà còn kiêu ngạo như vậy?

"Tôi thật sự không ngủ..."

"Cho cô hai giây, ngủ hoặc rời khỏi đây." Tịch Thành Nghiễn quất khăn mặt vào một chiếc ghế khác, dọa Dư Duyệt nhảy dựng lên.

"Tôi không có cách nào ngủ được!" Dư Duyệt khóc không ra nước mắt, chống lại ánh mắt "Không ngủ được, tôi sẽ giết cô" của Tịch Thành Nghiễn, nhắm hai mắt lại, cô cắn chặt ra, cuối cùng, đành nói ra, "Tôi... Tôi không có quần lót !"

Vừa dứt lời, cả căn phòng bỗng yên tĩnh lại, Tịch Thành Nghiễn nhàn nhạt nhìn cô vài lần, rồi yên lặng xoay đầu, đi ra ngoài.

Vài giây sau, Dư Duyệt cảm thấy một chiếc túi từ trên trời rơi xuống, đập thẳng vào đùi, Cô hoảng sợ, chụp lấy vật kia, dưới cái nhìn soi mói của Tịch Thành Nghiễn, cô mở chiếc túi ra, chăm chú nhìn vào bên trong, nhất thời kinh sợ mở to mắt.

Là quần lót nam! Mặt trên còn in chữ 'Prada' to đùng. Chuyện này... Chuyện này... Dư Duyệt cảm thấy cả lòng bàn tay nóng bừng lên, dùng hai ngón tay gấp chiếc quần lót, ngẩng đầu nhìn Tịch Thành Nghiễn, muốn hỏi sao anh lại ném quần lót nam cho mình.

Tịch Thành Nghiễn bình tĩnh nhìn cô, nói: "Còn mới, tôi vẫn chưa mặc, cô dùng đi."

Dư Duyệt căng thẳng cầm chiếc quần chạy vào phòng tắm, bắt đầu tắm rửa, năm phút sau, cô run run tay mặc chiếc quần lót nam màu đỏ táo bạo kia vào.

Dư Duyệt cao hơn 172cm, chỉ tiếc, cô khá gầy, khung xương lại nhỏ, vừa mặc vào đã bị tuột xuống lại, không cần nói tới thiết kế cho trứng kia.

Đáng tiếc, cô không còn lựa chọn nào khác, hoặc cởi ra, hoặc mặc vào rồi đi ngủ. Dư Duyệt hít một hơi thật sâu, tự động viên mình một chút, thấp thỏm mở cửa đi ra ngoài.

Nhưng...

Không biết Tịch Thành Nghiễn có chê cười cô không? Có giễu cợt cô không? Trong đầu cô không ngừng suy nghĩ miên man, ánh mắt liếc nhìn Tịch Thành Nghiễn, cô biết mình đã nghĩ nhiều quá rồi, dựa đầu vào giường, cầm văn kiện trong tay, anh cẩn thận đọc, không có hứng thú nhìn cô một chút.

Anh mặc áo ngủ sọc đen trắng, xương quai xanh đẹp để lộ ra bên ngoài, vài sợi tóc hơi buông xuống trán, gò má khô ngô lạnh lùng, đôi mắt thật đẹp. Dư Duyệt thở dài một hơi, yên lặng chui vào chăn, dường như, cô đã hiểu vì sao từ cái nhìn đầu tiên, Vũ Thần hoàn toàn đồng ý cho cô ở cùng anh.

Người như anh không cần làm gì, dù có đứng yên một chỗ, các cô gái xinh đẹp nhất định sẽ chạy ào ào tới, sao có thể nảy sinh thú tính với cô được cơ chứ!

Tính cách Dư Duyệt luôn cầu thả, nghĩ một hồi cô lập tức bình thường trở lại, cảm thấy ngủ chung với một người đàn ông xa lạ như vậy cũng không phải chuyện gì đáng sợ, đặt đầu xuống gối, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Từ khi Dư Duyệt trong nhà vệ sinh đi ra, thực ra Tịch Thành Nghiễn không muốn ngẩng đầu, để hai người bọn họ không cảm thấy xấu hổ, có điều, anh không ngờ cô gái này lại bất cẩn như vậy. Anh vừa xem xong văn kiện thứ nhất, Dư Duyệt đã lăn ra ngủ.

Tịch Thành Nghiễn buông văn kiện xuống, đi rót một ly nước, rồi quay lại nhìn Dư Duyệt trên giường, anh phát hiện tư thế ngủ của cô thực thắm, không nở tranh giành, cái đùi trắng mềm đặt ngang lên chăn, chắc không có cô gái nào ngủ yên giấc thế này, tuy anh chưa thấy bộ dạng ngủ say của các cô gái khác, những nói chung nhất định sẽ không phải như vậy.

Khóe miệng Tịch Thành Nghiễn giật một cái, dùng hai ngón tay nắm lấy một góc chăn, anh cố sức kéo, đắp lên đùi Dư Duyệt, rồi thở phào nhẹ nhõm một hơi, tắt đèn trở về giường ngủ.

Ai ngờ, anh vừa di chuyển, Dư Duyệt cũng chuyển động theo, còn nhúu mào, bất mãn dùng chân đá chăn ra.

Tịch Thành Nghiễn vốn muốn không để ý tới cô, dù sao anh cũng không phải là người chịu thiệt, chỉ là, khi vừa nhìn thấy cặp đùi kia, chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của anh lại tái phát, trầm ngâm vài giây, anh đi tới, giúp cô đắp lại chăn.

Dư Duyệt dường như muốn chống đối lại anh, chỉ cần anh đắp chăn lên, cô liền dùng chân đá xuống, cuối cùng, Tịch Thành Nghiễn đành mang một chiếc ghế tới, ngồi ngay đầu giường, cô đá một lần, anh lập tức đắp lại cho cô!

Giằng co qua lại không biết bao lâu, Tịch Thành Nghiễn bắt đầu buồn ngủ, nhưng vẫn bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế quấy rối, khiến anh vô cùng mệt mỏi, cuối cùng, thật vất vả anh mới nghĩ ra một cách, giảm nhiệt độ điều hòa xuống bảy tám độ, thế này, Dư Duyệt mới vô thức rúc vào trong chăn.

Tịch Thành Nghiễn cảm thấy thoải mái không ít, tắt đèn, lên giường đi ngủ.

Đêm đó, tuy Dư Duyệt ngủ rất ngon, nhưng cô vẫn nằm mơ, cô thấy mình cưỡi xe đạp lao xuống dốc núi, sau khi ngủ dậy, cô liền cảm thấy toàn thân đau nhức, suýt nữa đã không dậy nổi.

Cô mơ mơ màng màng đứng lên, dụi mắt đi vào toilet, dùng sức nắm vặn cửa, trực tiếp đẩy cửa ra đi vào. Một giây sau, cô đột nhiên đứng yên tại chỗ, cơn buồn ngủ lập tức biến đi đâu mất, đôi mắt đen láy mở to... Tịch Thành Nghiễn chỉ mặt một chiếc quần lót trùng mắt nhìn cô, tay phải còn đặt ngay mép quần, có lẽ anh đang chuẩn bị đi tắm.

Vóc người không tệ, thân hình cao gầy, đường cong cơ bắp hoàn mỹ, quần lót chặt chẽ bao lấy nơi đó... Ánh mắt Dư Duyệt không tự chủ được liếc nhìn xuống dưới, ừm... Xem ra kích cỡ cũng không tệ.

"Nhìn đủ chưa?" Thái dương Tịch Thành Nghiễn giật liên hồi, cắn răng một lát mới nói được câu này.

"Khụ, thật xin lỗi, anh cứ tiếp tục đi." Gò má Dư Duyệt nóng bừng, cô vội vàng nhắm mắt đi ra ngoài, rầm một tiếng đóng cửa lại, nhịp tim bắt đầu bình phục lại.

Ôi trời, lần đầu tiên nhìn thấy 'cái đó' của đàn ông, thật ngại chết đi được!

Mãi đến khi Tịch Thành Nghiễn đã tắm xong, Dư Duyệt không còn trong phòng nữa.

Coi như cô cũng biết điều! Tịch Thành Nghiễn cởi áo choàng tắm trên người ra, ngồi trên giường hừ một tiếng. Ánh mắt không cẩn thận rơi trên một vật sáng màu xanh trên giường, anh nhìn kỹ một chút, ra là mặt dây chuyền.

Con cái chếp nhỏ híp mắt cười, ngu ngốc ngơ ngác chẳng khác gì cô gái kia.

Nhìn chằm chằm cá chếp mấy giây, Tịch Thành Nghiễn 'xì' một tiếng, dời tầm mắt đi chỗ khác.

Mặc quần áo xong, anh mang theo chiếc vali nhỏ không lưu luyến, mở cửa rời đi.

Cửa phòng 'rầm' một tiếng đóng lại, trong phòng chỉ còn lại một mảnh tối tăm, mặt dây chuyền tội nghiệp một mình cô đơn nằm trên giường.

Mấy giây sau, cửa phòng lại vang lên, vẻ mặt Tịch Thành Nghiễn không thay đổi kéo vali vào lại, ghét bỏ dùng hai ngón tay gấp lên, bỏ vào túi của mình.

5. Chương 5

Từ sau khi chuyến du lịch Quảng Châu kết thúc, Dư Duyệt cảm thấy toàn thân đều thoải mái, tâm trạng tiêu cực đã biến mất, trong người cô bây giờ chỉ còn lại tinh thần nhiệt tình.

Sáng sớm thứ hai, lần đầu tiên cô mặc đồ công sở, tốn gần một tiếng đồng hồ để trang điểm, rồi mới hít một hơi thật sâu ngồi lên tàu điện ngầm.

Hoa Vũ tiền nhiều như nước, trực tiếp mua luôn một mảnh đất tại khu trung tâm, xây một tòa nhà năm mươi tầng, ánh mặt trời rọi vào bốn chữ 'Tập đoàn Hoa Vũ' to đùng, suýt nữa đã khiến Dư Duyệt mù mắt.

Vừa vào cửa, Dư Duyệt lập tức nhìn thấy Quý Vân Phong đang đứng đợi ở quầy tiếp tân, cô vội vàng đi qua, "Anh chờ lâu chưa?"

"Không lâu lắm." Quý Vân Phong kéo tay Dư Duyệt đang định đi đăng ký, chỉ vào cô nói: "Đây là khách của tôi, không cần đăng ký." Rồi dẫn cô đi vào.

"Lát nữa, tôi sẽ dẫn cô đi tới phòng tổng giám đốc, cô đừng căng thẳng quá, cứ biểu hiện tốt một chút là được rồi." Quý Vân Phong ấn vào tầng bốn mươi tám, quay đầu cười nói với Dư Duyệt: "Nếu cô có thể trở thành đồng nghiệp của tôi, Vũ Thần nhất định sẽ rất yên tâm."

"Vẫn chưa biết được mà." Dư Duyệt dè dặt trái tim không ngừng đập nhanh, mặt ủ mày chau nhìn Quý Vân Phong nói: "Làm sao bây giờ, tôi rất căng thẳng, anh xem, sau ót đã chảy mồ hôi rồi này!!"

"Không có gì phải căng thẳng như vậy." Quý Vân Phong vươn tay gạt tóc Dư Duyệt một chút, cười nói: "Tôi rất khâm phục cô, dám gọi điện cho tổng giám đốc, ngay cả tôi cũng không làm được như vậy, cô cứ xem như đây là một buổi phỏng vấn bình thường thôi, thoải mái đi."

Dư Duyệt gạt đầu, cô đã căng thẳng tới nỗi tay cũng ướt sũng, nhưng không muốn để Quý Vân Phong lo lắng, cô miễn cưỡng cười một cái: "Được rồi, tôi biết rồi, chờ tôi phỏng vấn xong, tôi sẽ mời anh và Vũ Thần ăn cơm!"

Quý Vân Phong cười, "Được, tôi chờ."

Thang máy 'ding' một tiếng mở ra, Dư Duyệt cắn môi, đi theo Quý Vân Phong.

"Để tôi nói một chút về tổng giám đốc cho cô nghe." Lúc đến cửa phòng tổng giám đốc, Quý Vân Phong bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Dư Duyệt: "Tổng giám đốc là người nghiêm khắc, rất xem trọng những trình độ chuyên nghiệp của nhân viên, không thích cấp dưới mô hồ, cầu thả. Nếu anh ta có hỏi cô một câu, ngay cả cô cũng không thể xác định có làm được không, thì cứ nói chung chung là được."

Dư Duyệt dùng sức gạt đầu, cố gắng nhớ kỹ từng lời Quý Vân Phong.

"Còn có, tổng giám đốc Tịch không thích người không phép tắc, lúc ngồi trả lời câu hỏi, cô tuyệt đối không nên đánh gãy lời của anh ta. Nếu không..." Quý Vân Phong chớp mắt nhìn Dư Duyệt, làm động tác cắt cổ.

"Tôi sẽ nhớ kỹ!" Dư Duyệt nắm chặt tay, nhìn cửa phòng tổng giám đốc gần trong gang tấc, cô nhắm chặt mắt, "Cứ mặc số phận vậy."

"Cố lên !" Quý Vân Phong vỗ nhẹ vai cô, ngẩng đầu gõ cửa một cái.

"Tổng giám đốc, người tuần trước hẹn phỏng vấn đã tới rồi."

"Dẫn cô ấy vào." Giọng nói đàn ông quen thuộc vang lên, Dư Duyệt ngẩn người, phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên, giật mình há hốc mồm, "Sao lại là anh?"

Người đàn ông ngồi sau bàn làm việc lại là Tịch Thành Nghiễn ! Chả trách, lần đầu tiên nghe được giọng ở khu du lịch cô lại thấy quen tai, thì ra, cô đã từng nói chuyện điện thoại với anh!

"Hai người quen nhau sao?" Quý Vân Phong bị lời nói của Dư Duyệt làm kinh sợ, bất chấp Tịch Thành Nghiễn còn ở bên, trực tiếp hỏi luôn.

"Ừm." Dư Duyệt phục hồi lại tinh thần, ngơ ngác gạt đầu, "Quen, mấy hôm trước chúng tôi còn ngủ chung một đêm."

TMD! Cái quỷ gì vậy? Quý Vân Phong đứng yên tại chỗ, chân trái vừa nhấc lên giữ không trung, đã bị một trận sét đánh ngang tai.

Tổng giám đốc nhà anh ngủ cùng Dư Duyệt sao? Chuyện gì đây? Không phải mọi người thường nói tổng giám đốc X là người bất lực, thích sạch sẽ. không thích chạm vào cô gái nào sao? Ai đó có thể nói cho anh biết chuyện gì đang xảy ra vậy!

"Không phải, tôi đúng là ngủ cùng anh ấy một đêm, nhưng, nhưng không phải kiểu đó..." Về mặt thẳng thắn của Quý Vân Phong khiến Dư Duyệt hoàn toàn tỉnh lại.

Khuôn mặt hồng hào vội vã lấp bắp giải thích, nhưng càng xóa càng đen, cuối cùng trong đầu Quý Vân Phong chỉ toàn hình ảnh cô và Tịch Thành Nghiễn ngủ chung.

"Được rồi, quản lý Quý, anh đi ra ngoài trước đi." Lúc một người giải thích, một người chỉ toàn suy nghĩ YY, Tịch Thành Nghiễn bỗng nhiên lên tiếng.

Giọng nói không lớn, nhưng lại vô cùng uy nghiêm, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Dư Duyệt và Quý Vân Phong, hai người lập tức im lặng, một người chán nản rời khỏi phòng.

"Dư Duyệt." Tịch Thành Nghiễn nhận lấy hồ sơ của cô, xem sơ một lần rồi ngẩng đầu nhìn cô, "Cô nói một chút về những hạng mục cô từng tham gia vào."

"Các hạng mục thủy trạm, khí trạm, thủy lợi, dầu khí tôi đều tham gia qua." Tịch Thành Nghiễn lạnh lùng ngồi một chỗ, giải quyết công việc, Dư Duyệt nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng của mình, cẩn thận trả lời câu hỏi của anh.

"Tất cả các hạng mục tôi đều trực tiếp đến công trường, tài liệu hạng mục cũng chính tay tôi sửa."

Tịch Thành Nghiễn gật đầu, ngón tay dừng lại một nơi trên lý lịch Dư Duyệt, hỏi tiếp: "Cô Dư đã từng tham gia kỳ thi thủy trạm, giấy chứng nhận khai thác khí, nhưng cả hai kỹ thuật cơ bản này cô đều không có bằng cấp xây dựng hai, xin mạo muội hỏi một câu, cô Dư không thi xây dựng hai sao?"

"Tôi... Tôi muốn chuẩn bị một thời gian." Để ghi danh được kỳ thi xây dựng hai, tất cả mọi sinh viên đều phải làm việc khoa chính quy tròn ba năm, hiện tại Dư Duyệt đã làm việc tới năm thứ ba, nếu có giấy chứng nhận của công ty, ngay cả khi chưa hoàn thành ba năm vẫn có thể đăng ký thi bình thường, nhưng cô không tự tin, cảm thấy xây dựng hai quá khó, không dám đi ghi danh.

"Chuẩn bị? Có vẻ như cô không tự tin cho lắm." Ngón tay Tịch Thành Nghiễn gõ nhẹ vài cái trên bàn, ánh mắt sắc bén nhìn Dư Duyệt, "Nếu sau này cô là người có quyền chỉ đạo một hạng mục, nhưng với biểu hiện như vậy, cô chắc chắn sẽ làm mất mặt công ty và lòng tin khách hàng."

"Vâng, tôi sẽ cố gắng khắc phục nhược điểm." Dư Duyệt cắn môi, ép buộc bản thân mình phải bình tĩnh lại, "Sẽ cố gắng tiến bộ hơn..."

"Tôi cho rằng công ty thuê nhân viên không phải để phí mấy năm bồi dưỡng, cô cảm thấy đúng chứ? Cô Dư."

"Đúng, đúng vậy." Nghe được những lời này, trong lòng Dư Duyệt cảm thấy lạnh một chút, có lẽ cô không được tuyển dụng rồi.

Cô đè nén chua xót trong lòng, nhanh chóng lấy lại tinh thần, bắt buộc bản thân phải ngẩng đầu nhìn Tịch Thành Nghiễn, gần từng chữ: "Tổng giám đốc Tịch, nhưng bản thân tôi cho rằng nếu cố gắng chuẩn bị mọi việc sẽ trở nên tốt đẹp hơn thôi." "Cố gắng không có nghĩa là rụt rè." Tịch Thành Nghiễn nói trúng tim đen, trực tiếp nói ra khuyết điểm của Dư Duyệt, "Nếu sau này cô trở thành một kỹ sư cao cấp, gặp những công trình có vấn đề, chẳng lẽ cô còn muốn thảo luận vài ngày nữa sao?"

Dư Duyệt á khẩu không trả lời được, quả thật cô không phải người quyết đoán, thậm chí những lúc khó khăn, cô thường không thể tự quyết định được, phải nhờ đến sự giúp đỡ của người khác.

Tịch Thành Nghiễn đã nói ra hết mọi tật xấu của cô.

Cô xấu hổ cúi đầu, vừa muốn nói tiếp, đã nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Tịch Thành Nghiễn vang lên, "Được rồi, cô Dư, tôi cảm thấy chúng ta nên chấm dứt cuộc nói chuyện tại đây."

Quả nhiên vẫn không được... Dư Duyệt hít mũi một cái, liếc mắt nuốt những lời muốn nói xuống bụng. Cố gắng cười tươi một cái, chào Tịch Thành Nghiễn, "Tổng giám đốc Tịch, đã làm phiền anh rồi." Cô xoay người rời đi.

"Dù trước đây cô làm ở vị trí nào, bao nhiêu năm, tôi không quan tâm, nhưng một khi đã tới Hoa Vũ cô phải từng bước đi lên."

Dư Duyệt vừa chạm tay vào nắm cửa, Tịch Thành Nghiễn bỗng dừng nói thêm một câu.

Cả người cô cứng đờ, không dám tin quay đầu lại, trừng mắt nhìn Tịch Thành Nghiễn, trái tim 'thình thịch' đập nhanh liên hồi.

Anh ấy nói vậy là sao? Chẳng lẽ mình đã nghĩ...

"Tôi chỉ cho cô nửa ngày chuẩn bị." Tịch Thành Nghiễn nhìn thoáng lịch làm việc trên bàn, "Giấy kiểm tra sức khỏe, bằng tốt nghiệp, giấy chứng nhận học vị cùng toàn bộ những giấy tờ, chứng nhận có giá trị tương đương, ngày mai, mang tới công ty cho tôi. Còn tiền lương..."

Anh dừng một chút, nhìn Dư Duyệt không tự chủ được nắm chặt hai tay, trong mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt, "Đi từ mức thấp nhất mười ngàn đi lên."

"Không thành vấn đề!"

"Còn nữa, cô Dư, tôi cảm thấy cái này chắc là của cô." Tịch Thành Nghiễn duỗi tay ra trước mặt Dư Duyệt, mở lòng bàn tay ra. Một mặt dây chuyền cá chép cột với sợi dây màu đỏ.

"Là của tôi!" Dư Duyệt vui mừng nhận lấy, "Cảm ơn! Thật sự cảm ơn!" Đây là mặt dây chuyền bà nội đã gắn vào cho cô từ nhỏ, đã hơn hai mươi năm trôi qua, nó thật sự đã trở thành một phần vận mệnh của cô, nếu thật sự mất đi, chắc cô sẽ hối hận cả đời.

Thực ra, sau khi cô phát hiện mình làm mất cả nhỏ, cô lập tức gọi điện cho khu du lịch, nhưng họ nói không từng thấy vật nào như cô miêu tả. Nếu không phải hôm nay cô đến Hoa Vũ phỏng vấn, cô đã chạy tới khu du lịch tìm cá nhỏ rồi, không ngờ Tịch Thành Nghiễn lại là người nhặt được!

"Không có gì." Tịch Thành Nghiễn thu tay lại, lòng bàn tay bị cô nhẹ nhàng chạm vào, hơi ngứa một chút, anh rũ mắt xuống, khẽ gãi vài cái.

Vừa ra khỏi phòng làm việc của Tịch Thành Nghiễn, Dư Duyệt không kịp chờ lấy điện thoại ra gọi cho Phùng Vũ Thần, "Vũ Thần, tớ phỏng vấn thành công rồi! Bắt đầu từ ngày mai, tớ sẽ tới Hoa Vũ làm việc!"

"Bây giờ, tớ không muốn nghe chuyện này." Cô không ngờ Phùng Vũ Thần lại không vui vẻ như cô nghĩ, ngược lại, cảm xúc của Vũ Thần lại điên cuồng, cười hắc hắc qua điện thoại, "Mau nói chuyện cậu ngủ chung với tổng giám đốc Hoa Vũ!"

"Tớ không có..." Dư Duyệt bất đắc dĩ đỏ trán, chắc là Quý Văn Phong lại mật báo rồi.

"Đừng hòng lừa tớ! Chính tai Văn Phong nghe được! Nhanh lên, không được lè mề! Mau nói cho tớ nghe một chút! Rốt cuộc có phải tổng giám đốc Hoa Vũ bất như trong tin đồn không?!"

"Tớ thật sự..."

"Nói mau!"

"Tên trứng thối đó chắc làm một đêm bảy lần chứ gì!" Liên tiếp hai lần giải thích không được, rốt cuộc Dư Duyệt không nhịn được, gặm nhẹ một câu qua điện thoại.

Rống xong cô trực tiếp cúp điện thoại, định buổi tối về nhà sẽ giải thích lại với Vũ Thần, ai ngờ, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Tịch Thành Nghiễn đứng trong một góc nhỏ, tay kẹp điều thuốc, vẻ mặt không thay đổi nhìn cô.

... Bây giờ, cô đi tìm cái chết còn kịp không vậy?

6. Chương 6

"Ha ha, tổng giám đốc..." Dư Duyệt đỏ bừng cả khuôn mặt, cô thực sự hận không thể tìm một lỗ chui vào! Cô cười khan hai tiếng, đặt hai tay ra phía sau, bước từng bước nhỏ lui ra, lắp bắp nói: "Ngài, ngài bận rồi, tôi phải đi chuẩn bị tài liệu nhận chức đây, ha ha, tạm biệt."

Rõ ràng lúc cô rời đi anh vẫn còn ngồi trong phòng cơ mà, sao chưa tới một phút đã theo cô đi ra rồi! Đã vậy cô còn không phát hiện ra! Xui xẻo thật!

Dư Duyệt cụp đuôi chạy tới thang máy, điên cuồng mắng chửi trong lòng.

"Dư Duyệt." Lúc cô đã đi xa, Tịch Thành Nghiễn bỗng mở miệng gọi cô một tiếng. Có lẽ vì vừa mới hút thuốc, nên giọng nói của anh có chút khàn khàn không như bình thường, Dư Duyệt phản xạ có điều kiện lên tiếng, "Vâng!"

Cô vốn cho rằng Tịch Thành Nghiễn sẽ dạy dỗ cô, thậm chí sẽ cho cô một lời cảnh cáo, ai ngờ, anh chỉ gọi một tiếng rồi thôi, nhìn chằm chằm cô, nửa ngày không cất lời.

Dư Duyệt bị anh nhìn như vậy, trong đầu không khỏi nghĩ lung tung. Tịch Thành Nghiễn có ý gì đây? Chẳng lẽ anh không cho cô đến làm sao? Sẽ không thuê cô nữa?

Càng nghĩ càng sợ, rốt cuộc cô đành lấy dũng khí, đối mặt với ánh mắt của Tịch Thành Nghiễn, "Tịch, tổng giám đốc Tịch, có chuyện gì sao?"

"Không có gì." Tịch Thành Nghiễn rắc tàn thuốc lên thùng rác, dập tắt ngọn lửa, "Nhớ, ngày mai không được tới muộn."

"Được, được!" Gọi cô chỉ vì điều này thôi sao? Ông chủ thật kỳ lạ...

Tối đến, Dư Duyệt mời Phùng Vũ Thần và Quý Vân Phong ăn đồ nướng, Phùng Vũ Thần uống một hơi nửa bình Thanh Đảo, lau miệng một cái rồi cất diên cuồng cười, "Ha ha, tớ đã nói cậu không có gan đi ngủ cùng người đàn ông lạ rồi mà, thì ra, anh chàng đẹp trai hôm đó chính là tổng giám đốc Hoa Vũ!"

"Này, cậu nhỏ giọng một chút." Nhận thấy những ánh mắt trong quán nhìn chằm chằm bọn họ, Dư Duyệt nhanh chóng nuốt miếng nấm nướng xuống, dùng khuỷu tay chọt Phùng Vũ Thần, "Mọi người đang nhìn chúng ta kìa!"

Dừng một chút, cô tức giận ném thẳng cây tăm lên bàn, "VẬY mà cậu còn truy hỏi tớ, hại tớ..."

"Hại cậu thế nào? Làm cậu mất mặt sao?" Phùng Vũ Thần chớp mắt nhìn Dư Duyệt, cười một mình không đủ, còn lấy tay đẩy Quý Vân Phong, "Nhanh lên, anh có biết hôm nay Ngư Ngư của chúng ta lại làm chuyện ngu xuẩn gì không?"

"Có ngu thế nào cũng không phải là em!" Quý Vân Phong tức giận nói một câu, dứt cho Phùng Vũ Thần một xâu thịt dê, "Mau ăn đi, ăn cơm cũng không thể chặn nổi miệng em."

"Ai... Em nói này Quý Vân Phong, hôm nay anh ăn phải thuốc súng à? Dám nói chuyện như vậy!" Phùng Vũ Thần trừng mắt liếc nhìn Quý Vân Phong một cái, "Đúng là thật xấu!"

"Anh nào có thật xấu, chẳng qua, anh chỉ không được đẹp trai thôi." Quý Vân Phong uống một ngụm bia lớn, chua chát nói.

"Không phải, khi nào thì em..." Phùng Vũ Thần chưa nói hết câu, bỗng nhiên chột nhớ ra gì đó, mở to hai mắt, "Em có nói gì anh sao, cả một câu khen tổng giám đốc đẹp trai cũng không có, mà anh còn ngồi đây ăn dấm."

"Anh không có!" Quý Vân Phong lăm bằm một câu, cúi đầu cắn một miếng thịt che đậy cảm xúc, kết quả, suýt nữa đã nghẹn, Phùng Vũ Thần lại cười rộ lên.

Dư Duyệt lặng lẽ thở dài, cuối cùng, Phùng Vũ Thần cũng dời chú ý đi, nếu không nhất định sẽ hỏi tới cùng.

Bọn họ cùng nhau nhậu nhẹt vui vẻ, còn Tịch Thành Nghiễn lại phải diên cuồng tăng ca trong công ty.

Gần đây, Hoa Vũ lại nhận thêm một hạng mục lớn, có chút vấn đề xảy ra, ban ngày, Tịch Thành Nghiễn tổ chức cuộc họp chỉ đạo công tác, tối muộn phải ở lại xem tài liệu, vội đến nỗi ngay cả một ngụm nước cũng chưa kịp uống.

Những đối tác của Hoa Vũ đều biết, Hoa Vũ luôn chú trọng tới chất lượng, cho dù là một công trình nhỏ, bọn họ vẫn tận tâm tới cùng, vì vậy, đã nhiều năm trôi qua, tới tận bây giờ, ngành bảo vệ môi trường của Hoa Vũ chưa từng xuất hiện chuyện không đạt chất lượng.

"Tổng giám đốc Tịch, khoan đã!" Tịch Thành Nghiễn ký tên vào một phần tài liệu, kỹ sư phụ trách hạng mục đầu đổ đầy mồ hôi, không kịp gõ cửa, "Tiểu Cổ vốn không hề giao hết tất cả tài liệu cho tôi, anh xem, thiếu rất nhiều, sáng mai tôi lại phải lên máy bay, không kịp sửa lại nữa!"

Tiểu Cổ chính là thư ký của Tịch Thành Nghiễn, rất xinh đẹp, lại vô cùng thông minh, có điều, cô ta không lúc nào làm việc nghiêm túc, thường xuyên quên trước quên sau, đây cũng không phải lần đầu tiên xảy ra chuyện tài liệu không đầy đủ thế này.

Tịch Thành Nghiễn mấp máy môi, ánh mắt đảo qua tài liệu trên tay, liếc mắt vài cái liền phát hiện tài liệu thiếu một vài phần quan trọng cơ bản.

Không hề nghĩ ngợi, anh nâng tay gọi cho Tiểu Cô, "Vì sao tài liệu hạng mục trạm nước bản không đủ?"

"Hả?" Tiểu Cổ khoa trương kêu một tiếng, "Không có khả năng mà, tổng giám đốc, tôi rõ ràng đã giao đầy đủ cho Thạch Công rồi, nếu không, sáng mai tôi sẽ kiểm tra lại."

"Sáng mai?" Giọng nói Tịch Thành Nghiễn không lớn không nhỏ, nhưng lại vô cùng sắc bén, "Tám giờ sáng mai, Thạch Công sẽ có một chuyến bay, cô nghĩ sẽ kịp sao? Vì sao lúc chuẩn bị tài liệu lại không chịu kiểm tra cẩn thận? Cô nói xem, đây là lần thứ mấy rồi hả?"

Tịch Thành Nghiễn dù là một người lạnh lùng, nhưng chưa từng trách móc nặng nề với nhân viên của mình, thỉnh thoảng mắc lỗi, anh cũng sẽ nhận nạt cho qua, coi như Tiểu Cổ là người duy nhất có bản lĩnh chọc anh tức điên thế này.

"Nhưng, nhưng tài liệu của Thạch Công rất nhiều, nên sẽ khó tránh khỏi việc quên một ít." Tiểu Cổ cảm thấy vô cùng oan ức, đây là một hạng mục lớn, phải chuẩn bị rất nhiều, cô ta quên một hai cái không phải là chuyện rất bình thường sao? Tổng giám đốc phải nghiêm trọng hóa vấn đề đến vậy sao!

"Tôi không biết công ty mình lại có quy định, được phép mắc lỗi khi nhiều việc, hay đây là quy tắc do cô tự mình đặt ra? Cô mau chuẩn bị đầy đủ tài liệu cho tôi, nếu công trình ngày mai bị trễ nãi, thì cô phải là người gánh vác mọi trách nhiệm."

Nghe được giọng nói nghiêm nghị của Tịch Thành Nghiễn, Tiểu Cổ biết mình đã gây ra chuyện lớn rồi, vội vàng bỏ chiếc mặt nạ đang đắp giữ chừng ra, khiêm tốn nói: "Tổng giám đốc, xin lỗi, tất cả đều là lỗi của tôi, anh cứ để Thạch Công tới công trường trước, những tài liệu còn thiếu, ngày mai, tôi nhất định sẽ gửi sân bay chuyển cho anh ta."

Nghe được những lời này, Tịch Thành Nghiễn bộp một tiếng cúp điện thoại. Hạng mục lần này là ở một nông thôn nhỏ thuộc vùng đất Tây Tạng, ở đó có sân bay nào sao? Không để gì tới được đó! Tiểu Cổ, cô ta ngay cả địa điểm hạng mục cũng không biết!

"Đổi lại thành chuyến trưa mai, sáng mai tôi sẽ đưa tài liệu cho cậu."

"Tổng giám đốc, tôi... tôi mua vé bay không thể đổi được." Thạch Công nắm tóc, có chút khó nói. Anh ta là một người đơn giản, cho dù công ty có trả toàn bộ phí đi lại, nhưng anh ta vẫn đều tiết kiệm tiền.

"Vậy lại mua thêm một lần nữa, vé buổi sáng cứ bỏ đi." Tịch Thành Nghiễn không do dự, khoanh tay nhìn Thạch Công, "Gọi Lý Chí vào giúp tôi."

"Lý Chí là quản lý phòng thư ký, cấp trên của Tiểu Cổ. Toàn bộ quyền phụ trách chi nhánh công ty và mọi việc anh ta đều làm việc cùng tổng giám đốc, là trợ thủ đắc lực của Tịch Thành Nghiễn, nên tối nay anh ta cũng phải tăng ca vì dự án công trình này."

Nghe Thạch Công nói Tịch Thành Nghiễn gọi, anh ta vội vàng đến gõ cửa, "Tổng giám đốc, anh gọi tôi?"

"Ừm, ngày mai lập tức thông báo tuyển dụng, tôi muốn có một thư ký mới, để Tiểu Cổ từ chức đi."

"Được." Lý Chí gật đầu, đối với chuyện Tiểu Cổ phải cuốn gói ra đi, anh ta không hề ngạc nhiên tí nào, thực ra, nếu Tịch Thành Nghiễn không nói, mấy ngày nữa anh ta cũng sẽ báo tình hình của Tiểu Cổ lên Tịch Thành Nghiễn.

"Nhưng muốn tuyển được một người xinh đẹp lại có kinh nghiệm phải rất lâu." Lý Chí thật thà nói: "Như vậy sẽ làm trễ nãi công việc của ngài mất."

Tịch Thành Nghiễn nghĩ một hồi, bỗng nhiên nói: "Hôm nay tôi vừa tuyển được một người, tên là Dư Duyệt, ngày mai cậu dẫn cô ấy tới phòng nhân sự báo danh, rồi trực tiếp mang cô ấy tới đây."

Tổng giám đốc thông báo tuyển dụng từ khi nào rồi nhỉ? Lý Chí kinh hãi, nhưng không hỏi nhiều, anh ta gật đầu đồng ý, rồi ra khỏi phòng làm việc của Tịch Thành Nghiễn.

Lý Chí đi rồi, Tịch Thành Nghiễn nhìn lướt qua góc bàn làm việc, cầm lấy bộ lý lịch bên trong cẩn thận xem lần nữa, khóe môi dần nở lên một nụ cười nhạt.

Đã hơn ba mươi năm qua, anh chưa từng có bạn gái, tin đồn nói anh bắt lực cũng nhiều vô kể. Hừ! Dù là nói thâm đấy, nhưng cho là anh không thấy không biết gì sao?!

Dư Duyệt là người đầu tiên nói anh một đêm bảy lần! Người tinh mắt như vậy, khi làm việc nhất định cũng sẽ không tối! Để cô tới cạnh anh quả là một lựa chọn chính xác!

Dư Duyệt vui chơi cùng bạn tới tận hơn mười giờ. Chỗ bọn họ ăn uống rất gần nhà Phùng Vũ Thần và Quý Vân Phong, chỉ cần đi mười phút là tới, nhưng còn Dư Duyệt thì khác, nhà cô hơi xa một chút, phải đi xe điện ngầm mới về được.

Phùng Vũ Thần lo lắng nhìn cô, nói cứ để Quý Vân Phong lái xe đưa cô về, nhưng Dư Duyệt một mực không chịu.

Quý Vân Phong uống không ít bia, ở Thẩm Quyến, chuyện này được quản lý rất nghiêm ngặt, lỡ như, lượng cồn vượt chỉ tiêu thì toi.

"Mười giờ thôi mà, không sao đâu, cậu mau đi về nhà với Quý Vân Phong đi, xe điện ngầm ở gần đây thôi mà, chẳng lẽ tớ không biết đi sao?" Dư Duyệt vừa đẩy Phùng Vũ Thần vừa nói.

"Không được, ngồi xe điện ngầm cái gì, mới đây, báo chí vừa đưa tin, buổi tối trên xe điện ngầm chỉ toàn bọn biến thái, tốt nhất cậu đừng đi!"

"Lầm gì có nhiều biến thái như vậy được." Dư Duyệt bắt đầu dĩ liếc một cái, thấy cô bạn mình vẫn còn cố chấp, cô đành đi tới một bước nói: "Được rồi, tớ không đi xe điện ngầm nữa, tớ bắt xe, được chưa, cậu xem, vẫn còn rất nhiều xe kia mà, các cậu cứ đi trước đi, tớ thật sự không sao mà."

Hơn mười giờ ở Thẩm Quyến đúng là giờ cao điểm, trên đường xe cộ như nước, sáng bừng một mảng, khắp nơi đều là thanh niên, Phùng Vũ Thần nhìn bốn phía, quả nhiên, có thể bắt được rất nhiều xe, miễn cưỡng gật đầu, đồng ý với Dư Duyệt, "Vậy khi nào về tới nhà cậu nhớ gọi lại hay nhắn tin cho tớ biết một tiếng, nếu cậu quên tớ sẽ đánh chết cậu!"

"Biết rồi, biết rồi." Dư Duyệt giả vờ không kiên nhẫn được nữa, đẩy Phùng Vũ Thần vào lòng Quý Vân Phong, "Mau đem vợ của anh đi đi!"

Nhìn Phùng Vũ Thần và Quý Vân Phong rời đi, Dư Duyệt nhanh chóng đi bắt một chiếc taxi. Tuy cô ở trong nội thành, nhưng không phải chốn phồn hoa gì, buổi tối thường rất ít người qua lại, do đó, cô căn bản không dám về quá muộn.

Cô vội vàng chạy đến ven đường, không chịu nhìn người lập tức gõ cửa, "Bác tài, đi Phúc Điền."

Ngưng mấy giây, trong xe không có động tĩnh, Dư Duyệt lại gõ thêm vài cái, "Bác tài, có đi không?"

Lại tiếp tục đợi, trong xe vẫn im phăng phắt! Dư Duyệt nhú mày, lại gõ thêm vài cái, "Bác tài..." Còn chưa dứt lời, bỗng cửa sổ xe chợt hạ xuống.

Bây giờ xe taxi mà cao cấp tới vậy sao, Dư Duyệt nghĩ thầm trong lòng.

"Đi khu Phúc Điền..."

"Cô gọi ai là bác tài?" Trong xe truyền tới một giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi quen thuộc, Dư Duyệt lạnh cả người, không dám tin tròng lớn mắt, suýt nữa đã đánh rơi chiếc cầm xuống đất, "Tịch, tổng giám đốc Tịch?!"

Tổng giám đốc Tịch đổi nghề rồi sao? Đây là phản ứng đầu tiên của Dư Duyệt. Một giây sau, bóng đen hai bên đường bỗng vụt tắt, Dư Duyệt ngay ngốc đứng tại chỗ.

Chuyện này... Cô giỏi tới nỗi xem một chiếc Maserati màu xanh thành xe taxi bình thường sao?! Cô run rẩy nhìn về mặt lạnh lùng của Tịch Thành Nghiễn, liên tục nói xin lỗi, "Thực xin lỗi tổng giám đốc, là lỗi do tôi nhìn lầm, tôi không đeo mắt kính! Xin lỗi!"

Cô không biết, một tổng giám đốc bá đạo lạnh lùng, luôn oai phong, mà giờ phút này lại cực kỳ lo lắng.

Anh đã sống hơn ba mươi năm, gọi anh là tổng giám đốc thì không thiếu, đầy đủ tên họ cũng có, thậm chí cả nữ danh, chỉ là, chưa từng có người nào dám gọi anh là! Bác! Tài!

Tịch Thành Nghiễn nâng trán, cảm thấy danh dự của mình vì tiếng xưng hô này mà mất hết rồi...

7. Chương 7

"Cô ở đây làm gì?" Tịch Thành Nghiễn mở cửa xe, nhú mồm hỏi một câu.

"Ăn, ăn cơm!" Dư Duyệt phục hồi lại tinh thần, hoảng loạn lấp ba lấp bắp trả lời, ngừng một chút, cảm thấy có chút xấu hổ, cô đành phải hỏi lại, "Vậy, tổng giám đốc, anh cũng ăn cơm ở đây sao?"

"Ừm."

"Vậy anh cứ đi ăn đi, tôi về nhà đây." Dư Duyệt kéo chiếc túi trên người, hận không thể tìm một lý do lập tức rời khỏi đây.

"Nhà cô ở đâu?" Không ngờ Tịch Thành Nghiễn lại hỏi thêm một câu.

"Phúc Điền."

"Lên xe, tôi tiễn đường." Tịch Thành Nghiễn không để ý tới cô..., vươn tay vỗ vào thân xe nói một câu. Cứ coi như, đối với anh bị kêu là bác tài như vậy thật sự kinh ngạc không nhỏ, nhưng nếu gặp tình huống thế này, anh không thể để một cô gái ở bên ngoài một mình vào buổi tối thế này, hơn nữa, anh còn tiễn đường.

"Không, Không cần đâu." Dư Duyệt thụ sủng nhược kinh liên tục lắc đầu, "Nhà của tôi cách đây không xa, tôi tự mình đi là được rồi."

"Nhanh lên." Tịch Thành Nghiễn không kiên nhẫn được lời kéo cô, lạnh mặt nói một câu, rồi đi vào xe ngồi. Dư Duyệt đứng tại chỗ do dự mấy giây, cuối cùng, cô đành bước lên xe theo lời uy hiếp của Tịch Thành Nghiễn.

Vì thế, trước khi trở thành nhân viên chính thức của Hoa Vũ, Dư Duyệt thật sự may mắn được đích thân Tịch Thành Nghiễn đưa về nhà.

Thế nên, cô lên giường nằm một lúc thật lâu mới đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Dư Duyệt trang điểm một chút, che quầng thâm ở mắt, rồi cầm tất cả tài liệu tới Hoa Vũ.

Điền vào hợp đồng lao động, đi theo quản lý nhân sự tới tầng bốn mươi tám, gõ cửa phòng Tịch Thành Nghiễn, "Tổng giám đốc Tịch, thư ký mới của ngài đã tới."

"Vào đi." Trong phòng truyền ra giọng nói quen thuộc của Tịch Thành Nghiễn, Dư Duyệt khẽ nhếch môi, giật mình nhìn quản lý phòng nhân sự. Ai đó có thể nói cho cô biết chuyện gì đang xảy ra không? Rõ ràng cô đã nhận lời làm chức vụ công trình kia mà, sao lại biến thành chức cao như vậy?! Hơn nữa còn là thư ký của Tịch Thành Nghiễn!

"Tiểu Dư, từ nay về sau cô sẽ là người phụ trách các hạng mục của chi nhánh công ty và những công việc hằng ngày của tổng giám đốc." Quản lý phòng nhân sự nhỏ tiếng nói bên tai cô, đẩy Dư Duyệt vẫn chưa hiểu được tình huống gì xảy ra vào phòng làm việc của Tịch Thành Nghiễn.

"Không trễ." Tịch Thành Nghiễn nhìn đồng hồ đeo tay, giọng nói thản nhiên nói một câu, sau đó liền chỉ vị trí của cô ngoài cửa, mang một xấp tài liệu đặt trước mặt cô, "Bắt đầu từ những việc đơn giản nhất, phân loại tất cả những tài liệu hạng mục theo từng loại, cô nhất định phải làm xong trong ngày hôm nay."

Nói xong, anh lại cúi đầu tiếp tục phê chuẩn văn kiện.

Dư Duyệt nhìn vào đồng tài liệu đau cả đầu trên bàn làm việc của mình, nhin một hồi, cuối cùng, cô vẫn mở miệng nói nhỏ: "Tổng giám đốc Tịch, tôi... Tôi ứng tuyển vị trí kỹ thuật, không phải là dân sự."

Nghe thấy cô nói..., Tịch Thành Nghiễn ngẩng đầu nhìn cô một cái, "Nếu tôi nhớ không lầm, lúc phỏng vấn, tôi đã nói cô phải làm từ những việc cơ bản nhất mà." Tuy anh dùng giọng nói nghi ngờ, nhưng lời nói lại mang theo mười phần uy hiếp không được từ chối.

Trái tim Dư Duyệt run rẩy, suýt nữa đã bị anh đè ép tới không thở nổi, giọng nói càng lúc càng nhỏ, "Nhưng, nhưng tôi cứ nghĩ rằng nói tới chức vụ thấp nhất của phòng kỹ thuật."

Không phải Dư Duyệt không muốn làm chức vụ dân sự, nhưng từ lúc tốt nghiệp tới giờ đã hai năm, cô chỉ làm ở kỹ thuật, vốn chưa từng tiếp xúc với những vị trí thế này, huống chi, cô còn định sẽ làm ở phòng kỹ thuật ngành bảo vệ môi trường cả đời.

"Chứng nhận quản lý hạng mục, bằng cấp kỹ sư xây dựng hai, cô có cái nào không?" Tịch Thành Nghiễn đặt chiếc bút trong tay xuống, nhíu mi, sóng mũi cao cùng đôi mày đẹp mang theo một chút sắc bén, "Đừng nói nước với tôi, các nội dung thông số kỹ thuật khai thác khí bao nhiêu, chắc cô cũng tự mình có kết quả rồi. Dân sự thì sao? Làm dân sự thế này được tiếp xúc với các hạng mục còn nhiều hơn so với chức vụ kỹ thuật nhiều."

Anh dừng một chút, vươn tay bưng tách cà phê trên bàn, uống một ngụm, phát hiện cà phê đã nguội lạnh, anh liền lấy một miếng thuốc từ trong túi ra, vừa châm vừa nhìn Dư Duyệt nói: "Nếu cô Dư đây thật sự không muốn làm dân sự, tôi có thể sắp xếp cho cô làm ở vị trí thấp nhất của hoạt động hạng mục."

"Không cần! Cảm ơn tổng giám đốc Tịch." Dư Duyệt ôm lấy tài liệu trên bàn, cố gắng ổn định cánh tay mình, nói với Tịch Thành Nghiễn: "Tôi lập tức đi sửa sang tài liệu."

Cô đã được làm việc tại Hoa Vũ, nhưng chỉ là dân sự mà thôi, còn nữa, cô chắc chắn, cả đời này, Tịch Thành Nghiễn sẽ không bao giờ cho cô thăng chức.

Hơn nữa, ở công ty cũ trước đó, Dư Duyệt không học được cái gì, chỉ suốt ngày sửa sang tài liệu. Đó chỉ là một công ty quy mô nhỏ, chưa bao giờ nhận được những hạng mục lớn, nếu ngẫu nhiên mà có được cơ hội khó khăn như vậy, cũng không tới phiên Dư Duyệt đi tới công trường.

Tuy Dư Duyên chưa từng làm chức dân sự này, nhưng lại có thể sửa sang chuẩn bị tài liệu một cách thông thạo. Là vì ở công ty cũ, tất cả những tài liệu bảo vệ môi trường đều có tay Dư Duyệt đụng vào, nên đối với cô mà nói, những việc này vô cùng đơn giản.

Tịch Thành Nghiễn chỉ cho cô một ngày, nhưng không ngờ, cô đã hoàn thành trước bữa trưa.

"Được." Tịch Thành Nghiễn vừa lòng gật đầu, lần đầu tiên đánh giá năng lực của Dư Duyệt, "Đi ăn cơm trước đi, nghỉ trưa một giờ, sau đó tôi sẽ giao tiếp việc cho cô."

Vậy là thành quả của cô cũng đã được công nhận, Dư Duyệt mừng rỡ gật đầu như điên, chạy thẳng tới nhà ăn.

"Ăn cơm đi, nghĩ cái gì nữa." Quý Vân Phong gõ lên khay cơm cô một cái, "Xem ra, công việc hôm nay của cô có vẻ không tồi."

"Cũng may." Dư Duyệt cười hắc hắc, nuốt cơm xuống, tiếp tục nói: "Có điều, tôi không được đi tới công trường, chỉ giúp xử lý tài liệu cho tổng giám đốc thôi."

"Cái gì? Giúp xử lý tài liệu cho tổng giám đốc? Cô làm thư ký của anh ta sao?" Quý Vân Phong giật mình, suýt nữa đã ném luôn cái muỗng đi, ngay ngốc nhìn Dư Duyệt một giây, rồi học theo Phùng Vũ Thần búng vào trán cô, hận sắt không thể rèn thành thép: "Cô, không phải hôm đó cô nói sẽ được tới công trường thủy lợi sao? Sao lại trở thành thư ký tổng giám đốc rồi? Thôi được, cô cứ tự cầu phúc cho mình đi, tôi không quản cô được."

"Sao vậy?" Dư Duyệt bị vẻ mặt của anh khiến cho hoảng sợ, cẩn thận hỏi: "Làm thư ký tổng giám đốc không tốt sao?"

"Tốt cái gì!" Quý Vân Phong thở dài, cảm thấy cô gái của vợ yêu nhà mình thực sự quá ngây thơ rồi, tổng giám đốc là người dễ hầu hạ lắm sao!

"Tôi chỉ muốn nói với cô một câu thế này ——" Anh dừng một chút, thương thức vẻ mặt lo lắng không ngừng nuốt nước miếng của Dư Duyệt, sâu xa nói: "Mới nửa năm, tổng giám đốc đã thay thư ký bốn lần, cô nghĩ sao?"

Cái muỗng trên tay Dư Duyệt keng một tiếng rơi xuống bàn ăn.

"Nói không chừng, cô không thể làm tiếp được đâu." Quý Vân Phong an ủi cô, "Mau ăn đi, ăn no mới có tinh thần, làm thư ký tổng giám đốc là có tiền đồ nhất đó, cố lên cô gái!"

Dư Duyệt trợn mắt nhìn anh, đang định cầm muống ăn tiếp, chợt phát hiện vật gì đó vô cùng mảnh mai nằm trong bông cái xanh, có vẻ không được hài hòa cho lắm.

Cô cúi đầu nhìn kỹ, suýt nữa đã phun hết cơm trong miệng ra, tất nhiên, đó là một con sâu! 'Cậu' úy khuất nằm trong khe hở bông cái, nhưng đã bị xào khô lên rồi!

Nếu cô không phát hiện, chắc đã nuốt nó vào bụng rồi! Nghĩ tới đây, Dư Duyệt bắt đầu cảm thấy buồn nôn, vốn định lặng lẽ bỏ muống xuống, không nói gì, tránh khiến người khác phải ghê tởm, không ngờ, Quý Vân Phong lại chú ý tới hành động của cô, đến gần xem.

"Không có gì." Dư Duyệt ôm bàn ăn, không cho anh nhìn.

"Không có gì thì sao lại không cho tôi xem, nhanh, cho tôi liếc một cái, tôi đây đã ăn cơm hoa vũ nhiều năm như vậy, chưa từng thấy đồ ăn không sạch sẽ! Nhanh, buông tay ra! Tôi muốn chụp lại làm kỷ niệm!"

Dư Duyệt suýt nữa đã quỳ lạy anh, chuyện này mà cũng muốn làm kỷ niệm?! Được rồi, chính bản thân anh ta muốn như vậy, thì cứ để anh ta xem! Buồn nôn cũng đáng!

Nghĩ vậy, Dư Duyệt buông tay ra, chỉ bông cái xanh trong khay, "Trong này, anh mau tới chụp đi."

Quý Vân Phong liếc một cái, thấy con sâu trong bông cái, lập tức giơ tay lên, "Không được, tôi phải chụp lại mang về cho Vũ Thần xem, để cô ấy biết, ở căn tin, tôi đã không được ăn cơm ngon, thế mà, về đến nhà cũng không làm cho tôi một bữa no nê."

Anh giơ di động chỉnh góc độ, dùng cái muống múc con sâu xui xẻo lên, đem nhét vào tay Dư Duyệt, để cô cầm muống lên, còn bản thân mình không ngừng điều chỉnh màn hình, vui vẻ nói: "Chụp như vậy mới rõ hơn một chút!"

Về mặt Dư Duyệt ghét bỏ, cô quyết định, bắt đầu từ giờ phút này, cô không quen biết tên này.

Bình thường Hoa Vũ ăn cơm vào giờ 12 giờ, Dư Duyệt và Quý Vân Phong tới sớm tận mười mấy phút, vì thế, lúc này, nhân viên mới bắt đầu lục đục đi xuống.

Quý Vân Phong vì mục đích cao cả của mình, mà để Dư Duyệt đứng trên ghế giơ muống lên. Thế mà vẫn còn phiền phức, chụp một tấm còn chưa đủ, lại muốn đổi thêm vài góc chụp lại. Dư Duyệt rơi vào đường cùng, đành phải phối hợp, không ngờ, lúc Quý Vân Phong sắp chụp xong, chợt một người bên cạnh, không chú ý, đụng phải tay Dư Duyệt.

Cái muống bộp một tiếng, con sâu nào đó bay thẳng ra ngoài.

Toàn thể nhân viên khiếp sợ, nhìn chằm chằm vào người Tịch Thành Nghiễn!

Không khí vốn đang ấm áp hòa thuận, đã trở nên lạnh lẽo, quả thực, giống như một mùa hè khô nóng bỗng chốc biến thành mùa đông gió rét, tất cả mọi người giật mình há hốc mồm, cùng nhìn một phía.

Chỉ thấy, một vị tổng giám đốc nghiêm nghị, mạnh mẽ, bị một con sâu đã nấu khô, từ bả vai trượt xuống, khiến tây trang cao cấp xuất hiện một vệt ướt.

Thôi xong rồi... Nhìn Tịch Thành Nghiễn, Dư Duyệt chỉ có thể nói lên câu này.

Tịch Thành Nghiễn đứng yên cứng ngắt, cúi đầu, nhìn con sâu đang trượt xuống, mãi đến khi 'cậu' rơi thẳng xuống đất mới phục hồi tinh thần

Anh vậy mà để một con sâu dính vào người! Con sâu ghê tởm!

Tóc gáy cả người dựng đứng, Tịch Thành Nghiễn nhìn Dư Duyệt, nhưng muốn bóp chết cô.

"Tổng giám đốc, thực xin lỗi! Thực xin lỗi!" Dư Duyệt nhìn thấy tình hình trước mắt, lập tức cầm lấy khăn giấy, chen qua biển người, vọt tới trước mặt Tịch Thành Nghiễn, lau chùi tây trang của anh, "Tôi không phải cố ý đâu, thật sự xin lỗi!"

Dư Duyệt thật muốn tự lạy mình, rốt cuộc vận mệnh của mình sẽ tới đâu đây, dám ném cả con sâu vào người ông chủ!

"Cởi áo cho tôi!" Tịch Thành Nghiễn hít sâu một hơi, thật vất vả mới nói được một câu. Thực, anh đã cứng cả người, ngày cả động đậy một chút cũng không được!

"Vâng!" Dư Duyệt vốn không hiểu được câu nói của Tịch Thành Nghiễn, cô tự cởi đồ mình ra, không hiểu tại sao anh lại muốn cô cởi đồ ra.

"Tôi nói là cởi cho tôi!" Tịch Thành Nghiễn sắp bị thư ký mới ép tới khóc rồi, người như vậy có thể làm thư ký cho anh được sao? Rốt cuộc, khi đó anh nghĩ gì trong đầu mà lại đem cô để cạnh chứ?!

"Vâng!" Dư Duyệt dừng tay, cởi tây trang trên người anh xuống, đi theo Tịch Thành Nghiễn trở về phòng.

"Lập tức mang đi giặt cho tôi! Buổi chiều tôi sẽ đến lấy!" Vừa vào phòng, Tịch Thành Nghiễn không đợi được, lập tức ra lệnh.

"Được, tổng giám đốc, tôi lập tức đi ngay!" Dư Duyệt gật đầu như gà mổ thóc, sợ mình chậm chạp sẽ khiến Tịch Thành Nghiễn tức giận. Dừng một chút, nhìn hộp lễ phục tinh xảo bên cạnh Tịch Thành Nghiễn, nói: "Tổng giám đốc, ngài cho tôi mượn cái hộp kia dùng một chút, nếu lỡ như tôi vô ná áo ngài sẽ rất khó sửa lại."

Nói xong, cô lập tức đi tới chỗ Tịch Thành Nghiễn.

"Cô đừng tới đây!" Bây giờ, chỉ cần Tịch Thành Nghiễn cảm thấy con sâu bò trên tây trang kia đã sợ hãi, vội vàng vươn tay ngăn Dư Duyệt lại, ai ngờ, anh vừa đẩy, bước chân Dư Duyệt lập tức lảo đảo, đứng yên tại chỗ, nhưng đầu thì đổ vào người anh!

Trong nháy mắt, đầu óc Tịch Thành Nghiễn trống rỗng, chỉ còn lại một suy nghĩ đáng sợ: Chắc chắn con sâu kia lại bò lên người anh rồi!

Tịch Thành Nghiễn cảm thấy cuộc đời mình đều bị hủy hoại trong tay Dư Duyệt hết rồi, có một cô thư ký thế này, anh thật sự sẽ không tức tới chết đó chứ?

Cảm thấy không khí xung quanh lạnh thấu xương, Dư Duyệt run một cái, định đẩy Tịch Thành Nghiễn ra, nói xin lỗi, bỗng nhiên cửa phòng liền bị đẩy ra.

"Tổng giám đốc, Dư Duyệt, không có gì..." Quý Vân Phong chưa nói hết, đã bị một màn trước mắt khiến anh kinh hãi phải mở to mắt.

Cô gái cao gầy tinh tế dựa vào lòng một người đàn ông, như một chú chim nhỏ tìm chỗ nép đi, người đàn ông kia lại cúi đầu nhìn cô, trên mặt không có biểu tình gì, chỉ có một mảnh lạnh lẽo khác thường.

"Xin lỗi, làm phiền hai người rồi." Quý Vân Phong thảm chửi bậy một tiếng, rồi vội chạy đi, cười ha ha đóng cửa lại. Vừa rồi, anh còn lau mồ hôi trên trán, giờ thì, lo lắng cái cọng lông! Hai người kia, quả nhiên có gian tình!

Lúc này, anh thật xui xẻo mới nhận lấy cái nhìn kia của tổng giám đốc! Nhất định là vì mình đã phá hỏng chuyện tốt rồi! Anh sai rồi, anh không dám tùy tiện mở cửa phòng tổng giám đốc nữa.

Vũ Thần mau tới cứu anh! Gian phu của bạn em muốn giết chết anh rồi! A

8. Chương 8

Cuối cùng Dư Duyệt đành dùng hộp quà trên bàn, Tịch Thành Nghiễn chỉ cần nghĩ tới con sâu xanh đáng ghét kia dính trên tây trang trong tay cô, cả người liền nổi da gà.

Về mặt ghét bỏ đưa hộp quà cho Dư Duyệt, anh phải tay nhiều lần mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Trước khi cô rời đi, Tịch Thành Nghiễn còn đặc biệt dặn thêm, nhất định phải ở lại tiệm đợi giặt xong rồi mang về luôn, sợ tiệm giặt kia đem tây trang anh lẫn trong một đống quần áo khác, nên anh muốn tự mình phơi khô.

Xấu tính, Dư Duyệt thảm nói một câu, cô ôm tây trang như tổ tông mang tới tiệm giặt.

Công ty bọn họ nằm ở khu trung tâm, nhưng xung quanh lại không hề có một tiệm giặt nào, Dư Duyệt phải dùng bản đồ di động thật lâu, ngồi bảy tám chuyến xe buýt, mới tiệm được một tiệm giặt không lớn không nhỏ.

Tiệm này có vẻ buôn bán không được tốt lắm, bên trong chỉ treo vài bộ đồ, cũng chẳng thấy vị khách nào. Ông chủ là một người người đàn ông Đông Bắc quê mùa, vừa nghe nói cô muốn đến giặt quần áo lấy liền, ông chủ lập tức lắc đầu, "Em gái, chuyện này không thể được, sớm nhất cũng là ngày mai mới có thể lấy."

"Ông chủ à, ông sắp xếp giúp tôi đi mà, đây là quần áo của ông chủ tôi, anh ta đặc biệt dặn tôi phải lấy liền, làm ơn, nếu không lát nữa tôi sẽ bị mất mát!" Dư Duyệt khẩn cầu, thậm chí còn không ngại bầu vú quan hệ, "Ông chủ, nghe giọng ông, có vẻ là người Đông Bắc nhỉ, tôi cũng vậy, ông có thể nể tình tôi là đồng hương, giúp tôi một chút."

"Ai, được rồi, tôi đi làm cho cô liền đây." Ông chủ bị cô quấy rầy, không còn cách nào khác, đành buông một nửa củ hành tây xuống, xoa bàn tay một chút, mang cho cô một chiếc ghế, "Cô ở đây đợi tôi, tôi sẽ làm nhanh cho cô, nếu buồn, bên kia có máy tính, cô có thể ngồi xem phim một chút cũng được."

"A!" Dư Duyệt lên tiếng, vẻ mặt cười rạng rỡ, "Cảm ơn ông chủ!"

Mãi đến chiều, Dư Duyệt mới có thể mang quần áo về, chỉ vì giặt một bộ tây trang, mà trong người cô chỉ còn lại 50 đồng, cô đau lòng tắc lưỡi, thầm mắng chửi tên tư bản nào đó cả dọc đường.

Tịch Thành Nghiễn rất có ấn tượng với bộ tây trang bị con sâu dính lên, thế nên, khi đã tận mắt nhìn thấy bộ tây trang mình đã được giặt sạch sẽ, cũng không cho phép Dư Duyệt mang quần áo tới trước mặt.

Dư Duyệt đành gượng lên, xoay trái xoay phải, chỉnh từng góc độ cho Tịch Thành Nghiễn xem, chứng minh, cô đã giặt sạch rồi.

"Xoay lại, tôi muốn nhìn phía trước." Tịch Thành Nghiễn cau mày, cẩn thận nhìn tây trang trên tay Dư Duyệt, chỉ còn thiếu cầm thêm một cái kính lúp, mới chịu hài lòng.

Dư Duyệt thầm trợn mắt, cô cảm thấy Tịch Thành Nghiễn có đáng giá tới đâu cũng không thể bù đắp 'lỗ hổng' tính cách của anh. Dùng phiên toái thay lời ca ngợi, rõ ràng đang gây sự đấy mà!

Dư Duyệt chầm chọc một hồi, cầm quần áo lật qua lật lại, tầm mắt nhìn chăm chú vào tây trang mình gơ cao, cố gắng không nghe bất kỳ ý kiến gì, "Tổng giám đốc, thực sự không có vấn đề gì đâu, tôi còn tự giám sát quá trình giặt, anh..."

"Thư ký Du!" Cô còn chưa nói hết, liền nghe thấy giọng nói nghiêng rằng nghiêng lợi của Tịch Thành Nghiễn, tay Dư Duyệt run lên, suýt ném tây trang xuống đất, vội vàng bình tĩnh lại, thoáng buông tay, chống lại ánh mắt giận dữ của anh, lên tiếng trả lời, "Vâng, tổng giám đốc."

Tịch Thành Nghiễn giặt lấy tây trang tong tay Dư Duyệt, chỉ vào hai chiếc nút không ra hình dạng gì, vẻ mặt lạnh lẽo nhìn Dư Duyệt, "Có thể nói cho tôi biết, hai cái nút áo này là sao đây?"

Dư Duyệt nhìn theo ngón tay anh, không dám nhìn thẳng, cái đó là nút áo? Lỗi lôm, còn không bằng mấy tảng đá ngay gần ngoài bờ cát!

Có điều, hai cái nút áo này làm sao thì mắc mớ gì tới mình chứ? Đâu phải mình làm nó biến thành như vậy!

Lần này, Dư Duyệt cảm thấy mình có lý, cũng không sợ Tịch Thành Nghiễn lạnh lùng, cô bắt đầu vừa động viên mình, vừa nhận lấy ánh mắt áp bức từ anh, "Tổng giám đốc, hai cái nút này vốn là như vậy rồi."

"Vốn là như vậy?" Tịch Thành Nghiễn dường như nghe được chuyện cười, cánh tay run lấy bấy, không quan tâm tới bất cứ cái gì nữa, "Cô dám nói tây trang tôi vốn là như vậy sao? Tôi mà đi mặc cái..."

Anh nhìn thoáng qua hai nút áo, trong mắt đều là vẻ ghét bỏ, vắt óc suy nghĩ thật lâu, cũng không tìm được từ nào miêu tả cái nút xấu xí này, cuối cùng, anh chỉ có thể hít một hơi thật sâu, ném tây trang lên người Dư Duyệt, "Cô là người mang tây trang đi giặt?!"

"Nhưng, nhưng tôi thật sự không làm gì mà, tôi chỉ mang bộ tây trang này tới tiệm giặt thôi." Dư Duyệt cảm thấy vô cùng oan ức, đó là nút áo kim loại, cô đâu có bản lĩnh lớn tới nỗi khiến nó từ trơn nhẵn thành than tổ ong đâu chứ, rõ ràng Tịch Thành Nghiễn đang vu khống có!

Tịch Thành Nghiễn cảm thấy mình không thể nói chuyện với cô, anh xoa huyết thái dương đang đau âm ỉ, bị cô chọc tức điện lên, "Từ trước tới giờ cô chưa từng giặt đồ sao? Nút kim loại không được dính bột giặt, trước khi giặt phải lấy nó xuống!"

"Hả?" Dư Duyệt há to mồm nhìn Tịch Thành Nghiễn, "Chuyện này, tôi không biết!"

"Thôi, được rồi." Tịch Thành Nghiễn không nhìn được, phất tay vài cái, không muốn nhìn thấy cô nữa, "Cô đi ra ngoài đi, tiện thể nhớ mang tây trang này đi vứt luôn."

"A!" Dư Duyệt hít một hơi thật sâu rồi thở ra, quả thực chẳng khác gì nhà tư bản, chỉ vì hai nút áo bị hư mà vứt đi sao?! Anh còn có thể phá sản một chút nữa không? Có điều...

Cô do dự, cuối cùng vẫn đem suy nghĩ nói ra, "Tổng giám đốc, từ trước tới giờ tôi cũng có giặt quần áo..."

Nên? Tịch Thành Nghiễn lạnh lùng nhìn cô.

"Dây kéo quần áo cũng là kim loại đó thôi, sau khi giặt xong, vẫn còn rất tốt mà."

Hí..... Tịch Thành Nghiễn thấy cô trơ tráo, liền hít một ngụm khí lạnh vào, cô dám mang một khóa kéo mười đồng so với một nút áo đặt làm sao?!

Cô gái này ngốc thật hay giả vờ đây! Minh để cô ta làm thư ký sẽ không sao đó chứ?!

Nhìn xem! Phạm lỗi mà không chịu nhận, còn trừng đôi mắt to rưng rưng nhìn mình! Cô nhìn cái gì! Không được nhìn nữa!

Tịch Thành Nghiễn vốn định đuổi cô ra, nhưng chưa kịp nói gì, bụng đã bắt đầu đau âm ỉ.

Từ khi đuổi thư ký cũ, bữa trưa của anh cũng đi theo, anh đành hạ mình đi xuống căn tin ăn một lần, không ngờ lại bị Dư Duyệt ném sâu lên người!

Buồn nôn tới một giờ chiều vẫn chưa có gì vào bụng, lúc này, lại bị Dư Duyệt chọc giận, bệnh bao tử của anh lại tái phát.

Vừa nhắc tới đã thở không nổi, Tịch Thành Nghiễn tạm thời không so đo với cô chuyện nút áo nữa, anh mờ mịt xoa dạ dày, vứt cho Dư Duyệt một tấm thẻ, "Đợi lát nữa tôi sẽ nói tiếp, cô đi xuống lầu mua chút gì cho tôi ăn trước đã," im lặng một chút, sợ cô mua về một đồng đồ lộn xộn, anh bổ sung thêm một câu, "Một phần cháo cá, củ sen ngâm mật, thêm một tô canh thịt bò Tây Hồ, mật khẩu là 654321."

Thực ra, Tịch Thành Nghiễn không thích đồ ăn Giang Nam, anh thích ăn mặn, mà món Giang Nam lại hơi ngọt, nhưng hiện tại anh đã đói quá rồi, dạ dày lại đang đau, anh chỉ có thể chọn quán Giang Nam dưới lầu.

"Ách... Vâng!" Dư Duyệt trầm ngâm một chút, nhìn thấy Tịch Thành Nghiễn nhú mày lập tức im lặng, cầm tấm thẻ lên đi ra ngoài, vừa đi được vài bước cô liền dừng lại, quay đầu, nhìn Tịch Thành Nghiễn đang ôm dạ dày, chần chờ nói: "Tổng giám đốc, trên bàn tôi có đồ ăn, anh muốn ăn không?"

Thế là, 2 phút sau, Tịch Thành Nghiễn nhìn đồng hồ ăn trên bàn làm việc, một lúc lâu vẫn không ngẩng đầu lên.

"Tổng giám đốc, anh đau dạ dày sao? Vậy anh ăn cái donut này đi, rất mềm, lại vẫn còn nóng!"

Thấy Tịch Thành Nghiễn không có động tĩnh gì, Dư Duyệt bắt đầu nhiệt tình giới thiệu món khác, "Không phải tổng giám đốc thích uống nước hạnh nhân lòng trắng trứng sao? Cái này cũng còn nóng đó." Dừng một chút, cô lại đem cánh gà đồ trước mặt Tịch Thành Nghiễn, "Còn đây là cánh gà và bánh xốp dầu tây nướng, tất cả đều mới làm."

Tịch Thành Nghiễn nhìn chằm hộp gói trên tay cô, vài phút sau, anh ngẩng đầu lên, vẻ mặt không thay đổi nhìn Dư Duyệt, "Cho nên, cả chiều hôm nay cô không ở tiệm giặt đồ, mà đi dạo khắp quảng trường Ích Điền?"

"Ha ha." Dư Duyệt cười khan hai tiếng, cố gắng vượt qua cửa ải, "Chuyện này, không có đâu, tôi chỉ đi ngang qua nhìn một chút thôi..."

Ngừng một lát, cô lại nói tiếp, "Hơn nữa, lúc tôi quay lại cũng đã tan việc rồi."

"Được rồi." Tịch Thành Nghiễn cầm ống hút, uống một hơi hạnh nhân lòng trắng trứng, chịu đựng mùi vị khó nuốt của hạnh nhân, rồi nói: "Làm việc không nghiêm túc, đi dạo trong giờ làm, còn phá hoại tây trang của tôi, tháng này, tôi sẽ trừ lương cô!"

Tên này, đúng là không khác gì Chu Bái Bì* mà! Cô phá hoại tây trang của anh hồi nào, không phải chỉ là hai nút áo thôi sao? Mua lại hai cái may lên là được rồi mà?! Hơn nữa, không biết có phải do cô làm hay không!

Dư Duyệt bĩu môi, "Cái kia, tổng giám đốc, tôi thật sự không có phá nút áo của anh đâu."

"Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ." Tịch Thành Nghiễn đặt hạnh nhân lòng trắng trứng lên bàn, lấy di động trong túi ra, vẫy tay với Dư Duyệt.

"Đến đây, tấm hình này tôi chỉ vừa mới chụp sáng nay thôi đấy, cô nhìn xem cái nút áo lúc đó có hình dạng như thế nào, vậy mà sau khi cô mang về, nó lại trở nên khác biệt như vậy?!"

Tịch Thành Nghiễn chưa từng nói nhiều thế này, anh bị Dư Duyệt chèn ép tới nỗi tức giận thế này.

Dư Duyệt chăm chú nhìn màn hình điện thoại của Tịch Thành Nghiễn, khó khăn nuốt nước miếng một cái, cô ngẩng đầu, "Tổng giám đốc."

Sao? Biết sai rồi? Biết sai cũng không được! Nhất định phải trừ tiền lương cô ta, cho cô ta một bài học nhớ đời!

"Thì ra, anh đóng cửa cả buổi sáng, không cho ai vào, chỉ để chụp một tấm hình." Dư Duyệt nhìn chăm chăm Tịch Thành Nghiễn, yếu ớt nói một câu.

Không ngờ, một vị tổng giám đốc lạnh lẽo như tuyết, kỳ lạ vô cùng, nội bộ đang rối loạn, thế mà, anh lại trốn trong phòng làm việc, lén lút chụp hình!

'Bộp' một tiếng, Tịch Thành Nghiễn nặng nề đập di động lên mặt bàn, giờ phút này, anh suýt nữa đã bị lời nói của Dư Duyệt chia năm xẻ bảy.

*Chu Bái Bì: Nhân vật địa chủ độc ác, keo kiệt trong tác phẩm 'Gà gáy nửa đêm' của Cao Ngọc Bảo

9. Chương 9

"Thư ký Dư." Tịch Thành Nghiễn cất di động vào, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Dư Duyệt, "Cô cảm thấy, bây giờ cô nên chú ý tới chuyện này sao?" Tịch Thành Nghiễn sắp bị thư ký mới bức điên rồi, chẳng lẽ tất cả phụ nữ đều là sinh vật kỳ vậy sao? Rõ ràng một giây trước còn sợ hãi giải thích, một giây sau lại lập tức đổi chủ đề khác.

Cả trăm năm anh không chụp một tấm hình nào, nhưng hôm nay, mẹ anh cứ dây dưa không dứt, nên anh đành phải tự chụp một tấm gửi vào weixin* cho bà, thế mà, cô lại nói anh lén lút chụp ảnh trong phòng làm việc!

Như vậy được sao? Nhưng sao anh có thể nói chuyện của mẹ cho cô nghe được! Anh phải lập tức xóa bỏ ý nghĩ này trong đầu cô! Nếu không, mọi uy nghiêm của anh đều sẽ bị cô quét sạch không còn gì!

Tịch Thành Nghiễn cảm thấy mình nên xuất ra khí thế của một ông chủ, để cô biết được, cô tuyệt đối không thể xúc phạm tới cấp trên của mình!

"Cô định làm thế nào với nút áo của tôi đây?" Anh hơi hất cằm nhìn Dư Duyệt, giọng nói vừa lạnh vừa thấp.

"Khụ." Nghe được lời nói của anh, cuối cùng, Dư Duyệt cũng nhớ lại chuyện khi nãy, cười khan một tiếng, nhìn nút áo xấu xí trên tây trang, nói: "Đơn giản thôi, tôi đi mua cho anh hai cái nút khác là được rồi!"

"Mua hai nút khác?" Tịch Thành Nghiễn suýt bị cô chọc cười, "Hai cái nút này là độc nhất vô nhị trên thế giới, cô nói xem, cô nên đi đâu mua lại cho tôi đây?"

"Dù sao cũng chỉ là hai cái nút áo thôi mà." Dư Duyệt nhỏ giọng lầm bầm, không biết vì sao, từ sau khi Tịch Thành Nghiễn cho cô xem tấm ảnh, cô bỗng nhiên không sợ anh nữa, nói chuyện cũng to gan hơn nhiều, "Tổng giám đốc, tay nghề của tôi rất tốt, bảo đảm sẽ may nút áo cho anh không chê vào đâu được!"

Nói xong, cô nhanh chóng lấy tây trang đặt vào trong túi to, nâng tay nhìn đồng hồ, "Tổng giám đốc, bây giờ đã tám giờ rồi, chuyển xe cuối cùng về nhà tôi là 8 giờ rưỡi, tôi lập tức đi xuống mua nút áo cho anh, ngày mai sửa xong, tôi sẽ mang tây trang tới cho anh."

Nói một hơi, Dư Duyệt đeo túi lên vai, xoay người rời đi, ai ngờ, vừa nhấc chân lên, Tịch Thành Nghiễn đằng sau đã quát lên, "Đợi đã!"

Dư Duyệt quay đầu lại, "Tổng giám đốc còn chuyện gì nữa sao?"

"Đợi tôi dọn dẹp xong rồi cùng nhau đi xuống, nhanh thôi." Tịch Thành Nghiễn vươn tay cầm lấy chiếc túi trên bàn làm việc, nói với Dư Duyệt.

"Tôi sắp trễ mất rồi, tổng giám đốc." Dư Duyệt đau khổ nói, nhìn thấy động tác của Tịch Thành Nghiễn đã nhanh hơn, cô nhất thời hiểu ra, chẳng lẽ Tịch Thành Nghiễn nghĩ cô đi một sẽ sợ sao? Cô thở phào nhẹ nhõm, nói: "Tổng giám đốc, anh cứ yên tâm đi, tôi không sợ đâu, trạm xe buýt cách đây không xa, vậy tôi đi trước đây."

Vừa dứt lời, còn chưa kịp rời đi, đã nghe thấy một tiếng 'rầm' vang lên, cô cúi đầu nhìn, không biết sao máy tính trong tay Tịch Thành Nghiễn lại rơi xuống bàn làm việc.

Dư Duyệt trừng mắt nhìn, nghi ngờ hỏi một câu, "Tổng giám đốc?"

"Cô chờ tôi một chút." Tịch Thành Nghiễn tùy tiện nhét laptop vào túi, vắt óc suy nghĩ, làm sao để Dư Duyệt chịu đi cùng thang máy với anh, "Chỉ là, ngày đầu tiên đi làm đã bắt cô phải tăng ca, vất vả cho cô rồi, để tôi mời cô dùng bữa tối, cô đợi tôi 2 phút."

"Không cần." Dư Duyệt sợ hãi xua tay, trên thế giới không hề có cơm trưa miễn phí, nên bữa tối nhất định cũng chẳng tìm được! Mình không làm gì mà lại được hưởng lộc, theo lý thuyết, lúc ở Quảng Châu, Tịch Thành Nghiễn đã cứu mình một mạng, lại cho mình vào Hoa Vũ làm việc, thực ra mình là người phải mời cơm anh mới đúng!

Chỉ là bản thân mình không mời nổi, mà đoán chừng, người ta cũng không chịu dùng cơm trong một cái quán bé tẹo đâu, thôi thì cứ đề về sau có cơ hội sẽ báo đáp.

"Thật sự không cần đâu tổng giám đốc, tôi tự mình về được rồi, hơn nữa, thực ra tôi phải là người mời anh mới phải, anh đã giúp tôi nhiều rồi"

"Được!" Cô vừa dứt lời, Tịch Thành Nghiễn không chờ được đáp ứng cô, nhanh tới nỗi khiến Dư Duyệt không có chút phản ứng nào.

"Tôi đồng ý với cô." Động tác thu dọn đồ đạc không ngừng, trên mặt vẫn như cũ, không có biểu hiện gì, Tịch Thành Nghiễn nhìn bộ dạng ngầy ngốc của Dư Duyệt, bổ sung thêm một câu, "Không phải cô nói muốn mời tôi ăn cơm mà, tôi đồng ý với cô."

Mình có nói muốn mời anh ta ăn cơm sao? Đó chỉ là lời khách sao thôi mà! Dư Duyệt thâm vò tóc trong lòng, bắt buộc mình phải bình tĩnh lại, "Nhưng tổng giám đốc, bây giờ tôi còn phải mua nút về may lại cho anh nữa." Dừng một chút, cô thương lượng hỏi "Hay là chúng ta đổi ngày khác được không?"

"Vậy tới nhà cô ăn đi." Tịch Thành Nghiễn sợ Dư Duyệt không đợi anh, tiếp tục trả lời mà không suy nghĩ, cô nói gì thì là cái đó, "Cô nấu cho tôi ăn."

... Rốt cuộc, chuyện gì đang xảy ra đây? Dư Duyệt ngơ ngác theo anh đi xuống tới bãi đậu xe, mãi đến khi ngồi vào ghế phó lái, cô vẫn chưa phục hồi tinh thần.

Thế là, ngay từ ngày đầu tiên đi làm, cô đã mang ông chủ mình về nhà rồi hả? Chuyện, chuyện này nhìn thế nào cũng đều cảm thấy kỳ lạ!

"Tổng giám đốc, anh có kiêng ăn gì không?" Nếu mọi chuyện đã trở nên thế này, cô đành thuận theo tự nhiên thôi, Dư Duyệt nhẹ nhàng gạt đầu, làm bản thân mình tỉnh táo lại một chút, thừa dịp đèn đỏ, quay đầu hỏi Tịch Thành Nghiễn một câu.

"Tôi không kén ăn gì đâu." Tịch Thành Nghiễn thấp giọng trả lời.

Vậy là tốt rồi, tối qua mình vừa mua thêm thịt bỏ vào tủ lạnh, chắc cũng đủ mời Tịch Thành Nghiễn rồi, Dư Duyệt nhẹ thở phào một hơi.

"Đúng rồi, tôi không ăn hải sản, không ăn thịt dê, không ăn cải thìa, không ăn..." Anh liên tục nói không ăn cái này không ăn cái kia, Dư Duyệt bắt đầu cảm thấy mình bị nghẹt thở mất rồi.

Cái này mà không kén ăn sao?! Anh mau nói cho tôi biết thế nào là kén ăn?! Dư Duyệt hận không thể xách cổ áo Tịch Thành Nghiễn lên, hung hăng chất vấn anh một phen, rốt cuộc cô chỉ có thể nghĩ mà không thể làm, đành ủ rũ ngồi ở ghế phó lái lên tiếng, "Vâng."

Tịch Thành Nghiễn nghe theo lời chỉ huy của Dư Duyệt, đưa cô tới một cửa hàng gần biển, trơ mắt nhìn cô vui vẻ đứng trước quầy mua hai nút áo màu đen mười đồng, chuẩn bị may lên tây trang của mình.

Thôi được, dù sao anh cũng không muốn mặc lại tây trang kia, cứ mặc kệ đi. Tịch Thành Nghiễn nâng trán, đi theo sau Dư Duyệt, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn chiếc túi nút áo kia, bỗng nhiên, anh cảm thấy chỉ vì muốn tìm một người đi thang máy chung mà để người khác mời một bữa cơm như vậy, thật không đáng giá tí nào.

Nhưng loại ý nghĩ này lập tức biến mất không còn dấu vết sau khi anh ăn xong bữa tối Dư Duyệt nấu.

Có thể tay nghề của cô khá được, cũng có thể vì anh đã đói quá rồi, tóm lại, Tịch Thành Nghiễn rất hài lòng với bữa cơm này!

Xem ra, cô thư ký này cũng có chỗ được, ăn xong, Tịch Thành Nghiễn ngồi trên ghế sofa nhà Dư Duyệt, vừa uống hồng trà nóng hổi, vừa âm thầm tính toán. Có lẽ, sau này, cứ đến nhà Dư Duyệt ăn chục vài bữa cơm đúng là lựa chọn số một rồi.

Dư Duyệt không rảnh rỗi như anh, cô luôn chỉ vào kim, chuẩn bị may nút áo của Tịch Thành Nghiễn. Cô mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nhẹ, tất cả mọi việc đều phải êm xuôi, nếu không, cô lập tức cảm thấy khó chịu.

Bà nội cô rất khéo tay, thêu thùa càng giỏi hơn, năm đó, bà nổi tiếng nghề thêu khắp vùng, thêu cái gì cũng giống, nhất là động vật, quả thật bọn chúng giống như muốn đi ra khỏi mặt vải. Dư Duyệt không thể so sánh với bà nội Dư, nhưng dù sao cũng ở chung hai mươi năm, mưa dầm thấm đất, cô học được năm sáu phần, khâu một nút áo không làm khó dễ được cô đâu.

Thế là, Tịch Thành Nghiễn chưa kịp nghĩ, sau này nên lấy có gì để thường xuyên tới nhà cô ăn chục, cô đã may xong nút áo của anh.

"Tổng giám đốc, xong rồi." Dư Duyệt cẩn thận dùng kéo cắt chỉ thừa còn lại, dùng tay làm thẳng tây trang, rồi đưa cho Tịch Thành Nghiễn xem, "Anh thấy thế nào."

Có thể thế nào được, một bộ tây trang đắt tiền mà lại dùng hai nút áo năm đồng may lên, coi được sao?! Tịch Thành Nghiễn thầm khinh bỉ Dư Duyệt, vươn tay nhận lấy tây trang, nghĩ lát nữa về nhà nhất định sẽ vứt vào thùng rác, không ngờ vừa nhìn xem anh lập tức kinh ngạc mở to mắt.

Khâu, khâu cũng đẹp thật đó! Thực không nhìn ra cái nút năm đồng đó nữa!

Hơn nữa, quan trọng nhất là! Tịch Thành Nghiễn bắt đầu nảy sinh ảo giác, cảm thấy cái nút năm đồng này còn cao cấp hơn nút đặt làm của anh!

Chuyện này sao có thể xảy ra được!

Vừa nhìn thấy vẻ mặt của anh, Dư Duyệt biết mình đã thành công tốt đẹp, cô nhìn Tịch Thành Nghiễn cười, rót thêm hồng trà vào tách của anh, nói: "Tổng giám đốc, anh yên tâm đi, anh mặc cái này đi ra ngoài chắc chắn sẽ không ai nhìn thấy được đâu."

Tịch Thành Nghiễn nhìn cái nút hoàn mỹ trong tay, rồi lại nhìn hồng trà, cuối cùng anh ngửi luôn mùi hương cơm tối còn lưu lại trong phòng bếp, đột nhiên trong lòng khẽ động, thì ra cô thư ký nhỏ của anh là một nàng tiên ốc, đơn giản chỉ là ở nhà!

Nếu... Nếu có cô nàng ốc này ở nhà... Ngón tay thon dài của Tịch Thành Nghiễn không tự chủ được điểm lên bàn trà một chút, đôi mắt đen xinh đẹp híp dần lại.

Dư Duyệt ngồi bên cạnh, đột nhiên cảm thấy ớn lạnh sau lưng, sao lại có cảm giác giống như bị theo dõi thế này...

Cô chà xát cánh tay nổi da gà của mình, có lẽ do mình nghĩ nhiều quá rồi.

10. Chương 10

Tối hôm đó, Tịch Thành Nghiễn ngây ngốc ngồi ở nhà Dư Duyệt tận mấy giờ đồng hồ, mãi đến khi ấm hồng trà đã cạn sạch, anh mới thỏa mãn rời đi.

Sau khi anh đi khỏi, Dư Duyệt thở phào một hơi, cầm quần áo đi tắm. Cho dù cô không còn sợ anh như những ngày đầu gặp gỡ nữa, nhưng để một người đàn ông mới quen vào nhà ngồi, cô cảm thấy không được tự nhiên lắm.

Chỉ là, Dư Duyệt không biết mình có ảo giác hay không, ngày hôm sau, Tịch Thành Nghiễn vẫn như cũ, vác khuôn mặt lạnh lùng tới công ty, nhưng cô cảm thấy anh đã dịu dàng với cô hơn, tuy nhiên, lượng công việc lại gấp đôi ngày hôm qua, còn cả văn kiện trong email, vừa xử lý xong cái này lại tới cái kia, Dư Duyệt vội vã tới nỗi không có thời gian đi toilet.

Cả ngày hôm đó, Dư Duyệt đầu đau sắp hôn mê đến nơi, tới giờ tan làm, cô vẫn chưa làm xong tất cả.

"Vẫn chưa về?" Tịch Thành Nghiễn cầm máy tính từ trong phòng đi ra, nhìn Dư Duyệt ngồi đánh chữ không ngừng.

"Tổng giám đốc." Dư Duyệt không có thời gian ngắt đầu lên nói chuyện với anh, ngón tay gõ nhanh hơn, nói: "Một chút nữa, tôi sẽ hoàn thành ngay thôi."

"VẬY À." Tịch Thành Nghiễn trầm ngâm chốc lát, bỗng nhiên mở miệng nói: "Tối nay, cả tầng bốn mươi tám này chỉ có mình cô tăng ca thôi."

... NÊN? Dư Duyệt gửi văn kiện đi, rốt cuộc, cũng ngắt đầu nhìn Tịch Thành Nghiễn, những lời này là có ý gì?

"Mấy ngày nay, mạch điện công ty có chút vấn đề."

"?"

Tịch Thành Nghiễn mấp máy môi, đứng trước bàn làm việc của Dư Duyệt, đôi mắt yên tĩnh nhìn cô, "Bất kỳ lúc nào cũng có thể sẽ mất điện."

"!" Thật sao? Nếu toàn bộ tầng bốn mươi tám chỉ có mỗi cô tăng ca, thì một khi bị mất điện cô sẽ bị hù chết mất!

"Nhưng, nhưng những văn kiện này tôi phải làm tới tối mới xong được." Dư Duyệt cắn môi, có chút khó nói.

"Lượng việc tôi giao cho cô, cô phải có nghĩa vụ hoàn thành trước giờ tan làm chứ." Mắt hai người nhìn nhau, Tịch Thành Nghiễn nhàn nhạt nói một câu.

"Xin lỗi, tổng giám đốc, tôi... tôi không được quen cho lắm." Dư Duyệt cảm thấy da mặt mình nóng bừng lên, cô không phải là sinh viên vừa ra trường, đáng ra, khi được vào công ty mới sẽ làm việc nhanh hơn chứ, nhưng cô đã tới Hoa Vũ mấy ngày rồi, cô vẫn không thể xử lý mọi việc trước giờ tan làm, chuyện này cô có chút khó nói.

"Anh cho tôi thêm hai ngày, tôi nhất định..."

"Không cần tốn thời gian nói chuyện nữa." Dư Duyệt con chưa nói hết, đã bị Tịch Thành Nghiễn cắt đứt, anh lạnh lùng nói một câu, rồi đặt túi laptop lên bàn làm việc của cô, "Được rồi, hôm nay, tôi ở lại tăng ca cùng cô vậy."

Dư Duyệt trừng mắt, đứng bật dậy, "Như, như vậy sao mà được chứ, tổng giám đốc, không cần đâu, mình tôi ở lại cũng không sao đâu!" Trong lòng Dư Duyệt vô cùng cảm động, lúc mới gặp anh, cô cho rằng anh là người lạnh lùng, không thích bị người khác quấy rầy, nhưng trải qua mọi chuyện, cô mới nhận ra, anh cũng rất nhiệt tình!

Nhưng dù sao, cô cũng không dám để ông chủ tăng ca với cô, cô đành lắc đầu từ chối.

Tịch Thành Nghiễn nhíu mày nhìn cô, hừ nhỏ một tiếng, "Cô tốt nhất nên dành thời gian làm việc cho nhanh hơn là cứ đứng đây nói chuyện nhảm nhí." Anh đẩy cửa phòng mình ra, dừng một chút, lại nói thêm một câu, "Dù sao cô cũng là thư ký của tôi, đương nhiên áp lực không nhỏ rồi." Nói xong, anh đóng cửa lại.

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy, đã khiến trong lòng Dư Duyệt vừa mới bình tĩnh lại nổi sóng lên, tổng giám đốc của bọn họ thật sự là người tốt! Sau này, cô sẽ cố gắng làm việc! Cũng không tiếc gì mà làm trâu làm ngựa cho anh!

Trong phòng, Tịch Thành Nghiễn thoải mái dựa vào ghế salon bằng da thật, híp mắt như một con hồ ly, thầm tính toán trong lòng: Tối nay chắc mình lại được ăn chực nữa rồi, nên ăn món nào đây? Sườn kho giấm đường hay là xương nấu bơ nhỉ, trời ơi, phân vân quá!

Dư Duyệt vừa nghĩ tới Tịch Thành Nghiễn trong phòng làm việc đợi cô, cô đã cảm thấy căng thẳng, tay chân đều cứng ngắc, phải đến hai tiếng đồng hồ cô mới làm xong mọi việc, đến khi hai người rời khỏi công ty đã là tám giờ tối.

"Tổng giám đốc, thật xin lỗi, hại anh tan làm trễ như vậy." Dư Duyệt nắm tóc, nhìn khuôn mặt không thay đổi của Tịch Thành Nghiễn, thật thà nói: "Tôi đi chuyến xe buýt số 22 là có thể về nhà được rồi, anh cứ về trước đi, tôi thật sự cảm ơn anh."

Tịch Thành Nghiễn dường như không nghe thấy lời cô nói, mở cửa xe, vẻ mặt như cũ nói, "Lên xe."

"Thật sự không cần đâu." Liên tục để ông chủ trở về thế này, Dư Duyệt thật sự không chịu nổi!

"Đừng lãng phí thời gian." Tịch Thành Nghiễn nhíu chặt mày, không nhin được mở cửa xe ra, nhìn cô, hỏi một câu, "Nhanh lên!"

Tổng giám đốc bá đạo lại lấy uy nghiêm ra, Dư Duyệt lập tức mềm nhũn, như một cô vợ nhỏ cúi đầu ngoan ngoãn lên xe, dưới cái nhìn soi mói của Tịch Thành Nghiễn, cô cài dây an toàn dàng hoàng, rồi mở to đôi mắt long lanh như nước nhìn Tịch Thành Nghiễn, "Làm phiền tổng giám đốc rồi."

Tịch Thành Nghiễn không đợi cô nói hết..., nhấn chân ga một cái, khởi động xe.

Tịch Thành Nghiễn lái xe cẩn thận, đây lần lần thứ ba anh tới nhà Dư Duyệt, sớm đã nhớ rõ đường đi, chỉ mới 20 phút sau, anh đã tới trước cửa nhà Dư Duyệt.

"Cảm ơn." Dư Duyệt cởi dây an toàn ra, cố nén xấu hổ, nói nhỏ: "Tổng giám đốc, ngày mai, tôi nhất định sẽ không lãng phí thời gian của anh nữa." Dừng một chút, cô đưa tay mở cửa, "Vây, vây, tổng giám đốc, tạm biệt."

Ồ? Sao mở không được? Dư Duyệt dùng thêm lực một chút, nhưng vẫn không mở ra. Chuyện gì vậy... Cô xoay qua nhìn Tịch Thành Nghiễn, "Tổng giám đốc, cửa khóa rồi, tôi mở không được."

Làm vậy tôi sẽ nói cho cô biết sao?!

Vẻ mặt Tịch Thành Nghiễn thản nhiên, đưa tay phải đặt trên tay vô lăng hạ xuống, anh giả vờ dùng tay trái như vô thức xoa nhẹ dạ dày, nói với Dư Duyệt một câu, "Thật xin lỗi, tôi đói quá nên quên mất."

"Không sao không sao!" Dư Duyệt nhìn thấy động tác của anh liền tỉnh ngộ, cảm thấy mình có chút quá đáng, Tịch Thành Nghiễn đã đợi cô suốt hai tiếng đồng hồ, thể mà mình lại quên mời anh bữa cơm! Có điều, bây giờ đã đến nhà cô rồi, mà quanh đây cũng không có tiệm ăn nào, cô đành để anh chịu ủy khuất ăn nhà cô thêm một ngày nữa rồi.

Nghĩ tới đây, Dư Duyệt nói tiếp: "Nếu tổng giám đốc không chê..." Cô còn chưa nói xong, đã cảm thấy cả người hơi lắc, cửa xe vốn đóng chặt bỗng nhiên mở ra, suýt nữa, cô đã ngã ra khỏi xe, may mắn thay, Tịch Thành Nghiễn đã kéo cô lại.

Dưới ánh đèn mập mờ, anh hơi mập máy môi nhìn cô, "Ừm, không chê."

Vì thế, tối nay, Tịch Thành Nghiễn lại thỏa mãn ăn sườn kho giấm đường, ánh mắt nhìn Dư Duyệt lại càng dịu dàng hơn. Tuy anh thấy cô thư ký mới của mình không được tốt cho lắm, nhưng dựa vào tay nghề nấu nướng của cô, chắc trong một thời gian ngắn, anh sẽ không đuổi việc cô. Chỉ là cô không giống Thái Thượng Đạo, mỗi lần muốn ăn chực đều phải tự mình tới, không được, mình phải nghĩ cách thôi!

Tịch Thành Nghiễn thoải mái ngồi trên sofa nhà Dư Duyệt, thuận tay chiếm luôn gối ôm gấu nhỏ mà cô yêu nhất, vô sỉ suy nghĩ mưu kế ra tay với cô thư ký nhỏ của mình.

Thế là, suốt một tuần, Dư Duyệt bắt đầu phát hiện lượng công việc của mình càng lúc càng lớn, dường như mỗi ngày đều phải tăng ca, tất nhiên, Dư Duyệt chẳng oán hận làm gì, không phải vì tiền lương, mà chỉ ông chủ đã chiếu cố cô rất nhiều, cô cũng nên làm tốt việc của mình.

"Dạo này thế nào rồi? Công việc không có gì khó khăn đó chứ?" Bữa trưa, Quý Vân Phong ngồi đối diện Dư Duyệt, vừa gặm móng heo vừa hỏi cô.

"Mọi việc đều rất tốt." Dư Duyệt hí mắt, có vẻ rất phấn chấn, "Bây giờ, công việc của tôi đã đi vào nề nếp, mọi việc rất thuận lợi, tổng giám đốc, và cả Hoa Vũ nữa cũng đều tốt!"

"Khụ." Nghe được cô nói tổng giám đốc là người tốt, Quý Vân Phong suýt nữa nghẹn móng heo mà chết, anh đã tới Hoa Vũ ba năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên, có người bảo tổng giám đốc của bọn họ là người tốt! Boss mặt lạnh là người tốt? Quý Vân Phong vượt lồng ngực, anh khẳng định, quan hệ giữ Dư Duyệt và Tịch Thành Nghiễn không bình thường, đương nhiên, anh không thể hỏi Dư Duyệt chuyện này được, nhưng, Vũ Thần nhà anh thì có thể...

"Cô cảm thấy tốt là được rồi." Quý Vân Phong uống canh xương một hơi, dùng khăn giấy lau khóe miệng, nói với Dư Duyệt: "Nếu có chuyện gì thì cứ nói với tôi, đừng tự mình chịu trách nhiệm, dù sao, ở Hoa Vũ này, tôi cũng có chút tiếng nói." Cho dù Hoa Vũ chưa từng đuổi người mới vào, nhưng anh đương nhiên vẫn phải bảo kê cho cô bạn của vợ mình, tuyệt đối không để chuyện gì xảy ra.

"Ừm, tôi biết rồi, anh cứ yên tâm đi." Dư Duyệt múc một muỗng cơm bỏ vào miệng, "Mọi người đều đối xử với tôi rất tốt." Chỉ có một việc rất rối rắm...

Dư Duyệt dùng muỗng chọc vào khay cơm, gần đây, hầu như ngày nào Tịch Thành Nghiễn cũng tới nhà cô ăn cơm.

Từ trước tới giờ Dư Duyệt chưa từng gặp phải chuyện này, không biết phải làm gì, cô đành thuận theo tự nhiên. Mà mua thức ăn cũng chẳng phí bao nhiêu tiền, nhưng lần nào Tịch Thành Nghiễn không những tăng ca với cô, thậm chí còn muốn trở cô về nhà. Dư Duyệt vô cùng xấu hổ, có điều, cô không hiểu vì sao điện lâu 48 mãi vẫn chưa sửa được, thậm chí mấy ngày này còn mất điện vài lần, Dư Duyệt quyết định, bắt đầu từ hôm nay sẽ không để Tịch Thành Nghiễn phải tăng ca theo cô.

"Đúng rồi, Dư Duyệt." Quý Vân Phong bỗng nhiên mở miệng: "Cô có biết mấy ngày nữa công ty chúng ta sẽ đi dã ngoại không?"

"Hả?" Dư Duyệt ngạc nhiên há hốc mồm, "Tôi không biết, không ai nói với tôi cả."

"À, là thế này." Quý Vân Phong buông muỗng xuống, "Cô là thư ký tổng giám đốc, rất ít tiếp xúc với những đồng nghiệp khác trong công ty, nên không ai nói cho cô biết chuyện này cũng là bình thường thôi. Công ty chúng ta hàng năm đều tổ chức đi chơi, hình như là khoảng cuối tuần sau, nếu cô rảnh thì đi cùng đi, nhân tiện làm quen với mọi người luôn, tạo một chút quan hệ, để về sau có cơ hội làm hạng mục cũng vừa ý với nhau."

"Được, tôi hiểu rồi, tôi sẽ đợi đến lúc công ty thông báo vậy." Dư Duyệt gật đầu, cô nhất định sẽ không vứt mất cơ hội, cô đến Hoa Vũ là vì mong muốn một ngày nào đó, mình sẽ được làm ở phòng hạng mục.

Nhưng cả công ty đi du lịch, nhất định sẽ rất vui...

Ở công ty cũ, Dư Duyệt chưa từng có những cơ hội vui chơi tập thể thế này, nên khi vừa nghe Quý Văn Phong nói, cô liền có chút vui mừng, cả buổi chiều đều đứng ngồi không yên.

Giờ tan làm, di động cô 'ding' lên một tiếng, Dư Duyệt cầm lên nhìn tin nhắn Tịch Thành Nghiễn vừa gửi tới: Tối nay tôi muốn ăn thịt bò cay.

Khóe miệng Dư Duyệt co rút, cảm thấy ông chủ mình bắt đầu sai bảo mình thành thạo hơn rồi, lúc trước nấu gì anh sẽ ăn cái đó, bây giờ lại biết gọi cơm rồi, xem ra anh đã lên cấp rồi...

"Được, tôi sẽ làm cay nhiều một chút." Dư Duyệt nhanh chóng trả lời lại anh.

Suy nghĩ nhiều như vậy thì ích lợi gì sao?! Thôi, trước tiên cứ hầu hạ ông chủ thật tốt rồi nói tiếp!

11. Chương 11

Bữa tối, Tịch Thành Nghiễn ăn sạch đĩa thịt bò mới cảm thấy thoải mái bỏ chén cơm xuống, tự động chạy đến sofa xem tivi, thậm chí còn cầm theo một lon bia trong tủ lạnh, anh thực sự đã xem mình là chủ nhà rồi.

"Ngày mai lại làm thịt bò cay đi." Tịch Thành Nghiễn cầm bia cách một cánh cửa phòng bếp nói với Dư Duyệt, dừng một chút, anh lại mặt dày bổ sung, "Phần thịt bò tối nay còn dư, một lát nữa tôi sẽ gói lại mang về."

Tên này bắt đầu biết đi xin ăn nhờ ở đậu nhà người khác rồi! Ăn còn chưa đủ, còn muốn đóng gói mang về! Dư Duyệt vừa rửa chén vừa bắt đầu suy nghĩ.

Cứ tiếp tục thế này cũng không được, không thể để Tịch Nghiễn lúc nào cũng phải tăng ca theo cô, tuy anh từng nói 'không sao', nhưng cô vẫn luôn cảm thấy áy náy.

Dư Duyệt rửa sạch sẽ rồi bỏ vào tủ chén, dùng khăn lau khô nước trên tay, gói thịt bò lại, đặt trước mặt Tịch Thành Nghiễn, "Đây, lát nữa nhớ mang về đây."

Tịch Thành Nghiễn gật đầu, kéo túi thịt bò lại gần mình một chút, đây là đồ ăn khuya, tuyệt đối không thể quên được!

Dư Duyệt có tâm sự, đến nỗi xem tivi cũng không yên lòng, ngay cả Tịch Thành Nghiễn nhét điều khiển tivi vào tay cô, cô cũng không biết.

"Có chuyện gì sao?" Nhìn thấy cô muốn nói lại thôi, Tịch Thành Nghiễn chỉnh âm thanh tivi nhỏ lại một chút, thấp giọng hỏi.

"Chuyện này... Tịch Thành Nghiễn." Dư Duyệt xoa nhẹ mái tóc rối bay trước trán, bàn tay nhỏ căng thẳng nắm lấy điều khiển tivi, "Về sau, về sau anh không cần phải tăng ca cùng tôi nữa, tôi làm một mình cũng không sao." Gần đây, Dư Duyệt mới biết phòng hạng mục công ty bọn họ cũng thường xuyên tăng ca, tuy không phải tăng bốn mươi tám, nhưng dù sao cũng có thể chăm sóc lẫn nhau, huống chi một vài người của phòng hạng mục đôi khi sẽ đi vài vòng, đánh vài ván bóng bàn gì đó.

Nghe được lời nói của cô, Tịch Thành Nghiễn nhú mày, thấp giọng trách một câu, "Lộn xộn cái gì!"

"Không phải đâu, để anh phải tăng ca theo tôi, tôi cũng rất áy náy, thật sự không cần, tôi ở một mình cũng chẳng sao đâu, Dương Diễn nói gần đây anh ta cũng đều tăng ca đến tối, hai chúng tôi có thể làm cùng nhau là được rồi, không cần phải làm phiền anh nữa."

"Dương Diễn là ai?" Tịch Thành Nghiễn càng nhú mày chắc hơn, vẻ mặt lạnh lẽo, hoàn toàn không nói cùng chủ đề với Dư Duyệt.

"Phòng hạng mục đó, gần đây, ở Cam Túc có một hạng mục rất gấp, nên mỗi ngày đều phải tăng ca." Dư Duyệt trợn mắt lên trời, đem một nửa quả lựu đã rửa sạch đưa cho Tịch Thành Nghiễn, nói đùa: "Anh là ông chủ thì làm sao biết được những chuyện đó."

"Mạch điện lâu 48 vẫn chưa sửa xong." Tịch Thành Nghiễn hung hăng nhét hạt lựu vào miệng, mập mờ nói.

"Không sao cả, anh cứ yên tâm đi." Dư Duyệt vỗ vào bả vai anh, "Có anh ta làm bạn tôi sẽ không sợ gì đâu!" Tính cách của cô lúc nào cũng cầu thả, đã hai tuần trôi qua, cô đã quen với khuôn mặt lạnh lùng của anh, dù sao cô cũng không thêm để ý tới.

Tịch Thành Nghiễn cúi đầu yên lặng ăn quả lựu, nghiêng mặt qua một bên, đột nhiên cảm thấy thịt bò cay trên bàn chẳng còn hương vị gì nữa.

Dư Duyệt nghĩ rằng anh đã đồng ý, cũng cúi đầu ăn lựu. Sau này, mỗi lần tăng ca, sẽ không cần anh ngồi đợi nữa, tốt quá!

"Hạng mục ở Cam Túc, cô hiểu được bao nhiêu?" Tịch Thành Nghiễn bỗng nhiên hỏi một câu.

Dư Duyệt phun hạt lựu ra, gạt đầu, "Rất rõ đấy, Dương Diễn nói hạng mục này khá phức tạp, thậm chí hai ngày nữa, bọn họ phải điều động hai kỹ sư đến đó."

"Tất nhiên, không tính những hạng mục lớn, ngay cả hạng mục nhỏ vẫn phải cử ít nhất một kỹ sư đến công trường." Tịch Thành Nghiễn hơi híp mắt, đầu ngón tay nhip vào bàn trà nhà Dư Duyệt, nói: "Quản lý hạng mục, xây dựng hai, trợ lý kỹ sư, đều là bước khởi đầu của một công trình, một khi đã thi đậu tất cả sẽ có khả năng tự gánh vác cả hạng mục." Nói tới đây, anh dừng một chút, thoáng nhìn Dư Duyệt đang chăm chú lắng nghe, hạ thấp âm thanh, mang theo một chút mê hoặc như có như không, "Nhưng không chỉ như vậy, cô có biết, bắt đầu từ năm sau, khi đã có giấy chứng nhận xây dựng hai sẽ được hưởng mức lương bao nhiêu không?"

Dư Duyệt lắc đầu.

"Ít nhất là con số này." Tịch Thành Nghiễn dùng ngón tay biết trên bàn trà, hài lòng nhìn Dư Duyệt tròn to mắt.

"Năm sau, tôi nhất định sẽ thi xây dựng hai!" Dư Duyệt nắm chặt tay, giọng nói đầy hăng hái. Đối với người khác, mức lương như vậy chẳng thấm vào đâu, nhưng với cô mà nói, số tiền đó, có thể giúp bà nội cô có một cuộc sống tốt hơn một chút.

Tịch Thành Nghiễn khẽ cười một cái, giọng nói vẫn nhàn nhạt như cũ, không một chút nhip nhàng, "Cô phải đợi đến tháng năm năm sau mới có thể thi xây dựng hai, nhưng kỳ thi quản lý hạng mục sẽ diễn ra vào đầu tháng mười năm nay. Tuy mức lương không bằng xây dựng hai, nhưng có còn hơn không."

"Vậy khi nào sẽ được đăng ký quản lý hạng mục?" Dư Duyệt rục rịch lắng nghe, cô rất sợ phải đọc sách, bị kỳ thi nhiệm đọc nhiều năm như vậy, nên những năm gần đây, cô không hề động vào sách vở.

"Tháng này." Tịch Thành Nghiễn lấy giấy bút ra, vừa viết, vừa giảng giải cho Dư Duyệt, "Cô xem, nếu bây giờ cô đăng ký thi quản lý hạng mục, tháng mười một đi thi, khoảng tháng một sẽ có kết quả, một khi đã thi đậu, tiền lương sẽ tự nhiên tăng lên. Tháng ba, cô lại tiếp tục ghi danh xây dựng hai, nếu có ba cửa ải cô đều đi qua mà nói...", Tịch Thành Nghiễn quăng bút xuống, nhìn Dư Duyệt mỉm cười, "Cô tính xem, tiền lương một tháng của cô là bao nhiêu."

Đầu óc Dư Duyệt liên tục xoay tròn, cuối cùng, một dãy số hiện lên trong đầu cô, cô vui vẻ tròn to mắt, "Nhiều thật đó! Tôi muốn ghi danh quản lý hạng mục! Tôi nhất định phải ghi danh!"

"Nhưng phải thi đậu mới được." Tịch Thành Nghiễn dùng bút gõ vào bàn trà, cố gắng kéo đầu óc Dư Duyệt tỉnh táo lại.

"Cũng đúng..." Dư Duyệt thở dài, "Tôi còn không biết mình có thi đậu hay không, nghe nói, tỉ lệ thi đậu quản lý hạng mục và xây dựng hai rất thấp."

"Nếu ôn tập thật tốt, tìm một người có kinh nghiệm dạy thêm..., nhất định sẽ rất dễ dàng thi đậu."

"Nhưng tôi biết đi đâu tìm một người có kinh nghiệm bây giờ?" Dư Duyệt nhéo lỗ tai mềm mại của gấu bông, tức giận lầm bầm.

Cô chỉ vừa vào công ty không lâu, chẳng quen biết được nhiều người, huống chi, những người từng thi quản lý hạng mục đó, vốn đều là quản lý, bọn họ sẽ không có thời gian đâu mà kèm cặp cô.

"Tôi có thể giúp cô." Đúng lúc, Dư Duyệt đang uể oải, Tịch Thành Nghiễn bỗng nhiên nói một câu.

Ánh mắt cô sáng ngời nhìn Tịch Thành Nghiễn như một con mèo nhìn thấy chuột! Tịch Thành Nghiễn không thềm để ý tới cô, nhàn nhạt nói: "Nhưng khi tôi rảnh mới được."

"Tất nhiên!" Dư Duyệt gật đầu liên tục, nhưng cẩn thận nghĩ lại, cô lại xụ mặt xuống, Tịch Thành Nghiễn có bao giờ rảnh rồi đâu, ông chủ cũ cô tới giữ trưa mới đi làm, nhưng Tịch Thành Nghiễn thì khác, giờ giấc của anh không khác gì nhân viên quèn bọn họ, hơn nữa, mỗi ngày cô đều phải tăng ca, lấy đầu ra thời gian để kèm cô đây!

"Thôi được rồi, cứ để tôi tự đọc sách, mọi người cũng tự học đấy thôi." Dư Duyệt hung hăng chà xát hai tay, cố nén mất mát trong lòng, nói.

Tịch Thành Nghiễn nhú mày, đem hạt lựu cuối cùng nhét vào miệng, "Hết giờ làm việc tôi rảnh."

"Nhưng, nhưng..."

"Dù sao, sau khi tan làm, tôi cũng chẳng có chuyện gì, cứ quyết định vậy đi." Dư Duyệt còn chưa nói xong, Tịch Thành Nghiễn đã đánh gãy lời cô, bá đạo sắp xếp, "Sau này, mỗi khi tan làm, tôi sẽ trực tiếp tới nhà cô phụ đạo, trong máy tính của tôi cũng có chương trình tự học, cô xem, rồi có gì không hiểu cứ việc hỏi tôi."

Meo, quả nhiên, Tịch Thành Nghiễn là người tốt! Dư Duyệt cảm động, suýt nữa đã lấy thân báo đáp! Sau này, ai còn dám nói tổng giám đốc Tịch lạnh lùng thì hãy tới gặp cô! Rõ ràng anh chỉ là một người ăn nói chua ngoa, nhưng trong lòng lại mềm như đậu hũ!

Nói đi nói lại, đối với chuyện cô ghi danh quản lý hạng, có vẻ Tịch Thành Nghiễn còn căng thẳng hơn cô...

Cứ như vậy, Dư Duyệt đã quyết định thi quản lý hạng mục, Tịch Thành Nghiễn vẫn giữ lời hứa, hằng ngày, mỗi khi trời sắp tối, anh lại đến phụ đạo cho cô. Một ngày nay, Dư Duyệt lúc nào cũng lén lút quan sát Tịch Thành Nghiễn, phát hiện anh không có chút nào không vừa ý, liền thở phào nhẹ nhõm.

Một tuần trôi qua, hai người vẫn như cũ, một người học, một người dạy. Chuyến đi dã ngoại Quý Vân Phong từng nói với cô, cuối cùng cũng được công bố, bọn họ sẽ đi Tây Trùng*, có thể mang người nhà theo.

"Cô muốn đi?" Tịch Thành Nghiễn nhú mày xoa tay, nóng lòng muốn hỏi cô, anh vô thức lên tiếng.

"Tất nhiên rồi!" Dư Duyệt vui vẻ lên mạng tìm đồ ăn vặt, "Vì sao lại không đi cơ chứ, chơi rất vui mà, còn nhiều người như vậy nữa!"

"Dư Duyệt, đừng trách tôi không nhắc cô... Cô còn muốn thi quản lý hạng mục nữa không vậy?" Tịch Thành Nghiễn bắt đầu áp đặt cô, tính kế thay đổi suy nghĩ của Dư Duyệt. Dù sao, cô đi chơi vui vẻ, thì cơm tối của anh làm sao bây giờ!

Không ngờ lần này Dư Duyệt không thềm nghe theo anh, nói nhất định phải đi Tây Trùng, "Hiếm lắm mới có được cơ hội đi chơi với đồng nghiệp thế này, cùng lắm, sau này tôi sẽ dành thời gian nghỉ trưa để học, dù sao, lần này, tôi nhất định phải đi!"

Mặc cho Tịch Thành Nghiễn có nói gì đi nữa, cô vẫn kiên quyết phải tham gia chuyến đi lần này, cuối cùng Tịch Thành Nghiễn không còn cách nào khác, lại không muốn cuối tuần phải cô đơn lẻ loi, nghĩ một hồi, anh bỗng nhiên nói với Dư Duyệt: "Mua dùm tôi một cái quần bơi, tôi cũng đi luôn." Anh chỉ muốn được đi cùng Dư Duyệt, nhưng lại quên, cô là người có mắt thẩm mỹ kỳ quái, lập tức đem việc này giao cho cô.

"Anh phải tự đi mua quần bơi chứ, tôi... làm sao mà tôi mua cho anh được." Mặt Dư Duyệt đỏ bừng, cảm thấy lời nói của Tịch Thành Nghiễn không hợp lý, bảo mình đi mua quần bơi cho anh ta, xem mình là người giúp việc sao?!

"Thư ký Dư, có muốn tôi nhắc nhở chức vụ của cô lại không?" Tịch Thành Nghiễn nhú mày, lạnh lùng nói.

"Được, được, tôi mua!" Dưới uy tổng giám đốc bá đạo này, cuối cùng Dư Duyệt vẫn phải khuất phục.

Buổi tối, trước khi đi ngủ, Dư Duyệt gọi điện cho Vũ Thần, kể chuyện này cho cô ấy nghe, cuối cùng, cô khổ sở gãi đầu, "Cậu có thể miêu tả quần bơi nam một chút được không? Tôi chưa từng đi mua cái đó bao giờ!"

"Cậu mua chắc là xấu rồi." Phùng Vũ Thần trợn mắt, khuyên nhủ cô: "Thôi được rồi, cậu đừng rầu rĩ nữa, chỉ mà một cái quần bơi thôi mà, lát nữa tớ chụp quần của Quý Vân Phong rồi gửi cho cậu xem, cậu cứ nhìn theo đó mà mua là được rồi."

"Được!" Dư Duyệt kích động ngao một tiếng, cảm thấy Phùng Vũ Thần đúng là Bồ Tát sống cứu khổ cứu nạn.

"Không có gì đặc biệt cả, dù sao cũng chỉ là một cái quần bơi." Dư Duyệt xem hình Phùng Vũ Thần chụp cho cô, vừa lẩm bẫm, còn tưởng mua cái gì khó lắm, không ngờ lại đơn giản như vậy!

Dư Duyệt hào hứng chạy tới máy tính, trực tiếp mở Taobao.

Một loạt quần bơi hiện ra trước mắt, Dư Duyệt bắt đầu tìm kiếm. Cô dễ dàng kiếm được vài cái quần rất thuận mắt, suy đi nghĩ lại, cuối cùng Dư Duyệt vẫn chọn một cái bốn mươi chín đồng! Cô vui vẻ đặt hàng.

12. Chương 12

Ngày đi Tây Trùng, Dư Duyệt cố ý dậy thật sớm, mang theo hai túi đồ ăn vặt lớn, vui vẻ đi vào công ty. Thực ra cô cũng không muốn mang nhiều đồ như vậy, nhưng Tịch Thành Nghiễn nói anh sẽ đi cùng, muốn cô phải sắp xếp tất cả, nên Dư Duyệt đành phải chuẩn bị mọi thứ, tránh khiến ông chủ không vừa lòng.

Chuyến đi này, công ty bọn họ thuê vài chiếc xe buýt, lúc Dư Duyệt lên xe, Tịch Thành Nghiễn đã yên vị ngồi hàng thứ nhất, thấy cô, anh hơi gật đầu, vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh.

Ánh mắt Dư Duyệt mờ mịt nhìn bốn phía, rất nhanh, cô đã phát hiện một vấn đề, xung quanh Tịch Thành Nghiễn một thước, không có bất kỳ người nào ngồi, ai ai cũng mang theo nụ cười rạng rỡ lên xe, nhưng nhìn thấy Tịch Thành Nghiễn ngồi đó, bọn họ lập tức dập tắt nụ cười, nơm nớp lo sợ chạy đi, thế nên, cuối cùng, những chiếc xe khác thì đầy chỗ, chỉ có chiếc của Dư Duyệt chỗ ngồi không hết.

"Chuyện gì vậy? Ngư Ngư, sao tổng giám đốc lại đi cùng thế?" Quý Vân Phong lặng lẽ gửi tin nhắn cho Dư Duyệt, cũng không trách được, anh đã tới công ty hơn ba năm, nhưng đây là lần đầu tiên, tổng giám đốc tham gia dã ngoại với bọn họ.

"Quan sát dân tình thôi mà." Dư Duyệt đảo mắt nhìn Tịch Thành Nghiễn lãnh đạm, vất vả mới gửi được bốn chữ (" .") cho Quý Vân Phong, không nói gì nữa, cô dựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tối hôm qua, cô nôn nao tới nửa đêm vẫn chưa ngủ được, lúc này, xe buýt lâu lâu lại nảy lên một cái, cô nhất thời mơ mơ màng màng tỉnh dậy.

Từ Phúc Điền đi Vãng Tây có rất nhiều đường hạn chế tốc độ, nên xe cũng không đi nhanh lắm, đầu Dư Duyệt lắc lư theo tiết tấu xe, từ từ không tự chủ được dựa vào vai Tịch Thành Nghiễn.

Anh ghét bỏ dùng một ngón tay đẩy mặt cô qua, ngồi cách xa Dư Duyệt một chút. Tượng ngủ của cô gái này thật chẳng đẹp đẽ gì! Nhìn cái môi kia, còn mở ra một chút nữa cơ đấy, không biết có chảy nước miếng ra không đây? Nghĩ vậy, Tịch Thành Nghiễn lại đưa tay đẩy mặt cô ra.

Dư Duyệt đang ngủ thoải mái, bị Tịch Thành Nghiễn động vào, tư thế lập tức thay đổi, cổ cuộn tròn lại khiến cô đau vô cùng, đầu óc cô mơ màng, không thể xem xét được mọi việc, chỉ có thể động vài cái, rồi lại đi theo quỹ đạo cũ, dựa đầu vào vai Tịch Thành Nghiễn, tiếp tục mộng đẹp.

Mặc cho Tịch Thành Nghiễn đẩy thế nào, cô đều kiên quyết không dậy, cuối cùng còn nằm trên vai người ta, thoải mái hừ một tiếng. Tịch Thành Nghiễn cứng người, sợ một lúc nào đó, cô sẽ chảy nước miếng lên người anh.

Cuối cùng cũng tới Tây Trùng, Tịch Thành Nghiễn rất biết ơn trời đất, con đường này thật gian nan vất vả! Khi trở về, mình nhất định không được để cô ta ngồi cạnh mình nữa!

Dư Duyệt ngủ say như chết, ngay cả xe dừng lại lúc nào cũng không biết, một vài đồng nghiệp quen biết muốn gọi cô một tiếng, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lẽo như ai thiếu tám trăm vạn của Tịch Thành Nghiễn, bọn họ đành lủi thủi xuống xe, cuối cùng, cả chiếc xe chỉ còn lại hai người Dư Duyệt và Tịch Thành Nghiễn.

"Dậy." Tịch Thành Nghiễn nhíu mày, giật bả vai, trầm giọng gọi Dư Duyệt.

Dư Duyệt vẫn say giấc nồng như cũ, thậm chí còn chặc chặc vài tiếng.

"Dậy nhanh lên!" Tịch Thành Nghiễn ghét bỏ nhìn cô, do dự một chút, anh vươn ngón trỏ chọc vào mặt cô, "Đến nơi rồi."

"Ừm..." Dư Duyệt giật vài cái, chôn đầu sâu vào cổ anh, thậm chí, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều dán cả vào cổ anh.

Tịch Thành Nghiễn giật mình, suýt nữa nhảy ra khỏi ghế, bị cô chạm vào, cổ anh có chút tê dại, hơn nữa, lại vô cùng ngứa ngáy, giống như bị móng vuốt mèo cào, nhưng lại xấu hổ kỳ lạ.

"Dậy mau! Dư Duyệt!" Tịch Thành Nghiễn xoa cánh tay nổi đầy da gà, rồi hung ác nhéo mặt cô một cái, "Đến nơi rồi!"

Dư Duyệt bị anh nhéo méo miệng, một giọt nước miếng rơi thẳng xuống vai anh, hiện lên một đóa nhỏ, đậm màu nước bọt.

"Xin lỗi, thực xin lỗi!" Dư Duyệt lúng túng, định đưa tay giúp anh lau một chút, nhưng giọt nước kia lại thấm vào lớp áo anh, không thể làm gì được nữa, cô đành liên tục nói xin lỗi với anh.

"Giặt cho tôi!" Tịch Thành Nghiễn cởi áo khoác trên người ra, ném thẳng vào người Dư Duyệt, đứng dậy rời khỏi xe, đi được vài bước, anh bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Dư Duyệt, lạnh lùng nói, "Cô phải giặt quần áo cho tôi."

"Được, tôi giặt, tôi giặt!" Dư Duyệt không oán hận chút nào, dám nhỏ nước miếng lên người ông chủ, cô thực sự to gan quá rồi! Đừng nói phải giặt một cái áo, nếu cần, cô cũng nguyện ý 'giặt rửa' cả người anh!

Dù sao, hôm nay chỉ là một ngày cuối tuần bình thường, không phải ngày nghỉ gì đặc biệt, nên Tây Trùng khá vắng người, biển xanh rộng lớn mênh mông, làn sóng nhẹ nhàng xô vào bờ cát, núi non xanh biếc lại tô thêm sắc màu cho vùng biển bao la.

Dư Duyệt há to mồm nhìn biển, thật lâu vẫn chưa phục hồi tinh thần, mãi đến khi Tịch Thành Nghiễn đẩy cô một cái, nhắc cô nên đi thay đồ bơi, lau khước miệng một cái, cô thu hồi rung động trong lòng, ôm áo tắm, vui vẻ chạy vào toilet.

"Quần bơi của tôi." Dư Duyệt chạy đi thật xa, Tịch Thành Nghiễn mới nhớ quần bơi của anh đang ở trong túi của cô, anh vội vàng kêu Dư Duyệt.

"Chờ tôi quay lại!" Dư Duyệt không quay đầu lên tiếng trả lời, vui mừng chạy về phía trước, thân ảnh nhanh chóng biến mất ở khúc cua, Tịch Thành Nghiễn miễn cưỡng nuốt tức giận vào bụng, lạnh lùng đứng ven biển đợi cô.

Vài đồng nghiệp không thay áo tắm, nhìn thấy Tịch Thành Nghiễn đứng một mình, giăng co nửa ngày, bọn họ quyết định đẩy Lý Chí vào chỗ chết.

"Tổng giám đốc, chuyện này, tôi giúp anh dựng lều nhé." Lý Chí gãi đầu, thấp thỏm hỏi. Anh ta đã làm ở Hoa Vũ năm năm, sớm đã hiểu rõ tính cách Tịch Thành Nghiễn, vừa nhìn thấy bộ dạng anh, anh ta đã biết tổng giám đốc của bọn họ đang tức giận.

Anh ta không hề muốn tiếp xúc với Tịch Thành Nghiễn, nhưng hết cách rồi, nhân viên quèn bọn họ không thể đi nhậu mà để ông chủ đứng một bên nhìn thế này.

Tịch Thành Nghiễn nhàn nhạt liếc anh ta, lạnh lùng tuôn ra hai chữ, "Không cần." Có vẻ cơn giận anh đã lên cao ngút trời, Lý Chí run lên một cái, không dám hỏi gì nữa, chạy xa khỏi lều trại của Tịch Thành Nghiễn.

Lúc Tịch Thành Nghiễn chuẩn bị bùng nổ, Dư Duyệt cũng chịu quay lại. Tịch Thành Nghiễn nhận ra đó là một bộ đồ tắm xanh lá cô từng mặc ở Quảng Châu lần trước.

Dư Duyệt da trắng chân dài, eo nhỏ ngực to, mặc bộ áo tắm như vậy, nhìn vô cùng đẹp mắt, vài đồng nghiệp nam ở Hoa Vũ không thể dời mắt đi, Tịch Thành Nghiễn hừ một tiếng, cẩn thận quan sát Dư Duyệt trước mặt, nhẹ nhàng nói, "Giống thông đấy."

Ai? Giống thông? Dư Duyệt chớp mắt, Tịch Thành Nghiễn có ý gì đây? Chẳng lẽ nói mình mềm mại như thủy thông sao? Ôi trời, xấu hổ quá đi mất! Tịch Thành Nghiễn chưa bao giờ khen ai, nhưng không ngờ, lời khen của anh lại có kỹ thuật như vậy!

Dư Duyệt then thùng cúi đầu, nắm một góc áo tắm, xấu hổ nói: "Tổng giám đốc, tôi..."

Cô còn chưa kịp nói hết, đã bị Tịch Thành Nghiễn giễu cợt, "Cả người xanh lè, rất giống hành lá* đấy nhé!"

Mẹ kiếp... Vậy còn làm bạn được không?! Ánh mắt Dư Duyệt nhìn chằm chằm anh, vốn nghĩ rằng anh đang khen cô, nhưng không ngờ, anh lại chế giễu cô! Người đàn ông lòng dạ hẹp hòi thế này, không xứng làm ông chủ Hoa Vũ! Không phải cô chỉ nhỏ một giọt nước miếng lên người anh thôi sao? Đâu đến nỗi phải nói vậy!

"Ha ha." Dư Duyệt cười lạnh hai tiếng, không hề then quá hoa giận, bình tĩnh đưa tay vào trong túi, lấy một vật, ném vào người Tịch Thành Nghiễn, "Quần bơi của anh đó, là loại dành cho ông già sáu mươi tuổi, không cần cảm ơn tôi đâu!"

Tịch Thành Nghiễn vội vàng cúi đầu, không ngờ, khi nhìn thấy, anh suýt nữa ngất đi, chuyện này... Rốt cuộc, cô đang đùa cái gì vậy?! Đây là quần bơi chứ không phải khăn lau?!

Đừng nói tới màu sắc và hình vẽ ngốc nghếch kia, nhưng còn mặt cười trên mông là thế nào đây? Mặc cái này mà đi ra ngoài được sao? Rốt cuộc cô mua cái gì cho anh vậy!

"Cô... Cô..." Tịch Thành Nghiễn bị quần bơi sáu mươi tuổi của Dư Duyệt chọc giận run lên, nửa ngày không nói nên lời, anh cúi đầu trầm giọng nói, "Tôi không mặc!"

"Không mặc thì thôi, tôi đi xuống biển chơi đây, bye bye." Dù sao cũng đang nghỉ phép mà, Tịch Thành Nghiễn không thể xen vào chuyện của cô được! Dư Duyệt hừ một tiếng, ôm phao đi xuống biển.

"Không được đi! Mau đổi quần bơi khác cho tôi!" Tịch Thành Nghiễn bắt lấy tay cô, thấp giọng ra lệnh.

"Chấp nhận đi, tổng giám đốc, bây giờ làm sao tôi đổi cho anh được." Dư Duyệt liếc mắt lên trời, "Sẽ không ai nhìn đâu, anh yên tâm đi nhé."

"Không được, đổi cái khác cho tôi!" Tịch Thành Nghiễn không chịu thỏa hiệp, cầm tay Dư Duyệt không buông.

Meo, còn lên mặt nữa cơ đấy! Dư Duyệt thầm mắng trong lòng, cô quay người lại, nghi ngờ nhìn Tịch Thành Nghiễn đi từng bước tới chỗ cô, dường như có thể nghe rõ hô hấp của anh.

"Tổng giám đốc."

"Sao?" Tịch Thành Nghiễn nhú mày, muốn lùi ra sau một bước, nhưng lại sợ Dư Duyệt nhân cơ hội chạy đi, anh đành phải đứng tại chỗ không nhúc nhích nhìn cô.

"Không buông tôi ra..." Dư Duyệt cười đê tiện, dùng ngón tay xoay dây áo tắm trên cô, nhón chân nói vào tai Tịch Thành Nghiễn, "Tôi dùng dây áo tắm đánh anh nhé!"

"!!!" Tịch Thành Nghiễn cứng người, anh đột nhiên buông tay.

13. Chương 13

Dư Duyệt vui vẻ ôm phao xuống biển, Tịch Thành Nghiễn sống chết cũng không chịu thay cái quần bơi mất mặt đó, mặc cả quần tây áo sơ mi xuống biển, thỉnh thoảng, có vài người nhìn anh với ánh mắt kỳ lạ, anh thực sự muốn hóa thành một cơn gió bay đi, dù Tịch Thành Nghiễn có mạnh mẽ cỡ nào, nhưng đối mặt với những ánh mắt nhìn anh như một kẻ tâm thần, anh cũng không chịu nổi được.

"Tịch Thành Nghiễn, xuống đây đi." Dư Duyệt nằm trên phao bồng bênh trôi trên biển một lát, cuối cùng, cô cũng còn chút lương tâm, lau mặt, cô lên bờ tìm Tịch Thành Nghiễn.

"Không!" Về mặt Tịch Thành Nghiễn không thay đổi, trực tiếp từ chối lời mời của cô, anh không thèm liếc nhìn cô một cái, anh sợ mình sẽ không nhìn được mà bóp chết cô!

"Không sao." Dư Duyệt chỉ những người ngồi trên bờ cát, kiên nhẫn khuyên: "Anh nhìn xem, những người khác đều mặc quần bơi, có khác gì của anh đâu, nếu không, anh nói cho tôi biết, anh muốn kiểu dáng thế nào?"

Tịch Thành Nghiễn mấp máy môi, không nói gì, ánh mắt vô tình hiện lên một chút tủ thân, dạng gì sao? Màu đen hay màu xám tro là được rồi, nói chung, không phải là màu sắc rực rỡ!

"Không ai chê cười anh, anh cũng sẽ không mặc quần bơi sao?" Dư Duyệt giữ chặt cánh tay anh, lôi anh đến toilet, thấy Tịch Thành Nghiễn không hó hé tiếng nào, tất nhiên là anh đã hờn dỗi rồi, cô đành đem mình ra so sánh, "Anh nhìn áo tắm của tôi xem, cũng là màu xanh đỏ, nhưng không phải tôi vẫn mặc bình thường đó sao? Đi thôi, tổng giám đốc Tích, nếu anh không xuống biển, mọi người sẽ không vui đâu đó."

Nhân viên Hoa Vũ vốn rất mong chờ chuyến đi lần này, nhưng không ai dám tới kéo tay ông chủ mặt lạnh đứng trên bờ nhìn mình chơi đùa cả, bọn họ đành phải liên tục dùng ánh mắt bảo Dư Duyệt mau tới khuyên nhủ Tịch Thành Nghiễn.

"Tôi không lừa anh đâu." Dư Duyệt cật lực lôi kéo Tịch Thành Nghiễn, vắt óc suy nghĩ từ ngữ an ủi anh, "Có ai nhìn thấy quần bơi của anh khi ở dưới biển đâu chứ, anh nói đúng không?"

Cũng đúng... Tịch Thành Nghiễn suy nghĩ mấy giây, cuối cùng cũng chịu hạ mình hừ một tiếng, tỏ vẻ, anh đã đồng ý với lời đề nghị của cô.

Dư Duyệt lau mồ hôi lạnh trên trán, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Thay quần bơi xong, Tịch Thành Nghiễn cố ý tìm chỗ vắng người nhất đi xuống biển, Dư Duyệt không còn cách nào khác, chỉ có thể bỏ mặc đồng nghiệp vui chơi náo nhiệt, theo anh đi tới chỗ chỉ có những du khách tụm năm tụm ba với nhau.

Dư Duyệt không biết bơi, nên đi tới đâu cô đều phải mang theo phao, nhưng Tịch Thành Nghiễn lại không như vậy, anh bơi bướm rất tốt, cơ thể thon dài xinh đẹp như độc chiếm cả vùng biển khơi bao la rộng lớn, động tác nhẹ nhàng mà linh hoạt, thấy Dư Duyệt mở to mắt nhìn, liên tục cảm thán, nếu tính tình của Tịch Thành Nghiễn không quá xấu thế này, thì anh, quả thực là một mỹ nam hoàn hảo.

"Dư Duyệt, sao cô lại ở đây? Mau đi chơi với chúng tôi đi, Vũ Thần đang thay đồ, cô ấy sẽ lập tức tới ngay thôi." Tịch Thành Nghiễn đã bơi khá xa, mà Dư Duyệt lại chán nản ôm phao đưa qua đưa lại ở gần bờ, Quý Vân Phong đi tới nói.

Dư Duyệt nhìn quần bơi của tổng giám đốc, khoe miệng không nhìn được co rút, thật lâu sau, cô mới dè dặt cảm giác kỳ lạ trong lòng xuống, mở miệng nói: "Không được rồi, bọn anh cứ đi chơi đi, lát nữa tôi sẽ đi qua chỗ mọi người sau, còn bây giờ, vẫn phải ở cạnh ông chủ."

"Đâu thế?" Nghĩ đến vẻ mặt tổng giám đốc lạnh như băng, cả người Quý Vân Phong cứng đờ, anh vội vàng hỏi.

"Ừm, cái bóng đen đằng xa kia kìa." Dư Duyệt hắt cằm chỉ phía xa xa, nói.

"Thật vất vả cho cô quá." Quý Vân Phong thở phào nhẹ nhõm, nhìn Dư Duyệt một mình đứng đưa trên mặt biển, rồi lại quay sang nhìn nhóm đồng nghiệp náo nhiệt bên kia, nói.

"Không sao, anh cứ đi chơi với Vũ Thần đi."

"Cô chơi một mình như vậy sẽ chán lắm đó." Quý Vân Phong khó xử nắm tóc, suy nghĩ mấy giây, anh bỗng nhiên mở miệng: "Vây đi, để tôi kêu mọi người qua đây chơi cùng cho vui!" Nói xong, vẻ mặt tràn đầy vui vẻ, cảm thấy ý nghĩ của mình chẳng chê vào đâu được, anh chạy đi, không thể chờ thêm giây phút nào nữa.

"Ai! Không cần đâu..." Dư Duyệt còn chưa nói xong, Quý Vân Phong đã chạy đi xa lắm rồi, cô thở dài, thấy Tịch Thành Nghiễn đang bơi về, thôi xong rồi, bình đến tướng chặn rồi.

Đến khi Tịch Thành Nghiễn bơi tới nơi, anh giật mình phát hiện bờ biển vốn yên tĩnh lại trở nên vô cùng náo nhiệt. Thậm chí còn có một vài đồng nghiệp dẫn theo người nhà về mặt tươi cười xán lạn đi ngang qua anh, rồi cuộc chuyện gì đang xảy ra đây... Thư ký nhỏ của anh đâu rồi?

Tịch Thành Nghiễn lau khô nước trên mặt, ánh mắt sắc bén xuyên qua đám người, tập trung vào nơi nào đó mấy giây liền. Thấy Dư Duyệt, Quý Vân Phong và một cô gái nào đó nói cười vui vẻ, cô gái đó thỉnh thoảng còn hất nước vào mặt Dư Duyệt.

Tịch Thành Nghiễn nhũn mảy, dám để mặc anh đi chơi với người khác, đây là tư cách của một thư ký sao?! Nhất định phải trừ tiền cô thư ký như vậy mới được!

Dường như bọn họ có thần giao cách cảm với nhau, lúc Tịch Thành Nghiễn nhìn chằm chằm Dư Duyệt vài giây, cô bỗng nhiên quay đầu lại, trùng hợp đối mặt với đôi mắt bất mãn của anh.

Cô sững sờ, vội nói một câu với Phùng Vũ Thần và Quý Vân Phong, rồi lập tức ôm phao, chen lén qua nhóm người, bơi tới trước mặt Tịch Thành Nghiễn, ngốc nghếch cười, "Tổng giám đốc, anh đã về rồi."

Tịch Thành Nghiễn không nói chuyện, vẻ mặt không thay đổi đập tay xuống mặt biển, khiến những giọt nước bay thẳng vào mặt cô, Dư Duyệt lau khô nước trên mặt, gân xanh trên trán suýt nữa đã nổi lên, nhìn một hồi, cô miễn cưỡng chặn lại cái hất nước của Tịch Thành Nghiễn, nhẹ nhàng nói: "Chơi vui không, lát nữa lên bờ, chúng ta chụp một tấm hình đi."

Để anh mặc cái quần bơi xấu xí như vậy đi chụp hình sao? Cô quyết tâm bôi bác anh sao? Tịch Thành Nghiễn liếc Dư Duyệt một cái, ánh mắt tràn đầy vẻ khinh bỉ, "Không cần."

Dư Duyệt thấy anh ghen một lúc mới chịu nói chuyện, nghe câu nói của anh xong, cô cười ha hả một tiếng, "Vây, vây anh tiếp tục đi bơi đi?"

"Ừ." Tịch Thành Nghiễn ừ một tiếng, không liếc mắt nhìn cô, đắm đầu vào biển.

Dư Duyệt thở phào nhẹ nhõm, ước gì anh ta bơi xa xa một chút. Tên này khó hầu hạ quá rồi!

Ai ngờ, cô chưa nghĩ được bao nhiêu, đột nhiên cảm thấy có gì đó nắm lấy chân mình, kéo cô xuống biển, cơ thể chợt mất thăng bằng, Dư Duyệt hoảng sợ trừng lớn mắt, suýt nữa đã không khống chế được thét lên.

"Tịch Thành Nghiễn! Anh mau buông tôi ra!" Xung quanh nhiều người như vậy, Dư Duyệt không dám nói lớn tiếng, chỉ có thể cắn răng thấp giọng cảnh cáo anh, "Tôi không biết bơi đâu!" Cô nắm chặt phao bơi, há miệng thở dốc, cố gắng giữ thăng bằng cơ thể.

Tịch Thành Nghiễn làm lơ giọng nói hoảng sợ của cô, cầm bên đây túm bên kia, dường như xem Dư Duyệt như một món đồ chơi.

Dư Duyệt sợ bị anh kéo xuống biển tới nỗi không nói nên lời, đôi mắt to tròn rưng rưng nước mắt, suýt nữa đã khóc vì bị anh bắt nạt.

Thấy cô như vậy, rốt cuộc, Tịch Thành Nghiễn cũng từ bi buông cô ra, nổi trên mặt nước.

Nhìn thấy anh ngoi lên, Dư Duyệt bắt đầu bình tĩnh lại, cô run rẩy thoáng buông phao bơi ra, muốn nói chuyện với Tịch Thành Nghiễn một chút, đột nhiên, cô cảm thấy hoa mắt, một giây sau, phao bơi của cô đã bị anh lấy đi.

Dư Duyệt hét lên một tiếng, cả người không khống chế được chìm dần xuống, một cơn khủng hoảng sắp chết đuối bất ngờ lấn chiếm toàn bộ suy nghĩ của cô, cô nắm chặt cánh tay Tịch Thành Nghiễn, không ngừng đập nước loạn xạ.

"Dư Duyệt, Dư Duyệt!" Tịch Thành Nghiễn không ngờ cô lại sợ hãi đến như vậy, anh vội vàng đem phao bơi đặt vào ngực cô, dịu dàng nói, "Bình tĩnh một chút, tôi chỉ đùa cho vui thôi mà, phao bơi đây này, mau, cầm lấy đi."

Đáng tiếc, Dư Duyệt đang vô cùng sợ hãi, không thể nghe được lời nói của anh, Tịch Thành Nghiễn bắt đắc dĩ, đành phải vươn tay nắm hông Dư Duyệt, để cô tĩnh táo lại, không ngờ anh vừa đi tới, đột nhiên một cơn đau tan lòng nát dạ từ dưới tuyền tới, có gì đó đã đá vào nơi đó của anh rồi!

"Hí..." Tịch Thành Nghiễn hít một ngụm khí lạnh, khuôn mặt trắng bệch. Dù có lực nước cản lại, nhưng cước đá này của Dư Duyệt không hề nhẹ, Tịch Thành Nghiễn đợi đến khi bớt đau, anh cắn răng thấp giọng nói với Dư Duyệt: "Được rồi đó! Mau cầm phao đi! Không cần phải đạp nước nữa!"

Đau chết anh rồi! Cô gái này gầy gò như vậy, nhưng không ngờ lại đá một cước đau như vậy! May là đang ở trong nước đó! Nếu ở trên bờ... Tịch Thành Nghiễn nghĩ tới đây, lập tức cảm thấy đau đớn không thôi...

Trong chốc lát, Dư Duyệt không còn sợ hãi nữa, cô miễn cưỡng nghe lời nói của Tịch Thành Nghiễn, nước biển dính vào mắt cô không ít, khiến đôi mắt đau xót không mở được, hai tay vô loạn xạ, chuẩn bị nắm lấy cái phao.

Hai người giằng co một hồi, bờ biển đã tới gần, dường như chân Dư Duyệt đã chạm được đáy rồi, cô nắm chặt lấy tay Tịch Thành Nghiễn, nhưng nỗi sợ hãi trong lòng vẫn không tan đi hết, nên cô khẩn cấp đi tìm phao bơi.

Ánh mắt cô mơ màng, tầm nhìn lại không rõ, cô tìm nửa ngày vẫn không thấy phao bơi đây, tay phải buồn chán đạp nước hai cái, nhưng không ngờ, cô lại bắt được cái gì đó, Dư Duyệt chớp mắt vài cái, rồi dùng tay xé ra, tiếng vải rách dưới biển không che giấu được, truyền thẳng vào tai hai người.

Tiếng gì vậy? Dư Duyệt không phản ứng kịp, có điều, khi nhìn thấy vẻ mặt Tịch Thành Nghiễn đã đen thui, Dư Duyệt lập tức kinh sợ, quên luôn cả phao bơi!

TMD! Cô đã xé rách quần bơi của Tịch Thành Nghiễn mất rồi!

Quả nhiên, sản phẩm giá rẻ bốn mươi chính đồng đúng là không đáng tin...

14. Chương 14

"Tổng giám đốc, tổng giám đốc, anh đừng giận!" Dư Duyệt nhìn thấy ánh mắt giết người của Tịch Thành Nghiễn liền lạnh người, nhanh chóng cầm tay bàn tay anh dưới nước để phòng anh 'bùng nổ', liên tục trấn an: "Cái đó, tôi không quá mạnh tay, nên chắc sẽ không bị rách nhiều đâu, chúng ta mau đi tới chỗ nước cạn xem một chút, không chừng chỉ là một vết nhỏ thôi!"

Nhỏ cái gì! Gân xanh nổi đầy trên trán Tịch Thành Nghiễn, anh dám cá, quần bơi này chắc chắn đã bị rách! Trứng cũng lộ hết rồi! Vậy mà cô còn dám nói không rách nhiều đâu!

"Cô mua quần bơi này bao nhiêu tiền?" Tịch Thành Nghiễn nhin cơn giận xuống, cắn chặt răng hỏi.

"Rất, rất đắt đó." Dư Duyệt xoay tròn đôi mắt, nói dối: "Một trăm lẻ chín đồng lận đấy!"

Một trăm lẻ chín! Tịch Thành Nghiễn hít một ngụm khí lạnh, cô dám tùy tiện mua đại cho anh! Còn nói rất đắt!

"Dư Duyệt!" Tịch Thành Nghiễn đã bị cô chọc tức giận, "Cô dám mua một trăm đồng cho tôi sao?" Biết thể mình đã không để cô ta mua! Không ngờ, cô gái này mắt thẩm mỹ đã không bình thường, mà còn keo kiệt nữa cơ chứ!

Một trăm lẻ chín đồng một cái quần bơi còn sợ rẻ?! Dư Duyệt không thể nào tưởng tượng nổi, nếu anh biết cái quần mình đang mặc chỉ có giá bốn mươi chín đồng!

Nghĩ tới đây, Dư Duyệt run lên một cái, quyết định sẽ mang theo bí mật này suốt đời!

"Tổng giám đốc, anh đừng giận, để tôi lên bờ rồi anh mắng tiếp, nhé?"

Cô vừa nhắc tới lên bờ, Tịch Thành Nghiễn càng lạnh lẽo. Lên bờ? Cô còn dám bảo anh lên bờ sao? Quần bơi của anh đã bị cô xé rách, bảo làm sao mà anh lên bờ được? Vừa lộ trứng vừa chạy nhong nhong?!

Đầu óc của cô đau rồi? Chắc không phải bị chó tha đi mất đây chứ?!

Dường như biết anh suy nghĩ cái gì, Dư Duyệt nuốt nước miếng một cái, khó khăn nói: "Không phải anh đợi đến tối, không ai để ý mới chịu lên đó?" Dùng một chút, nhìn thấy ánh mắt Tịch Thành Nghiễn nghe thấy lời cô chọc lạnh băng, vội vàng nói thêm, "Tôi đi cùng anh."

"Cô muốn tôi ở trong biển một ngày không ăn không uống sao?"

"Á...." Tất nhiên, Dư Duyệt không hề nghĩ tới chuyện này, cô ngừng lại một chút, đầu óc trôi theo sóng vài phút, bỗng nhiên, đôi mắt cô sáng bừng nhìn Tịch Thành Nghiễn, "Tôi có cách!"

Tịch Thành Nghiễn không hiểu sao, bị cô ánh mắt cô nhìn như vậy, anh đột nhiên rung mình một cái, cảm thấy rất bất an...

Mấy phút sau, tất cả nhân viên Hoa Vũ đều há to miệng, ngạc nhiên, bất động nhìn cùng một hướng.

Tổng, tổng giám đốc kiêu ngạo lạnh lùng của bọn họ lại dùng một chiếc khăn màu hồng quấn quanh hông! Là màu hồng đó! Đúng là muốn chọc mù mắt chó của bọn họ mà, ai đó biết được chuyện gì đang xảy ra không?! Đây là tổng giám đốc sao!

Tịch Thành Nghiễn nhìn thấy ánh mắt nhân viên của mình không ngừng nhìn anh, anh vừa tức vừa quẫn, nắm chặt phao trên lưng, kéo tay Dư Duyệt bên cạnh, thấp giọng rống: "Mau che tôi lại!"

Dư Duyệt cúi đầu ngoan ngoãn làm theo, không một chút tức giận, cố gắng lấy người che anh lại.

Tịch Thành Nghiễn vẫn chưa hả giận, chỉ trong một ngày, mà mặt mũi của anh đã bị vứt sạch! Anh vậy mà dùng phao bơi màu hồng! Thực không thể nhịn được nữa! Không được, anh cần phải 'bùng nổ' một chút! Nếu không sẽ ghen chết mất!

Tịch Thành Nghiễn đi thẳng vào lều, lúc Dư Duyệt muốn vào cùng, anh rống lên một tiếng, "Không được vào!" Rồi kéo khóa lều lại. Một lát sau, tiếng còi quần sột soạt vang lên, tiếp theo, lại một trận im lặng kỳ lạ nổi lên, ngay sau đó, Dư Duyệt cả đời không bao giờ quên được tin dữ, "Thư ký Dư! Trừ tiền lương! Một phần ba, không được! Một nửa!"

Dựa vào cái gì mà trừ tiền lương cô! Dư Duyệt tức giận cắn môi, nhưng lại không dám kháng nghị.

Tịch Thành Nghiễn thay quần áo xong, khuôn mặt vẫn đen như cũ, không thêm liếc nhìn Dư Duyệt một cái, anh hoàn toàn xem cô là người vô hình. Dư Duyệt cũng không dám vô lễ với anh, nên chỉ có thể hấp tấp đi theo anh, thỉnh thoảng còn lấy lòng.

Đáng tiếc, lần này, Tịch Thành Nghiễn thực sự bị cô chọc tức, ngay cả bánh quy cô tự nướng cũng không thể lấy lòng được anh.

"Phải làm sao bây giờ?" Dư Duyệt thở dài, vắt óc suy nghĩ cách để Tịch Thành Nghiễn nguôi giận, nhưng đáng tiếc, chưa kịp nghĩ cái gì, đã bị trưởng phòng quản lý gọi lại, "Dư Duyệt, cô mặc quần áo size bao nhiêu đấy, công ty có cấp cho mỗi người áo chống nắng, lát nữa về tới lều tôi sẽ đưa cho."

Hoa Vũ đúng là tiền nhiều như nước, lợi ích nhiều vô cùng, những như cầu cơ bản như ăn, mặc, ở, đi lại đều được công ty bao trọn gói, đúng là trâu bò mà!

"Size L." Dư Duyệt ngẩng đầu nhìn quản lý cười cười, "Cảm ơn ngài nhiều nhé, áo chống nắng để đâu vậy, tôi tự đi lấy là được rồi."

"Ai, không cần phải như vậy." Quản lý liên tục xua tay, "Lát nữa, tôi sẽ cho nhân viên mang tới cho. Cô cứ ở yên trong lều đó đi, 2 phút sau cô sẽ nhận được thôi." Nói xong, quản lý liền nhắc chân rời đi.

Ai ngờ, chưa đi được bao nhiêu, bên tai bỗng truyền tới giọng nói lạnh lẽo của Tịch Thành Nghiễn, "Size L? Tôi nghĩ cô mặc XL mới vừa chứ."

"!" Tên này gây thơ thật, vẫn còn muốn trả thù cô cơ đấy! Dư Duyệt hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng chỉ có thể nhẹ nhàng nói: "Tổng giám đốc, tôi luôn mặc size L, tôi hiểu bản thân mình mà." Ngụ ý là, không biết thì đừng xen vào.

Không ngờ, Tịch Thành Nghiễn nghe xong chỉ cười lạnh, "Tôi không hiểu cô?" Ánh mắt anh dạo một vòng trước ngực Dư Duyệt, nói: "Mắt tôi rất tinh, chỉ cần nhìn một cái là biết được thôi mà." Anh cố ý nhấn mạnh, Dư Duyệt xấu hổ đỏ bừng mặt quay đi chỗ khác, anh nói với quản lý: "Nghe tôi đi, lấy cho cô ấy size XL."

"Được, được, tổng giám đốc." Quản lý bị Tịch Thành Nghiễn dọa sợ ngây người, luôn cảm thấy mình bị cuốn vào chuyện kỳ lạ... Ông thấp thỏm trả lời một câu, xoay người chạy đi, nhìn chẳng khác gì đang bị quái vật đuổi theo sau.

"Tịch Thành Nghiễn!" Dư Duyệt đỏ mặt kêu anh, cô chỉ mau cho anh quần bơi bốn mươi chín đồng thôi mà, có cần phải làm như vậy không, áo tắm của cô đã sáu mươi đồng rồi, mua cho anh một chiếc quần bơi bốn mươi chín đồng không phải đã quá tốt rồi sao? Mắng anh cũng mắng rồi, mặt lạnh cũng khoe xong, ngay cả tiền lương của cô cũng bị trừ mất một nửa mà vẫn chưa đủ sao? Còn đứng trước mặt đồng nghiệp nói chuyện mập mờ! Lỡ như quản lý nói ra, chắc thứ hai cô sẽ chết đuối trong bát quái quá!

"Sao?" Tịch Thành Nghiễn trả lời, khiêu mi nhìn Dư Duyệt tức giận nhưng không thể 'bùng nổ' được, anh cảm thấy vô cùng hả dạ, không phải cô muốn hăm hãi anh một trăm năm sao? Vậy anh có hăm hại lại cô không? Không sao? Nực cười!

"Anh... Anh thực sự..." Dư Duyệt nửa ngày vẫn không nói được từ nào để hình dung Tịch Thành Nghiễn, đành phải cắn môi, đặt mông ngồi xuống bờ cát hờn dỗi.

"Giận rồi sao?" Tịch Thành Nghiễn nhìn bờ cát nhẵn nhụi, im lặng một hồi, vẫn đem chuyện cái phao đặt sang một bên, ngồi xuống bờ cát, nhàn nhạt hỏi.

Dư Duyệt vốn lười nói cùng anh, nhưng Tịch Thành Nghiễn là ông chủ cô, là cơm áo mẹ cha, cô đành yên lặng, nuốt cơn giận xuống bụng, cắn răng nói một chút, "Không."

"Thực ra, lần này công ty mua áo phòng nắng nhỏ hơn một số." Tịch Thành Nghiễn im lặng mấy giây, bỗng mở miệng.

Dư Duyệt nghe vậy khiếp sợ nhìn anh, Tịch Thành Nghiễn, anh, anh đang giải thích với cô sao? Sao tự nhiên thụ sủng nhược kinh thế này! Giống như... Giống như không còn giận nữa, dù sao tổng giám đốc cũng đã nhận lỗi rồi!

"Cho nên mới muốn tôi mặc XL sao?"

"Ừm." Tịch Thành Nghiễn mặt không thay đổi lên tiếng, liếc nhìn Dư Duyệt đã hòa dịu không ít, thầm cười trong lòng, nói: "Chỉ vì muốn tốt cho cô thôi."

Vốn Tịch Thành Nghiễn cũng vì cô mới làm vậy, nhưng cô lại ích kỷ quá! Dư Duyệt cảm động, nháy mắt đã quên mọi cục diện gay gắt khi nãy, hít mũi ngẩng đầu nhìn Tịch Thành Nghiễn, nói: "Cảm ơn tổng giám đốc."

"Đừng khách sáo." Tịch Thành Nghiễn đứng dậy, thân hình cao to mạnh mẽ nổi bật dưới ánh mặt trời.

Dư Duyệt ngược cổ nhìn anh, ánh mặt trời rơi vào khiến mặt anh có chút nhợt nhạt như bóng ma, mái tóc cụp xuống, tia nắng không ngừng lấp lóe phía trên, vẻ mặt tuần tú dường như có thể khiến người ta không hít thở được.

Khuôn mặt nóng bừng lên, Dư Duyệt khẽ rừ mắt xuống, "Tổng giám đốc, còn chuyện gì sao?"

"Không có gì đâu." Tịch Thành Nghiễn nhìn đỉnh đầu đen thui của cô, cười nhẹ, "Chỉ là cảm thấy cảm giác lừa được cô rất thú vị."

Hả? Có ý gì đây? Dư Duyệt chớp mắt, không hiểu.

"Lừa cô." Tịch Thành Nghiễn cười, "Cô cảm thấy tôi sẽ biết được kích cỡ của áo chống nắng sao? Ngốc thật! Mới lừa một cái đã dính!"

"!!" Tên này có cần phải ác như vậy không! Dư Duyệt hận không thể bỏ nhào cắn Tịch Thành Nghiễn vài cái.

"Còn nữa." Tịch Thành Nghiễn dừng một chút, tiếp tục kích thích Dư Duyệt, "Tôi nói thật nhé." Anh hơi hí mắt, nhìn chẳng khác gì một con hồ ly đang tính kế, "Ngày đó, ở Quý Châu tôi nhìn thấy hết rồi..."

"Đủ rồi!" Dư Duyệt bỗng nhiên nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn Tịch Thành Nghiễn, "Đừng nói nữa!"

"Được rồi, vậy không nói nữa." Tịch Thành Nghiễn nhún vai, vẫy tay với Dư Duyệt rồi rời đi. Đi vài bước, chợt quay đầu lại, "Bây giờ, cô rất tức giận phải không?"

Ừ!

"Muốn đánh người lắm phải không?"

Ừ!!

"Còn muốn cắn tôi nữa, đúng chứ?"

Ừ!!!

"Đây, đến, tôi cho cô cắn." Tịch Thành Nghiễn nhìn ánh mắt nghi ngờ của Dư Duyệt, tà ác cười, thấp giọng nói, "Cởi quần cho cô cắn."

"!!" TMD~ Anh còn vô sỉ hơn nữa được không?!

Một cổ khí nóng tràn tới mặt cô, Dư Duyệt vừa giận vừa thẹn, đầu óc choáng váng, thốt ra một câu, "Ha ha, cắn cái rắm! Giữ lại quần bơi hàng online bốn mươi chín đồng của anh làm kỷ niệm đi!"

15. Chương 15

Hai người im lặng vài giây, lát sau giọng nói trầm thấp của Tịch Thành Nghiễn vang lên, "Cô nói cái quần bơi của tôi bao nhiêu tiền?"

Anh thực sự không thể tin được, mình vừa mặc một cái quần bốn mươi chín đồng! Tịch Thành Nghiễn cảm thấy thế giới của mình không ngừng chấn động, 49 đồng! Hàng online! Cô đùa anh sao?

"Ha ha." Dư Duyệt cười gượng hai tiếng, liên tục xua tay, "Không phải đâu, tôi chỉ nói nhầm, là nói nhầm thôi mà."

Trong lòng cô thầm nghĩ không xong rồi, sao mình lại nói ra bí mật này chứ! Không phải muốn giấu cả đời sao? Mẹ kiếp, không biết tính cách kỳ quái của Tịch Thành Nghiễn có bóp chết mình không đây!

"Lừa gạt ông chủ, cố ý ép buộc ông chủ." Tịch Thành Nghiễn thật lâu mới tìm lại tâm trạng, miễn cưỡng tiếp nhận sự thật mình vừa mặc một chiếc quần bơi bốn mươi chín đồng, ánh mắt gắt gao nhìn Dư Duyệt, lên án hành vi phạm tội của cô, cuối cùng, anh bổ sung thêm một câu trí mạng, "Cô hoàn toàn không thể đảm nhận được vị trí thư ký, tháng này tiền lương của cô sẽ ở mức tiêu chuẩn thấp nhất của quốc gia!"

Tôi chết đây! Có cần phải ác độc như vậy không! Từ một ngàn sáu trừ một hồi còn chưa tới một ngàn nữa, không phải anh ta muốn mình húp nước sống qua ngày đó chứ? !

Không đợi Dư Duyệt 'bùng nổ', Tịch Thành Nghiễn đã mở miệng trước, "Thế nào, thư ký Dư không hài lòng chỗ nào sao? Nói cho tôi nghe, để chúng ta có thể bàn bạc lại với nhau, " dừng một chút, anh nói thêm, "Không chừng, Hoa Vũ không phải là nơi thích hợp cho thư ký Dư."

Đây là đang cảnh cáo cô một cách lộ liễu sao, Dư Duyệt chỉ có thể nhăn mặt nuốt cơn giận xuống mặt, miễn cưỡng cười một cái, "Không, không có đâu, tôi hài lòng hết đó."

"Vậy là tốt rồi." Tịch Thành Nghiễn hơi khiêu mi, vẫn không quên khoe khoang một câu, "Tôi đây làm người lúc nào cũng rất công bằng lẽ phải."

Chỉ vì một chút chuyện nhỏ này mà mất đi cả tháng tiền lương thật không đáng tí nào, Dư Duyệt thở dài một hơi, thôi, dù sao Tịch Thành Nghiễn cũng là ông chủ của cô, hết giờ làm vẫn là ông chủ, cô nên hiền lành một chút.

Dư Duyệt nghĩ một lát, cuối cùng không còn rối rắm chuyện tiền lương nữa, nhận lấy áo chống nắng từ tay quản lý xong, cô lập tức chui thẳng vào lều, tính nằm nghỉ một chút. Ai ngờ vừa đặt người xuống, liền nghe thấy tiếng bước chân truyền tới, không đợi Dư Duyệt đứng lên xem, lều trại đã bị từ mở ra, ánh mắt Tịch Thành Nghiễn nặng nề nhìn cô, hất cằm lên, "Cô, đi ra ngoài!"

Cái gì? Cô không nghe lầm đó chứ? Anh đuổi cô đi sao? Chuyện gì nữa đây? !

"Tổng giám đốc, đây là lều của tôi mà." Dư Duyệt không dám cứng đầu cãi cố với Tịch Thành Nghiễn, đành phải nhẹ giọng nói: "Lều của anh bên kia kia, anh đi nhầm rồi."

"Tôi không đi nhầm." Tịch Thành Nghiễn nhướn mày, thân hình cao lớn liền chui vào, "Lều của tôi bị gió thổi ra biển mất rồi, cô mau đi ra ngoài đi, nhường lại cái lều này cho tôi."

Không ai nói cho anh biết phải dựng lều thế nào, nên dĩ nhiên anh không thể dựng được rồi! Nhìn đám mây trôi lênh bênh trên bầu trời, anh không ngờ mình lại kém cỏi như vậy, ngay cả một cái lều cũng không dựng được, không ngờ người đó lại là anh!

Quản lý vội vàng dẫn theo người phụ trách lều trại tới giải thích với anh, bộ dáng của ông chẳng khác gì cứ để mặc anh trách phạt. Chỉ là, công ty hiếm khi tổ chức ra ngoài chơi, tuy tức giận, nhưng anh cũng không muốn chỉ vì một chút việc vặt mà phải giận dữ với nhân viên, khiến họ mất hứng thế này, anh nói toàn bộ tình huống cho quản lý và người phụ trách biết.

Ai ngờ, nghe xong, mặt quản lý vô cùng lúng túng, sao không ai chịu nói cho anh biết, anh không có lều vậy!

Chuyến đi lần này, công ty cho phép mang người nhà theo, nên không ít nhân viên dẫn theo một nửa gia đình của mình, mà con đem theo cả cháu, họ hàng thân thích, vì vậy, cũng khó tránh khỏi chuyện lều không đủ, quản lý là người đã chuẩn bị lều riêng cho mình nhưng vẫn cảm thấy có chút lo lắng, thậm chí cả một gia đình đông người đều phải cùng nhau chen chúc trong một chiếc lều nhỏ.

"Quản lý Vương, ông nói tôi không được bọn họ cấp lều sao?" Về mặt Tịch Thành Nghiễn lạnh xuống, đường đường là một người quản lý Hoa Vũ, thế mà lại hẹp hòi thế này, ông chủ như anh không sợ tốn nhiều tiền, mà quản lý như ông lại ngại tiêu tiền!

Nghe được lời nói của Tịch Thành Nghiễn..., quản lý Vương đỏ mặt mồ hôi hột, "Thực xin lỗi, tổng giám đốc, là do tôi sơ sẩy, lần sau, tôi nhất định sẽ không tái phạm. Ngài cứ việc dùng lều của tôi đi! Để tôi đi lấy cho ngài!" Nói xong, ông chạy đi định lấy mang tới.

"Thôi, quên đi." Tịch Thành Nghiễn lắc đầu ngăn chặn, nếu anh nhớ không lầm, lần này, quản lý Vương còn mang theo hai đứa con trai, anh không thể giành lều với con nít được.

"Tôi đi tìm người ở nhờ là được."

Nói xong, anh không thèm để ý tới quản lý Vương đang khiếp sợ vì lời nói của anh, nhấc chân đi.

Chuyện này... Tổng giám đốc có thể ở nhờ ai đây? Ai mà có vinh hạnh dữ vậy nhỉ? Đầu óc quản lý Vương choáng váng ra biển, sóng biển xô vào mặt ông nhưng cũng không thể tỉnh táo lại được.

Trong công ty, tổng giám đốc của bọn họ lúc nào cũng ưa sạch sẽ, ngay cả lúc ăn cơm chung, bọn họ cũng không dám ăn nhiều, vậy ai là người chịu ở chung với anh quả là một kỳ tích! Hơn nữa, không biết ông có bị ảo giác hay không, lúc nào mở miệng nói "Tôi đi ở nhờ" dường như đang cười thì phải, nhưng nụ cười đó có vẻ không phải ý tốt gì...

"Vậy tôi biết đi đâu ngủ đây?" Dư Duyệt ngơ ngác ngồi trên bờ cát, Tịch Thành Nghiễn đột nhiên tập kích như vậy khiến cô vô cùng kinh hãi, sao tên này lại ngang ngược như vậy, lều anh ta bị thổi ra biển, là được phép đi giành lều với mình sao?! Dù anh có là ông chủ của mình thì cũng không được làm như vậy!

"Cứ tùy tiện ngủ đâu đó đi." Tịch Thành Nghiễn liếc xung quanh, tùy tiện kéo một chiếc túi đựng quần áo ngồi lên

"Tổng giám đốc, anh có thể giải thích cho tôi một chút..." Dư Duyệt còn chưa nói hết, đã thấy anh đặt móng lên vật kia, khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng lên, "Anh... anh không thể ngồi lên cái kia được! Mau đứng lên!"

Tịch Thành Nghiễn ngồi yên bất động, đôi mắt chăm chú nhìn Dư Duyệt, dường như muốn hỏi cô lý do.

"Tóm, tóm lại là không được! Để tôi lấy cho anh một tấm nệm!" Dư Duyệt lắp ba lắp bắp nói, vươn tay muốn giành chiếc túi lại.

Tịch Thành Nghiễn cảm thấy vô cùng kỳ quái, cái túi này bị gì sao? Bên trong có đựng đồ gì không thể ngồi được hả? Cũng đâu phải hàng dễ vỡ đâu, sao keo kiệt vậy!

Anh ngăn tay cô lại, "Ngồi một chút."

"Không được!" Dư Duyệt không chịu đầu hàng, tiếp tục vươn tay muốn cướp cái túi.

Cô càng như vậy, Tịch Thành Nghiễn càng tò mò, cái gì bên trong mà cô lại căng thẳng như vậy chứ? Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Dư Duyệt, anh đột nhiên ngứa ngáy, muốn trêu chọc cô một chút.

Thấy cô hít sâu một hơi, Tịch Thành Nghiễn mò tay xuống dưới, nhích mông ra, Dư Duyệt nhìn động tác của anh, không thêm để ý nhiều, liền nhào tới.

Cô muốn giành lại, Tịch Thành Nghiễn lại không buông, hai người giành qua giành lại, cái túi đáng thương kia rốt cuộc cũng không chịu nổi, xoạt một tiếng, rách đôi, bộ nội y màu hồng cùng một áo khoác mỏng rơi luôn ra ngoài.

Dư Duyệt đổ tận mang tai, há mồm chỉ vào Tịch Thành Nghiễn, tức giận nửa ngày vẫn không nói nên lời.

Tịch Thành Nghiễn không ngờ lại là nội y, nhưng có điều, ngồi xuống vô cùng mềm mại, còn rất thoải mái nữa...

"Khụ, cái kia, cô nhặt lên đi." Tịch Thành Nghiễn quay đầu đi chỗ khác, cảm thấy khuôn mặt có chút nóng bừng.

Dư Duyệt đè nén cơn giận, nhặt bộ nội y của mình lên, giấu dưới áo khoác, khuôn mặt đỏ như muốn đổ ra máu, "Anh... Anh đi ra ngoài đi."

"Tôi muốn cái lều này!" Tịch Thành Nghiễn kiên quyết không đi, quyết định ăn thua đủ với Dư Duyệt.

"Anh thực là..." Dư Duyệt bị anh làm tức giận không thôi, tên này phiền thực đó, ích kỷ lại không chịu nghe lời, còn dám lấy nội y của mình ra, khiến cô không thể chui thẳng xuống đất, bây giờ còn đứng đây vô lại như vậy, chẳng khác gì đứa con nít muốn bị ăn đòn!

Dư Duyệt không thể tìm được từ nào tử tế để hình dung anh, đành phải ngậm miệng lại, vươn tay đẩy anh ra ngoài, "Anh đi ra ngoài, dù sao đây cũng là lều của tôi mà!" Cô đã quên mất người này là ông chủ của cô rồi, chỉ nhớ anh là một tên xấu xa, cô dùng sức đẩy anh ra ngoài.

"Dư Duyệt!" Tịch Thành Nghiễn gầm nhẹ, muốn cô tỉnh táo lại một chút, nếu rời khỏi lều trước mặt nhân viên và thư ký như vậy, nhất định chẳng khác gì anh đang đứng đây tấu hài, nhưng Dư Duyệt như bị ma nhập, không nghe thấy lời nói của anh, vẫn tiếp tục đẩy.

"Cô then quá hóa giận sao?" Cảnh cáo không có tác dụng, Tịch Thành Nghiễn đành đổi cách khác.

"Cái gì?" Dư Duyệt ngừng lại, nghi ngờ ngẩng đầu nhìn anh.

"Then quá hóa giận." Tịch Thành Nghiễn nhú mày, "Vì bị tôi nhìn thấy nội y."

"Anh câm miệng lại cho tôi!" Dư Duyệt cảm thấy hàm răng mình vô cùng ngứa ngáy, hận không thể tìm vật gì đo chặn họng anh lại!

Không ngờ, Tịch Thành Nghiễn càng nói càng phần chấn.

Ánh mắt mập mờ quét một vòng trên ngực Dư Duyệt, chế giễu nói: "Có điều... Cúp A đó chứ?"

Dư Duyệt suýt nữa đã nghẹn chết, ánh mắt như vậy là có ý gì? Còn dám nói cô là cúp A! Vậy chắc đang say rượu rồi!

"Là C!" Chuyện đã tới mức này rồi, mặc kệ người đó là ai, cô nhất định nói cho ra lẽ! Dư Duyệt phụng phịu, nghiến răng gần từng tiếng.

"Rõ ràng là cúp A mà." Trong lòng Tịch Thành Nghiễn đã cười lăn lộn, nhưng trên mặt vẫn một vẻ không đổi, trợn tròn mắt nói, "Thị lực của tôi rất tốt, từ lúc ở Quảng Châu tôi đã thấy rồi."

Có thể dừng nói tới tối hôm đó nữa không? Dư Duyệt muốn quỳ xuống lạy Tịch Thành Nghiễn rồi! Tổng giám đốc lạnh lùng đâu mất rồi? Chẳng lẽ đã bị ai ăn rồi sao? Vẻ mặt không thay đổi như vậy đi trêu chọc cô mà coi được sao?

"Anh đừng nói bậy, tôi rõ ràng là cúp C mà!" Nói xong, Dư Duyệt cố ý ưỡn ngực đi từng bước về phía trước. Một nụ cười nhàn nhạt xẹt qua bên môi, Tịch Thành Nghiễn nghiêm túc nhìn chằm chằm Dư Duyệt, "Hả? Tôi thật sự không ngờ nó cúp C lại nhỏ như vậy luôn đó."

Gân xanh nổi đầy trên trán Dư Duyệt, vừa định giải thích một phen, bỗng cảm thấy một lực đẩy mạnh từ phía sau, một giây trôi qua, ánh mắt trời rơi vào mắt cô, lúc mở mắt ra, cô phát hiện, mình đã bị Tịch Thành Nghiễn đẩy ra khỏi lều.

"Bây giờ, cái lều này đã là của tôi rồi nhé." Tịch Thành Nghiễn vô sỉ thò đầu ra ngoài, cười cười nhìn cô, há miệng nói nhỏ, "Bái bai, cúp A."

Trời ạ, bắt nạt người khác thú vị thật đó! Sao tới bây giờ anh mới phát hiện điều này thế nhỉ! Tịch Thành Nghiễn vẻ mặt lãnh đạm thông thả ngồi trong lều, nhưng trong lòng đã cười đến nỗi sắp lộn ruột mất rồi.

16. Chương 16

Tịch Thành Nghiễn vẫn còn bình thường đúng không? Sao anh bỗng nhiên thay đổi nhiều quá vậy? Dư Duyệt đứng bên ngoài lều, bị câu nói kia của Tịch Thành Nghiễn làm kinh ngạc cả người, ngay cả ông quản lý đã tới lúc nào cũng không hay.

"Thư ký Dư, cô có thấy tổng giám đốc đâu không?" Quản lý Vương kéo cô qua, hỏi nhỏ, hết như một kẻ trộm.

Khóe miệng Dư Duyệt co rút, chỉ vào lều của mình, "Anh ta đang ở trong lều của tôi."

"Cũng may, hoàn hảo đó." Nghe được câu trả lời của Dư Duyệt, quản lý Vương thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực mình, nhét một chiếc túi vào tay Dư Duyệt, "Đây là lều mà tôi vừa lấy được đó, yên tâm đi, vẫn còn mới lắm, chưa có ai dùng qua đâu, hay là cô đi dựng giúp tổng giám đốc đi?" Bây giờ, ông thực sự rất sợ Tịch Thành Nghiễn, thậm chí chỉ đối mặt thôi, ông cũng không dám!

Quản lý Vương mong đợi nhìn Dư Duyệt, thầm hy vọng trong lòng, cô có thể hoàn thành nhiệm vụ này giúp mình.

"Được rồi, để tôi làm." Dư Duyệt im lặng một chút, rồi đồng ý. Tịch Thành Nghiễn đã chiếm mất lều của cô rồi, còn cái lều dựng lên xong nhường anh ta cũng được.

"Ai da, tôi rất biết ơn cô đấy, thư ký Dư." Quản lý Vương mừng rỡ cười toe toét, vươn tay vỗ vai Dư Duyệt, nói một câu, "Hôm nào đó, tôi đây sẽ mời cô ăn cơm." Sợ Dư Duyệt đổi ý, ông lập tức vui vẻ chạy đi.

Tịch Thành Nghiễn cướp lều Dư Duyệt, lại thích bắt nạt được Dư Duyệt, anh cảm thấy thoải mái rất nhiều, đây là lần đầu tiên, anh cảm thấy chuyện này rất thú vị!

Nhất là bộ dáng Dư Duyệt đỏ mặt, nhìn thật sự... Thật sự... Tịch Thành Nghiễn vắt óc suy nghĩ từ ngữ miêu tả Dư Duyệt, cuối cùng, trong đầu hiện lên từ: Đáng yêu!

Đúng! Nhìn bộ dạng bị bắt nạt của cô rất tội nghiệp! Khóe miệng Tịch Thành Nghiễn khẽ nhếch lên, chẳng khác gì vừa phát hiện được một châu lục mới vậy, trong đầu anh, đã bắt đầu suy nghĩ tới kế hoạch làm thế nào để có cơ hội bắt nạt được Dư Duyệt.

Thực ra, cái lều này rất lớn, hai người ngủ chung cũng không có vấn đề gì. Anh nhìn xung quanh lều trại, bỗng nhiên nhớ tới, lúc Dư Duyệt vừa vào Hoa Vũ không lâu, không được rèn luyện học tập nhiều, mà đã làm thư ký của anh, cả ngày áp lực công việc nặng nề đè lên đầu cô ngóc dậy không nổi, trong công ty cô vốn chẳng quen được nhiều người, lần này, anh đuổi cô đi như vậy, không biết có ổn không đây?

Nếu cô cầu xin anh, có lẽ, anh sẽ từ bỏ độ lượng cho cô ở nhờ một đêm, dù sao cũng không phải chưa từng ngủ chung.

Đầu óc Tịch Thành Nghiễn hoạt động không ngừng, nhưng không biết tại sao, trong lòng anh lại mong chờ Dư Duyệt tới cầu xin mình.

Nhưng anh đợi 10 phút, lại 10 phút, rồi 10 phút nữa trôi qua, cũng không thấy bóng dáng Dư Duyệt đâu.

Cô gái này đi đâu rồi nhỉ? Chẳng lẽ đi tìm Quý Vân Phong sao? Anh biết cô với Quý Vân Phong có quen nhau. Nhưng sáng nay, anh rõ ràng nhìn thấy Quý Vân Phong có dẫn bạn gái theo, chẳng lẽ, Dư Duyệt đi quấy rầy gia đình người ta rồi?

Nhưng thật sự, đây là chuyện cô có thể làm được... Nghĩ vậy, Tịch Thành Nghiễn đứng ngồi không yên, đúng lúc anh đang suy nghĩ có nên đi tìm Dư Duyệt không, bỗng một âm thanh kéo lên vang lên, Tịch Thành Nghiễn sửng sốt, lập tức quay người lại, ưỡn thẳng lưng, cả người cứng đờ như một tấm gỗ.

"Tổng giám đốc." Quả nhiên, đúng là Dư Duyệt, trong mắt Tịch Thành Nghiễn phát ra nhiều ý cười, nhìn đi, cuối cùng cô cũng phải cầu xin anh thôi, chắc chắn, hết cách rồi, thư ký của mình đúng là ngốc nghếch thật, nhưng cũng may mắn gặp được một ông chủ bao dung như anh đây.

"Tôi cho anh một cái lều khác nhé.

"Được rồi, tôi dành miễn cưỡng cho cô vào ở nhờ vậy."

Hai người cùng lúc cất lời, nói xong cả hai đều sửng sốt nhìn nhau, một lúc sau vẫn không phản ứng lại.

Rốt cuộc, Tịch Thành Nghiễn cũng hiểu được Dư Duyệt có ý gì, bỗng nhiên đứng phắt dậy, xung quanh nháy mắt lạnh xuống như băng, Dư Duyệt run lên một cái, tâm tư của Tịch Thành Nghiễn quả là khó đoán, rõ ràng, mới vừa nãy vẫn còn rất tốt, thậm chí còn cho cô ở nhờ nữa đấy, thế mà mới mấy giây trôi qua anh đã trở mặt rồi.

Chẳng lẽ, sợ lều không sạch sao?

"Tổng giám đốc, cái lều đó vẫn còn mới, chưa có ai dùng đâu, anh cứ yên tâm đi." Dư Duyệt nhẹ giọng nói, "Hơn nữa, tôi cũng đã chọn cho anh chỗ bờ cát sạch nhất, còn ngay sau lều tôi nữa, nếu anh cần gì cứ việc kêu tôi."

Nghe xong..., Tịch Thành Nghiễn không phản ứng gì, không tỏ vẻ đồng ý, nhưng cũng không mở miệng châm chọc cô, liền mở lều đi ra ngoài, có điều, không khí lạnh lẽo xung quanh cũng tán đi không ít.

Đây là đồng ý rồi sao? Dư Duyệt đứng yên trong lều suy nghĩ.

Tối đến, nhân viên Hoa Vũ tụ tập một chỗ nướng thức ăn, Dư Duyệt bị Quý Vân Phong kéo theo, cùng nấu nướng với mọi người, Phùng Vũ Thần thì khởi nói, trời sinh tính tình đã thẳng thắn, vừa ăn vừa giảng dạy Dư Duyệt đứng cạnh.

"Ngư Ngư, hồi đó khi còn học ở đại học, trường học lại không có toilet riêng, nên mỗi lần tắm rửa đều phải dùng nhà tắm công cộng. Mang cái quần sạch sẽ theo, nhưng ai ngờ, tắm xong, mặc quần mới vào, lại để quên quần cũ trong toilet. Mấy ngày sau quay lại tìm, cũng không thấy đâu, ha ha."

Tiếng cười từ bốn phía không ngừng truyền tới, Dư Duyệt xấu hổ mặt đỏ rần, dùng khuỷu tay chọc vào Phùng Vũ Thần, "Cậu cầm miệng lại cho tở! Như vậy còn có thể làm bạn tốt được sao?!"

"Có thể!" Phùng Vũ Thần vô tội nháy mắt, "Bạn bè tất nhiên là để trêu chọc nhau rồi!"

"Cậu!" Dư Duyệt nói không lại, cuối cùng đành dùng sức nhéo một cái, nhanh tay cướp lấy xâu thịt dê rồi vừa đi vừa, tìm một nơi yên tĩnh.

Cô đi lang thang tới biển lớn, vừa ăn xâu thịt, ánh mắt lơ đãng nhìn phía xa xa, cô nhất thời ngẩn người, Tịch Thành Nghiễn ngồi cô đơn ngồi một mình, khẽ ngẩng đầu nhìn biển, không biết đang nghĩ cái gì.

Lửa than chiếu sáng vào mặt anh, nhưng không hiểu sao lại có một cảm giác cô đơn.

Dư Duyệt bị ý nghĩ của mình làm ngạc nhiên, Tịch Thành Nghiễn cô đơn sao? Thôi đi, cái tính cách của anh chỉ hận tại sao cả thế giới này không để anh một mình.

Định đi về, nhưng cô vẫn mang theo hai lon bia tối, đặt mông ngồi cạnh Tịch Thành Nghiễn, đưa cho anh một lon, dùng bả vai húc anh, "Anh nhìn cái gì vậy?"

Tịch Thành Nghiễn liếc cô, không nói chuyện, mở lon bia, uống ực một hơi.

"Ai, anh thực chẳng thú vị gì cả, ít nhất cũng phải cạn ly một cái chứ." Dư Duyệt thoải mái nói chuyện với Tịch Thành Nghiễn, cô thừa dịp anh ngây người, mở lon bia mình ra, chạm nhẹ vào mặt anh, rồi uống một ngụm, "Uống như vậy mới thú vị."

Tịch Thành Nghiễn nhú mày cười, "Thật sao?"

"Đúng vậy." Dư Duyệt nghiêm túc gật đầu, "Chúng tôi đều uống rượu thể này, uống mà không có tiếng động gì thì còn ý nghĩ gì đâu chứ, chơi trò chơi, cụng ly, náo nhiệt mới chơi vui được."

"Các cô?" Tịch Thành Nghiễn chuẩn bị bắt được trọng điểm trong lời nói của Dư Duyệt.

"Chúng tôi là người Đông Bắc." Dư Duyệt gãi đầu, ngậy ngốc nhìn Tịch Thành Nghiễn cười, "Người Nam các anh chắc chắn không có thói quen này đâu ha."

"Nhà cô ở đâu?" Tịch Thành Nghiễn đổi đề tài, đây là lần đầu tiên anh hỏi chuyện của Dư Duyệt, tuy cô có hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn thật thà đáp lại.

"Ở Đại Liên đó."

"Xa đây, người nhà cô yên tâm sao?"

"Lúc đầu, bà nội cũng không đồng ý đâu." Dư Duyệt thở dài, uống thêm một ngụm bia, rồi mới nói tiếp: "Nhưng chẳng còn cách nào khác, tiền lương ở Đại Liên rất thấp, vật giá lại leo thang, tôi không thể làm khác, đành tới Thẩm Quyển thử vận may." Dừng một chút, giọng cô nhỏ lại, còn mang theo một chút âm mưu, "Tôi không muốn phải để bà nội ở một mình như vậy đâu, nhưng tôi muốn kiếm tiền."

Cô hiếm khi nói chuyện trong nhà cho bạn bè nghe, thậm chí mỗi lần ai nhắc tới, cô hầu như chỉ mỉm cười cho qua, cô còn chẳng muốn nghĩ tới chuyện đó, nhưng không biết sao, tối nay, cô lại đặc biệt nói cho một người nghe.

Tịch Thành Nghiễn ngẩn người, nhưng lại thông minh không nhắc tới ba mẹ cô, chủ động đưng cô một cái, quơ quơ lon bia, "Nào, uống đi."

Dư Duyệt gật đầu, uống một hớp lớn, lau miệng nói với Tịch Thành Nghiễn: "Tổng giám đốc, thật ra, thật ra, mỗi lúc anh không lạnh lùng cũng được coi là người tốt đó chứ."

"Thế nào?" Tịch Thành Nghiễn quay đầu, cười như không nhìn cô.

"Anh... Anh xem nha." Dư Duyệt bị anh nhìn chăm chú như vậy, thì rất ngượng ngùng, đành cúi đầu đếm ngón tay, "Anh đã cứu tôi ở Ôn Tuyền một lần, sau đó lại cho tôi cơ hội được làm việc ở Hoa Vũ, bây giờ, còn giúp tôi học tập..." Dừng một chút, cô hơi trái lương tâm nói: "Tôi cảm thấy anh rất tốt."

Đương nhiên, chỉ những lúc anh không nổi khùng lên thôi.

Tịch Thành Nghiễn vui vẻ lắng nghe, uống luôn ngụm bia còn lại, cười nhẹ nói: "Thì ra tôi là người tốt như vậy, đến cả bản thân tôi còn không biết."

"Không phải ai cũng thành thật như tôi đâu nhé!" Dư Duyệt hếch mũi lên mặt, cười ha ha, "Nếu anh không trừ tiền lương của tôi thì đã tốt hơn rồi."

"Thì ra, cô lấy lòng tôi chỉ muốn đổi lại câu cuối cùng." Tịch Thành Nghiễn nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô, đôi chân nhỏ không ngừng đạp lên nước biển, cười như không nói.

"Không đúng, không đúng!" Dư Duyệt liên tục giải thích, cuối cùng sợ Tịch Thành Nghiễn không tin, cô đành cắn răng nói: "Anh coi như tôi chưa nói câu cuối vậy!"

Tịch Thành Nghiễn vui vẻ, đợi Dư Duyệt giải thích, không biết rồi rắm thế nào, lại mở miệng hỏi: "Có bạn trai chưa?"

"Hả?" Anh chuyển đề tài nhanh quá, khiến Dư Duyệt không theo kịp. Im lặng vài giây, cô lắc đầu nói, "Chưa, không có." Nhưng, Tịch Thành Nghiễn hỏi cô điều này làm gì?

"À." Anh không nhìn cô, mở miệng nói một từ, rồi tiếp tục chú tâm ngắm biển.

Bầu trời ban đêm bao la rất đẹp, không có chút sương mù, ánh sao lóe sáng khắp trời, đẹp đẽ như một viên kim cương.

Dư Duyệt không nhìn được liếc trộm Tịch Thành Nghiễn.

Về mặt anh lúc nào cũng lạnh như băng, khoe miệng lại chứa một nụ cười nhàn nhạt, gò má vững chắc nhưng rất đẹp, đôi mắt đen sáng ngời yên tĩnh, không kém với ngôi sao trên trời chút nào.

Dư Duyệt cúi thấp đầu, trái tim bỗng chốc đập nhanh lên, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, không ngừng đập mạnh, thật chẳng có cách nào bình tĩnh được.

17. Chương 17

Không biết có phải vì Tịch Thành Nghiễn tức giận hay không, nhưng sáng hôm sau, Dư Duyệt cảm thấy quai hàm bên trái đau đớn không chịu nổi, lấy chiếc gương nhỏ trong túi ra, vừa nhìn thấy cô suýt khóc ngất, ra là răng khôn mọc khiến nướu sưng to, chỉ cần động chạm miệng nhẹ một cái sẽ đau không thôi.

Quai hàm sưng lên, khuôn mặt Dư Duyệt cũng to lên, cả hai bên đều không đồng đều.

Thế nên, vừa ra khỏi lều trại, Tịch Thành Nghiễn liền nhìn chăm chăm vào nửa mặt trái của, thỉnh thoảng còn lộ ra một nụ cười! Bình thường muốn làm anh cười một chút đã khó như lên trời, mà giờ phút này, cũng biết hé miệng ra mà cười.

Cười cười cười, cười cái cọng lông!

Dư Duyệt ôm má trái, trợn mắt nhìn Tịch Thành Nghiễn, tối qua, nhất định cô bị hoa mắt rồi mới nhìn thấy người đàn ông yên tĩnh này để lộ nụ cười yếu ớt, Tịch Thành Nghiễn thì làm sao mà đáng yêu được như vậy chứ!

Vì răng đau, Dư Duyệt ỉu xiu cả buổi sáng, thậm chí cũng không tham gia vào cuộc vui cùng đồng nghiệp, chán nản ngồi trên bãi cát, vừa thở dài vừa ngắm biển.

"Không đi chơi sao?" Không biết từ khi nào, Tịch Thành Nghiễn đã đứng cạnh Dư Duyệt, từ trên cao nhìn xuống cô.

Dư Duyệt lắc đầu, "Đau răng, không muốn đi."

"Sâu răng?"

"Răng khôn." Dư Duyệt hít một hơi, sợ ý chạm vào hàm, vẻ mặt cô đau khổ nói: "Mỗi năm tôi đều mọc một cái răng khôn, bây giờ đã là cái thứ tư rồi."

"Đi nhổ thôi." Tịch Thành Nghiễn ngồi xuống cạnh cô, đưa ra ý kiến ngắn gọn.

Anh mặc một bộ tây trang màu xám tro, chắc cũng là kiểu mới đây. Không phải lúc trước anh lộn xộn nhát định không chịu ngồi xuống cát sao? Sao bây giờ không sợ dơ quần nữa? Dư Duyệt hơi nghi ngờ, nhưng cũng không quan tâm nhiều việc của người khác, chỉ thành thật trả lời: "Không đi đâu, tôi sợ nhổ răng lắm. Tôi uống một chút thuốc là được rồi, qua nửa năm, nó cũng mọc ra thôi."

"Vậy vẫn đau chứ?" Tịch Thành Nghiễn nhìn chăm chăm má cô, nhíu mày không đồng ý.

"Ừm, ba răng khôn kia cũng vậy." Dư Duyệt gật đầu, cô không muốn đi nhổ răng, mỗi lần nghĩ tới, cả người lại bắt đầu run rẩy, thà chịu đau như vậy, cô cũng nhất quyết không đến gặp nha sĩ.

"Tùy cô vậy." Tịch Thành Nghiễn dịu dàng đáp lại.

Cuộc nói chuyện của hai người kết thúc, chẳng ai nói gì với ai, cứ ngồi đó ngắm biển. Không khí cũng không hề lúng túng mấy, mãi đến khi nhân viên đã về đầy đủ, mới quay lại lều thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chạy lấy người.

Suốt dọc đường, không hề bị kẹt xe tí nào, xe buýt trực tiếp đưa bọn họ tới dưới lầu Hoa Vũ. Nghe nói sau đó vẫn còn một vài hoạt động, nhưng Dư Duyệt đã đau tới muốn khóc rồi, đành phải nói tình huống của

mình cho Lý Chí biết, rồi vội vàng rời đi. Không ngờ, chưa đi được mấy bước, đã bị Tịch Thành Nghiễn chặn lại.

"Tôi phải đi mua thuốc, rồi về nhà nữa." Dư Duyệt bùm mặt, cố gắng nói chuyện một chút, "Tối nay, tôi không thể nấu cơm cho anh được rồi."

"Tôi mời cô ăn cơm, lên xe đi." Tịch Thành Nghiễn chỉ vào chiếc Land Rover đen của mình nói với Dư Duyệt. Từ hôm bị Dư Duyệt nhận lầm là tài xế, Tịch Thành Nghiễn đã không còn lái chiếc Maserati màu xanh nhạt kia nữa, chắc là do tổn thương lòng tự trọng. Cố ý thay thành chiếc LandRover kiểu dáng đẹp đẽ, tốc độ nhanh, nhằm ngăn chặn trường hợp tương tự lại xảy ra.

"Tôi..." Dư Duyệt còn muốn nói thêm gì đó, như lại nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Tịch Thành Nghiễn liếc qua, nhất thời, không dám nói nữa, đành phải lên xe, ngoan ngoãn theo anh vào tiệm thuốc, mua vài viên thuốc rồi bị anh dẫn đi Kinh Cơ.

Ở công ty cũ, Dư Duyệt cũng từng tới Kinh Cơ, nhưng lần nào cũng chỉ có thể đứng ở ngoài nhìn vào, nghe nói giá ở đây thấp nhất là 2500, mà người nghèo như cô làm sao có cửa bước vào đây ăn cơm chứ.

Đi lên tầng chín mươi lăm, Tịch Thành Nghiễn đã quen vài món ăn ở đây, nên liền đưa thực đơn cho Dư Duyệt, "Thích món nào cứ gọi đi."

Thực ra cô không có thói quen ăn món Quảng Đông, cô là người Bắc, khẩu vị khá nặng, đối với cô mà nói, món Quảng Đông quá thanh đạm, hưởng chi còn đắt tiền như vậy nữa, Dư Duyệt cảm thấy tay mình đều run lên cả rồi.

Chọn đại vài món, mãi tới khi bồi bàn đã đi rồi, cô vẫn chưa phục hồi tinh thần vì giá cả đắt đỏ kia.

"Phong cảnh ở nhà hàng này khá tốt, nhưng hương vị món ăn chỉ có nhiều đó thôi, cô đành ăn tạm vậy." Tịch Thành Nghiễn dựa lưng vào ghế, thờ ơ nói.

Dư Duyệt run sợ trước lời nói của anh, tới chỗ thể này mà cũng ăn tạm thôi sao?! Rốt cuộc anh giàu có bao nhiêu đây! Bây giờ, cô thực thù hận kẻ giàu có đi được!

"Đáng tiếc, ở đây lại không có thịt bò cay." Tịch Thành Nghiễn nhíu mày nhìn Dư Duyệt, tiếc nuối nói, anh liếc mắt nhớ lại hương vị thịt bò, phá lệ khen Dư Duyệt một lần, "Tôi mai tôi sẽ làm thịt bò cay."

Thực ra so với tới những nơi thể này, anh thích tay nghề của Dư Duyệt hơn, món thịt bò cay tuy đơn giản nhưng vẫn ngon nhất, cho dù ăn cả đời vẫn chưa thấy đủ!

Không ngờ, Tịch Thành Nghiễn lại đánh giá tay nghề của cô cao như vậy! Thậm chí còn vượt qua nhà hàng năm sao luôn! Trong lòng Dư Duyệt vô cùng vui vẻ, kích động, không suy nghĩ nói luôn một câu, "Được, sau này anh muốn ăn gì cứ nói cho tôi biết... Tôi nhất định sẽ làm cho anh ăn!"

"Được!" Tịch Thành Nghiễn dường như sợ Dư Duyệt đổi ý, liền nhanh chóng đồng ý.

Thức ăn rất nhanh đã được mang lên, đồ ăn đặc biệt đẹp, nhìn thì rất tinh xảo, nhưng đồ ăn ít đến mức tội nghiệp, hơn nữa, Dư Duyệt cũng đang đau răng, không thể ăn được bao nhiêu, lúc về cô còn tiếc thức ăn còn dư lại, lãng phí nhiều tiền thật đó!

"Tôi tự về được rồi," Lúc bọn họ đi ra, trời đã đổ mưa, xem ra là một cơn mưa lớn rồi, Dư Duyệt đưa tay lên đầu che mưa, sống chết không chịu lên xe Tịch Thành Nghiễn.

"Lát nữa mưa lớn hơn sẽ rất khó đi đó, tôi tự về được rồi."

Mưa ở Thẩm Quyển lúc nào cũng to, đôi khi còn làm một trận đáng sợ hơn, khi đó hoàn toàn không thể nhìn thấy được cái gì, thậm chí mỗi khi mưa lớn hơn, các giao thông công cộng gì đó đều phải ngừng lại, như vậy cô đâu dám để Tịch Thành Nghiễn đưa về nhà.

"Không sao đâu, mau lên xe đi, lẽ mà một hồi, mưa lại lớn hơn nữa." Tịch Thành Nghiễn kéo tay Dư Duyệt vào xe, cúi người cài dây an toàn cho, vừa đi về hướng Phúc Điền, vừa nói với Dư Duyệt: "Từ chỗ này cách nhà cô khá xa, nếu không tôi cũng sẽ không chở cô về đâu."

Dư Duyệt mấp má môi, không nói chuyện, sao cả ngày hôm nay, tên này lại tốt lành dữ vậy!

Chỗ ở Dư Duyệt không quá đông người, nhưng tuyệt đối chẳng phải là nơi phồn vinh gì, Tịch Thành Nghiễn đưa cô tới cửa nhà, vừa đình rời đi, cơn mưa bất chợt lớn hơn, thật sự rất lớn, vừa nhanh vừa nặng hạt, rơi vào người đều đau đớn không thôi.

Dưới tình hình này, Dư Duyệt sao có thể để anh đi được, vội vàng túm lấy áo anh, "Đợi mưa nhỏ lại rồi hãy đi."

Tịch Thành Nghiễn gật đầu, cũng không từ chối, trời mưa to như vậy, lái xe không thể an toàn được.

Biết anh thích uống hồng trà, Dư Duyệt vội vàng vào bếp nấu trà, Tịch Thành Nghiễn quen cửa quen nẻo ngồi trên ghế sa lon đọc quyển tiểu thuyết Dư Duyệt mua.

Bên ngoài, sấm chớp rền trời, mưa to nặng nề, ngay cả tivi và máy tính cũng không dám mở, may mắn Dư Duyệt mua tiểu thuyết trinh thám như vậy cũng rất hợp ý anh, không đến mức quá nhàm chán.

"Đây, vẫn còn nóng, anh đợi nguội một chút rồi uống." Dư Duyệt đặt ấm hồng trà trước mặt Tịch Thành Nghiễn, rót cho anh một ly.

"Ừ." Tịch Thành Nghiễn 'ừ' một tiếng, ý nói mình đã biết rồi.

"Quần áo của anh bị ướt rồi, có muốn thay cái khác không?" Dư Duyệt nhìn tây trang ướt đẫm của Tịch Thành Nghiễn, không nhịn được mở miệng hỏi.

"Nhà cô có quần áo nào hợp với tôi sao?" Tịch Thành Nghiễn buông tiểu thuyết trong tay xuống, ngẩng đầu lên hỏi.

"À..." Dư Duyệt bị hỏi như vậy, chỉ có thể gãi đầu nói: "Hình như là không có." Dừng một chút, đôi mắt cô bỗng sáng bừng, "Nhưng tôi có một chiếc áo thun lớn lắm, anh nhất định mặc vừa đó!"

Nói xong, cô liền chạy về phòng, cuối cùng cũng tìm được áo thun vàng nhạt, hoa văn đầy đủ, đúng là lớn thật, dường như có bỏ Dư Duyệt vào vừa luôn.

Đây là chiếc áo ở công ty cũ đã phát cho cô, ban đầu chỉ để làm váy, cuối cùng cũng đã có đất dụng võ rồi.

Tịch Thành Nghiễn cầm chiếc áo sặc sỡ trên tay, khoe miệng khê nhếch, cái này có mặc được không vậy? Mà mặc vào chắc chắn sẽ không bị coi thành bệnh nhân tâm thần đó chứ?

Dư Duyệt thấy anh bất động hồi lâu, cứ nghĩ là bệnh sạch sẽ của anh lại tái phát, ghét bỏ quần áo của cô, cô đành vội vàng giải thích: "Anh yên tâm đi, tôi đã giặt rất sạch rồi, hơn nữa, tôi chỉ mới mặc có một lần thôi."

Mặc hay chưa, quan trọng lắm sao? Cơn mưa này không biết bao giờ mới ngừng, mặc quần áo ướt đẫm như vậy cũng rất khó chịu, Tịch Thành Nghiễn im lặng một lát, rốt cuộc cũng cầm quần áo của Dư Duyệt đưa đi tới toilet.

Chờ đến khi Tịch Thành Nghiễn bước ra, cuối cùng Dư Duyệt cũng hiểu rõ cái gì là bộ mặt của thế giới. Có thể đem một chiếc áo quảng trường rộng thùng thình như vậy nhưng lại mặc lên như một thời thường, tên này đúng là móc treo đồ mà!

Dư Duyệt yên lặng xoay người, quyết định không nhìn Tịch Thành Nghiễn, đúng là 'giết người không cần dao kéo' mà, sao cô mặc vào có vẻ rất lồi thối lếch thếch, nhưng anh thì lại có thể tiêu soái như vậy, chuyện này thật chẳng khoa học tí nào!

Hai người ngồi nhìn nhau một lúc lâu, đồng hồ đã chỉ hơn mười giờ, nhưng cơn mưa mãi vẫn không nhỏ lại, hơn nữa Dư Duyệt đã bắt đầu ngáp ngáp dài, Tịch Thành Nghiễn nhú mày, cứ tiếp tục thế này sẽ không hay cho lắm.

Dư Duyệt đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, nhìn sắc trời bên ngoài, cô quyết định nói: "Hay là, tối nay anh ngủ lại đây được không?"

Tịch Thành Nghiễn đứng dậy, lắc đầu, "Không được, tôi đi ngay bây giờ, cũng không xa lắm." Nhà Dư Duyệt chỉ có một phòng khách một phòng ngủ, cái ghế sofa nhỏ xíu này cũng chỉ có thể ngồi được hai người,

nhưng thực ra chiếc giường của cô cũng có thể miễn cưỡng nằm được hai người, nhưng nếu bọn họ chen lấn trên giường như vậy có vẻ không thích hợp cho lắm.

"Nhưng đi bây giờ nguy hiểm lắm." Tuy biết rõ một người như anh không hợp ở lại nhà mình, nhưng Dư Duyệt vẫn ngăn cản hành động của Tịch Thành Nghiễn, ở ngoài mưa lớn như vậy, dù thế nào đi chăng nữa, cô cũng không thể để anh đi được.

"Nhà cô nhỏ quá." Tịch Thành Nghiễn lạnh lùng nhìn cô, nói trúng tim đen, "Không có chỗ ngủ."

Dư Duyệt nghĩ một hồi, rồi mở cửa phòng ra, "Có chỗ mà, anh ngủ trên giường, còn tôi ngủ dưới sàn." Nhà Dư Duyệt không có mấy điều hòa, cô không thể mua nổi cho một phòng ngủ một phòng khách được, có đôi khi, mùa hè nóng quá, cô không thể ngủ được, liền nằm luôn trên sàn. Vì thế, cô cố ý mua luôn một tấm đệm và thảm.

Nói là làm, Dư Duyệt không để ý tới Tịch Thành Nghiễn nữa, nhanh chóng trải một tấm thảm xuống đất, thêm một lớp đệm, cuối cùng trải thêm một drap giường mỏng, rồi vỗ tay một cái, cô ngẩng đầu cười nói với Tịch Thành Nghiễn: "Vậy là được rồi, anh cứ ngủ lại một đêm, chờ sáng mai tạnh mưa, anh lại về nhà tắm rửa thay đồ."

Dưới tình hình này chỉ có thể làm vậy thôi, có điều....

"Cô lên giường đi." Tịch Thành Nghiễn cởi thắt lưng ra, ném sang một bên, trực tiếp nằm xuống đất.

"Ai, anh đứng dậy đi, tôi không muốn ngủ giường đâu, tôi sợ nóng!" Tịch Thành Nghiễn hay chiều cố cô như vậy, Dư Duyệt không thể để anh ngủ dưới đất được, nhưng mặc cho cô có nói thế nào đi chăng nữa, Tịch Thành Nghiễn cũng nhất quyết không chịu đứng dậy. Cuối cùng, không nhịn được, anh gầm nhẹ một tiếng, "Mệt rồi, đừng nói chuyện nữa, mau đi ngủ!"

Dư Duyệt không còn cách nào khác, đành phải leo lên giường, tắt đèn đi ngủ.

Cả đêm, Tịch Thành Nghiễn cũng không ngủ ngon được, tuy bệnh sạch sẽ của anh không quá mức nghiêm trọng, nhưng cũng không nhẹ gì, vừa mới từ Tây Trùng về, trên người còn dính vài hạt cát, còn chưa đi tắm, anh làm sao có thể ngủ được đây.

Mãi đến gần sáng, anh mới mơ mơ màng màng thiếp đi, thậm chí đến lúc trời sáng bừng, Dư Duyệt tỉnh dậy nấu cơm, anh cũng không biết.

Hơn bảy giờ rưỡi, Dư Duyệt mới đánh thức anh, nhét bàn chải mới tinh vào tay anh, đẩy Tịch Thành Nghiễn vẫn còn mơ hồ vào toilet, còn cô vào bếp mang bữa sáng lên.

Lớp vàng giòn trên bánh bao vẫn còn thơm mùi trứng, thêm một đĩa thịt xào tỏi*, còn có cả cháo trắng nóng hổi hấp bên cạnh.

"Nhanh lên, mau tới dùng bữa đi, lát nữa tôi còn đi làm nữa, tới muộn sẽ bị trừ mười đồng mất." Dư Duyệt vừa nói vừa đưa đũa cho Tịch Thành Nghiễn.

Đây là lần đầu tiên có người chuẩn bị bữa sáng cho anh, Tịch Thành Nghiễn ngờ ngác cầm đũa nhìn Dư Duyệt vui đầu vào ăn, thật lâu sau anh mới phục hồi tinh thần lại.

Nếu... Mang cô về làm 'cô nàng ốc' không biết sẽ thế nào...

*Tỏi: Đây là tỏi nhìn như hành lá, chứ không phải củ tỏi nha. Mình không biết nó gọi là gì, nhưng mình thấy nó để tỏi và cũng ăn vài lần, mùi không giống như hành lá, nếu bạn nào biết tên nó thì nhớ nói mình với.

18. Chương 18

Sáng hôm sau, mặt trái Dư Duyệt đã to hơn, không thể không đeo khẩu trang được, uống hai viên thuốc giảm đau, rồi mới đi ra cửa.

Tịch Thành Nghiễn tới công ty trễ hơn cô nhiều, chỗ ngồi Dư Duyệt ngay cửa phòng làm việc của Tịch Thành Nghiễn, chỉ cần anh vừa đến sẽ có thể nhìn thấy cô liền. Mỗi ngày, thấy anh tới, cô lập tức đứng

lên chào hỏi, nhưng hôm nay không biết làm sao, Tịch Thành Nghiễn cố ý đi mạnh chân, Dư Duyệt cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên một cái.

Chẳng lẽ làm việc nhiều quá nên đầu bị hư luôn rồi sao? Tịch Thành Nghiễn không nghĩ nhiều, cầm máy tính vào trong phòng xử lý công việc, mãi đến gần trưa, anh chợt nhớ, gần đây có một tài liệu do Dư Duyệt phụ trách, nên liền gọi cô vào, vừa ký văn kiện vừa hỏi: "Tài liệu trạm nước có đủ chưa, tuần sau sẽ dùng tới rồi."

"Đủ." Mặt Dư Duyệt sưng vô cùng to, ngay cả nói chuyện cũng không rõ, cổ hết sức mới phun ra được từng chữ, "Tôi đã cho người mang tài liệu đến sân bay gửi cho chi nhánh công ty rồi."

"Vây là tốt rồi." Tịch Thành Nghiễn vừa lòng gật đầu, đặt cây viết xuống, vừa định nói điều gì, anh chợt chau mày, "Dư Duyệt, cô có tật xấu gì vậy, đầu cô sắp rơi xuống đất rồi kìa."

Cô là thư ký của anh, hình tượng của cô không đại diện cho cô, mà còn đại diện cả cho anh, dù sao cũng không nên bày ra bộ dáng rụt rè như vậy, cả đầu cũng không chịu ngẩng lên.

"Ừm... Không có gì." Dư Duyệt lấp bắp, vừa nghĩ tới nếu Tịch Thành Nghiễn nhìn thấy gò má sưng vù của mình, thì cô thật áy náy, cố gắng một hồi, cô vẫn không chịu ngẩng đầu lên, chỉ nhanh chóng ôm lấy xấp tài liệu trên bàn Tịch Thành Nghiễn, nói: "Tổng giám đốc, anh còn chuyện gì nữa sao? Tôi đi ra ngoài được chưa?"

Cô gái này hôm nay uống nhầm thuốc sao? Sao không chịu ngẩng đầu lên? Chẳng lẽ trên mặt có gì đó khiến người khác sợ? Đầu tóc còn rối bù chừa phủ cả mặt thế kia, không khác gì Sadako từ giếng chui lên!

"Tôi nói cô ngẩng đầu, lên không nghe thấy à?" Giọng nói Tịch Thành Nghiễn có chút lạnh lẽo, "Mỗi ngày, người tới văn phòng tôi rất nhiều, thấy cô như vậy, thì..." Anh nghĩ mãi vẫn không biết nên nói gì, đành chống tay đứng dậy, lãnh đạm nhìn Dư Duyệt, ra lệnh: "Ngẩng đầu!"

Dư Duyệt không muốn ngẩng đầu, nhưng lại không muốn đối nghịch với Tịch Thành Nghiễn, tháng lương của cô đã bị trừ từ 1600 đến mức thấp nhất rồi, chuyện này cô sẽ nhớ kỹ cả đời không quên! Nếu lại tiếp tục bị trừ nữa, chắc ngay cả thẻ tín dụng cũng không có một đồng nào!

Cô hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên nhìn Tịch Thành Nghiễn.

"A!" Tịch Thành Nghiễn bị má trái của cô dọa sợ hết hồn, hít một ngụm khí lạnh, phục hồi tinh thần, nhưng trong mắt vẫn có chút lạnh lẽo, "Răng không bị nhiễm trùng rồi?"

Dư Duyệt gật đầu, vẻ mặt đau khổ nói: "Đúng, đúng đo, tôi cứ nghĩ rằng sẽ không nghiêm trọng lắm đâu, nhưng không ngờ lại biến thành bộ mặt ảnh hưởng tới mỹ quan thành phố như vậy."

"Không đi bệnh viện?" Tịch Thành Nghiễn vẫy tay với cô, ý bảo cô đi tới cạnh mình, nắm lấy cằm cô, nhìn trái nhìn phải, anh lạnh lùng nói.

"Mấy lần trước cũng từng bị như vậy rồi, không cần đi bệnh viện cũng tự khỏi." Dư Duyệt hất tay anh ra, liên tục lắc đầu. Cô không muốn đi bệnh viện đâu, tốn tiền lắm, hơn nữa, lúc trước cô mọc răng không cũng bị như vậy, uống thuốc giảm đau vài ngày là được rồi, không nghiêm trọng tới mức phải đi bệnh viện.

"Ngẩng mặt lên!" Tịch Thành Nghiễn vươn tay nắm lấy cằm cô, thấp giọng trách. Xê gần tới mặt Dư Duyệt, cẩn thận nhìn chằm chằm nửa mặt trái sưng vù kia, mãi đến khi mặt Dư Duyệt nóng bừng, anh mới buông tay nói: "Đi bệnh viện, tôi cho cô nghỉ nửa ngày."

"Thật sự không cần đâu tổng giám đốc, cảm ơn anh." Dư Duyệt ngây ngô cười ha ha, "Không sao, nhìn kinh khủng vậy thôi, nhưng thực ra không đau lắm đâu."

Tịch Thành Nghiễn mở miệng định nói thêm, ai ngờ đã bị Dư Duyệt giành trước.

"Anh làm chuyện của anh đi, tôi ra ngoài trước." Cô nắm chặt tài liệu trong tay, như một con thỏ chạy nhanh ra ngoài, để lại Tịch Thành Nghiễn đứng tại chỗ nghiến răng nghiến lợi nhìn bóng lưng cô.

Muốn đi hay không cũng mặc kệ! Dù sao người đau cũng đâu phải là anh!

Bữa trưa, Dư Duyệt phá lệ không đi căn tin, chỉ đi một lon nước dừa, uống vào, rồi xem như đã ăn rồi.

Tịch Thành Nghiễn ăn cơm về, nhìn thấy lon nước dừa nằm trên bàn, một giây sau, anh phục hồi lại bộ dáng lãnh đạm. Đi tới gần Dư Duyệt, đặt một chiếc túi trước mặt cô, "Cho cô đấy."

Hả? Tịch Thành Nghiễn cho cô sao? Chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc phía Tây rồi?

Chỉ là, mặc dù trong lòng muốn hỏi như vậy, nhưng Dư Duyệt không dám biểu hiện ra ngoài, cúi đầu yên lặng mở túi giấy ra, vừa nhìn thấy vật bên trong, cô mở to mắt kinh ngạc, thì ra hạt dẻ nóng hổi! Mấy ngày nay, cô rất muốn ăn, nhưng lúc nào cũng quên mất!

"Này, anh cho tôi sao?" Dư Duyệt không dám tìm hỏi lại.

"Ừm." Tịch Thành Nghiễn gật đầu, "Thấy bên ngoài có bán, muốn ăn một chút, nhưng mua xong lại thấy xào đen thui nên hết thèm rồi."

Nghe được lời nói của anh, khóe miệng Dư Duyệt không ngừng co rút, tràn ngập cảm động khi nãy đã hóa thành tro tàn, mẹ kiếp, tuy anh nói thật, nhưng chỉ mới nhìn thôi mà, nói dối một chút thì chết sao? Không nói dối, thật xấu gì vậy!

"Cảm, cảm ơn anh."

"Đừng khách sáo." Tịch Thành Nghiễn đưa tay mở cửa ra, lúc đóng cửa, nhìn thấy Dư Duyệt vẫn ngơ ngác cầm túi hạt dẻ kia, anh nói thêm, "Hạt dẻ phải ăn lúc còn nóng mới ngon." Rồi đóng sầm cửa lại.

Cô cũng biết ăn nóng mới ngon! Nhưng bây giờ mặt cô sưng vù như vậy làm sao ăn hạt dẻ được? Mà không ăn thì cô lại thèm...

Dư Duyệt rầu rĩ, ngồi yên suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc, vẫn không chống cự được sức hấp dẫn của hạt dẻ, lấy một hạt từ trong túi ra, chỉ ăn một chút thôi, không sao đâu...

Dư Duyệt nghẹn miệng cầm hạt dẻ cố gắng tránh đụng tới má trái, cố gắng dùng một cái răng nhỏ xíu để cắn. Đáng tiếc, cô không thể mở miệng được, hạt dẻ lại quá cứng, giằng co nửa ngày, cô cũng không ăn được hạt dẻ, nước miếng đã chảy ra không ít, cảm thấy tự ghét bỏ chính mình, cuối cùng, cô bất đắc dĩ, nhin đau ném hạt dẻ vào thùng rác.

Lát sau, cô càng đau khổ hơn, cô chỉ muốn nhanh chóng ngủ một giấc, thế mà lại bị Tịch Thành Nghiễn đánh thức, bây giờ không ngủ được, đừng nói chi còn một túi hạt dẻ thơm phức trước mặt.

Mãi đến ba giờ chiều, hấp dẫn của hạt dẻ đã không còn bao nhiêu, cô mới thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên, Tịch Thành Nghiễn lại đi ra, đặt một túi hạt mắc ca lên bàn cô, "Cho người, mới lấy từ trong tủ ra đó."

Dư Duyệt nhìn chằm chằm cái túi, hạt mắc ca còn lớn hơn hạt dẻ nhiều! Đã vậy còn cứng hơn nữa! Bây giờ, cô căn bản không thể ăn được!

Tịch Thành Nghiễn nhìn thấy bộ dạng khóc không ra nước mắt của cô, nhíu mày, biết rõ rồi còn hỏi, "Sao vậy?"

"Tôi đau răng, không ăn được." Dư Duyệt cúi đầu, như một quả cà tím già.

"Đợi khỏi rồi ăn." Tịch Thành Nghiễn tiếp tục đâm chọc cô.

Quả nhiên, Dư Duyệt vừa nghe thấy lời anh liền lập tức mở miệng, "Đợi đến khi tôi khỏi, hạt dẻ đã hư lâu rồi!"

"Còn mắc ca?"

"Tôi... Tôi thèm." Dư Duyệt xoắn ngón tay, lớn tiếng nói.

Nghe vậy, suýt nữa Tịch Thành Nghiễn đã bật cười, cô gái này thành thật quá đó, nhưng cứ bướng bỉnh vậy cũng không tốt.

"Đi bệnh viện, nhổ răng." Tịch Thành Nghiễn đưa ra cách giải quyết.

"Tôi không đi!" Vừa nghe tới nhổ răng, Dư Duyệt lập tức lắc đầu liên tục, cô sợ nhất là nhổ răng, nghe bác sĩ bảo muốn đưa cái kim vào miệng, cô quả thực không thể nhịn được, thực đáng sợ! Cô thà đau chết cũng không đi!

"Vậy cứ ngồi đó mà thêm đi." Tịch Thành Nghiễn hừ một tiếng, không chút lưu tình nói: "Tối nay tôi sẽ mua vịt nướng, tương ô mai, có điều, chắc cô không thể ăn được rồi."

Trong lòng Dư Duyệt không ngừng do dự, đi bệnh viện, nhờ rằng rất khủng bố, nhưng nếu không đi, cứ để cái răng này đau mãi, thì mười ngày sau mới có thể miễn cưỡng ăn uống bình thường được, nếu vậy cô sẽ lỡ mất nhiều món ngon rồi...

"Hết giờ làm việc, tôi sẽ tới nhà hàng Hứa Lưu Sơn ăn, cô có muốn đi không?" Tịch Thành Nghiễn nhảy bèn nhận ra vẻ mặt do dự của Dư Duyệt, không ngừng nói thêm.

Hứa Lưu Sơn! Cô thích nhất! Nhờ rằng thì có gì đâu! Thôi được rồi, dạ dày lớn nhất! Nghĩ vậy, Dư Duyệt quyết định, "Đi bệnh viện!"

Vài ngày sau, nướu Dư Duyệt càng sưng to hơn, còn đau hơn mấy ngày trước, cô không dám ăn không dám đánh răng, trong lòng nghĩ tới cây kim nhỏ rằng cô lại kinh sợ không thôi, lẽ mà lẽ mề không đi bệnh viện.

Cuối cùng, Tịch Thành Nghiễn không nhìn nổi nữa, trực tiếp nhét Dư Duyệt vào xe, chạy thẳng tới bệnh viện.

"Không sao đâu, có thể vì gần đây tâm trạng cô có chút nóng nảy, nên mới đau như vậy." Bác sĩ kiểm tra cho Dư Duyệt rồi nói: "Có điều, cái răng khôn này không giữ được, phải nhổ thôi, vị trí không đúng, lệch sang cái răng bên cạnh rồi." Nói xong, ông xoay xoay viết vài cái, rồi ném cho Tịch Thành Nghiễn.

"Cậu đi lo thủ tục chi phí cho bạn gái đi, để tôi kiểm tra lại một chút."

"Anh, anh ta không phải... Ừm..." Dư Duyệt còn chưa nói xong, đã bị bác sĩ dùng nhíp cạy miệng ra.

"Đừng nói chuyện, để tôi kiểm tra lại xem."

Tịch Thành Nghiễn cúi đầu nhìn tay mình, không hiểu sao lại nhớ tới ba từ 'bạn gái' () khi này, vài giây sau, anh mới chịu xoay người đi đóng tiền.

Rốt cuộc, lúc nhổ răng, Dư Duyệt nhìn thấy ống tiêm trên tay bác sĩ, khuôn mặt chợt trắng bệch không còn giọt máu, cô hơi choáng, mồ hôi lạnh cũng đổ đầy trán rồi.

"Ai, cô gái, không đau đâu, cô không cần phải sợ hãi như vậy." Bác sĩ bắt đầu nói, thấy Dư Duyệt nhắm chặt hai mắt, dáng vẻ chẳng khác gì đang gặp nguy hiểm, ông nặng nề thở dài, nói: "Bạn trai cô còn đứng trong đây mà cô vẫn sợ tới vậy, thôi được rồi, nếu cô sợ quá thì nắm tay cậu ta đi!"

Một lúc sau, Dư Duyệt cũng không động đậy, không biết có nghe thấy lời thầy thuốc không.

Tịch Thành Nghiễn nhìn cô thật lâu, ánh mắt nhìn thoáng bàn tay nắm chặt của cô, cuối cùng, anh đành vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Không ngờ cô gái cứng rắn như sắt đá này, lại có một bàn tay mềm mại như vậy...

Xoa xoa, bóp bóp, rồi lại xoa bóp! A~ Thích quá!

19. Chương 19

Từ phòng bệnh đi ra, chân Dư Duyệt đã mềm nhũn, tay phải vô ý thức cầm lấy cổ tay Tịch Thành Nghiễn không buông. Tịch Thành Nghiễn cúi đầu nhìn thoáng bàn tay nhỏ trên tay mình, nhíu mày, không biết đang nghĩ cái gì.

Lo Dư Duyệt sợ quá mà không đi được, Tịch Thành Nghiễn đành dẫn cô tới hàng ghế ở hành lang bệnh viện, ngồi một lát, đợi khi nào cô khá hơn một chút sẽ đi về.

Thực ra, nhờ rằng cũng không đáng sợ như vậy, chích thuốc tê một chút, Dư Duyệt không thể cảm giác được cái gì nữa, ngay cả khi hết thuốc, cô cũng không thấy đau bao nhiêu, nhưng trong miệng lại toàn vị thuốc, có chút khó chịu, đã vậy, trong vòng hai mươi bốn giờ nữa, cô không được phép đánh răng!

Dư Duyệt gãi mái tóc mình một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn lén lút nhìn Tịch Thành Nghiễn, ông chủ cô bị bệnh sạch sẽ như vậy, không biết có đuổi cô vì lý do, không đánh răng hay không đây?!

Dư Duyệt đang suy nghĩ miên man, chợt nghe thấy một giọng nữ ngọt ngào vang lên bên tai, "Tổng giám đốc Tịch, sao ngài lại ở chỗ này? Răng hàm có gì không thoải mái sao?"

Dư Duyệt ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một cô gái mặc đồ công sở đẹp đẽ mỉm cười đi về phía này.

Ai thế nhỉ? Người quen của Tịch Thành Nghiễn sao?

Tịch Thành Nghiễn cẩn thận gật đầu, không nói thêm gì nữa, cũng không giới thiệu cho cô biết.

"Mấy ngày này, ông chủ của tôi bị bệnh, suýt nữa đã bị thủng dạ dày, đúng là muốn hù chết tôi mà." Nói tới đây, vẻ mặt Hạ Dung có chút u sầu, dường như không thêm quan tâm tới Tịch Thành Nghiễn lạnh lùng, tiếp tục nói: "Anh ấy không chịu ăn cơm đúng bữa, còn thường xuyên bỏ luôn bữa sáng, tôi cũng từng nhắc anh ấy nhiều lần rồi, nhưng có chịu nghe đâu, bây giờ thì tốt, vào thẳng bệnh viện nằm!"

"Nghiêm trọng?" Nghe được lời nói của Hạ Dung..., rốt cuộc Tịch Thành Nghiễn cũng mở mắt, nhíu mày hỏi.

Hạ Dung là thư ký của Trình Quân, mà Trình Quân không chỉ là đồng nghiệp còn là bạn tốt của anh. Người Đông Bắc, tính tình phóng khoáng, không chú ý nhiều chuyện vặt vãnh, trên bàn rượu, chỉ có mỗi anh ta dám rót rượu cho Tịch Thành Nghiễn.

Lần này, nghe nói Trình Quân phải nhập viện vì đau bao tử, Tịch Thành Nghiễn có chút lo lắng. Trình Quân uống rượu rất nhiều, thậm chí rượu xái năm mươi độ anh ta còn uống hết cả hai bình, thật sự nhìn vào chẳng khác gì đang uống nước sôi, đã vậy mỗi buổi sáng còn phải uống thêm hai ly.

"Nghiêm trọng lắm đó!" Hạ Dung gật đầu, tức giận nói: "Tổng giám đốc Tịch, anh mau đến khuyên ông chủ của tôi đi, tôi nói thế nào anh ta cũng nhất quyết không nghe, không phải cố ý muốn làm tôi lo lắng đó chứ? Lúc tôi phát hiện ra, anh ta đã đổ mồ hôi lạnh đầy người, vẻ mặt thì không khác gì một tờ giấy! Sao có thể không biết quý trọng sức khỏe..."

Hạ Dung không ngừng quở trách ông chủ của mình, nhưng nếu cẩn thận lắng nghe, sẽ phát hiện, đằng sau câu nói oán trách kia lại tràn đầy quan tâm.

Tịch Thành Nghiễn không nhận được nghiêng đầu nhìn Dư Duyệt, cô cũng là thư ký của anh, nhưng chẳng biết cô có lo lắng cho anh giống Hạ Dung lo cho Trình Quân không nữa?

Rốt cuộc, Hạ Dung cũng phát tiết xong, lúc Tịch Thành Nghiễn nói muốn tới thăm Trình Quân một lát, cô liền vội vàng lắc đầu từ chối.

"Tổng giám đốc Tịch, ngài tới không đúng lúc rồi, ông chủ của tôi phải phẫu thuật, bây giờ vẫn còn đang nằm trên bàn mổ." Nói xong, cô cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, đôi mắt lo lắng nói, "Xin lỗi tổng giám đốc Tịch, bây giờ tôi phải đến phòng bác sĩ một lát, hỏi sau khi phẫu thuật có cần chú ý cái gì không, tôi đi trước đây."

Tịch Thành Nghiễn gật đầu, "Ừm. nói với cậu ta, mấy ngày nữa tôi sẽ tới thăm."

Từ bệnh viện đi ra, Tịch Thành Nghiễn mãi cúi đầu suy nghĩ điều gì đó, ngay cả chỗ đậu xe cũng đi nhầm đường, Dư Duyệt kéo áo anh lại, "Tổng giám đốc, xe của anh đậu ở đây này."

"Ừm..." Tịch Thành Nghiễn quẹo chân, vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ của mình, vô thức đặt tay lên dạ dày, nửa ngày cũng không nhắc chân đi.

"Tổng giám đốc, anh đau bao tử sao?" Dư Duyệt thấy vậy liền hỏi một câu. Không phải chứ, bệnh đau dạ dày mà cũng lấy được nữa sao? Chẳng phải dạ dày của Tịch Thành Nghiễn rất tốt sao?

Ăn hai chén cơm còn được nữa là! Hơn nữa, anh ta còn rất nhiều sườn non nữa mà, dạ dày của anh ta đâu khác gì hổ đen vũ trụ! Bây giờ, tự nhiên đau dạ dày thế này đúng là không bình thường!

Ừm..." Tịch Thành Nghiễn do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, nhíu chặt mày, "Hơi đau."

Muốn quan tâm tới anh rồi sao? Tuy anh không đau thật, nhưng thỉnh thoảng cũng phải nghĩ cách cho cô lấy lòng chứ!

"Ông chủ, anh thật sự đau bao tử sao?" Dư Duyệt nuốt nước miếng, lo lắng nhìn Tịch Thành Nghiễn.

"Ừm." Cô gái gốc ghêch này, sao không mau quan tâm hỏi han tới ông chủ đi!

"Nhất định là vì anh ăn nhiều rồi!"

"WTF...?" Chắc chắn lỗi tại anh bị lãng rồi!

"Là do ăn nhiều." Dư Duyệt khẳng định, Tịch Thành Nghiễn lúc nào cũng tới cô ăn cơm tối, hơn nữa, có ai ăn tối nhiều như anh không! Huống chi, đôi khi anh còn gói mang về nhà ăn khuya nữa! Không phải vì ăn nhiều thì là vì cái gì đây?

Ông chủ người ta đau bao tử vì làm việc mệt, còn ông chủ của cô là do ăn nhiều quá mà căng bụng đấy! Đúng là đối lập nhau, Dư Duyệt cảm thấy choáng váng quá...

"Sau này, anh không được ăn nhiều nữa, buổi tối ăn ít lại, chỉ được ăn nhiều nhất một chén cơm thôi." Dư Duyệt đưa một ngón tay ra, quơ quơ trước mặt Tịch Thành Nghiễn, còn bổ sung thêm một câu, "Còn nữa, thịt bò cay cũng không được ăn, buổi tối chỉ được ăn nhẹ thôi."

Chỉ cho anh ăn một chén cơm, còn không được ăn thịt bò cay nữa? Cô không muốn để anh sống nữa rồi! Nhất định không thể như vậy được!

"Tôi khỏe lắm." Mặt Tịch Thành Nghiễn đen như than, miễn cưỡng nghiến răng nói.

"Khỏe cái gì mà khỏe!" Dư Duyệt trừng mắt không tán đồng, "Đau dạ dày còn may, không được, tôi phải quản luôn cái miệng của anh nữa!" Không thấy vết xe đổ của tổng giám đốc Trình sao? Cô nhất định phải làm một thư ký đạt tiêu chuẩn mới được!

"Tôi không có đau dạ dày!" Tịch Thành Nghiễn hít một hơi thật sâu, ngụy biện, "Vừa nãy, cảm giác của tôi nhầm thôi, thực ra tôi không có đau!"

"Thật không?" Dư Duyệt nghi ngờ nhìn anh.

"Ừm." Tịch Thành Nghiễn nặng nề gật đầu, lúc Dư Duyệt muốn nói thêm gì nữa, anh đã chặn miệng trước, "Hơn nữa, tôi là ông chủ của cô, cô có nghĩa vụ phải phục vụ tôi!"

Dư Duyệt bĩu môi, không để ý tới anh, mình sợ anh ta ăn no chết chứ lo lắng gì cho anh ta! Cái gì cũng không biết phân biệt, thôi được rồi, so đo với con răng thần kinh như anh làm gì, anh thích làm gì thì làm, dù sao cũng có phải cô đau đầu!

Dư Duyệt thăm chậm chọc Tịch Thành Nghiễn, nhắm mắt làm ngơ, đột nhiên, cô cảm thấy thiện lương của mình đã đi lạc ở đâu rồi...

Trình Quân đau dạ dày, Hạ Dung chạy ngược chạy xuôi, còn cố ý đi tới phòng bác sĩ hỏi cẩn thận, mà tới lượt anh, Dư Duyệt không những không thêm quan tâm anh, mà suýt nữa đã cắt hết lương thực của anh luôn rồi, trong lúc đó, Tịch Thành Nghiễn bỗng nhiên hiểu rõ một từ: Thư ký nhà người ta...

Vì Dư Duyệt vừa làm răng xong, nên trong bốn mươi tám giờ tới cô chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, Tịch Thành Nghiễn đành ăn cháo cùng cô, nên tối hôm đó, tổng giám đốc Tịch vẫn không ăn được thịt bò cay mà mình hằng nhung nhớ.

Hơn tám giờ, Tịch Thành Nghiễn lái xe đưa Dư Duyệt về nhà, anh ít nói, Dư Duyệt cũng không muốn quấy rầy anh lái xe, vì thế liền ghé đầu vào cửa sổ ngắm nhìn bên ngoài.

Bệnh sạch sẽ của Tịch Thành Nghiễn không chỉ ở trên quần áo, mà ngay cả xe, anh cũng đều rửa hằng ngày, không nhiễm một hạt bụi, dường như kính xe rất trong, nên tầm mắt của Dư Duyệt rất rõ ràng, vừa liếc một cái đã nhìn thấy vài người quân nhân đứng bên ven đường, thậm chí còn thấy cả chiếc xe quân đội, Dư Duyệt nhìn dòng chữ to tướng trên xe: "Đội đặc công chống khủng bố Phúc Điền, chiến đội Lam Sa."

"A!!" Dư Duyệt hét âm lên, đôi mắt đen lầy sắp biến thành hình trái tim, như một chú sóc con nhảy từng búng, hận không thể ra khỏi xe.

"Hét cái gì!" Tịch Thành Nghiễn thấp giọng mắng, không biết cô gái này lại phát điên cái gì! Nhắc mới nhớ, đã lâu rồi anh mới thấy cô như vậy. Giống như là... Tịch Thành Nghiễn nhũn mày suy nghĩ, trong đầu bỗng hiện ra một câu: Cô gái gốc ghêch hảo sắc!

"Đẹp trai quá đi mất!" Về mặt Dư Duyệt hưng phấn đỏ bừng cả lên, đôi mắt sáng trong quay lại nhìn Tịch Thành Nghiễn, "Anh thấy không? Đội đặc công chống khủng bố Phúc Điền! Đúng là khí phách quân nhân, chân dài, thực không thể đẹp trai hơn nữa rồi!"

"Ngốc!" Tịch Thành Nghiễn lạnh lùng hừ một tiếng, đặc công có gì hay mà mê? Còn đen hơn cả bộ quân trang trên người, anh cũng chân dài, mặc âu phục đen, sao cô không chịu mê? Vậy mới nói, mắt thẩm mỹ của cô kém thật! Xí! Háo sắc! Cô thật đáng ghét mà!

"Anh không biết đâu!" Nghe anh nói vậy, Dư Duyệt không hề tức giận, ngược lại còn vui vẻ nói: "Từ nhỏ, tôi đã rất sùng bái quân nhân, tôi còn muốn sau này, chồng tương lai của tôi là quân nhân nữa đó!" Dừng một chút, giọng nói cô nhỏ lại, "Đáng tiếc, tôi không có cơ hội được tiếp xúc với bọn họ." Dứt lời, cô tiếc nuối thở dài.

Cái gì? Đã nghĩ tới chồng tương lai luôn rồi sao?! Cô gái này có thể mặt dày thêm một chút nữa không vậy? Không ngờ lại muốn gả cho quân nhân, đến lúc đó, lỡ như hấn ta đến Tây Tạng làm nhiệm vụ, quanh năm suốt tháng chỉ gặp mặt được một hai lần, xem cô còn muốn gả nữa hay không! Không đúng! Chồng cái gì? Chồng cái đầu quỷ đó!

Tịch Thành Nghiễn lạnh lùng 'xùy' một tiếng, "Gả cho quân nhân? Bọn họ có thể thích cô sao?"

"Tôi làm sao?!" Dư Duyệt tức giận trừng to mắt phản bác lại anh, "Sao lại chướng mắt tôi được chứ! Tôi biết nấu ăn, biết kiếm tiền, có chỗ nào không tốt?"

Sao tên này lúc nào cũng hắt nước lạnh vậy, mẹ kiếp, thực không thể vui vẻ gì được mà! Áo tưởng một hồi ngay cả 'anh lính' cũng không chịu nhường!

"Không tốt chỗ nào sao?" Tịch Thành Nghiễn nhìn không chớp mắt, "Cô nói cúp A của cô tốt lắm sao?"

"Rõ ràng là..." Dư Duyệt tức giận trừng mắt, tranh cãi cùng với một tên như anh đúng là không bình thường mà, "Được rồi, tôi không thèm nghe anh nói nữa, dù sao, tôi cũng không muốn cãi nhau với người không hiểu chuyện như anh."

"Dù sao, sau này cô cũng không được gả cho quân nhân." Tịch Thành Nghiễn bắt chước giọng nói của cô, dừng lại một chút, anh lạnh lùng giễu cợt: "Gả cho người có tri thức hoặc nhiều tiền thì còn tạm được."

"Ha ha." Dư Duyệt cười lạnh, nhìn anh một cái, "Ví dụ như anh sao?"

Khoảnh khắc đó, không khí trong xe bỗng nhiên trở nên quỷ dị, "Khụ!" Tịch Thành Nghiễn sắc nước miếng, ho kịch liệt.

20. Chương 20

Dư Duyệt phát hiện Tịch Thành Nghiễn càng lúc càng không bình thường, mới sáng sớm đã bắt cô làm việc. Lát muộn cả phê, xúi lại muốn trà, một hồi lại muốn cô đi mua cái này mau cái kia, không để cô yên giây nào!

Bình thường anh rất phiền toái, nhưng cũng không tới mức này, hôm nay chẳng biết có dây thần kinh nào bị hỏng không, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của anh, cô cũng không dám hỏi nhiều.

Dư Duyệt đặt ấm hồng trà lên bàn làm việc của Tịch Thành Nghiễn, nhỏ giọng nói: "Tổng giám đốc, tôi đã pha trà rồi, vẫn còn nóng, ngài uống đi."

Tịch Thành Nghiễn cúi đầu xem văn kiện, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên, chỉ lạnh lùng 'hừ' một tiếng. Dư Duyệt thật muốn quỳ xuống lạy anh mà, 'hừ' là có ý gì đây? Chưa uống thuốc phải không? Hay muốn ép cô phải đi ra đi vào? Tên này đúng là con rắn tâm thần đầu tiên trên thế giới mà!

Dư Duyệt vắt óc suy nghĩ xem, gần đây mình có đắc tội với anh không, nhưng mãi mà vẫn không nghĩ ra. Trong thời gian này, cô đã quen thuộc với công việc thư ký, không còn phạm sai lầm nữa, hạng mua của chi nhanh công ty cũng nắm bắt rõ từng cái. Mỗi tối tan việc, cô vẫn làm thịt bò cay như thường cho anh ăn, dường như chẳng có chuyện gì đặc biệt xảy ra, vậy chắc là anh lại lo chuyện bao đồng rồi...

Dư Duyệt không nghĩ ra, Tịch Thành Nghiễn cũng không có động tĩnh gì, không muốn làm phiền anh nữa, cô liền nói một câu, "Tổng giám đốc, tôi đi ra ngoài đây." Nói xong, cô liền chạy lấy người.

Kết quả, chưa đi được bao nhiêu đã bị anh gọi lại.

"Đứng lại!"

"Tổng giám đốc, còn việc gì nữa sao?" Dư Duyệt nén giận, mỉm cười quay lại, trong lòng cô sắp phát điên mất rồi. Mẹ kiếp, không phải không muốn nói sao? Hừ? Chắc là buổi sáng vẫn ăn chưa no rồi!

"Thư ký Dư." Tịch Thành Nghiễn đặt bút xuống, đôi mắt nhìn thẳng vào mặt Dư Duyệt, chắc cũng thấy luôn lông mặt Dư Duyệt rồi. Rốt cuộc, tên này muốn làm gì đây? Mấy tháng gần đây, Tịch Thành Nghiễn ăn trực nhà cô khá nhiều lần, giữ hai người cũng không xa lạ gì với nhau, bình thường anh đều gọi thẳng tên cô, nhưng hôm nay lại gọi thư ký, trong lòng Dư Duyệt bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái tí nào.

"Làm thư ký phải có thái độ gì với ông chủ của mình?" Tịch Thành Nghiễn lạnh lùng hỏi.

Đang chê cô không lễ phép với anh sao? Trong lòng Dư Duyệt lộp bộp một tiếng. Nhưng cũng không trách cô được, cho dù là ai, khi nhìn thấy một người lạnh lẽo như anh, nhưng thấy thịt bò cay lại sáng mắt, cũng không có cách nào trở về thái độ cũ được.

Chỉ là, Dư Duyệt vẫn cúi đầu nhận lỗi, "Xin lỗi, tổng giám đốc, là lỗi của tôi, tôi sẽ sửa."

"Sửa? Cô biến sửa thế nào sao?" Không biết tại sao, nghe được câu trả lời của cô, Tịch Thành Nghiễn càng giận hơn, giọng nói lạnh băng không hề có tí âm điệu nào, "Vậy cô nói một chút xem, cô muốn làm thế nào?"

Dừng một chút, anh nói thêm, "Trừ cúi đầu, gật đầu, cô muốn tôi thấy thế nào nữa?"

... Chẳng lẽ mỗi lần gặp anh chỉ làm được hai hành động này thôi sao? Còn cái gì nữa không nhỉ? Dư Duyệt vắt óc suy nghĩ cái thư ba, thấy Tịch Thành Nghiễn càng lạnh lẽo hơn, đầu cô co lại, nói thẳng: "Quỳ xuống?"

Dáng vẻ Tịch Thành Nghiễn như vậy có khác gì vua chúa bạo ngược đâu chứ!

Gân xanh nổi đầy trên trán Tịch Thành Nghiễn, anh xoa xoa huyệt thái dương, cảm thấy mình không thể nói lý với cô gái này được.

"Đi đi đi, cô đi đi!" Tịch Thành Nghiễn không nhịn được phát tay, đuổi Dư Duyệt nửa tỉnh nửa mê ra ngoài, tự mình ngồi suy nghĩ trong phòng, 'bộp' một tiếng, đóng màn hình lại.

Thái độ gì? Phải giơ thư ký của Trình Quân chứ! Còn quỳ xuống nữa cơ đấy! Quỳ cái cọng lông! Muốn anh tự mở miệng nói ra sao? Đúng là ngốc hết sức!

Đúng lúc Tịch Thành Nghiễn sắp bùng nổ, điện thoại của anh bỗng vang lên, cầm lấy, quả nhiên là điện thoại của Trình Quân, vừa nhận cuộc gọi, giọng Trình Quân đã bắt đầu oan oang: "Ôi trời, anh em tốt, suýt nữa tớ đã chết ở bệnh viện luôn đây! Cậu không biết đâu, dạ dày của tớ giống như bị một viên đạn bắn trúng vậy, suýt nữa đã thủng một lỗ rồi! Sau này tớ không dám uống rượu xái nữa đâu." Dừng một chút, anh ta lại nói thêm một câu khiến lửa giận của Tịch Thành Nghiễn lên cao trào..., "May mà có tiểu Hạ ở bên cạnh, không thì chẳng biết tớ đã thành cái dạng gì rồi!"

Lời an ủi tới bên miệng bỗng nhiên cứng đờ, Tịch Thành Nghiễn ha ha cười lạnh, "Nghe nói, gần đây Hạ Dung đang xem mắt hả?"

"Cái gì? Sao tớ không biết?" Tịch Thành Nghiễn vừa dứt lời, Trình Quân như một con mèo bị dẫm đuôi, hét lên, "Cậu nghe ai nói? Ai?"

Tịch Thành Nghiễn không để ý nhiều, tiếp tục đả kích bạn tốt, "Đến lúc Hạ Dung kết hôn sinh con, cậu đừng quên nói cho tớ biết đó... Để tớ cho một hồng bao."

"Cút!" Trình Quân ân hận trách, trực tiếp cúp điện thoại, không biết đã làm gì sau đó.

Tịch Thành Nghiễn bỏ điện thoại xuống, cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái, khoe cái gì, muốn đả kích anh mới đúng!

Buổi trưa, Dư Duyệt vẫn chưa ăn cơm được, mấy ngày nay, cô phải ăn thức ăn lỏng, nên sáng nay mới cố ý mua mấy lon nước dừa, cảm thấy đói bụng liền uống vài hớp, ngoại trừ đi toilet nhiều một chút, cô cũng không cảm thấy quá đói.

Tịch Thành Nghiễn không biết đã đi đâu ăn cơm, lúc đi cũng không thèm chào cô một tiếng, hất cằm lên tới trời xanh, cả người đều lạnh lẽo. Dư Duyệt đưa mắt nhìn anh, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, có một ông chủ bị thần kinh cũng chẳng phải chuyện đùa.

Lấy điện thoại ra, Dư Duyệt gọi cho bà nội, vì sưng nướu nên cô nói chuyện không rõ ràng lắm, nhưng đã gần một tuần rồi, cô không gọi điện về, chắc bà nội lo lắng lắm.

Quả nhiên, điện thoại vừa kết nối, bà nội Dư đã lo lắng, "Ngư Ngư, sao đã lâu rồi con không về cho bà, xảy ra chuyện gì hay không đủ tiền xài? Ai da, sau này con đừng gửi nhiều tiền như vậy, bà ở một mình cũng không dùng nhiều đâu, vật giá ở Thẩm Quyển rất cao, con giữ lại tiền, tiêu dùng cho mình một chút, nghe lời đi."

"Bà nội, bà yên tâm đi, con có tiền mà." Dư Duyệt không nói tới chuyện chuyển công tác với bà, nếu không bà nội Dư sẽ lo lắng, cô làm nũng, "Bà đừng nhớ con nhé... Tháng mười một năm nay còn sẽ về thăm bà. Bà cũng đừng tiết kiệm làm gì, cứ dùng đi!"

"Tháng mười một sẽ về sao?" Giọng nói bà nội Dư đầy vui vẻ, "Vậy con muốn ăn cái gì, bà nội làm cho con! Còn cái quán mì lạnh Song Hán mà con thích đã dời tới sau nhà chúng ta rồi, bà nội đã đi ăn thử giùm con, mùi vị không hề thay đổi!"

Dư Duyệt cảm động khịt mũi, không quan tâm bà nội Dư có nhìn thấy không, cô dùng sức gật đầu, nói: "Đợi con về, con nhất định sẽ đi ăn!"

"Còn nữa, Ngư Ngư, con cũng đừng lo cho bà nội nhiều quá, con năm nay cũng hai mươi lăm rồi, đã có đối tượng chưa? Phải mau mau kết hôn chứ."

"Bà nội!" Dư Duyệt cắn môi, "Sao suốt ngày bà cứ nói chuyện đó vậy, con không muốn kết hôn sớm đâu, phải giặt quần áo, nấu cơm, rồi còn mang thai nữa!"

"Nói gì vậy!" Bà nội Dư không đồng ý, mắng cô, "Sao không kết hôn được, bà cho con biết, con nên nắm chặt một chút! Không thì, bà sẽ không bỏ qua cho con đâu, bằng mọi cách."

Bà nội Dư rất sáng suốt, năm nay đã hơn 70 tuổi rồi, nhưng tai mắt lại không bị gì, cơ thể khỏe mạnh, còn thường xuyên xem sách cũ của Dư Duyệt để lại.

Lúc người Nhật Bản xâm chiếm Đại Liên, bà cũng từng đến trường, cũng năm năm tiểu học chứ không ít, thành tích của bà rất tốt, vốn còn có ý định sẽ học lên cấp hai, nhưng ai ngờ, vừa chuẩn bị tốt nghiệp tiểu học, bọn Nhật Bản vừa đi khỏi, bọn Tây lại bước vào. Bắt hết tất cả cô gái xinh đẹp trong cùng, bà nội Dư hết cách, đành phải dọn đồ trốn ở nông thôn, từ lúc đó, bà liền bỏ lỡ cơ hội đến trường.

Nhưng tới bây giờ, bà vẫn vô cùng niềm nở, Dư Duyệt mua cho bà di động, chỉ cần dạy vài ngày, bà đã dùng được, những lúc ở nhà một mình, bà còn lấy ra chơi trò bảo vệ củ cải.

"Bà nội muốn dùng cách gì đây? Bây giờ, con vẫn còn ở Thẩm Quyển, bà nội không quản được con đâu!" Dư Duyệt dương dương đắc ý nói.

"Không quản được? Để bà cho con xem bà có quản được hay không!" Bà nội Dư hí mắt, không nhanh không chậm nói: "Năm trước, bà đã liên lạc với bạn thời tiểu học, bây giờ bà ấy đang ở Kim Châu, nhưng cháu trai lại đang ở Thẩm Quyển, mới hai mươi tám tuổi thôi, vẫn chưa kết hôn, nghe nói còn là ông chủ của công ty..."

"Bà nội! Con sai rồi! Bà quản được con! Bà lợi hại nhất!" Dư Duyệt vừa nghe đã thấy kỳ lạ, giống như đang lừa cô đi xem mắt vậy, cô liền nhanh chóng đánh gãy lời nói của bà... lấy lòng nói.

"Xảo quyết!" Bà nội Dư cười mắng Dư Duyệt, nói thêm vài câu, rồi mới cúp điện thoại, nhưng cũng không nhắc nhiều tới chuyện cháu trai của bạn.

Lại bị thúc giục! Ai, Dư Duyệt vò tóc mình, cô cảm thấy mình vẫn còn trẻ mà, mới tốt nghiệp đại học có ba năm thôi, gấp làm gì! Ít nhất cũng phải đợi tới lúc cô ba mươi tuổi rồi hãy kết hôn chứ.

Tịch Thành Nghiễn từ bên ngoài trở về, thấy Dư Duyệt râu rĩ, không biết đang nghĩ gì, vốn định sẽ làm lơ đi qua, ai ngờ, lại không nhịn được, nhiều chuyện hỏi, "Cô sao vậy?"

"Hả, không có chuyện gì đâu." Dư Duyệt xoa bóp mặt mình, đổi thành bộ dạng vui cười, ngẩng đầu nhìn Tịch Thành Nghiễn.

Không có chuyện gì? Xem anh là người ngu sao?! Rối loạn ám ảnh cưỡng chế của Tịch Thành Nghiễn lại tái phát, không biết được nhất định không bỏ qua!

"Vậy sao đầu óc cô cứ ở đâu vậy?"

"Không có gì đâu." Dư Duyệt nắm tóc, nhìn sắc mặt xấu xí của Tịch Thành Nghiễn, lập tức nói thêm, "Là chuyện đi xem mắt thôi." Dừng một chút, cảm thấy nói không đủ, cô bổ sung thêm: "Không đúng, phải là chuyện kết hôn chứ."

Cái gì? Cô chuẩn bị đi xem mắt? Còn muốn kết hôn rồi! Không biết tại sao, Tịch Thành Nghiễn đột nhiên cảm thấy tức giận, hận không thể bóp cổ Dư Duyệt, lớn tiếng nói không cho cô đi!

Đầu óc nhanh hơn hành động, anh không có bất kỳ động tác gì, lạnh lẽo nói, "Không cho đi!"

"Hả?" Dư Duyệt ngơ ngác chớp mắt, không kịp phản ứng.

"Không cho đi xem mắt!" Tịch Thành Nghiễn nắm chặt tay, gằn từng tiếng.

21. Chương 21

Nhìn thấy Dư Duyệt mở to đôi mắt long lanh nhìn mình, không hiểu sao, đột nhiên Tịch Thành Nghiễn cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, anh quay mặt đi chỗ khác, ho nhẹ một tiếng, nói: "Mấy ngày nay, trên mạng liên tục có tin nữ sinh đại học gì đó mất tích không dấu vết, hình như đều liên quan tới đàn ông thì phải, nếu muốn nói dễ nghe thì bọn chúng đều tìm bạn gái, khó nghe thì là đều là bọn lừa đảo!"

Khóe miệng Dư Duyệt co giật một cái, bây giờ, ở Thẩm Quyển cũng có rất nhiều người đi xem mắt mà, sao anh biết được ai là lừa đảo, đúng là vợ đùa cả năm, một đòn đánh chết mọi người.

Dư Duyệt nhin không được cải lại: "Cũng có rất nhiều người đi xem mắt mới kết hôn được đó, ở cái Thẩm Quyển này, vẫn còn rất nhiều người lập gia đình mà."

"Cô còn dám mạnh miệng!" Tịch Thành Nghiễn bị cô chọc tức đến nỗi khói đã bốc lên đầy đầu, anh đã nói không cho cô đi rồi mà, sao cô lại không chịu ngoan ngoãn nghe lời gì hết vậy! Những tên đàn ông kia có thể đáng tin được sao, còn muốn kết hôn với người ta, nằm mơ đi. Cô ngốc như vậy, nói không chừng, còn giúp người ta vui vẻ kiếm tiền nữa đấy!

Tịch Thành Nghiễn hận sắt không rèn thành thép, dùng ngón tay chọc vào trán Dư Duyệt, hơi ngui giận, anh lạnh lùng nói: "Lúc trước, có một cô gái bị đối tượng hẹn hò kéo vào một khu rừng nhỏ để hiếp, trước, giết, sau!" Nói xong, vẻ mặt anh vô cùng nghiêm túc, thậm chí Dư Duyệt cảm thấy lạnh sống lưng luôn rồi.

"Khuôn mặt của cô bé đó bị đập nát bét, cả đôi mắt cũng bị lấy đi mất luôn." Dừng một chút, nhìn đôi mắt hoảng sợ của Dư Duyệt, anh tiếp tục nói: "Đúng rồi, trên mạng còn có cả ảnh chụp nữa đó, cô muốn xem không?"

"Không cần!" Dư Duyệt vừa nghĩ tới hình ảnh kia, cả da đầu cô đều tê dại rồi, còn buồn nôn nữa, cô liên tục lắc đầu.

"Còn đi xem mắt nữa không?" Tịch Thành Nghiễn nhìn chằm chằm vào mắt cô.

"Không đi, không đi nữa đâu!" Dư Duyệt xoa xoa da dầy của mình, cưỡng ép cơn buồn nôn xuống, vô lực nói: "Nghe anh nói vậy, sau này mà đi xem mắt chắc tôi cũng gặp trở ngại rồi."

Còn sau này nữa sao? Tịch Thành Nghiễn mấp máy môi không vui, tính tình của cô gái này đúng là y hệt tảng đá trong hầm cầu, vừa thú vị vừa cứng! Cứng đầu không chịu nghe lời, không biết sau này, tên đàn ông mà chịu yêu người như cô chứ! Hoàn toàn không có!

"Ha ha." Tịch Thành Nghiễn cười lạnh một tiếng, khinh thường quan sát Dư Duyệt vài lần, "Cô biến mình thành người trưởng thành trước rồi nói tiếp."

Nói xong, không thèm liếc nhìn Dư Duyệt một cái, anh bày ra bộ dạng lạnh lùng mở cửa đi vào phòng làm việc.

Để lại Dư Duyệt ngồi một chỗ tức giận phát điên, cái gì mà người trưởng thành? Chẳng lẽ bây giờ cô vẫn chưa trưởng thành sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng, không nhịn được, cô vội chạy vào toilet, nhìn mình trong tấm gương lớn. Áo sơ mi trắng, quần short jean, mái tóc đen dài thẳng, mọi người ai cũng đều mặc như vậy cả mà, sao cô lại không phải người trưởng thành chứ?! Tịch Thành Nghiễn chắc là bị đuôi rồi!

Dư Duyệt nhe răng trợn mắt với cái gương, vẫn cảm thấy buồn bã, cô đứng trong toilet gọi điện cho Phùng Vũ Thần, đem mọi chuyện kể lại cho Phùng Vũ Thần Nghe, chợt đầu dây bên kia điên cuồng la hét, "Cậu nói xem, sao anh ta lại nói tớ không phải là người trưởng thành chứ? Tớ làm phiền còn mất anh ta rồi sao?! Anh ta dựa vào cái gì mà nói, lúc đi xem mắt, nhất định tớ sẽ trở ngại ánh mắt của người ta chứ, dựa vào cái gì?"

"Cậu muốn nghe thật chứ?"

"Tất nhiên!" Dư Duyệt tức giận đến nổi nước bọt cũng phun đầy lên màn hình, "Cậu cũng cảm thấy anh ta quá đáng rồi đúng không? Không cần phải dối lòng làm gì, cứ nói thật đi, để tớ thoải mái một chút!"

"Tớ cảm thấy anh ta nói cũng có lý." Phùng Vũ Thần vừa nhét xoài vào miệng, vừa nói với Dư Duyệt.

"Cái gì?" Dư Duyệt không dám tin trừng lớn mắt, "Cậu... Cậu cũng thấy vậy sao?"

"Tất nhiên." Phùng Vũ Thần bỏ miếng xoài xuống, tiếp tục đả kích Dư Duyệt, "Cậu nói tớ nghe xem, cái áo sơ mi trắng với cái quần short jean cậu đang mặc, cậu đã mua từ lúc nào vậy? Có đã từng mặc váy chưa? Cậu đã từng thay đổi một chút chưa? Trang điểm chưa? Trên kệ giày có được bao nhiêu đôi mới hả?"

"Này, này..." Mặt Dư Duyệt đỏ lên, mạnh mẽ giải thích: "Nhưng tớ thấy mọi người trên xe buýt đều mặc như vậy mà!"

"Nên các cậu cũng chỉ có thể chen lấn xe buýt mà thôi." Phùng Vũ Thần chế giễu, "Ngư Ngư, cậu đã hai mươi sáu tuổi rồi, nên tìm bạn trai đi thôi. Tính cách cổ chấp của cậu tớ cũng chẳng thèm quan tâm đâu, nhưng cậu nhìn lại cậu xem, suốt ngày cứ mơ mơ màng màng, làm chuyện ngu ngốc mà cũng không biết, làm sao mà có tên nào che chở cậu được cơ chứ?"

Dừng một chút, Vũ Thần thở dài, giọng nói nhỏ xuống, "Hơn nữa, Ngư Ngư, có thể năm sau tớ và Quý Vân Phong sẽ về Đại Liên..."

"Cái gì? Sao vậy? Các cậu ở đây rất tốt mà? Sao lại bỗng nhiên muốn trở về?" Lời nói của Phùng Vũ Thần đột nhiên cảnh tỉnh cô, trực tiếp đánh một nhát vào đầu Dư Duyệt, đầu lưỡi cũng rối cả lên.

"Đừng cho ai biết được không?" Phùng Vũ Thần 'xuy' một tiếng, tự giễu nói: "Tiền lương của tớ và Quý Vân Phong một năm cộng lại rất thấp, nhưng đến bây giờ, bọn tớ cũng không dám dọn ra ngoài, tiền điện nước bọn tớ xài một tháng cũng chưa bao giờ vượt quá năm ngàn. Tớ cũng muốn ở lại Thẩm Quyển cả đời, nhưng bây giờ, bọn tớ không thể kiếm được nhiều tiền, không phải rất khổ sở sao?"

Giọng nói Vũ Thần dần nhỏ đi, còn mang theo một chút mờ mịt, "Nhưng thật sự quá khó, người nhà bọn tớ đã thúc giục kết hôn sinh con rồi, tớ không muốn bán căn phòng ở Huệ Châu đi, nhưng tớ muốn có một căn phòng ở Quan Nội. Như vậy, sau này con cái của bọn tớ mới được hưởng thụ thật tốt, Quý Vân Phong cũng ủng hộ tớ, anh ấy nói, sẽ cố gắng làm hết tất cả mong muốn của tớ."

Cô ghen ngào nói tiếp: "Nhưng mấy ngày trước, tớ phát hiện Quý Vân Phong đi đứng không được bình thường, kéo quần lên, tớ mới thấy trên đùi anh ấy đều là vết máu, dường như không được tốt cho lắm."

Khoảng thời gian đó anh ấy đang đi công tác tại Tây Tạng, sau đó tớ mới biết, anh ấy còn nhập viện vài hôm, nhưng anh ấy cũng không chịu nói tớ biết một câu, tớ càng lúc càng cảm thấy mất lòng tin. Đại Liên cũng tốt, tiền lương của bọn tớ đủ để sống một cuộc sống thoải mái ở Đại Liên, nên Ngư Ngư, cậu mau đi tìm một người đàn ông nào đó chăm sóc mình đi.”

Mãi đến khi cúp điện thoại, Dư Duyệt vẫn còn đang hoảng hốt, cô biết, muốn tìm một người đàn ông chẳng dễ dàng gì, cô cũng muốn cảm nhận ở chốn đô thị phồn hoa này, nhưng bây giờ nhớ lại, đã hai năm qua, Dư Duyệt mới phát hiện mình đã tốn khá nhiều thời gian, còn lại, hầu như cô chẳng thu hoạch được gì.

Tiền gửi trong ngân hàng còn chưa tới năm số không, mỗi ngày đều đóng ổ trong một phòng trọ nhỏ bốn mươi mét vuông, mùa hè sợ nóng nhưng không dám mở điều hòa, đồ ăn thức uống lại cắt xén đi không ít, thậm chí, cô còn không liếc mắt nhìn bất kỳ loại trái cây nào...

Ở Thẩm Quyển ba năm, cô lúc nào cũng tràn đầy tin tưởng, liều mạng tiến về phía trước.

Tối hôm đó, Dư Duyệt không đợi Tịch Thành Nghiễn, tự mình về nhà. Tịch Thành Nghiễn dọn dẹp xong, lại không thấy Dư Duyệt đâu, chờ một lúc, anh mới biết, cô đã đi trước rồi.

Chắc vì buổi chiều tức giận quá thôi, đầu óc thành thật thật đó, Tịch Thành Nghiễn cũng không để ý nhiều, cho cô suy nghĩ vài ngày, phải hiểu được, anh chỉ muốn tốt cho cô thôi, hừ hừ, đến lúc đó, anh muốn cô bồi thường cho mình một bàn, không đúng! Thật nhiều bàn thịt bò cay mới được!

Dư Duyệt cũng không để bụng chuyện vụn vặt làm gì, nhưng cô lại rất quan tâm tới lời nói của Phùng Vũ Thần. Cô càng cố gắng học tập hơn, nhìn thấy bộ dạng liều mạng của cô, Tịch Thành Nghiễn chợt cảm thấy sốc vô cùng, không biết cô bị cái gì kích động, vốn muốn khuyên nhủ cô một chút, nhưng nghĩ lại, vậy cũng tốt, có thể thi được quản lý hạng mục, sau này còn có thể thi luôn xây dựng hai.

Nhưng anh không ngờ, Dư Duyệt không chỉ khác thường như vậy, mà còn nói muốn đến công trường với anh! Đây chắc là nói đùa thôi.

Tịch Thành Nghiễn vỗ bàn một cái, vẻ mặt lạnh lùng dọa người, "Cô là thư ký của tôi, không phải người của phòng hạng mục, cô cảm thấy đề nghị của mình hợp lý sao?"

"Tổng giám đốc, hạng mục này là do tôi phụ trách sửa lại, nên tôi phải có trách nhiệm tới giám sát công trường chứ." Đối mặt với cơn giận của Tịch Thành Nghiễn, Dư Duyệt không kiêu ngạo, không xu nịnh giải thích.

"Được rồi." Tịch Thành Nghiễn giận quá hóa cười, lạnh lùng nhìn Dư Duyệt, "Nói vậy, cô nhất định phải tới đó sao?" Tất cả chi nhánh công ty đều một tay thư ký của anh quản lý, theo lý thuyết mà nói, cũng được phép đi tới công trường, nhưng thực tế, chưa từng có người nào muốn như vậy! Rốt cuộc, cô gái này nổi điên cái gì đây? Cô đang xem tới công trường cũng như đi chơi đúng không?

Gió thổi ngày nắng, cô gái lấy đàn ông ra dùng, đàn ông dùng gia súc! Cuối cùng, cô cũng đã hiểu được câu nói này!

"Tổng giám đốc, mấy ngày nay, chi nhánh công ty cũng không có việc gì, nên tôi muốn đi Cổ Thú ba ngày, tuyệt đối sẽ không làm trễ nãi việc của anh." Nếu thực sự muốn trở thành người phụ trách hạng mục, thì chỉ học lý thuyết thôi chưa đủ, kinh nghiệm thực hành cũng không kém phần quan trọng. Lần này, ở Cổ Thú chỉ là hạng mục nhỏ, như Dư Duyệt muốn đi xem một chút, còn những hạng mục lớn, đừng nói Tịch Thành Nghiễn có đồng ý hay không, cho dù cô có xuống xem cũng không hiểu được gì.

"Được, cho cô đi." Vẻ mặt Tịch Thành Nghiễn lạnh như băng, "Ba ngày sau phải về lại, phải ăn cùng ngủ cùng với công nhân Cổ Thú." Anh nhất định phải dạy dỗ cô một chút.

"Vâng, tổng giám đốc, cảm ơn anh!" Dư Duyệt vui mừng cảm ơn Tịch Thành Nghiễn, rồi chạy ra ngoài.

Vì thế, liên tục ba ngày sau, cả Hoa Vũ đều ngập trong không khí căng thẳng, nhất là phòng hạng mục, đứng đầu ngọn gió. Trưởng phòng và phó tổng giám đốc vinh hạnh được Tịch Thành Nghiễn gọi vào phòng hung hăng mắng một trận, hai người nơm nớp lo sợ, buổi tối cũng tự giác tăng xa đến khuya, nhưng mãi vẫn không hiểu vì sao tổng giám đốc lại tức giận như vậy.

Buổi sáng ngày thứ tư, Tịch Thành Nghiễn mặc một bộ tây trang màu xanh ngọc, trước khi ra khỏi cửa còn soi gương thật lâu, sửa tóc vài lần đến khi hài lòng mới chịu ra khỏi cửa.

Hôm nay cô gái kia sẽ trở về, chắc chắn, chịu khổ không ít rồi, sau này, cô chỉ có thể ở dưới cánh chim bồ câu của anh để được che chở thôi, hừ, nếu muốn nói vài câu ngọt ngào anh có thể suy nghĩ một chút, hay là...

Tịch Thành Nghiễn che giấu đắc ý trong mắt, nhanh chóng đi vào phòng làm việc, dựa theo thời gian này, chắc Dư Duyệt cũng tới rồi.

"Tổng giám đốc, buổi sáng tốt lành." Tịch Thành Nghiễn chưa kịp bước chân vào phòng, đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc truyền tới.

Hừ, cuối cùng cũng chịu trở về! Tịch Thành Nghiễn cố gắng tỏ ra lạnh lùng, ngẩng đầu lên, không ngờ, vừa nhìn thấy, anh liền sững người.

TMD! Cô gái đen thui như bao công này là ai vậy?! Thư ký nhỏ bé mềm yếu của anh đâu mất rồi? Chẳng lẽ bị ác nữ này bắt đi luôn rồi sao?

Bà chị, bà chị, bà chị là ai vậy!! Bà chị tới đây làm gì!!

22. Chương 22

Dư Duyệt nhìn thấy vẻ mặt kinh sợ của Tịch Thành Nghiễn, biết anh đang nghĩ gì, cô tức giận xoay mặt đi, không thèm nhìn anh nữa, cúi đầu đi đường mình.

Trời sinh cô đã có một làn da trắng, nhưng lại rất dễ bị rám đen, đi công trường ba ngày, chạy đi chạy lại dưới ánh nắng ba mươi lăm độ, cô liền thành đen thui như vậy, thế nên, lúc đầu, Phùng Vũ Thần suýt nữa cũng hét lên.

Biết được mọi chuyện, Phùng Vũ Thần liền để Quý Vân Phong cho cô thật nhiều đồ ăn, cô liều mạng quả rồi đó, không tốt với cô, Phùng Vũ Thần lúc nào cũng cảm thấy bất an. Chỉ vì một hạng mục nhỏ xíu, mà đem làn da trắng như viên ngọc bỏ qua bỏ lại biến thành đen thui thế này...

Dư Duyệt cũng biết mình đen rồi, nhưng nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tịch Thành Nghiễn, thực đau lòng quá đi mất! Nhìn cái gì mà nhìn! Chưa từng thấy người da đen bao giờ sao! Đen thì sao? Mặt trắng nhỏ giống anh thì tốt lắm hả?

"Đợi chút, cô đợi chút nào!" Tịch Thành Nghiễn nâng trán, cường chế khiếp sợ trong lòng, kêu lên một câu, xem xét khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, một lúc sau, anh phun ra một câu, "Lần sau đi công trường nhớ đội nón vào."

Cút! Dư Duyệt suýt nữa đã ném tách trà vào mặt anh.

Buổi trưa Dương Diễn đến tìm Dư Duyệt, anh chàng này ngày cũng chạy đi chạy lại ở bên ngoài, thậm chí thời gian làm việc còn dài hơn, toàn bộ Tây Tạng, Thanh Hải, Tân Cương, anh ta đều đã lui tới, phơi đen như một cục than, Dư Duyệt đứng cạnh anh ta, quả thực, đúng là người da đen và người da trắng hoàn toàn khác nhau.

"Ngư ngư, ăn một chút đi, sáng nay tôi làm thịt nướng đậu đưa đó nha, cô nếm thử xem!" Ở Cổ Thù vài ngày, Dư Duyệt đã quen thuộc với Dương Diễn hơn, thức ăn ở công trường rất kém, vài người quản lý hạng mục ở công ty bọn họ cũng không quá tiết kiệm, lấy tiền mua nôi, hằng ngày phải tự nấu cơm, Dư Duyệt bị bọn họ bắt giữ lại nấu một bữa linh đình.

Chỉ là, cô không ngờ, chàng trai Dương Diễn này lại biết nấu ăn! Thậm chí còn ngon hơn cả cô! Nhất là thịt nướng, rất tuyệt! Lần đầu tiên được ăn, chính là lúc Dư Duyệt suýt nữa không đi nổi!

"Được! Tôi lập tức đến ngay đây!" Dư Duyệt vừa nghe nói Dương Diễn lại làm thịt nướng, ánh mắt lập tức sáng bừng, vọt vào toilet rửa tay, rồi xuống lầu cùng Dương Diễn.

Đợi đến khi Tịch Thành Nghiễn dọn dẹp xong, chuẩn bị gọi Dư Duyệt xuống lầu ăn cơm, nhưng lại không thấu bóng dáng cô đâu!

Người đâu rồi? Chẳng lẽ bị mình cười nhạo mà tổn thương lòng rồi sao? Tịch Thành Nghiễn nhìn chỗ ngồi trống không của Dư Duyệt, nhin không được suy nghĩ miên man.

Chuyện này cũng có gì đâu, cô gái này hẹp hòi thật, chỉ là râm đen thôi mà, rất nhanh sẽ trắng lại, để ý tới vậy sao, cùng lắm thì mình đưa cô ta mấy bộ trang điểm là được!

A, cách này có vẻ khả thi đây, dù sao đồ trang điểm đã chất đầy nhà anh rồi...

Từ trước tới nay, Tịch Thành Nghiễn có quan hệ rất tốt với một tổng giám đốc công ty công nghiệp, hai người thường uống chút rượu cùng nhau, sau đó, ngành bảo vệ môi trường càng lúc càng cạnh tranh, không còn dễ kiếm tiền như lúc đầu nữa, người nọ liền đổi nghề đi Hong Kong làm đồ trang điểm, mỗi khi hai người gặp lại nhau, người nọ đều gửi một đồng đồ dùng, cả nam lẫn nữ đều có.

Tịch Thành Nghiễn không dùng được, cũng đã nói không cần gửi thêm nữa đâu, nhưng người nọ tính tình cố chấp, nói thế nào cũng không chịu nghe, bởi vậy, Tịch Thành Nghiễn đành phải đặc biệt dành ra một tủ trống để chứa đồ trang điểm.

Hình như cái gì đó Lancôme, Estee... Tịch Thành Nghiễn nhíu mày cố gắng nghĩ lại, không biết cô có cần hay không, cả đồng nước hoa như vậy, cho cô dùng cũng tốt.

Dư Duyệt không hề hay biết gì, hài lòng ăn hết thịt nướng, lau miệng, rồi cùng người phòng hạng mục trò chuyện vài câu, xong xuôi hết, cô mới chịu vỗ bụng đi vào thang máy tới tầng bốn mươi tám.

Vừa vào trong, bà nội Dư liền gọi điện tới, Dư Duyệt cảm thấy có chút kỳ lạ, bà nội cô rất ít khi chủ động gọi đến, sao lần này lại như vậy? Nghi ngờ một hồi, Dư Duyệt không do dự cúp điện thoại, rồi chủ động gọi về, "Bà nội, sao vậy?"

Cô không ở bên cạnh bà nội Dư, bình thường, cô sợ bà lớn tuổi ở nhà một mình xảy ra chuyện, nên mỗi khi về nhà, cô thường xuyên mang về một vài món đồ hiếm có ở Trung Quốc làm quà cho hàng xóm, để bọn họ chăm sóc bà nội Dư một chút.

Cũng may, mọi người đã làm hàng xóm với nhau gần một đời người rồi, lại thấy Dư Duyệt hiếu thuận như vậy, ai nấy cũng đều chấp nhận.

Có điều, Dư Duyệt vẫn không yên lòng, nên đôi khi cô cũng bắt chọt gọi cho bà vài cuộc.

"Không có chuyện gì đâu." Giọng nói bà nội Dư vui vẻ mười phần, Dư Duyệt cũng thả lỏng tâm trạng ra, chỉ là... Cô nghi ngờ chớp mắt vài cái, sao cô cứ cảm thấy bà nội Dư hơi là lạ.

"Ngư Ngư, con còn nhớ người mà mấy hôm trước bà đã nói với con không?"

"Người nào?" Trong lòng Dư Duyệt 'lộp bộp' một tiếng, bỗng nhiên cô cảm thấy có một loại dự cảm xấu.

"Con còn trẻ mà sao mau quên vậy!" Bà nội Dư tức giận, nói tiếp: "Chính là cháu trai của bạn bà đó, tên là Hứa Thanh Nguyên, bà nội thấy cậu ta cũng tốt lắm, hay là hai người các con cứ gặp mặt thử xem."

"Bà nội!" Dư Duyệt bất đắc dĩ dựa vào vách thang máy, "Con đã nói rồi..."

"Con nói cái gì? Con có gì muốn nói?" Không ngờ, bà nội Dư lúc nào cũng cưng chiều cô, hôm nay đột nhiên trở nên cứng rắn, "Con cũng hai mươi sáu rồi, không phải con nít nữa, con cứ ở một mình như vậy, bà yên tâm được sao? Con ở xa, bà không ở bên cạnh chăm sóc được, dù sao cũng phải tìm một người chăm sóc cho con chứ!"

Giọng nói bà nội Dư dần nhỏ xuống, Dư Duyệt từ nhỏ đã là một người hiếu chuyện, tới bây giờ bà vẫn rất yên tâm về cô, vốn bà cũng không muốn can thiệp vào chuyện tình yêu của cháu gái mình, nhưng để cô dốc sức làm việc ở ngoài như vậy, bà làm sao mà yên lòng cho được, nếu có một người đàn ông chăm cô, bà nhất sẽ rất hài lòng.

"Ngư Ngư, nghe bà nội một lần đi, bà sẽ không hại con đâu mà!"

Nghe bà nội nói vậy, trong lòng Dư Duyệt cảm thấy chua xót. Bà nội vì gia đình mà cứ sống như vậy, đã già như vậy rồi, mà bà vẫn còn có thể đi kiếm tiền, hưởng thụ tuổi già, nhưng cũng không quên chuyện của cô được. Không phải chỉ đi gặp một người đàn ông thôi sao? Nếu bà nội có thể yên tâm được, cô sẽ đi! Có gì ghê gớm đâu!

Nghĩ vậy, Dư Duyệt chậm rãi thở phào, nói với bà: "Được rồi, bà nội, con sẽ đi."

"Ai!" Bà nội Dư vui vẻ không thôi, "Để bà đưa sổ của cậu ta cho con!"

Tịch Thành Nghiễn phát hiện Dư Duyệt càng lúc càng thay đổi, đồ trang điểm và nước hoa cũng xuất hiện đầy trên bàn cô.

Chắc chắn, cô gái này rất cuộc cũng đã biết làm đẹp cho mình, vì câu nói kia sao? Xem ra sức ảnh hưởng của mình đối với cô ta không hề nhỏ!

Tịch Thành Nghiễn ngồi trong phòng làm việc, đặc ý tự nhận, thái độ của anh đối với Dư Duyệt cũng thân thiết hơn nhiều rồi, ngay cả những lúc cô đi lên đi xuống với Dương Diễm, anh vẫn không có ý kiến gì.

Thôi được rồi, xem ra cô ta cũng biết quý trọng bản thân, chỉ cần một câu nói của mình, mà cô ta đã nhớ kỹ như vậy, hay là cứ khoan dung cho cô ta một chút vậy

~Tâm trạng Tịch Thành Nghiễn vô cùng tốt, cả công ty Hoa Vũ cũng bị lây lan theo, ít nhất, tổng giám đốc của bọn họ đã không còn mắng chửi mình nữa rồi, cuối cùng, mùa xuân cũng về khắp mọi nơi! Mong sao tổng giám đốc cứ giữ vững tâm trạng như vậy!

Buổi sáng thứ sáu, Tịch Thành Nghiễn cầm một túi lớn đồ trang điểm, đặt ở ghế phó lái, lúc lái xe còn thỉnh thoảng liếc nhìn vài cái, rồi mới chịu vui vẻ đi làm.

Hôm nay anh tới rất sớm, ngay cả Dư Duyệt vẫn còn chưa thấy đâu, Tịch Thành Nghiễn cầm túi đồ trang điểm ra ra vào vào phòng làm việc của mình nhiều lần, anh rối rắm suy nghĩ, "nên để trên bàn Dư Duyệt hay đợi cô ta tới rồi đưa luôn" không dưới mười lần, cuối cùng cũng đã tám giờ rưỡi, sợ Dư Duyệt nhìn thấy bộ dạng bây giờ của mình, anh quyết định, đặt chiếc túi lên bàn Dư Duyệt, rồi vào toilet rửa tay.

Đến lúc anh quay lại, Dư Duyệt đã tới, Tịch Thành Nghiễn còn chưa vào trong đã nghe được Dư Duyệt đang nói điện thoại.

"Ừm, bảy giờ tối nay, tại nhà hàng nhìn ra biển, khoảng 5 giờ rưỡi tôi sẽ tan làm."

"Được rồi, không sao mà, đến lúc đó, chúng ta ngắm một chút cũng được, bái bai."

Gọi điện với ai thế nhỉ? Giọng nói lại ngọt ngào như vậy? Mới sáng sớm đã ăn đường rồi sao? Tịch Thành Nghiễn không hiểu sao lại cảm thấy có chút không vui, đi thẳng vào phòng làm việc, vừa định muốn mở miệng răn dạy Dư Duyệt một phen, không ngờ vừa ngẩng đầu lên, anh nhất thời sững người, chân trái vẫn còn giữ nguyên động tác, dường như cả người đều hóa đá.

Hôm nay, cô trang điểm, khuôn mặt vốn đã rất thanh tú nay còn xinh đẹp hơn, làn da đen đã đi mất, da trắng lại quay về, có lẽ do gần đây cô chăm sóc rất kỹ, nên làn da càng thêm trắng nõn, nhất là đôi mắt to, đen bóng, lúc nào cũng long lanh ngập nước, tràn đầy tình cảm.

Mái tóc lúc nào cũng được buộc gọn lên, hôm nay lại thả xuống như một thác nước, khiến cô quyến rũ hơn một tí.

Cô không mặc áo sơ mi trắng với quần short jean như bình thường nữa, thay vào đó là một chiếc váy đồ chơi, làm nổi bật đôi chân dài, cùng vòng eo nhỏ nhắn của cô, thực sự làm người ta không thể dời mắt được.

"Tổng giám đốc, tổng giám đốc!" Nhìn thấy Tịch Thành Nghiễn cứ đứng yên một chỗ, Dư Duyệt không nhịn được gọi anh một tiếng, ai ngờ, kêu vài tiếng rồi mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

Cuối cùng, Dư Duyệt đành vô lễ, gọi thẳng tên anh, "Tịch Thành Nghiễn!"

"Hả? Ừ..." Tịch Thành Nghiễn cúi đầu che dấu tâm tình, hô khan một tiếng, "Bảy giờ tối nay, cô sẽ đi thành phố ven biển sao?"

"Ừm." Dư Duyệt gật đầu, đặt điện thoại sang một bên, cười ngây ngô, "Đồ ăn ở đó rất ngon mà!"

"Vậy tôi cũng muốn đi, tan làm chúng ta đi cùng luôn."

"Hả?" Dư Duyệt chớp mắt, lúng túng kéo mép váy, "Chuyện này... Tổng giám đốc, có người đi cùng tôi rồi..."

"Ai?" Tịch Thành Nghiễn nhíu mày, chẳng lẽ là Quý Vân Phong và Phùng Vũ Thần? Nếu vậy, tối nay anh sẽ bắt Quý Vân Phong ở lại tăng ca, được chứ?

"Một người bạn." Dư Duyệt cụp lông mi xuống, ngượng ngùng cười, "Cứ coi như là xem mắt đi."

Cái gì?!!! Xem mắt? Cô lại muốn đi xem mắt?! Nháy mắt, cả người Tịch Thành Nghiễn liền bùng nổ!

23. Chương 23

"Không phải tôi đã nói với cô rồi sao? Cô không nên tùy tiện đi xem mắt như vậy được!" Tịch Thành Nghiễn tức giận, mặt tái xanh, thì ra, mấy ngày nay cô đi mua đồ trang điểm, mặc váy mới là vì muốn đi xem mắt sao? Đầu cô đúng là bị úng nước rồi, xã hội bây giờ rối loạn như vậy, cô còn dám mặc váy cúp ngực này đi hẹn hò với một tên đàn ông xa lạ nữa sao?!

"Không phải tôi tùy tiện đâu." Dư Duyệt nghe anh mắng vậy, chỉ rụt cổ lại, ra vẻ đáng thương lắm bằm: "Là cháu trai của bạn bà nội tôi, không phải người xa lạ mà."

"Haaaaa....! Cô còn dám mạnh miệng!" Tịch Thành Nghiễn tức giận, khối bốc đầy đầu, "Không phải người xa lạ, cô gặp anh ta bao giờ chưa? Biết anh ta là dạng người gì sao?" Dừng một chút, anh đẩy ngã giá sách trên bàn cô, tức giận gầm nhẹ, "Nói không chừng, anh ta là mặt người dạ thú đó, có thể mới gặp mặt lần đầu, mà anh ta đã kéo cô vào rừng rồi!"

"Tổng giám đốc, thật sự không sao đâu mà, tôi đã nói chuyện điện thoại với bà nội của anh ấy rồi." Dư Duyệt kinh sợ, nghẹn họng nhìn anh, cô không ngờ, trí tưởng tượng của Tịch Thành Nghiễn lại phong phú tới vậy, còn có khu rừng luôn cơ đấy... Những tin tức lá cải như vậy cô cũng đọc nhiều lắm rồi. Nhưng, cô đi xem mắt thôi mà, anh có cần phải kích động đến vậy không...

Cô nhìn ánh mắt lạnh lùng của Tịch Thành Nghiễn, có vẻ nhưng lại muốn phê bình cô thêm nữa, ánh mắt quét một vòng trên bàn, cô lấy một ly nước đưa tới miệng anh, "Tổng giám đốc, hạ hỏa nào."

Tịch Thành Nghiễn không thèm nhìn, giắt lấy ly nước, nuốt xuống một ngụm, rồi nói tiếp, "Cô đúng là đầu gỗ mà! Tôi nói cho biết, tối nay, cô không được đi xem mắt!"

Dư Duyệt bất đắc dĩ lui ra phía sau từng bước, nói: "Nhưng mà chúng tôi đã hẹn xong cả rồi."

"Bỏ đi là được." Tịch Thành Nghiễn không để ý, đôi mắt không ngừng chuyển động, giọng nói hơi mềm lại, "Nếu tối nay cô không đi, tôi sẽ dẫn cô đi ăn cánh gà nướng, cô muốn ăn bao nhiêu cũng được."

Cánh gà nướng chính là hấp dẫn lớn nhất của Dư Duyệt, Tịch Thành Nghiễn biết rõ điểm yếu của cô, hoàn toàn tự tin mình có thể một nhát đánh trúng, đắc ý nhìn Dư Duyệt, cô bé, cô còn không mau đồng ý đi! Mau nói không đi xem mắt nữa đi!

Không ngờ, lần này Dư Duyệt không làm theo ý muốn của anh, chậm rãi lắc đầu, nói: "Tổng giám đốc, tôi biết anh chỉ muốn tốt cho tôi thôi, nhưng mà, bây giờ tôi không thể cứ vãn được nữa rồi." Không đợi Tịch Thành Nghiễn mở miệng phản bác, cô nói trước: "Không nguy hiểm vậy đâu, người nhà tôi cũng hiểu rõ Hứa Thanh Nguyên, cảm ơn anh đã quan tâm như vậy." Giọng nói của cô hơi nhỏ, có chút dè dặt, "Dù sao, sớm muộn gì cũng phải đi xem mắt thôi, xem sớm một chút tốt."

"Vậy cô nhất định phải đi hả?" Tịch Thành Nghiễn khoanh tay trước ngực nhìn Dư Duyệt, ánh mắt đáng sợ, lạnh lẽo như băng.

"Ừm." Dư Duyệt gật đầu, buông mắt xuống không dám nhìn anh

"Vậy cô cứ việc đi đi, có chuyện gì cũng không liên quan tới tôi!" Tịch Thành Nghiễn nắm chặt hai tay, gân xanh nổi đầy lên, cổ nín lửa giận, lạnh lùng nói một câu, rồi xoay người bỏ đi.

"A, tổng giám đốc, đợi đã...! Cái túi đồ trang điểm này là của anh sao?" Vừa thấy anh đi, Dư Duyệt lập tức sốt ruột, sáng nay, cô vừa vào đã nhìn thấy cái bọc này trên bàn, lúc đầu, cô còn tưởng là văn kiện gì, ai ngờ, khi mở ra xem, suýt nữa, cô đã tưởng mình bị hoa mắt.

Một đồng đồ trang điểm hàng hiệu bên tổng, hơn nửa còn tỏa ra bốn chữ: Tôi là nhà giàu!

Giọng nói cô nhỏ xuống, cửa phòng làm việc của anh cũng đóng rầm lại một tiếng, đúng là anh đã giận thật rồi.

Dư Duyệt không hiểu sao anh lại tức giận đến vậy, cô có phải tùy tiện đi xem mắt đâu, mà trước đó, cô cũng gọi điện cho Hứa Thanh Nguyên rồi, tính tình cũng tốt, hơn nữa, còn là cháu trai của bạn bà nội, cô cũng đã hai mươi sáu rồi, thật sự phải tìm cho mình một đối tượng hẹn hò thôi.

Ngay cả một người hay soi mói như Phùng Vũ Thần cũng không có ý kiến gì, ngược lại còn tích cực giúp cô làm tóc, mua quần áo, trang điểm.

Như vậy không phải rất tốt sao? Rốt cuộc, sao anh ta lại nổi giận tới như vậy chứ?

Dư Duyệt nghĩ mãi không ra, mà cũng không có ý định phí não làm gì, dù sao, Tịch Thành Nghiễn cũng là một con rắn tâm thần, ai biết được lúc nào thì anh nổi điên chứ...

Vừa ngồi xuống ghế, đặt chiếc túi xuống dưới mặt bàn, cô lại nghe thấy tiếng của phòng rầm thêm một tiếng, Tịch Thành Nghiễn mặt như băng đá bước nhanh tới.

"Tổng giám đốc, anh..." Dư Duyệt đứng bật dậy, vừa muốn nói điều gì đó, đã bị Tịch Thành Nghiễn chặn lại không còn một từ.

"Co cho rằng đồ trang điểm này là tôi cho cô sao?"

... Cô đâu có nói, anh nói cái gì vậy?

Tịch Thành Nghiễn lấy túi đồ trang điểm lại, lạnh lùng nhìn Dư Duyệt, "Nằm mơ! Đây là tôi mang cho người khác."

... À, nên vì vậy mới nói cho cô biết sao? Muốn cô giúp anh phải không?

"Đừng nhìn tôi! Không cho nhìn!" Tịch Thành Nghiễn cầm lấy chiếc túi đi vào phòng mình.

Để lại Dư Duyệt ngồi yên chớp mắt, mấy giây sau, cô mới phản ứng lại được, tên này có bị tự kỷ không vậy, cô đã nói gì đâu chứ? Đúng là không thể nói lý được mà! Tên mặt bự!

Năm giờ rưỡi chiều, Dư Duyệt xách túi đi ra khỏi cửa. Bình thường, cô phải đợi Tịch Thành Nghiễn tới sáu giờ mới về, hôm nay, cô đi xem mắt, nên không dám chậm trễ, sợ để người ta đợi, nên vừa tan làm, cô lập tức chạy ra ngoài.

Có lẽ, cô đi ra quá sớm, xe buýt bình thường chật chội như vậy mà hôm nay lại còn vài chỗ trống. Dư Duyệt mừng như điên, mãi đến khi xe buýt khởi động, cô mới thở phào nhẹ nhõm, lấy một chiếc gương nhỏ từ trong túi ra, sửa lại đầu tóc một chút.

Đây là lần đầu tiên cô đi xem mắt, tuy không biết đối phương là hạng người gì, nhưng Dư Duyệt vẫn cảm thấy có chút hồi hộp, sợ để lại ấn tượng xấu với người ta, đặc biệt, người này còn là cháu trai của bạn bà.

Dư Duyệt hẹn Hứa Thanh Nguyên 6 giờ rưỡi, cô tới sớm nửa tiếng, vốn cho rằng Hứa Thanh Nguyên sẽ không tới sớm như vậy đâu, ai ngờ, vừa bước vào điểm hẹn, cô đã thấy có một người đàn ông ngồi chỗ đó!

Nghe được tiếng bước chân, người đàn ông kia ngẩng đầu dậy, một khuôn mặt đẹp trai quen thuộc xuất hiện, thấy Dư Duyệt, anh ta mỉm cười, "Cô là Dư Duyệt! Khéo thật đó!"

"Đúng vậy!" Dư Duyệt vui mừng ngồi đối diện anh ta, "Không ngờ anh chính là Hứa Thanh Nguyên!"

Lúc ở công trường Cổ Thú, cô vô tình làm hư dụng cụ giám sát. Công trình đang trong giai đoạn quan trọng nhất, sao có thể để dụng cụ hư đây? Tất cả mọi người phân công đi tìm kỹ sư, Dư Duyệt liền xung phong nhận việc.

Hôm đó, cô không đeo kính, lại nóng vội, không phát hiện đèn xanh đã biến thành đèn đỏ, trực tiếp băng qua đường luôn, không hề hay biết đã có nhiều chiếc xe bắt đầu khởi động. May mắn, có một người phía sau kéo cô lại, cô mới có thể may mắn tránh nạn như vậy.

Không ngờ, người đó lại là Hứa Thanh Nguyên, là đối tượng xem mắt đầu tiên của cô, đôi khi, duyên phận giữ người với người thật kỳ diệu.

"Tôi cũng không ngờ cô là Dư Duyệt đâu, lần sau cũng không nên liều lĩnh như vậy nữa." Hứa Thanh Nguyên vừa cười, vừa đưa thực đơn cho Dư Duyệt, "Đây, cô gọi món trước đi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện."

Hôm nay, anh ta mặc quần tây đen dài, áo sơ mi vân đen trắng, ăn mặc đơn giản nhưng hợp mắt, so với Dư Duyệt, nhìn anh ta có vẻ trẻ hơn cô rất nhiều. Nhịn không được cô lại liếc mắt vài cái.

Hai người gọi món xong, uống một hộp soda, nói chuyện phiếm.

"Đợi đã, anh nói anh cũng học trường hai mươi tư* sao?" Dư Duyệt trừng lớn mắt

"Đúng, chẳng lẽ cô cũng vậy sao? Tôi học khóa 02 đó." Hứa Thanh Nguyên nhìn đôi mắt to long lanh của Dư Duyệt, không nhịn được cười.

"Vậy chúng ta là bạn học rồi." Dư Duyệt nắm tóc, "Nhưng tôi học khóa 05, nhỏ hơn anh ba khóa, lúc tôi lên năm hai, anh đã tốt nghiệp mất rồi."

"Tôi chưa bao giờ gặp cô nên cũng không có ấn tượng gì, nếu không đã khác rồi." Hứa Thanh Nguyên dừng mấy giây, bỗng nhiên nói.

Trái tim Dư Duyệt nhảy dựng, không hiểu ý tứ của anh ta, ngây ngốc cười, không nói tiếp.

Đồ ăn rất nhanh đã được dọn lên, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, càng ngày càng hợp hợp ý, lúc đầu cũng hơi lạ lẫm, nhưng bây giờ lại có cảm giác đồng hương gặp nhau, cuối cùng, cũng moi cả Đại Liên lên nói chuyện.

"Đúng đúng, ở chỗ chúng ta không phải nó là hầu với ghê sao, lần đầu nghe, tôi không hiểu gì cả." Dư Duyệt chỉ vào một món ăn nói.

"Ha ha, tôi cũng vậy." Hứa Thanh Nguyên nuốt nửa đã đập bàn khen ngợi, "Sống chết cũng không sao, mang lên cho ông nội kho tàu cũng được."

Phốc, Dư Duyệt nuốt nửa đã phun hết thức uống trong miệng, trí tưởng tượng của Hứa Thanh Nguyên cũng phong phú thật.

Bên này, hai người vui vẻ trò chuyện không ngừng, bên kia, một người vụng trộm ngồi sau lưng Dư Duyệt, tất nhiên không phải tốt lành gì rồi.

Tịch Thành Nghiễn bóp chặt cái nĩa trong tay, lực đạo như vậy khiến người bồi bàn bên cạnh vô cùng kinh sợ, thực sự xem nhà hàng là nhà mình rồi. Quý khách, quý khách, anh mau tỉnh lại được không? Anh tới đây ăn cơm, không phải tới để giết người!

Không phải nói chưa từng gặp qua sao? Sao lại có biểu hiện như vậy chứ? Còn cười nói vui vẻ nữa! Cười, cười, cười cái cọng lông! Cười như vậy đúng là muốn tên đàn ông nào đó phạm tội mà!

Còn nữa, sao toàn nói thứ tiếng gì vậy?! Nói tiếng phổ thông không tốt hơn sao? Để anh nghe trộm một chút cũng không được hả? Đừng ích kỷ như vậy chứ! Xui xẻo!

Tịch Thành Nghiễn khó chịu, Dư Duyệt và Hứa Thanh Nguyên mới gặp lần mà đã nói chuyện vui vẻ như vậy, tay phải run lên, chiếc nĩa trong tay bay đi xa mất, bồi bàn sợ hãi nhìn lưng Hứa Thanh Nguyên.

Mọi người trong nhà hàng ai nấy cũng đều hướng mắt nhìn, tất nhiên, cũng bao gồm cả Dư Duyệt.

TMD, xong rồi, bị phát hiện rồi! Đây là suy nghĩ duy nhất còn tồn tại trong đầu Tịch Thành Nghiễn.

"Không cần đâu, tôi tự về là được rồi." Dư Duyệt khéo léo từ chối đề nghị của Hứa Thanh Nguyên, đẩy anh ta vào xe, vẫy tay, "Đi đường cẩn thận, bái bai."

"Vậy được rồi." Dư Duyệt cố chấp, Hứa Thanh Nguyên cũng hết cách, chỉ có thể đưa đầu ra cửa nói cười với cô: "Lần sau chúng ta sẽ liên lạc lại với nhau." Khi nói chuyện, ánh mắt anh ta liếc nhìn Tịch Thành Nghiễn oán hận ngồi cách đó không xa, nói tiếp: "Hi vọng lần sau chỉ có hai người chúng ta thôi."

"Khụ," Dư Duyệt ho nhẹ một tiếng, "Lần sau sẽ bàn."

Đưa mắt nhìn Hứa Thanh Nguyên rời đi, Dư Duyệt xoay người đi tới trạm xe buýt, trực tiếp bước lên xe, không thèm liếc mắt nhìn Tịch Thành Nghiễn một cái.

Anh cảm thấy vô cùng ủy khuất, anh đâu cố ý đâu chứ, ai ngờ cái nĩa kia lại bay thẳng vào lưng Hứa Thanh Nguyên như vậy? Hơn nữa, đường đường là một ông chủ Hoa Vũ như anh đây, vì lo lắng an toàn cho cô, mà hạ mình đi theo cũng không được sao? Cô tức giận cái gì!

Cuối cùng, Tịch Thành Nghiễn lái xe theo sau Dư Duyệt, đưa mắt nhìn Dư Duyệt lấy chìa khóa vào nhà, anh đứng ở ngoài suy nghĩ vài phút, rồi gõ cửa.

"Ai đó?" Dư Duyệt bị con rắn tâm thần Tịch Thành Nghiễn chọc giận khiến tâm trạng không tốt, ngay cả trong giọng nói cũng vậy.

Nghĩ tới con rắn kia ném nĩa lên người Tịch Thành Nghiễn không chịu xin lỗi, ngược lại còn ngồi cách họ có một bàn, vốn là đang theo dõi cô mà.

Cô chỉ đi xem mắt thôi không được sao? Anh lại đi làm bóng đèn như vậy, còn nói gì, chỉ trùng hợp thôi, cô tin mới lạ!

"Em gái, cô có cần An Lợi (Amway*) không?" Một giọng nam trầm thấp truyền vào, vừa nghe đã biết chẳng phải người tốt gì.

Tiếp thị bây giờ phách lối vậy sao, đã mười giờ đêm rồi mà còn muốn đẩy mạnh tiêu thụ, một cô gái độc thân như cô, sao có thể mở cửa cho hắn ta vào được!

"Không!" Dư Duyệt đáp lời, đi vào toilet tắm rửa.

Kết quả, vừa nhắc chân lên, giọng nói kia tiếp tục vang lên: "Cho cô 2 phút thôi đấy..."

Một phút cũng không cần!

"Tôi đã nói không cần rồi mà, anh mau đi đi!"

Bên ngoài im lặng mấy giây, Dư Duyệt chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc truyền tới, "Khụ, Dư Duyệt, mở cửa, là tôi, Tịch Thành Nghiễn."

Đôi chân Dư Duyệt lão đảo, suýt nữa đã ngã xuống sàn.

Người tiếp thị An Lợi là Tịch Thành Nghiễn?! TMD, trò gì đây!

*Trường hai mươi tư: Một trường trung học phổ thông tại Đại Liên.

*Amway: Công ty chuyên về thực phẩm dinh dưỡng và sức khỏe của Trung Quốc.

24. Chương 24

Tịch Thành Nghiễn yên lặng ngồi trên ghế sofa nhà Dư Duyệt, vô thức vuốt ve tách trà sứ, nhìn trộm Dư Duyệt, rốt cuộc, anh rút tay ra khỏi gối ôm gấu.

"Tổng giám đốc, có chuyện gì sao?" Giọng nói Dư Duyệt lãnh đạm, không nghe được nhịp điệu gì, nhưng vừa nghe thấy lại tức giận vô cùng, bình thường, mỗi khi hai người ở chung, cô đều gọi anh là Tịch Thành Nghiễn, thế mà bây giờ lại gọi anh là tổng giám đốc.

Tịch Thành Nghiễn cảm thấy kỳ lạ, anh ho nhẹ một tiếng, cẩn thận suy nghĩ, nói: "Tôi chỉ muốn cô an toàn thôi mà."

Sẵn tiện phá rối buổi xem mắt của cô luôn sao? Lại còn dám ném cái nĩa lên lưng Hứa Thanh Nguyên, hại cô xấu hổ không ngóc đầu lên được! Huống chi, vừa nãy anh còn giả thành tiếp thị Amway để lừa cô! Rốt cuộc, người này thế nào đây? Đầu óc bất thường, nên mới cô tình gây khó dễ cho cô sao? Cô đâu có động chạm gì tới anh đâu.

Hơn nữa tính cách lạnh lùng của tên này đi đâu rồi?! Bị chó ăn mất sao?

"Thật sự." Ngón tay Tịch Thành Nghiễn điểm vào điện hai cái, nói: "Mấy ngày nay, liên tục có người mất tích, nên tôi mới lo lắng cho tôi. Còn chuyện cái nĩa... Khụ." Anh dừng một chút, khuôn mặt tuần tú chợt xấu hổ, "Chỉ là trượt tay thôi."

Anh là một người lạnh lùng, Dư Duyệt không ngờ anh lại giải thích nhiều như vậy, cơn giận của cô cũng tan đi không ít, dù sao, tên này cũng là ông chủ của cô mà.

"Không sao, Hứa Thanh Nguyên sẽ không để bụng đâu." Dư Duyệt thở dài nói, tới lúc này, cô cũng không muốn nói chuyện xem mắt với Hứa Thanh Nguyên cho bà nghe, nếu không, mọi thể diện sẽ bỏ cô mà đi mất.

Tịch Thành Nghiễn vừa nghe cô nhắc tới Hứa Thanh Nguyên lập tức muốn mở miệng, nhưng bây giờ Dư Duyệt vẫn còn giận, anh không dám chọc cô, chỉ có thể ôm con gấu nhỏ vào lòng, lấy tay nheo tai nó.

"Tịch Thành Nghiễn," Dư Duyệt nhìn đồng hồ trên điện thoại, nhú mày, nhìn Tịch Thành Nghiễn nói: "Sắp mười một giờ rồi."

Ồ? Muốn ở lại đây rồi sao?

"Anh phải về thôi."

Lần này lại bắt anh đi, rõ ràng lần trước anh cũng từng ở lại đấy thôi. Tịch Thành Nghiễn không hài lòng, muốn kháng nghị, nhưng nghĩ lại, Dư Duyệt ăn mềm không ăn cứng, tốt nhất, anh nên dịu dàng một chút.

Gật đầu một cái, anh đứng dậy, nói: "Thôi được." Anh nhắc chân lên đi.

Vừa đi vài bước, anh bỗng nhiên hít một hơi, đưa tay ôm lấy dạ dày, đôi chân cũng dừng hẳn,

"Tịch Thành Nghiễn, anh sao vậy?" Dư Duyệt vội vàng chạy tới đỡ anh, nghi ngờ hỏi, "Đau dạ dày?"

Sao lại tự nhiên đau dạ dày như vậy, rõ ràng khi nãy vẫn còn khỏe lắm mà. Hơn nữa, lúc ăn thịt bò cay, anh đã từng nói với cô, dạ dày anh khỏe lắm.

"Ừm." Tịch Thành Nghiễn không biết xấu hổ mím môi gập đầu, nhú mày thấp giọng nói: "Có lẽ tôi đã ăn nhầm thứ gì đó rồi."

Sao vậy được? Nhà hàng kia cũng được xem như rất nổi tiếng rồi, tất cả nguyên liệu đều là đồ tươi mới, làm sao mà xảy ra vấn đề được chứ. Hơn nữa, cô và Hứa Thanh Nguyên cũng ăn mà, bọn họ có bị đau dạ dày gì đâu, sao chỉ có một mình Tịch Thành Nghiễn bị vậy?

Nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, Dư Duyệt cũng không quá tin tưởng anh. Nhưng thấy anh khom người như vậy, lại có chút không nỡ, lẽ như, anh đau dạ dày thật sao?

Nghĩ vậy, cô đưa tay phải ra ôm hông của Tịch Thành Nghiễn, tay trái cầm lấy chiếc túi trên sofa, dẫn Tịch Thành Nghiễn ra cửa, nói: "Đi, tôi đưa anh tới bệnh viện." Cô không giống như những cô gái mạnh mẽ khác, chỉ như một món đồ sứ dễ vỡ, thế mà lại muốn đưa anh tới bệnh viện!

Ồ? Không cần đâu! Không cần đi bệnh viện! Cho tôi ở lại một đêm là được rồi! Tịch Thành Nghiễn không ngừng hò hét trong lòng. Đáng tiếc, Dư Duyệt không thể đọc được suy nghĩ của anh, nên cũng chẳng để anh ở lại nhà mình. Trời mưa hôm đó, chỉ là việc ngoài ý muốn, nếu muốn giữ anh ở lại lần nữa, Dư Duyệt không thể làm được.

"Không cần." Tịch Thành Nghiễn cố gắng ra vẻ yếu ớt, ngăn cản bước chân của Dư Duyệt, "Tôi nằm nghỉ một chút là sẽ khỏe lại ngay thôi mà, thật đó, tôi không có đau lắm đâu."

Vậy sao? Nhưng bây giờ cũng hơn mười một giờ đêm rồi, cho anh ta nằm nghỉ một chút thì không sao, nhưng ai biết được, lẽ anh ta nằm chết dí ở đây luôn thì sao, mình không thể để anh ta ở lại được.

Dư Duyệt không đồng ý như vậy, ngẩng đầu lên, dùng sức vỗ vào ngực mình: "Vậy thì tốt, để tôi đưa anh về nhà!"

Nói xong, cô nắm vịn cửa, đỡ Tịch Thành Nghiễn ra khỏi nhà, rồi xoay người lại khóa cửa.

Tịch Thành Nghiễn ngơ ngác đứng yên, cả người như bị sét đánh, hoàn toàn cứng đờ, cái gì? Cô muốn đưa anh về nhà sao? Một người đàn ông như anh lại để phụ nữ con gái đưa về nhà?! Sao suy nghĩ của cô gái này kỳ lạ dữ vậy?! Để anh ở lại một đêm là xong chuyện rồi, cần gì phải phức tạp như vậy!

Đáng ghét! Đáng ghét!

"Không, không cần." Tịch Thành Nghiễn nuốt nước miếng, nhìn Dư Duyệt đang lôi kéo anh đi về phía trước nói: "Tôi có thể tự về mà." Anh không cần con gái đưa anh về! Như vậy thực sự mất mặt quá rồi!

Nhưng Dư Duyệt mặc kệ lời nói của anh, bây giờ, cô chỉ muốn xách cái tên phiền phức này về nhà, sau đó quay lại ngủ một giấc thật ngon, trải qua ngày cuối tuần tốt đẹp! Nếu để Tịch Thành Nghiễn ở lại, lỡ như anh lại quấy rối cô, bắt cô làm thịt bò cay, thì ngày cuối tuần của cô nhất định sẽ mất trắng!

Vừa đi tới lề đường, Dư Duyệt đưa tay bắt một chiếc taxi, đẩy Tịch Thành Nghiễn ngồi vào ghế sau.

Vì thế, tổng giám đốc Tịch Thành Nghiễn của Hoa Vũ lúc nào cũng ngang ngược, bá đạo, thế mà giờ đây, đã hơn mười một giờ đêm rồi, mà còn để thư ký nhỏ của mình đưa về.

Anh nhìn Dư Duyệt vẫy tay với anh, xoay người leo lên taxi về nhà, khéo miệng anh co giật, hung hăng đánh vào một cái cây ven đường.

Chết tiệt.

Thứ hai, Dư Duyệt vừa tới công ty, đã bị Tịch Thành Nghiễn gọi vào phòng, lấy túi đồ trang điểm trên bàn đưa cho cô, còn kiêu ngạo kèm theo một câu, "Người ta không cần, nên tôi đành phải quăng cho cô thôi."

Thế nên, Dư Duyệt vừa nhận lấy cái túi, tâm trạng vui vẻ của cô đã giảm đi rất nhiều, nếu không phải vì sợ vẻ mặt lạnh lẽo của Tịch Thành Nghiễn, cô đã sớm nói không cần rồi.

Quay lại chỗ của mình, cô xem mấy món đồ trang điểm một chút, ting, chiếc điện thoại di động trên bàn hiện lên tin nhắn, Dư Duyệt liếc mắt nhìn một cái, suýt nữa đã quăng luôn cả Lancôme ra ngoài.

Là tin nhắn của ngân hàng, bọn họ thông báo, tiền lương một ngàn sáu của Hoa Vũ đã được chuyển vào tài khoản của cô.

Không phải anh đã nói trừ lương cô tới mức thấp nhất của Thẩm Quyển sao? Dư Duyệt run rẩy cầm điện thoại lên, đọc tin nhắn lại một lần nữa, suýt nữa, cô đã nghĩ mình bị hoa mắt.

Bình tĩnh lại, Dư Duyệt ngây ngô nhìn chằm chằm dãy số trên màn hình. Đạo này Tịch Thành Nghiễn bị gì vậy? Sao tự nhiên tốt với mình đột xuất thế?

Anh lo lắng khi cô đi xem mắt, bằng mọi giá ngăn cản cô, còn đưa cho cô một túi đồ trang điểm hàng hiệu thế này, cho dù là người khác không cần, nhưng cũng thật kỳ lạ, hơn nữa, còn phát đầy đủ tiền lương cho cô nữa! Kỳ quái thật.

Kỳ lạ như vậy nhất định bị yêu quái nhập rồi! Tâm trạng Dư Duyệt vốn đang kích động chợt lùi lại, nghĩ đi nghĩ lại, cô đành gõ cửa phòng Tịch Thành Nghiễn.

"Tổng giám đốc, tôi nhận được tiền lương rồi."

"Có vấn đề gì thì đi tìm quản lý nhân sự đi." Tịch Thành Nghiễn đang sửa lại một hạng mục ở Thanh Đảo, bận tới nỗi không ngẩng đầu lên, chỉ nhàn nhạt nói một câu.

"Anh... Anh đã nói sẽ trừ tiền lương của tôi mà, sao, sao bây giờ lại không?" Do dự mấy giây, rốt cuộc, Dư Duyệt vẫn ấp a ấp úng nói.

"À." Cuối cùng, Tịch Thành Nghiễn cũng chịu ngẩng đầu lên nhìn Dư Duyệt, thương thức ánh mắt không yên của cô, anh nói: "Chỉ vì hương vị của thịt bò cay thôi."

Anh không phải đang nói đùa đó chứ? Dư Duyệt run rẩy cảm điện thoại, anh không hề trừ một đồng nào của cô, chỉ vì hương vị thịt bò cay của cô thôi đó!

TMD, nếu vậy không biết làm đầu bếp riên cho Tịch Thành Nghiễn sẽ kiếm được bao nhiêu tiền đây?

Tổng giám đốc, nhà anh thiếu đầu bếp à? Sao lại để thư ký của mình kiêm luôn chức đó cơ chứ!

Dường như đọc được suy nghĩ của cô, Tịch Thành Nghiễn mỉm cười nói: "Không thiếu." Dừng một chút, anh nói thêm: "Hôm nay, hết giờ làm việc, cô đi theo tôi tới thăm Trình Quân."

"Được." Dư Duyệt gật đầu, dù sao, tối nay cô cũng rảnh, không có việc gì làm, bởi ông chủ để có thêm tiền, cũng không sao cả!

Dù sao, Trình Quân vẫn còn trẻ, cơ thể phục hồi rất nhanh, đã vui vẻ lại như thường rồi, có điều, Hạ Dung vẫn còn lo lắng cho anh, sống chết không muốn anh xuất viện.

Lúc Tịch Thành Nghiễn và Dư Duyệt tới bệnh viện, Hạ Dung đã đi mua đồ ăn cho Trình Quân. Trình Quân kén ăn, không quen ăn cơm bệnh viện, càng không quen ăn uống những món gần bệnh viện, Hạ Dung đành phải bắt xe đi thật xa chỉ để mua đồ ăn cho anh.

Trình Quân đặc ý nằm trên giường, nở nụ cười đáng đánh đòn nhìn Tịch Thành Nghiễn, "Thấy chưa, Hạ Dung rất tốt với tớ mà."

"Vì muốn tốt cho cậu mà đi xem mắt đúng không?" Tịch Thành Nghiễn hừ lạnh, đợi Dư Duyệt ngồi xuống, anh lại hừ thêm một tiếng.

Trình Quân nghẹn lời, không biết nói gì, im lặng một hồi, mới nghĩ ra được câu phản kích, "Nhưng ít ra Hạ Dung cũng đã đồng ý làm bạn gái tớ rồi, còn cậu, vẫn chỉ là một người độc thân thôi!" Dừng một chút, Trình Quân nhìn thoáng qua Dư Duyệt, nói: "Không ai đi cùng, còn phải mang theo thư ký thế này."

"Ai nói là thư ký?" Tịch Thành Nghiễn do dự mấy giây, bỗng nhiên mở miệng.

"Không phải à?" Trình Quân khinh thường bĩu môi.

"Bạn gái."

"Cái gì?" Trình Quân kinh sợ, suýt nữa đã ngã lăn xuống giường.

Dư Duyệt run lên một cái, ném luôn cả quả quýt anh vừa nhét vào tay cô. Tên này... Không phải bị điên rồi đó chứ?

25. Chương 25

Tịch Thành Nghiễn không quan tâm đến vẻ mặt kinh ngạc của Dư Duyệt và Trình Quân, anh tự mình lựa trái cây đẹp nhất trong khay, vừa thưởng thức, vừa nhử mày nhìn Trình Quân nói tiếp: "Cậu không biết sao? Cũng vì thế mà ngay cả đi xem mắt Hạ Dung cũng không nói cho cậu biết." Anh dừng một chút, nhẹ nhàng cười, nhìn Trình Quân mặt đỏ bừng vì tức giận, trong lòng anh vô cùng sáng khoái, không có một chút cảm giác tội lỗi nào. "Được rồi, tớ không trách cậu được... Cũng do cậu quá ngốc thôi."

Nói xong, anh giơ tay phải lên, đổi qua táo sang tay khác, tay còn đặt mu bàn tay Dư Duyệt, còn mập mờ chà xát hai cái.

Dư Duyệt bị dọa sợ tới mức tóc gáy dựng cả lên, suýt nữa đã đứng bật, chẳng qua cô bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của Tịch Thành Nghiễn, nên chỉ có thể ngồi yên bất động, để mặc Trình Quân chớp mắt đánh giá cô.

"Cậu được lắm." Thật lâu sau, Trình Quân thở dài, giơ ngón tay cái với Tịch Thành Nghiễn.

Nhìn Tịch Thành Nghiễn xem, tính cách cáu kỉnh, nhưng dù sao cũng là người buôn bán, có đầu óc, dáng dấp đẹp trai. Trình Quân vốn nghĩ rằng, mọi tài năng của Tịch Thành Nghiễn đã bị dùng trên thương hết rồi, nên EQ mới thấp tới vậy, cứ tưởng rằng vì cái bệnh sạch sẽ phiền toái của anh mà cả đời này sẽ không bao giờ lấy được vợ, không ngờ anh lại đi trước Trình Quân một bước rồi!

Không phục!

Từ trong phòng bệnh Trình Quân đi ra, vẻ mặt Tịch Thành Nghiễn dương dương đắc ý, cảm giác mình thật tuyệt vời, Trình Quân chết tiệt kia dám khoe khoang trước mặt anh sao?! Đúng là không biết lượng sức mình! Đánh chết anh ta!

Anh quay đầu nhìn Dư Duyệt, đang định mở miệng nói vài câu, Dư Duyệt đã dành nói trước, "Tổng giám đốc, anh yên tâm đi, tôi không để bụng đâu."

Cái gì cơ? Tịch Thành Nghiễn không hiểu.

Dư Duyệt nhìn thấy bộ dạng này của anh, còn tưởng rằng anh đang cố ý thử thăm dò mình, lại ngẩng mặt lên, nghiêm túc gần từng tiếng: "Chuyện khi này tôi tuyệt đối sẽ không để bụng, đều là đùa giỡn thôi, nói cho tổng giám đốc nghe, tôi hiểu rồi."

Cũng... Chẳng phải...

"Yên tâm đi, tôi hiểu mà!" Dư Duyệt mỉm cười nhẹ nhàng với Tịch Thành Nghiễn, "Tôi sẽ giúp anh giữ bí mật." Nói xong, cô chớp mắt nhìn anh, giống như đang đợi anh khen ngợi.

Nhưng không biết thế nào, Tịch Thành Nghiễn không chịu phụ họa theo cô, chỉ mím môi, lạnh lùng nhìn cô, giống như cô vừa làm ra chuyện gì độc ác lắm. Dư Duyệt thấy vẻ mặt anh lạnh xuống, tất nhiên là giận không nhỏ rồi.

Sao... Sao vậy? Dư Duyệt cảm thấy nói chuyện với Tịch Thành Nghiễn thật mệt người, cái gì cũng không chịu nói, cố tình để cô đoán, cô đâu phải là con giun trong bụng anh, làm sao mà biết hết tất cả được!

Chẳng lẽ mình nói vậy vẫn chưa đủ?

Dư Duyệt nghĩ một hồi, rồi nâng tay lên, liên tục hứa với Tịch Thành Nghiễn: "Tổng giám đốc, anh cứ yên tâm đi, tôi thật sự sẽ giữ bí mật giúp anh, tôi thề đó!"

Không biết có có phải bị ảo giác hay không, sau khi nói xong, Dư Duyệt cảm thấy hình như vẻ mặt Tịch Thành Nghiễn lạnh hơn rồi

Trên đường trở về, Tịch Thành Nghiễn không nói một câu gì với Dư Duyệt, chỉ im lặng lái xe, Dư Duyệt đã nhiều lần nói nói chuyện phiếm với anh, nhưng anh không thèm để ý tới, thậm chí cô còn hứa sẽ làm thịt bò cay cho anh cũng vô dụng.

Dư Duyệt hết cách, đúng lúc Hứa Thanh Nguyên gửi tin nhắn đến, cô liền mượn cơ hội này, cúi đầu nói chuyện với Hứa Thanh Nguyên, nhưng thật ra cô muốn 'giải tán' không khí xấu hổ giữa hai người.

Hứa Thanh Nguyên hỏi tối mai cô có rảnh hay không, anh ta muốn mời cô đi Hải Thượng Thế Giới xem nhạc nước.

Dư Duyệt đã xem quá nhiều nhạc nước của Hải Thượng Thế Giới, nhưng đến bây giờ cô vẫn bị rung động như lúc ban đầu. Nghĩ một hồi, buổi tối cô chỉ làm cơm cho Tịch Thành Nghiễn ăn thôi, ngoài ra cũng không việc gì làm, nên cô liền vui vẻ nhận lời.

Hai người hẹn xong, Hứa Thanh Nguyên muốn tới Hoa Vũ đón Dư Duyệt đi, sau đó cùng nhau ăn cơm tối, nhạc nước ở thế giới Hải Thượng sẽ buổi diễn vào lúc bảy tám giờ, nếu đi trễ chắc chắn sẽ không thấy được gì.

Về phần địa điểm ăn tối, Hứa Thanh Nguyên để Dư Duyệt chọn, Dư Duyệt nghĩ vài phút, cuối cùng vẫn chọn khách sạn Minh Hoa. Cô đã từng tới Minh Hoa một lần, đồ ăn không phải đặc biệt gì, phong cảnh cũng chẳng tốt, nhưng vị trí thì rất được, lầu 24, là nơi có thể xem bao quát toàn thế giới Hải Thượng, thật sự rất hấp dẫn!

Chưa nói, ở đó còn có thể thấy cả biển Hồng Kông.

Dư Duyệt vừa thương lượng với Hứa Thanh Nguyên xong, chợt nghe thấy một tiếng hừ lạnh, Dư Duyệt quay đầu lại nhìn, thấy Tịch Thành Nghiễn vẫn đang tập trung lái xe, không biết tiếng 'hừ' này có phải dành cho cô hay không, nghĩ một hồi, cô không thèm để ý tới anh nữa.

Mỗi lần phạm vào cơn rần tâm thần này, cô đều chết vì mệt mỏi!

"Đi Hải Thượng Thế Giới xem nhạc nước?" Lúc Dư Duyệt cúi đầu muốn trò chuyện với Hứa Thanh Nguyên, Tịch Thành Nghiễn chợt lên tiếng, mở miệng châm chọc, "Quê quá rồi, muốn xem nhạc nước ít ra cũng phải tới quảng trường Nhận Thập Tây An chứ."

Ừ! Cả thế giới đều quê! Chỉ có mình anh là hợp thời đại thôi! Dư Duyệt bỏ điện thoại vào túi, liếc nhìn Tịch Thành Nghiễn, nói: "Chúng tôi chỉ có thể đến Hải Thượng Thế Giới để xem nhạc nước thôi, anh tự mình tới Tây An xem đi!"

Bị Dư Duyệt trả đũa, Tịch Thành Nghiễn không còn hứng nói chuyện, mãi đến khi dừng ở đèn đỏ kế tiếp, anh lạnh lùng mở miệng: "Tôi chỉ muốn cô không bị quê mùa thôi, cô không muốn nghe theo thì cũng được."

"Cảm ơn tổng giám đốc, làm phiền ngài rồi." Dư Duyệt trừng mắt, học theo giọng nói của anh.

Tịch Thành Nghiễn vốn đã nhịn lửa giận từ lâu, lúc này lại bị cô 'đáp trả' một cái, cơn tức liền tăng lên không ngừng, đợi cơ hội tới, anh lái xe vào một khu công viên nhỏ, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, "Như vậy nói chuyện dễ hơn đúng không?" Dừng một chút, anh siết chặt tay lái, "Cô tưởng mình như vậy tốt lắm sao! Không có một chút gì giống con gái, mà dám hẹn người ta đi chơi, còn ăn mặc trang điểm xinh đẹp, đặc ý thật!" Cái từ 'đặc ý' này là do Tịch Thành Nghiễn bắt chước Dư Duyệt, dùng vào trường hợp này, quả là không sía mà.

Dư Duyệt bị anh chọc tức, đôi mắt to tròn hiện lên một tầng hơi nước, cổ nén giọng nói: "Tôi đặc ý đó rồi sao, tôi có bạn trai thì liên quan gì tới anh! Có trang điểm hay không anh đâu cần phải xen vào đâu nhỉ?"

Anh chỉ là ông chủ của cô thôi, không phải là người gì quan trọng, dựa vào cái gì mà dám nói cô như vậy! Hơn nữa, cô cũng đã hai mươi sáu tuổi rồi, muốn tìm một người để kết hôn sinh con là chuyện rất bình thường, như vậy anh cũng không vừa mắt sao?!

Bình tĩnh mà xem xét, Dư Duyệt thực sự không muốn tiếp xúc quá nhiều với Tịch Thành Nghiễn.

Như vậy sẽ dẫn tới phân biệt công tư, thậm chí rất dễ tới việc mang cảm xúc riêng tư vào công việc. Huống chi, mỗi lần nhìn thấy mặt Tịch Thành Nghiễn, thỉnh thoảng cũng rất tốt, nhưng có đôi khi cô đều thất bại không đứng lên được.

Không khí tràn đầy mùi súng, gân xanh nổi đầy trên trán Tịch Thành Nghiễn, giọng nói lạnh lẽo: "Đúng, chuyện đó hoàn toàn không liên quan tới tôi! Mẹ nó, không liên quan tới tôi phải không?!" Anh thô lỗ hạ mui xe xuống, nói tiếp: "Nhưng cô nói xem, cô có tin tôi sẽ không cho cô bất kỳ thời gian rảnh nào để đi tìm bạn trai hay không, cả cuối tuần lẫn ngày thường!"

Bạn bè, Dư Duyệt thực sự rất muốn nói chuyện với Tịch Thành Nghiễn như một người bạn! Nhưng lời nói của anh đã đè chết cọng rơm cuối cùng của cô.

Lửa giận không ngừng cháy hừng hực, lồng ngực phập phồng kịch liệt, sắc mặt đen thui. Anh cũng không hiểu vì sao mình lại tức giận như vậy, trong nháy mắt, anh dường như muốn phá bỏ tất cả, ngay cả chính anh cũng sợ ngây người.

"Bắt đầu từ ngày mai cô ở lại tặng ca cho tôi! Không phải cô rất muốn tới phòng hạng mục sao? Tôi sẽ cho cô đấu thầu với bọn họ! Sửa tài liệu! Tôi cho cô thêm tiền tặng ca!"

Đúng là ép người quá đáng mà, lộ liễu chính người vậy sao, Dư Duyệt ủy khuất muốn khóc, trong lòng vô cùng buồn bực, nghẹn ngào hít thở không thông. Cô thở hổn hển dồn dập mấy cái, nắm chắc cái đệm phía dưới, thốt ra một câu, "Tịch Thành Nghiễn, anh lo tích đức đi." Muốn bắt nạt cô sao? Thấy cô không vừa mắt thì muốn xào nấu thể nào cũng được à, như vậy coi sao được!

Nghe thấy cô nói... Tịch Thành Nghiễn cười lạnh, khóe môi gợn lên, giọng nói đầy chế giễu, "Tiền lương một tháng là một ngàn sáu, thêm tiền tặng ca, ít nhất một tháng cô sẽ kiếm được hai vạn, mà tên bạn trai kia thấy cô giỏi kiếm tiền như vậy, không biết chừng, hẳn ta sẽ sớm cho cô danh phận!"

Sắc mặt Dư Duyệt trắng bệch, cãi nhau ồn ào, cô nhìn anh vài giây, rồi không do dự mở cửa xe đi xuống.

Anh đi đi! Cô không cần anh hầu hạ! Anh nói không thích ăn cơm bên ngoài, cô cũng về nhà nấu cơm cho anh ăn, ngay cả trà trong nhà, cô cũng đổi thành hồng trà mà anh yêu thích, thư ký như vậy không được xem là quá tốt, cũng chẳng quá kém, nhưng cô chưa bao giờ nghe anh nói một chữ "tốt" nào!

Dư Duyệt vừa đi vừa lau nước mắt. Từ chút thì từ chút, tuy một ngàn sáu sẽ không đủ dùng, nhưng cùng lắm năm sau cô về Đại Liên với Phùng Vũ Thần thôi!

"Cô quay lại cho tôi!" Tịch Thành Nghiễn không ngờ Dư Duyệt tức giận đến vậy, trực tiếp đi xuống, sững người mấy giây, anh lập tức đuổi theo cô.

Buổi tối khuya khoắt như vậy, anh cũng không biết rõ đường xá ở đây, nhưng để một cô gái chạy lung tung vào giờ này thì không ổn tí nào.

Dư Duyệt không để ý tới anh, tiếp tục đi về phía trước, giống như Tịch Thành Nghiễn có thứ gì ghê tởm lắm vậy.

Có điều, bước chân anh dài hơn, chỉ chớp lát đã đuổi kịp cô.

"Náo cái gì? Giữ lại mà về phát tiết với tên bạn trai kia của cô đi!" Tịch Thành Nghiễn bắt lấy cổ tay Dư Duyệt, lạnh lùng nói.

Anh còn dám theo dõi chuyện cô có bạn trai, Dư Duyệt giận quá hóa cười, lau mắt một cái, tới bây giờ mọi chuyện cũng đã sứt mẻ rồi, dù sao cũng bị vạch mặt, cô giương cằm lên nói: "Phát tiết với anh mới đúng, tôi không nỡ làm vậy với anh ấy." Dừng một chút, nhìn thấy đôi mắt Tịch Thành Nghiễn co rút lại, cổ nén cơn giận, trong lòng cô vô cùng vui sướng, "Sao, giận rồi à? Có bản lĩnh thì tới cắn tôi đi!"

Dưới ánh đèn, đôi mắt to ngấn lệ của cô lấp lánh lạ thường, đã hơn mười phút trôi qua mà cô vẫn còn bướng bỉnh khiêu khích, Tịch Thành Nghiễn nhìn chằm chằm vào mắt cô, trái tim chợt nhảy dựng lên.

Anh cảm chắc bờ vai gầy yếu ớt của cô, cúi đầu, hung hăng cắn một cái lên mặt cô.

26. Chương 26

"Hí...." Dư Duyệt hít một hơi khí lạnh, lấy tay đẩy Tịch Thành Nghiễn ra, bùm mặt không dám nhìn anh, "Anh... Anh..." Nửa ngày không nói nên lời.

Dưới bàn tay, má phải cô in rõ dấu răng, thâm chí, Dư Duyệt còn cảm thấy dấu răng kia nhô lên, vừa tức vừa thẹn, mặt cô đỏ bừng, dưới ánh đèn đường, lại càng xinh đẹp hơn.

Tịch Thành Nghiễn nhìn thẳng vào mắt cô, yết hầu trượt lên trượt xuống, đôi mắt đen trầm lắng, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

"Sao?" Anh nhú mày nhìn cô, lời lẽ hùng hồn, "Chẳng phải cô cho tôi cắn sao?"

Cho cắn thì cắn liền sao? Ai biết anh làm thật chứ? Dư Duyệt hận không thể bỏ nhào bắt lấy mặt anh, tức giận nhìn anh nửa ngày, mới miễn cưỡng nói được vài chữ, "Không biết xấu hổ!"

Cũng không chỉ không biết xấu hổ, nói cắn là nhào tới cắn liền, có ông chủ nào đối xử với thư ký của mình như vậy không? Rốt cuộc anh muốn gì đây!

Nhìn khuôn mặt hồng hào của cô, tâm trạng Tịch Thành Nghiễn cực kỳ tốt. Anh cũng không biết vì sao mình lại làm cái chuyện đáng sợ thế này, chỉ là, vừa hạ miệng xuống, phát hiện mùi vị cũng không tệ, nếu được cắn thêm một cái...

Tịch Thành Nghiễn xoay tròn con mắt, tâm trạng càng vui vẻ.

Có điều, vừa nghĩ tới Dư Duyệt muốn yêu đương với Hứa Thanh Nguyên, anh lại mất hứng. Dư Duyệt sắp thành bạn gái của người khác rồi, anh không thể nào tiếp nhận chuyện này được.

Thay vì... Nếu vậy....

Tịch Thành Nghiễn nắm chặt cổ tay Dư Duyệt, không cho cô cơ hội né tránh, mở miệng nói: "Không phải cô muốn tìm người yêu ư, theo tôi đi."

WTF...? Dư Duyệt bị dọa tới nỗi suýt nữa tim cũng đã ngừng đập, trừng lớn mắt nhìn Tịch Thành Nghiễn, không phải tên này lại lên cơn rồi đây chứ? Anh ta có biết mình đang nói gì không vậy?

Kích thích quá lớn, cô không thể tiếp thu được, khiến cô chậm chạp một chút...

Nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của cô, Tịch Thành Nghiễn không hiểu vì sao mình lại không vui, nhưng anh đề tính tình của mình xuống, lần đầu tiên kiên nhẫn như vậy: "Cô muốn tìm người yêu mà, hay là cứ chọn tôi đi." Dừng một chút, anh không tự chủ được hạ thấp Hứa Thanh Nguyên, "Hắn ta đâu có đẹp trai như tôi đâu, tôi có tiền, tính khí cũng chẳng được như tôi, chọn tôi là tốt nhất rồi."

Tịch Thành Nghiễn nhỏ mọn, nghĩ lại xem, nếu Dư Duyệt trở thành bạn gái anh, anh sẽ không cần phải lo lắng cô suốt ngày đi tìm bạn trai, còn nữa, sau này lúc nào anh cũng được ăn thịt bò cay.

Tịch Thành Nghiễn thầm vui vẻ trong lòng, anh đã tính toán tới chuyện tám trăm năm sau luôn rồi, đến lúc đó, mình nhất định phải dọn tới nhà Dư Duyệt ở, không được, nhà Dư Duyệt quá nhỏ, hay là cứ để cô ấy dọn tới nhà mình vậy, còn con gấu bông nhỏ, ôm rất mềm mại, phải xách nó về nhà mình luôn mới được!

Bệnh tự kỷ của tên này còn cứu chữa được nữa không vậy? Dư Duyệt nhìn Tịch Thành Nghiễn, có vẻ tính khí anh bây giờ rất tốt!

Cô dùng sức hất tay Tịch Thành Nghiễn ra, nhìn thấy vẻ mặt đen thui của Tịch Thành Nghiễn, cô nhẹ cười một tiếng, rồi lớn dần, "Ha ha."

Ha ha cái gì? Mãi đến khi về tới nhà, nằm trên giường, Tịch Thành Nghiễn vẫn không hiểu hai chữ này. Như vậy là đồng ý hay không đồng ý? Chẳng lẽ đây là tiếng lóng, có phải Dư Duyệt xấu hổ, không dám trả lời ra, cố ý trả lời kín đáo sao?

Vì thế mà đầu tóc của tổng giám đốc Tịch chẳng khác gì cái ổ quạ, nằm trên giường, lăn từ bên này qua bên kia, rồi lại lăn qua, khiến đầu tóc rối bù, vất óc suy nghĩ ý nghĩa của hai từ ha ha, đối với hạng mục, anh chưa bao giờ nghiêm túc tới vậy.

Cuối cùng, anh không nghĩ thêm được nữa, đành rời giường, nhờ Baidu vạn năng trợ giúp: Ha ha là có ý gì.

Hàng loạt đáp án hiện ra: Sau mỗi chữ ha ha chính là 'TMD'.

'Bộp', Note 3 của tổng giám đốc Tịch rơi thẳng xuống, anh thực không thể tin nổi, đối mặt với lời đề nghị chân thành của anh, mà Dư Duyệt lại mắng anh TMD! Đúng là đau cả trứng mà!

A ----- Hình như đau trứng thật rồi!

"Ao!" Tịch Thành Nghiễn kêu đau thành tiếng, điện thoại rơi chỗ nào không rơi, lại cố tình rơi vào 'em trai' của anh! Thật chẳng khác gì bị cục gạch đập vào mà.

Ai da, ngày mai anh phải đổi một cái 5S giống Dư Duyệt mới được! Tịch Thành Nghiễn cắn góc chăn, mang thể xác và tinh thần đau đớn, ủ khuất chìm vào giấc ngủ.

Dư Duyệt bên này cũng chẳng tốt hơn anh là bao, cô không ngờ Tịch Thành Nghiễn lại muốn cô làm bạn gái của anh. Nói thật, lúc đó, tim cô liên tục đập không ngừng.

Đối với Tịch Thành Nghiễn, cô không có nhiều sức chống cự lắm, hướng chỉ, được một nam thần như anh tỏ tình như vậy, nếu không động tâm chắc chắn không được bình thường rồi.

Nhưng trong lòng cô không ổn định, Dư Duyệt không thể nói năng dịu dàng được, bây giờ cô không còn là cô gái nhỏ ngày nào nữa, yêu đương nhất định phải kết hôn, mà Tịch Thành Nghiễn tuyệt đối không phải là 'thí sinh' tốt.

Bối cảnh, tư tưởng, tính cách... Chênh lệch giữa hai người quá lớn, cô không thể tưởng tượng được lấy nhau rồi hai người sẽ thế nào.

Ai, Dư Duyệt nhìn trần nhà tối đen thở dài, rầu rĩ xoa mi tâm, cô nhắm mắt lại ngủ.

Hôm sau, Dư Duyệt vừa tới đã nhìn thấy Tịch Thành Nghiễn ngồi yên ở chỗ cô, không biết đang làm gì. Cô rón rén đi tới, vừa định lên tiếng gọi anh, Tịch Thành Nghiễn đã ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén nhìn cô.

Dư Duyệt cứng đờ người, bị anh nhìn như vậy, cô cảm thấy không thoải mái, lén lút chà xát cánh tay nổi đầy da gà, cô thử hỏi: "Tổng giám đốc, có, có chuyện gì sao?"

Tịch Thành Nghiễn đứng dậy, chỉnh lại caravet, giương cằm lên nói: "Cô đừng nghĩ rằng tôi không biết, tôi qua cô thăm mắng tôi!"

Cô mắng anh hồi nào nhỉ? Thôi được... Là có một chút, nhưng làm sao anh ta biết được? Còn nữa... quan trọng hơn là, anh ta muốn làm gì mình đây?

"Tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu." Tịch Thành Nghiễn hừ lạnh, đang định muốn châm chọc Dư Duyệt vài câu, anh liền thay lời nói, thành một câu như vậy.

Dù sao anh cũng không tha cho thịt bò cay đâu.

"Cô chờ xem." Nói xong, anh nhanh chóng bước chân về phòng làm việc của mình, để lại Dư Duyệt ngơ ngác đứng đó, vẻ mặt như bị sét đánh.

Tổng giám đốc, van xin anh, bình thường chút đi! Ít ra, ít ra cũng phải lạnh lùng như lúc trước mới được chứ!

Bữa trưa, Dương Diễn ngồi xếp bằng đối diện Dư Duyệt, đưa cho cô một ly trà sữa dừa, nói: "Ngày mai tôi phải đi rồi."

"Đi đâu?" Dư Duyệt nhận lấy trà sữa từ tay anh ta, chưa kịp cảm ơn đã nghe anh ta nói, giật mình hỏi lại, Dương Diễn mới từ Tân Cương trở về, ở công ty không được mấy ngày, mà bây giờ lại sắp đi nữa rồi.

"Hết cách rồi." Dương Diễn múc cơm, thở dài nói: "Lúc cô chưa tới đây, hạng mục ở Tây An vốn là do tôi phụ trách, vốn đã kiểm tra hết mọi thứ rồi, nhưng hộ nhà xung quanh đó lại không kiểm soát cho, tôi bị áp lực không nhỏ, lần này tôi phải tới đó để kiểm tra hạng mục lần nữa, sau đó quay về báo cáo." Dừng một chút, anh ta bỏ cơm vào miệng, "Lại là một trận đánh ác liệt!"

Nghe vậy, Dư Duyệt đồng cảm liếc nhìn Dương Diễn, ở công ty trước, cô cũng đã từng bị việc kiểm tra hạng mục này đè nặng, nhưng không ngờ Hoa Vũ lớn như vậy, cũng có mấy hộ dám làm, Dương Diễn đối mặt với chuyện này hoàn toàn khác hẳn với cô.

"Cố lên." Dư Duyệt vỗ vai anh ta nói, thuận tiện gấp đồ ăn của mình đưa lên trước mặt anh ta, "Anh có muốn ăn sườn xào chua ngọt không?"

Đôi mắt Dương Diễn sáng bừng lên, mọi ưu tư đều tan biến đi, "Muốn!"

5 giờ chiều, Dư Duyệt nhanh chóng tắt máy tính, xông ra khỏi công ty, cô sợ Tịch Thành Nghiễn lại kiểm soát bắt cô ở lại tăng ca, mãi đến khi ngồi lên xe của Hứa Thanh Nguyên, đi tới Hải Thượng Thế Giới, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

"Cái tên kỳ quái kia lại bắt nạt cô nữa à?" Hứa Thanh Nguyên xuống xe, đi vào Minh Hoa với Dư Duyệt, vừa cười vừa hỏi.

"Khụ, không có." Dư Duyệt liên tục lắc đầu, lần trước cô không nói cho Hứa Thanh Nguyên biết Tịch Thành Nghiễn là ông chủ của mình, cô chỉ nói đó là đồng nghiệp, vậy mà Hứa Thanh Nguyên cũng tin là thật.

Hứa Thanh Nguyên cười cười, không hỏi nữa, đi vào thang máy tới tầng hai mươi tư, đôi mắt nhìn xuống qua tấm kính trong suốt của thang máy, tràn đầy phấn khởi nói: "Thiết kế này cũng tuyệt thật, có thể tận mắt nhìn mình đang đi lên tầng 24."

Dư Duyệt nghe vậy sợ run cả người, "Anh kỳ lạ thật đó, mỗi lần đi thang máy tôi đều sợ chết khiếp, thấy thang máy càng lúc càng lên cao, đôi chân tôi mềm nhũn cả ra."

Hứa Thanh Nguyên cười, "Cô gái nhát gan."

Trong lúc nói chuyện, thang máy đã tới tầng hai mươi tư, hai người đi vào Minh Hoa, ngồi xuống một chiếc bàn theo sự chỉ dẫn của bồi bàn.

"Thế nào, đẹp không, anh xem, từ chỗ này có thể ngắm toàn bộ cảnh đêm của thế giới Hải Thượng luôn đó." Trời sắp tối, vừa khéo có thể nhìn thấy ánh đèn nên ông xinh đẹp, tầm mắt cũng không bị cản trở quá nhiều, đặc biệt là từ vị trí của bọn họ, thế giới Hải Thượng, Thẩm Quyển, còn có cả vùng biển Hong Kong mệnh mọng rộng lớn nữa, thật sự rất đẹp.

Hứa Thanh Nguyên cười cười, đang định trả lời, lại nhìn thấy đôi mắt mở to của Dư Duyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ý cười, cả người đều tỏa ra hương vị tươi mát.

Nụ cười trên mặt anh ta càng sâu, khẽ rũ mắt xuống, gật đầu, "Ừm, đẹp."

Lúc đi lấy thức ăn, Hứa Thanh Nguyên bảo Dư Duyệt cứ ngồi yên, để anh ta đi lấy giùm là được rồi, không ngờ, Dư Duyệt không chịu, nhất định muốn đi cùng, Hứa Thanh Nguyên bất đắc dĩ, đành chỉ vào một món ở phía xa: "Vậy cô đi lấy bò hầm và sườn dê đi." Đây đều là hai món ngon nhất ở Minh Hoa, có điều phải đợi một chút mới lấy được, Hứa Thanh Nguyên không muốn Dư Duyệt chạy tới chạy lui, nên đành đem nhiệm vụ này giao lại cho cô.

"Được, không thành vấn đề." Dư Duyệt vỗ ngực, đang định đi qua, đã nghe Hứa Thanh Nguyên gọi lại.

"Dư Duyệt, cô có món gì không ăn được không?"

"Hải sản!" Thốt ra một từ, chưa kịp suy nghĩ gì, ngay cả Dư Duyệt cũng sững người.

"Cô không ăn được hải sản? Không phải chứ," Hứa Thanh Nguyên nhú mày, "Từ nhỏ tới lớn cô sống ở biển mà lại không ăn được hải sản?"

"Không phải đâu." Dư Duyệt cắn môi, khẽ lắc đầu, "Tôi nghe lầm, tôi cứ nghĩ anh hỏi tôi thích ăn gì nhất."

Vậy sao? Hứa Thanh Nguyên cảm thấy có gì đó kỳ lạ, nhưng cũng không hỏi nữa, đi tới khu hải sản, cứ cho là cô thích ăn món này đi.

Dư Duyệt không yên lòng đứng cạnh mâm gà nướng, cô thở dài, vừa nãy, cô cứ nghĩ mình đang ăn cùng Tịch Thành Nghiễn, đã vậy còn nhớ anh không thể ăn hải sản được...

Tại sao lại như vậy chứ?

----- Mẫu đối thoại nhỏ* -----

Tịch Thành Nghiễn: "Dư Duyệt, anh sẽ ngoan mà, em xem! Anh tự chui đầu vào rọ này! Em mau muốn anh đi ~ được không

~Dư Duyệt: =.=

*Mẫu đối thoại nhỏ: Thực ra đây là đôi lời của tác giả, nhưng mình bỏ phần 'lắm nhảm' của tác giả đi, chỉ giữ lại cuộc đối thoại của hai anh chị, nên đổi tên cho phù hợp luôn.

27. Chương 27

Dư Duyệt vừa nói chuyện phiếm với Hứa Thanh Nguyên vừa ăn vài thứ này nọ, quay đầu ngẩng nhìn cảnh đêm bên ngoài, tâm trạng cô cũng không khá hơn được. Đồ ăn ở khách sạn Minh Hoa tuy không nhiều, nhưng Dư Duyệt rất thích món gà nướng ở đây, mùi vị thật sự rất tuyệt! Không có bất kỳ món ăn nào hương vị nhân nhát đủ tiêu chuẩn như vậy, còn rất hợp khẩu vị của cô nữa.

Hứa Thanh Nguyên thấy cô thích, liền kiếm cớ đi lấy thêm hồng trà sẵn tiện lấy thêm một đĩa cho cô, Dư Duyệt ăn no tới nỗi bụng lên đến cổ, cuối cùng, đành phải đỡ bụng đi ra.

Nhạc nước ở Hải Thượng Thế Giới rất nhiều người, nên Hứa Thanh Nguyên cũng không lái xe qua, vẫn đậu xe ở khách sạn Minh Hoa. Hai người đi tới thế giới Hải Thương cũng là lúc thức ăn tiêu hết.

"Anh đã tới đây bao giờ chưa?" Lúc bọn họ tới nơi, cũng đã tám giờ kém mười, Dư Duyệt kéo tay Hứa Thanh Nguyên đi tìm vị trí tốt nhất, quay đầu lại, nhìn anh ta hỏi.

Hứa Thanh Nguyên lắc đầu, đôi mắt xinh đẹp như ánh sao, lại thêm một chút ảm áp, anh cười, nói: "Trước khi tới Thẩm Quyển, tôi đã từng nghĩ, mình nhất định sẽ đi tham quan khắp mọi nơi, để không phụ lòng mình đã đi đến một nơi xa xôi thế này, nhưng sau đó, tôi càng lúc càng bận, không có thời gian để đâu." Anh ta thở dài, bắt gặp đôi mắt Dư Duyệt mở to trừng mình, nhin không được, anh ta vươn tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô, "Lần này, may là có cô, nên tôi mới có cơ hội được tới đây."

Dư Duyệt vì hành động thân mật của anh ta mà nóng bừng cả mặt, không dám nhìn anh ta nữa, cô đưa mắt ngắm nhìn chiếc du thuyền Minh Hoa khổng lồ phía xa xa, nói: "Bạn rồi lại bạn, chỉ cần chơi một chút, thì chẳng bao giờ kiếm được tiền cả."

"Ừm." Hứa Thanh Nguyên dịu dàng nhìn cô, "Đáng tiếc, chưa có ai đi cùng tôi bây giờ." Dừng một chút, lời nói của anh ta tuy đơn giản nhưng đầy ý tứ, "May là bây giờ đã có cô rồi."

Trái tim Dư Duyệt nhảy dựng, thật lâu sau cũng không nói gì.

Hứa Thanh Nguyên đang định mở miệng nói thêm, nhưng đôi mắt Dư Duyệt cứ nhìn vào gợn sóng lăn tăn, cô có chút xấu hổ, vừa định nói thêm, tiếng nhạc chợt vang lên bên tai, nháy mắt xua tan mọi cảm xúc trong lòng cô.

"Bắt đầu!"

Tất cả du khách đều tập trung tinh thần, lấy máy ảnh ra, tròng lớn mắt, một dòng nước theo tiếng nhạc phun ra.

Vô số 'con suối nhỏ' tạo thành một hình ảnh, còn có cả một ngọn lửa đỏ rực, khiến mặt nước như bị nhuộm màu. Âm nhạc lên cao, những 'con suối' không ngừng thi nhau bắn vào không trung. 'Dòng máu' rung động nhảy lên, Dư Duyệt phần khởi quay sang nhìn Hứa Thanh Nguyên, lớn tiếng hỏi, "Sao?"

"Rất đẹp." Hứa Thanh Nguyên trả lời cô, đứng giữa bầu không khí thế này, cảm xúc của mọi người đều rung động, ngay cả một người trầm ổn như Hứa Thanh Nguyên cũng vậy.

Nhạc nước rất đẹp, càng lúc càng hấp dẫn, Dư Duyệt không ngừng nở nụ cười.

Năm nay anh ta đã hai mươi chín tuổi rồi, anh ta đã tới Thẩm Quyển gây dựng sự nghiệp đã lâu, là một người có tài, rất nhanh, anh ta đã có được cuộc sống yên ổn ở cái thành phố xa hoa này, càng lúc càng phát đạt, nhưng bên cạnh vẫn trống rỗng, không có ai.

Đã nhiều năm qua, không phải không có cô gái nào theo đuổi anh, chỉ là anh ta không có cảm giác, hơn nữa, cuộc sống về đêm ở Thẩm Quyển rất phong phú, có thể tìm một cô gái hợp mắt ở quán bar để chơi đùa, nhưng để kết hôn thì không.

Ngay lúc anh ta muốn tùy tiện tìm một cô gái nào đó để kết hôn sinh con, bà nội anh ta đã sớm sắp xếp một cuộc xem mắt với cháu gái của bạn bà.

Nói thật, anh ta cũng không thích những chuyện xem mắt thế này, chẳng khác gì đang bán đứng chính mình, còn phải cho người khác đánh giá mình, tình yêu Fastfood như vậy, anh ta không mong chờ quá nhiều. Tuy nhiên, anh ta không muốn bà nội thất vọng, nên đành phải tuân lời đi xem mắt.

Tình yêu là một điều kỳ diệu, lần đầu tiên nhìn thấy Dư Duyệt ở Cố Thụ, anh ta chỉ cảm thấy cô rất xinh đẹp, còn lại, không hề có ý nghĩ gì khác. Nhưng đến khi bọn họ gặp lại nhau một lần nữa tại buổi xem mắt, Dư Duyệt hoàn toàn bỏ luôn tiếng phổ thông, kích động vỗ bàn nói tiếng địa phương với anh ta, Hứa Thanh Nguyên chợt động lòng, thậm chí, ngay cả anh ta cũng không biết cảm xúc này từ đâu mà ra.

Lần gặp gỡ hôm nay, cô mặc một chiếc váy màu bạc hà, tươi mát mà linh hoạt, đặc biệt, mỗi khi hít mắt lại, cô lại giảo hoạt như một con hồ ly nhỏ, khiến người ta thích thú không thôi, Hứa Thanh Nguyên nhìn cô không chớp mắt, bỗng nhiên chụp lấy cổ tay cô.

Dư Duyệt lắp bắp kinh sợ, liên tục giãy giụa theo phản xạ, anh ta càng nắm chặt hơn, cô căn bản không thể hất ra được.

"Dư Duyệt, chúng ta thử yêu nhau xem." Giữa tiếng nhạc ồn ào, giọng nói của Hứa Thanh Nguyên truyền thẳng vào tai cô, mặt Dư Duyệt đỏ bừng, hốt hoảng hất tay anh ta ra, "Anh... Anh nói gì vậy!"

Tuy cô có ấn tượng tốt với Hứa Thanh Nguyên, nhưng hai người chỉ mới gặp nhau hai lần, không biết rõ về nhau, mà lại muốn thử qua lại.

"Dư Duyệt." Hứa Thanh Nguyên giữ chặt vai cô, nghiêng người nhìn cô, nghiêm túc nói: "Tôi chưa nói dối bao giờ, tôi thật sự rất thích em, hơn nữa chúng ta cũng rất có duyên với nhau. Năm nay tôi đã hai mươi chín tuổi, em cũng đã hai mươi sáu, chúng ta không có khoảng cách tuổi tác quá lớn, rất thích hợp để kết"

hôn. Mà nhà chúng ta đều ở Đại Liên, sau khi kết hôn rồi, cũng sẽ không cần đi tới đi lui xa xôi. Bà nội em và bà nội tôi là bạn tốt, nhưng vậy cũng được xem như chúng ta đã hiểu rõ về nhau rồi.”

Anh ta dừng một chút, vẻ mặt càng lúc càng nghiêm túc, Dư Duyệt vốn đang ngượng ngùng, nghe anh ta nói vậy, cô dần bình tĩnh lại, ngược mắt nhìn, cắn môi nói: “Nhưng như vậy thì nhanh quá.”

”Xem mắt chính là vậy mà, hợp thì lập tức qua lại. Chẳng lẽ, em không có ấn tượng tốt với tôi sao?”

”Đâu phải!” Chưa kịp suy nghĩ gì, Dư Duyệt lập tức thốt lên, lúc này, cô mới biết được mình vừa nói gì, ảo não cắn môi, đôi mắt Hứa Thanh Nguyên sáng ngời, thừa thắng xông lên, ngay lúc anh định mở miệng, cô đã lên tiếng cướp lại, ”Tôi thực sự cảm thấy như vậy quá nhanh rồi.”

Cô thở dài, phiền não nắm tóc, ”Thực ra, tôi không gạt anh đâu, tôi cũng bị người nhà thúc giục như anh thôi, nhưng tôi thấy, chúng ta nên tìm hiểu nhau kỹ hơn, nếu không sau này, xảy ra vấn đề gì đó, sẽ rất rắc rối, đến lúc đó, chúng ta cũng không thể làm bạn được nữa.”

Ngừng một chút, cô nở nụ cười nhìn Hứa Thanh Nguyên, lúm đồng tiền bé xíu như ẩn như hiện trên mặt cô, ”Thực ra, tôi còn gấp hơn cả anh, nhưng không thể vì vậy mà hủy hoại chuyện đại sự của cả đời mình được, anh nói đúng không?”

Đôi mắt Hứa Thanh Nguyên sáng bừng nhìn chằm chằm Dư Duyệt, anh ta rất muốn nói với cô rằng, anh ta cũng không phải là người tùy tiện, đã từng ấy năm trôi qua, Dư Duyệt chính là người đầu tiên mà anh ta thổ lộ, có điều, xem ra Dư Duyệt thực sự rất miễn cưỡng, tốt nhất không nên ép buộc cô quá.

Anh ta buông ta ra, xoa nhẹ tóc cô, ”Được rồi, tôi sợ em rồi, theo ý em vậy, đến một ngày nào đó, khi chúng ta đã hiểu nhau rồi, sẽ nói cho đối phương biết.” Dừng một chút, vẻ mặt anh ta bỗng xảo quyết, ”Nhưng có điều, muốn hiểu rõ nhau chúng ta phải gặp mặt thường xuyên, em phải cho tôi một cơ hội chứ.”

”Tất nhiên.” Dư Duyệt gật đầu, cười ha ha với anh, ”Được gặp một người đẹp trai như anh, tôi cầu còn không được.”

Lúc Hứa Thanh Nguyên trở Dư Duyệt về nhà cũng đã gần mười giờ, sau chuyện đó, thái độ của cô đối với anh ta cũng thoải mái hơn rất nhiều.

”Anh về nhà đi, cũng đã tới nhà rồi, sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa đâu.” Dư Duyệt thấy anh ta định xuống tiễn cô tới tận cửa, đành phải đẩy anh ta vào xe lại, cười một tiếng, ”Tôi đâu phải là giấy tờ gì đâu, sao có thể tự nhiên mất đi được, anh mau về đi, vào nhà, tôi sẽ nhắn cho anh.”

”Được.” Thấy Dư Duyệt cố chấp như vậy, Hứa Thanh Nguyên cũng không cố gắng nữa, quơ quơ di động trước mặt cô, ”Buổi tối chúng ta sẽ liên lạc với nhau.” Rồi nhanh chóng lái xe rời đi.

Đưa mắt nhìn theo anh ta, Dư Duyệt ngâm nga câu hát đi vào hành lang. Điều kiện ở đây không được tốt lắm, cái bóng đèn trong hành lang đôi khi cũng không xài được. Mắt Dư Duyệt lại bị cận, bình thường những lúc không đeo kính, cô chỉ nhìn thấy một mảnh đen tối, không nhìn thấy cái gì, cô vừa lấy điện thoại ra chiếu sáng, lại có cảm giác vật gì đó từ bên cạnh chui ra.

Cô sợ hãi run lên, điện thoại rơi thẳng xuống đất, vừa định hét lên một tiếng, lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc truyền tới, ”Dừng la, là tôi đây.”

Tịch Thành Nghiễn? Sao anh ta lại chỗ này? Nhân lúc Dư Duyệt đang suy nghĩ, Tịch Thành Nghiễn liền lôi cô tới lầu ba.

”Mở cửa!” Tịch Thành Nghiễn buông cô ra, nhỏ giọng ra lệnh.

Dư Duyệt máy móc lấy chìa khóa mở cửa, Tịch Thành Nghiễn chạy vọt vào nhà, vừa mở đèn lên, thấy Tịch Thành Nghiễn ngồi trong này, cô tự hỏi sao anh ta lại có mặt ở đây, cảm thấy mình bị hoa mắt, nhưng một giây sau, cô đột nhiên bị hai cánh tay lực lưỡng của Tịch Thành Nghiễn nhốt vào tường.

Cái tư thế này vô cùng mạnh mẽ, nháy mắt, Dư Duyệt bị Tịch Thành Nghiễn cường áp không thở nổi, cô chặt vật liếc mắt, muốn trốn khỏi Tịch Thành Nghiễn, ai ngờ, anh lại dùng đầu gối giữ lại.

Anh... Anh sao vậy?” Mặt Dư Duyệt nóng lên, trái tim không ngừng ‘thình thịch’ đập loạn, giả vờ bình tĩnh hỏi.

"Rất vui?" Tịch Thành Nghiễn cười lạnh, nhìn thấy ý cười tràn đầy trong mắt cô, anh tức giận như muốn nổ tung. Khoe môi anh căng cứng, đôi mắt xinh đẹp như muốn nhỏ lại, lạnh lẽo nhìn chằm chằm Dư Duyệt, chẳng khác gì một con báo đang săn mồi.

Dư Duyệt bị anh nhìn như vậy, cả người đều nổi đầy da gà, rụt vai lại, cô thử hỏi: "Rốt cuộc anh bị sao vậy?" Chẳng lẽ vài ngày không được ăn thịt bò cay, thèm quá sinh bệnh luôn rồi sao?

"Hôm nay cô đi Hải Thương Thế Giới ư?" Tịch Thành Nghiễn không trả lời Dư Duyệt..., chỉ nắm lấy cằm cô, bắt cô ngẩng đầu, đối diện với anh, thấp giọng hỏi.

"Đúng, đúng vậy." Bị Tịch Thành Nghiễn nhốt như vậy, Dư Duyệt không thể chống cự được, chậm chạp trả lời.

"Hình như rất vui thì phải?"

"Cũng, cũng không tệ." Dư Duyệt nuốt nước miếng, căng thẳng nặn ra từng từ.

Tịch Thành Nghiễn chợt cười lạnh, gương mặt tuấn tú tới gần Dư Duyệt, "Nói vậy, chắc cô cũng hứa sẽ phát triển với Hứa Thanh Nguyên rồi, đúng không?"

"Có, có một chút." Dư Duyệt thật thà nói.

"Sau này, tan làm xong, cô lập tức về nhà cho tôi, không được phép đi gặp hán ta nữa!" Tịch Thành Nghiễn đè nén lửa giận trong mắt, tàn nhẫn mà âm u, gần từng tiếng cảnh cáo.

"Dựa vào cái gì?" Dư Duyệt ngẩng cổ lên, "Hết giờ làm việc, anh không được xen vào cuộc sống của tôi!"

"Hả?" Tịch Thành Nghiễn cười như không cười nhìn cô, bỗng nhiên tới gần tai cô, hé miệng ngậm lấy vành tai trắng nõn xinh đẹp, dùng răng ma sát vài cái, hơi thở ẩm nóng phun thẳng vào tai cô, "Có quần hay không, cô xem thử một chút."

Mặt Dư Duyệt đỏ bừng, cảm giác tê dại truyền đi khắp người, chân cô mềm nhũn, nếu Tịch Thành Nghiễn không đỡ cô, chắc cô đã ngã xuống đất lâu rồi.

"Anh... Anh điên rồi sao? Buông tôi ra!" Cô vừa giận vừa thẹn, liều mang giấy giữa, nhưng anh vẫn kiên quyết không buông cô ra, đặt tay cô lên tường không cho cô động đậy nữa.

"Nằm mơ." Anh cười lạnh, "Không chịu làm bạn gái tôi mà lại chịu đồng ý với người khác sao? Nghĩ hay quá nhỉ!"

Nói xong, anh buông cô ra, không thèm quan tâm cô đang sợ hãi, nhíu mày ra lệnh: "Mau thu dọn đồ đạc, lập tức tới sân bay với tôi!"

Dư Duyệt còn đang suy nghĩ vài chuyện, nghe những lời này của anh, cô chậm chạp hỏi lại: "Đi sân bay làm gì?"

"Đi công tác!" Tịch Thành Nghiễn nhíu mày, nâng tay nhìn đồng hồ, "Chuyến bay sẽ xuất phát vào lúc mười hai giờ, cho cô mười phút, nhanh lên!"

"A, được." Dư Duyệt bị anh làm choáng váng, không hỏi nhiều, lập tức nhấc chân đi vào phòng.

Sau khi cô đi khỏi, Tịch Thành Nghiễn liền đi thẳng vào bếp, mở tủ lạnh ra, lấy một lon bia ngồi xuống sofa, vừa uống vừa nắm lấy lỗ tai của gấu bông, tuy trên mặt vẫn lạnh lùng như thường, nhưng thực ra anh vui tới nỗi hoa đã nở đầy trong lòng rồi.

Baidu đúng là hữu dụng! Chỉ mới ra vẻ tàn khốc mà cô đã khúm núm vậy rồi, chắc chắn, bình thường lúc nào cũng giương nanh múa vuốt với anh với, còn bây giờ thì, nhìn xem, ngoan ngoãn y hệt một con mèo nhỏ! Sau này nhất định phải thường xuyên hỏi Badu mới được!

Anh đang suy nghĩ lung tung, chợt thấy Dư Duyệt thò đầu ra, "Tổng, tổng giám đốc, chúng ta đi bao lâu vậy?"

"Một tuần!" Tịch Thành Nghiễn cúi đầu xuống, đang định muốn nói thêm, chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Dư Duyệt. Cô phản xạ có điều kiện nhìn điện thoại, Tịch Thành Nghiễn đi tới, giật lấy điện thoại của cô, lạnh giọng nói: "Mau dọn đồ nhanh lên!"

Dư Duyệt bị anh quát như vậy, cũng không dám giành lại điện thoại, vội vàng như một con sóc, chui lại vào phòng dọn đồ.

Trong phòng khách, Tịch Thành Nghiễn lạnh lùng nhìn ba chữ 'Hứa Thanh Nguyên' đang lóe lên trên màn hình, trực tiếp cúp điện thoại, thuận tay đưa anh ta vào sổ đen, như vậy anh mới hài lòng dễ chịu hơn một chút.

Ai dám giành bạn gái với anh đều phải chết hết!

Nghĩ một hồi, anh cảm thấy để Hứa Thanh Nguyên trong sổ đen như vậy cũng chưa hết giận, mở Weixin của cô lên, muốn đưa Hứa Thanh Nguyên vào sổ đen trong đó luôn, nhưng Dư Duyệt chưa đưa Weixin cho Hứa Thanh Nguyên, nên anh tìm nửa ngày cũng không thấy đâu. đành bất đắc dĩ bỏ qua, rồi tự kỷ đổi 'Tịch Thành Nghiễn' thành 'Nam thần' trong điện thoại của cô.

Mười hai giờ rạng sáng, cuối cùng hai người cũng đã tới sân, mãi đến khi lấy được vé, ngồi trên máy bay, Dư Duyệt mới biết, bọn họ sẽ đi tới Tây An.

"Có một hạng mục tại Tây An không được nghiệm thu, tôi phải tự tới đó một chuyến." Tịch Thành Nghiễn thuận tay cầm lấy một cuốn tạp chí, lật qua lật lại, nhìn thấy vẽ mặt nghi ngờ của Dư Duyệt, anh giải thích.

Tây An có hạng mục nào không được nghiệm thu sao? Dư Duyệt chớp mắt, không phải Dương Diễn đã đi rồi sao? Nghe nói cũng chẳng phải là hạng mục lớn gì, sao Tịch Thành Nghiễn phải đích thân tới như vậy?

Trong lòng nghĩ vậy, Dư Duyệt đem hết mọi suy nghĩ nói cho anh nghe.

Tịch Thành Nghiễn đưa quyển tạp chí qua một chút, lén lút che dấu vẽ mặt cứng ngắc của mình, "Chuyện lần này hơi phức tạp, Dương Diễn không đủ khả năng ứng phó." Nói xong, anh bỏ tạp chí xuống, nhắm mắt lại, giả vờ buồn ngủ, mặc cho Dư Duyệt có hỏi cái gì, anh cũng không lên tiếng trả lời.

Lúc hai người tới Tây An cũng đã hơn ba giờ sáng, Dư Duyệt buồn ngủ không chịu được, kéo hành lý rề rà đi theo, thấy vậy, Tịch Thành Nghiễn không nói gì, vươn tay giành lấy hành lý của cô, bắt một chiếc taxi, đi tới khách sạn.

Khách sạn này là do nửa đêm hôm khuya khoắt anh đánh thức Lý Chí dậy, để Lý Chí đặt. Lý Chí vốn nghĩ rằng Tịch Thành Nghiễn muốn đặt phòng đơn như bình thường, không ngờ, anh lại muốn đặt phòng đôi năm sao! Tuy hơi nghi ngờ, nhưng Lý Chí thông minh, không mở miệng ra hỏi, làm theo mệnh lệnh của anh.

Vừa nghe thấy phòng ngủ năm sao, Dư Duyệt nhảy dựng lên tỉnh ngủ, ngây người.

Sao lại là phòng đôi? Chẳng lẽ...

Quả nhiên, cô còn chưa kịp nghĩ gì, Tịch Thành Nghiễn liền nhú mày mở miệng, có vẻ rất tức giận, "Sao lại như vậy? Lý Chí dám đặt phòng đôi sao? Tôi đã nói phải đặt phòng đơn rồi mà! Phải gọi cho Lý Chí thôi! Chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong!"

"Tổng, tổng giám đốc, không soa đâu." Dư Duyệt đứng yên, ngưng mấy giây rồi nói tiếp: "Dù sao cũng có hai giường, chúng ta ngủ cùng là được rồi." Đã trê thế này mà còn lăm phiền Lý Chí thì không tốt tí nào, ngày mai ông ấy còn phải đi làm nữa!"

"Không được! Ngủ một phòng không tiện!" Tịch Thành Nghiễn không nghe theo.

Dư Duyệt đành phải dụ dỗ, "Không sao cả, dù sao lần trước ở Quảng Châu chúng ta cũng từng ngủ cùng nhau rồi, anh cố gắng một đêm, rồi ngày mai lại đổi lại, được không?"

Tịch Thành Nghiễn nhú mày, mãi một lúc sau cũng không thấy nghe nói lời nào, Dư Duyệt lo lắng đợi anh hơn nửa ngày, anh mới lạnh giọng 'hừ' một tiếng, "Vây đi."

Dư Duyệt thở dài một hơi, cuối cùng cũng chịu để yên rồi,

Dư Duyệt ngủ thẳng một giấc tới trưa, tỉnh dậy, cô trực tiếp ăn cơm trưa luôn. Tịch Thành Nghiễn đã dậy từ lâu, không chỉ đã giải quyết xong bữa sáng, anh còn bơi vài vòng ở hồ bơi.

Dư Duyệt hơi xấu hổ, vội vàng rửa mặt đi theo Tịch Thành Nghiễn xuống dưới ăn cơm. Món Trung ở khách sạn này rất ngon, cũng có thể vì Dư Duyệt quá đói, nên ăn nhiều hơn bình thường mới thấy no được.

Xế chiều, Tịch Thành Nghiễn dẫn Dư Duyệt tới công trường hạng mục, biết được tình huống, mọi người liền gọi cho chủ hộ.

Hạng mục ở Tây An lần này vô cùng nhỏ, tiền đặt cọc chỉ mười ngàn tệ, nhưng hộ nhà ở đây nổi tiếng vô lại, có vẻ bối cảnh lại không sạch sẽ, lúc nào cũng kiếm cớ không cho bọn họ nghiệm thu, nghe nói tổng giám đốc Hoa Vũ đích thân tới, bọn họ hoảng hốt, trực tiếp lái xe tới công trường hạng mục.

Hạng mục thủy lợi này không hoàn thành coi như xong, nếu Tịch Thành Nghiễn nổi giận, thì mười ngàn tệ kia không cần thiết nữa, nhưng các hạng mục sau này, nhất định bọn họ sẽ không được làm nữa.

Những người kia vốn cho rằng đây chỉ là một hạng mục nhỏ, chắc chắn Tịch Thành Nghiễn sẽ không coi trọng mấy, mới dám vô lại như vậy. Nhưng không ngờ, anh lại đích thân tới đây! Sợ hãi mời Tịch Thành Nghiễn một bữa cơm, vỗ ngực cam đoan, bọn nhất định sẽ hoàn thành nghiệm thu trong tháng này, rồi cung kính tiễn Tịch Thành Nghiễn đi.

Dư Duyệt đi theo Tịch Thành Nghiễn cũng được hưởng ké đãi ngộ một phen, đến khi trở lại khách sạn cô vẫn còn lâng lâng trong lòng, còn chậm chạp không sửa tài liệu lại.

"Nhanh lên." Tịch Thành Nghiễn đặt áo khoác lên giá, quay đầu lại thấy Dư Duyệt ngồi ngẩn người trên giường, anh nhún mày, nói một câu.

"Chúng ta đi đâu nữa sao?" Nghe được lời nói của anh, Dư Duyệt vừa nói vừa quơ tay.

"Ừm." Tịch Thành Nghiễn chỉnh điều hòa, không quan tâm lên tiếng.

Chẳng lẽ phải đi khảo sát giống buổi chiều sao? Đôi mắt Dư Duyệt hưng phấn lóe sáng, sùng bái nhìn Tịch Thành Nghiễn, vung tay lên, phấn khởi nói: "Tổng giám đốc, lần này chúng ta còn phải đi nói chuyện với chủ nhà nào nữa đây?"

Tịch Thành Nghiễn nghe thấy lời cô, trong lòng chợt vui vẻ, trên mặt lộ ra ý cười, lắc đầu nói: "Không phải, lát nữa chúng ta sẽ tới quảng trường Nhạn Tháp."

Hả? Tới quảng trường Nhạn Tháp làm gì? Ở đó có hạng mục nào sao? Dư Duyệt chưa tới Tây An bao giờ, lần này lại đột nhiên tới như vậy, cũng chưa kịp tra cái gì, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, bị lời nói của Tịch Thành Nghiễn mê muội.

"Nhạc nước." Tịch Thành Nghiễn thấy cô mê muội, liền tốt bụng giải thích.

"Nhạc nước gì?" Dư Duyệt vẫn không hiểu.

"Quảng trường Nhạn Tháp có nhạc nước lớn nhất Châu Á." Tịch Thành Nghiễn không đếm xỉa tới cô trả lời, giống như chuyện này chẳng hề liên quan gì tới anh.

Anh ngược mắt nhìn Dư Duyệt, "Không phải cô muốn xem nhạc nước sao? Tôi dẫn cô đi."

Hừ! Hứa Thanh Nguyên làm gì có tư cách được so sánh với anh chứ! Còn dám dẫn Dư Duyệt đi thể giới Hải Thượng xem nhạc nước! Quê chết mất! Ít ra cũng phải tới Tây An chứ!

Anh không tin, anh vừa có tiền vừa kiên nhẫn, làm sao mà không bằng tên mặt trắng nhỏ Hứa Thanh Nguyên kia được?! Chờ xem!

28. Chương 28

So với nhạc nước của quảng trường Nhạn Tháp, thì Hải Thượng Thế Giới chẳng là cái đinh gì! Dư Duyệt thực sự sợ ngấy người, khúc 'Lương Chúc' hùng vĩ, khí thế hào hùng không ngừng vang lên. Suối nước đẹp đẽ liên tục bắn lên trên không trung, tạo nên một khung cảnh rực rỡ sắc màu, rung động lòng người.

Tịch Thành Nghiễn nhìn thấu vẻ mặt rung động và kinh ngạc ở Dư Duyệt, anh thầm đắc ý, nhưng không biểu hiện gì ra ngoài, chỉ nhàn nhạt hỏi: "Cô thấy thế nào?"

"Trời..." Dư Duyệt không nói nên lời, cô kích động tới mức ngón tay đều phát run, khung cảnh này rung động lòng người quá mức rồi, dường như cả trái tim trong lồng ngực cô cũng đập theo tiết tấu âm nhạc, "Đẹp thật..."

"Tất nhiên rồi." Tịch Thành Nghiễn khiêu lông mi, khoe khoang nói, "Là nơi tôi chọn mà."

Dừng một chút, cảm thấy Dư Duyệt vẫn không tán thành, anh lại thêm một câu, "So với Hải Thượng Thế Giới thì bên nào đẹp hơn đây?"

"Còn cần phải nói nữa sao!" Dư Duyệt giơ cao di động quay phim lại, nghe vậy cũng không quay đầu lại nói: "Nếu so sánh hai nơi với nhau, Hải Thượng Thế Giới chắc phải gọi ở đây là sư phụ rồi!"

Tạm được! Tịch Thành Nghiễn hài lòng, tâm trạng vô cùng tốt, vươn tay cầm lấy chiếc điện thoại trong tay Dư Duyệt, nói: "Cô mau xem đi, tôi giúp cô quay lại."

"Anh không xem sao?" Dư Duyệt kinh ngạc quay đầu nhìn anh.

Tịch Thành Nghiễn lắc đầu, thản nhiên đáp trả cô, "Xem đủ rồi." Nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của Dư Duyệt, trong lòng anh vui sướng như mùa xuân đang tràn về khắp mọi nơi, nếu Tịch Thành Nghiễn có đuôi, chắc lúc này cái đuôi đó sẽ không ngừng đung đưa.

"Chuyện này có là gì đâu." Tịch Thành Nghiễn vừa quay, vừa trả lời Dư Duyệt, "Sau này, nếu cô chịu đi theo tôi, thì chắc chắn lúc nào cũng sẽ được đi chơi." Ngừng mấy giây, anh nói tiếp: "Còn có thể ăn được đồ ăn ngon nữa."

Dư Duyệt không hiểu được ý tứ trong lời nói anh, không kịp suy nghĩ, cô lập tức nhận lời, "Tất nhiên phải vậy rồi! Tịch Thành Nghiễn, sau này anh đi công tác, nhất định phải dẫn tôi theo đó!"

Nghe vậy, tay phải Tịch Thành Nghiễn run lên, suýt nữa đã ném di động Dư Duyệt vào hồ, trong lòng vốn vừa buông lỏng lại nặng nề xuống, thấy vậy, Dư Duyệt lo lắng không thôi, cứ cho là mình lại không cần thận nói sai gì đó rồi. Mãi một hồi sau, Dư Duyệt cũng không dám nói gì, chỉ cầm miệng xem nhạc nước.

Thời gian nhạc nước biểu diễn rất ngắn, lúc kết thúc chỉ mới hơn chín giờ, Tịch Thành Nghiễn trả điện thoại di động lại cho Dư Duyệt, nói muốn dẫn cô đi ăn.

Đương nhiên Dư Duyệt cầu còn không được, khó khăn lắm mới được tới một thành phố xa lạ thế này, lại còn được ông chủ mời, tội gì mà không hưởng thụ một chút chứ!

Bây giờ chẳng phải mùa du lịch, cũng không phải ngày nghỉ gì, nên người dạo Hồ đi lại trên phố cũng không nhiều, Tịch Thành Nghiễn dẫn Dư Duyệt vào một quán ăn nhỏ.

Mùi thịt dê nồng đậm xông thẳng vào mũi anh, mà từ trước tới giờ anh lại không thích thịt dê, chỉ vì Dư Duyệt rất ham, không có gì là cô chưa từng ăn, khó lắm cô mới tới đây một lần, nên dù có chán ghét cỡ nào, anh cũng phải dẫn nếm thử đặc sản ở đây một lần.

Hiệu suất làm việc của ông chủ rất cao, hai người gọi cơm không bao lâu, một chén thịt dê phao mô đã được bưng lên. Phao mô được cắt thành hình vuông, ngâm mình trong nước canh trắng đục, một tảng thịt dê mỏng phủ lên trên, cùng vài hành lá xanh biếc, chỉ nhìn qua cũng khiến người ta không thể cưỡng lại.

Tay trái Dư Duyệt lấy muỗng, tay phải cầm đũa, không chờ được ăn thử một miếng, híp mắt lại hưởng thụ. Đúng là ngon thật! Nước canh rất trong, chả trách những người tới Tây An đều nhất định phải thử món thịt dê phao mô này!

Cô nuốt thức ăn trong miệng xuống, ngẩng đầu liếc nhìn Tịch Thành Nghiễn chăm chú ăn một chén súp nhỏ, khỏe miệng cô không nhin được cò rút, người này đúng là kỳ lạ thật, ai ai đến Tây An cũng đều ăn thịt dê, chỉ có riêng anh ăn súp mà thôi!

"Anh có muốn ăn thử không, ngon lắm đó, không có mùi gì đâu." Dư Duyệt đưa chén thịt dê lên trước mặt Tịch Thành Nghiễn, mong đợi nhìn anh, "Nè, ăn một chút đi, rất ngon đó, anh nói thử xem, anh đi Tây An mà lại không ăn thịt dê phao mô một lần thì nghe được à."

Tịch Thành Nghiễn nhìn chén thịt dê còn bốc hơi kia, rồi lại nhìn ánh mắt tha thiết của Dư Duyệt, cuối cùng vẫn miễn cưỡng ăn một miếng nhỏ.

"Ăn đi, ngon lắm." Dư Duyệt nhìn vẻ mặt khổ sở của anh không nhịn được cười, sau khi cười xong một trận cô lại tiếp tục cổ vũ anh.

Tịch Thành Nghiễn ghét nhất thịt dê và hải sản, một cái thì tanh, một cái thì hôi, nhưng nhìn thấy ánh mắt to tròn của Dư Duyệt, anh không có cách nào từ chối được.

Miếng thịt đi vào trong miệng, cũng không có mùi hôi buồn nôn như anh tưởng tượng, ngược lại còn rất ngon, Dư Duyệt nhìn thấy vẻ mặt anh đã buông lỏng, không còn miễn cưỡng như khi nãy, cô cười nói: "Thế nào, tôi nói đúng chứ."

Nói xong, cô nhanh chóng lấy cái muỗng nhét vào tay Tịch Thành Nghiễn, "Ăn đi, một mình tôi ăn chén lớn như vậy không hết được đâu, chúng ta ăn cùng đi."

Vì thế, một người luôn thích sạch sẽ ngày tắm ba lần, ngay cả đầu bếp nổi tiếng nấu cơm cũng không chịu ăn như Tịch Thành Nghiễn, mà giờ đây lại ngồi ở tiệm cơm nhỏ cũ kỹ ở phố người Hồi chia sẻ miếng thịt với Dư Duyệt.

Hơi nóng lượn lờ bay lên, Dư Duyệt hơi híp mắt lên nhìn Tịch Thành Nghiễn, bây giờ đang là giữa hè, hơn nữa thịt dê cũng còn nóng, trên mặt anh xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, khiến khuôn mặt tuần tú càng nổi bật hơn, nhất là hai hàng mi thon dài kia, dường như có một tầng khí gì đó, xinh đẹp một cách kỳ lạ.

Dư Duyệt nhìn một chút liền nóng bừng cả mặt, người này đúng là đẹp trai thật, dù nhìn thế nào cũng vui vẻ. Hơn nữa, so với lúc mới quen anh, cô cảm thấy Tịch Thành Nghiễn đã thay đổi không ít.

Không còn là búp bê tinh xảo xa xỉ trên quầy, lạnh lùng không dính khói bụi trần gian như trước nữa, ngược lại, anh càng giống một người bình thường, biết cười biết giận, thậm chí còn chơi xấu được nữa.

Như vậy mới giống một con người thật sự, hơn nữa, khi đó anh lại khoác trên mình tây trang màu xám, không muốn để ai tới gần, thế mà bây giờ lại cùng cô ăn chung một chén thịt dê bé xíu này, nghĩ vậy, Dư Duyệt cảm thấy Tịch Thành Nghiễn không những thay đổi, mà còn biến hóa rất lớn.

Phố đạo Hồi cũng không lớn lắm, ăn thịt dê phao mô xong, hai người dạo bên ngoài. Vừa ra khỏi phố đạo Hồi chính là một quảng trường nhỏ, Dư Duyệt muốn ở lại quảng trường chơi một chút, nhưng Tịch Thành Nghiễn một mực không cho, anh đã nóng không chịu nổi rồi, muốn chui vào phòng máy lạnh.

"Về khách sạn cũng không làm gì, chúng ta cứ ở đây chơi một lát đi nha." Dư Duyệt không chịu, trực tiếp ngồi bệt xuống đất, kéo lấy Tịch Thành Nghiễn không cho anh đi tiếp. Chơi thì lúc nào cũng chơi được, khách sạn lại rất xa hoa, nhưng cô chưa muốn ngủ, phải chơi nhiều như vậy mới có ý nghĩa chứ.

"Đi cái gì mà đi!" Tịch Thành Nghiễn nhíu mày, cầm lấy vai Dư Duyệt, kéo cô từ dưới đất dậy, "Tối rồi cô còn muốn xem cái gì nữa! Ngày mai tôi sẽ dẫn cô đi tiếp."

"Nhưng buổi tối không có nắng." Dư Duyệt ỏn ẻnh cơ thể, kháng nghị nói: "Còn ban ngày, mặt trời nóng tới nỗi muốn nướng khét người, bây giờ gió đêm mát mẻ, phải tranh thủ đi dạo một chút, chứ suốt ngày cứ ngồi trong máy lạnh miết cũng sẽ bệnh thôi."

Dừng một chút, thấy Tịch Thành Nghiễn không nói gì, hai mắt cô sáng rực, "Vậy chúng ta đi quán bar 'Một con đường' đi, tôi chưa từng tới quán bar bao giờ cả!"

Quán bar 'Một con đường' rất nổi tiếng ở Tây An, Dư Duyệt đã hai mươi sáu tuổi rồi, nhưng chưa từng một lần bước chân vào. Lúc nhìn thấy quán rượu nổi tiếng này trên Baidu, cô chợt động lòng. Vừa vặn có người đàn ông bên cạnh, cô liền lớn gan, trong lòng vô cùng ngứa ngáy, muốn được đặt chân vào đó.

"Anh đi với tôi đi, nghe nói trong đó có nhiều tuần nam mỹ nữ lắm, Tịch Thành Nghiễn, đi đi! Dẫn tôi đi một chút thôi, nha?" Dư Duyệt cầm cổ tay anh, giọng nói nũng nịu, ngay cả cô cũng không nhận biết.

"Không đi!" Nghe thấy cô muốn đi quán bar, giọng nói Tịch Thành Nghiễn lạnh xuống, thái độ kiên quyết, "Tôi đếm đến ba, cô phải đuổi kịp theo tôi, nếu không..." Dưới ánh đèn, khuôn mặt tuần tú trở nên sắc bén, đôi mày như đỉnh núi sạch sẽ, nhìn Dư Duyệt đang rùng mình.

Vẫn như cũ, không từ bỏ ý định, cô lẩm bẩm không đi, "Chúng ta đi vào xem chút thôi, tôi..." Chưa dứt lời, cô chợt hô lên một tiếng, cả người đều bị Tịch Thành Nghiễn ôm ngang vào lòng.

"Anh điên rồi sao?!" Dư Duyệt đỏ mặt, không ngừng quấy đạp trong lòng anh, cắn răng nhìn anh, cô gầm nhẹ: "Thả tôi xuống! Tịch Thành Nghiễn! Mau thả tôi xuống!"

Từ ngày cô dùng thịt bò cay để mê hoặc Tịch Thành Nghiễn, anh chỉ như một con cừu con vô hại, nhớ lại lần đầu gặp mặt, anh dùng một tay nhắc cơ thể cô lên, khiến cô đi nhẹ nhàng như thường.

Cừu con cái gì cơ chứ, rõ ràng tên này chỉ cosplay mà thôi! Là sói cosplay cừu con đó!

"Còn muốn đi nữa không?" Giọng nói Tịch Thành Nghiễn nặng nề không nghe được cảm xúc gì, ngăn cản mọi phản kháng của Dư Duyệt, anh vờ đi vờ hỏi.

"Không đi! Không đi nữa!" Dư Duyệt liên tục lắc đầu, nếu cứ để anh ôm thế này đi hết đường chắc què chết mất thôi!

Nghe thấy cô đã cam đoan, Tịch Thành Nghiễn mới buông cô xuống, vừa đặt chân xuống, Dư Duyệt lập tức nổi giận, nhưng bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Tịch Thành Nghiễn, cô đành ỉu rù đi theo sau anh như một cái đuôi nhỏ về khách sạn.

Tịch Thành Nghiễn đi tắm rửa, Dư Duyệt nằm lỳ trên giường chơi điện thoại, cô kinh ngạc phát hiện không thấy số của Hứa Thanh Nguyên đâu! Có chuyện gì đây?

Tìm kiếm nửa ngày, cô mới biết, số điện thoại của Hứa Thanh Nguyên đã bị lòi vào sổ đen! Đã vậy còn có mười hai cuộc gọi nhớ nữa chứ! Dư Duyệt vội vàng gọi lại cho Hứa Thanh Nguyên.

"Thật xin lỗi, tôi không biết sao số của anh lại nằm trong sổ đen."

Hứa Thanh Nguyên âm thầm đau khổ, không biết có phải biểu hiện khi nãy của mình ở Hải Thượng Thế Giới đã dọa sợ Dư Duyệt rồi không, nhưng lúc này, bỗng nhiên nhận được điện thoại của Dư Duyệt, nah mới thở phào nhẹ nhõm, nói đùa: "Thì ra là vậy, tôi cứ tưởng em không muốn liên lạc với tôi nữa chứ."

"Sao có thể được!" Dư Duyệt suýt nữa nhảy cẫng lên, áy náy noi: "Tôi hay táy máy tay chân vậy đó, anh bỏ qua cho."

"Không sao." Hứa Thanh Nguyên cười nói: "Tôi cũng không phải người cẩn thận gì, chúng ta xứng đôi thật." Dừng một chút, thấy Dư Duyệt không nói gì, anh ta khéo léo đổi đề tài, "Ngày mai chúng ta ra ngoài ăn cơm đi, coi như là em đang an ủi tôi vậy."

"Bây giờ tôi đang đi công tác." Dư Duyệt thở dài, "Ở tận Tây An lận, một tuần sau mới về được, đến khi tôi về lại, tôi sẽ đi tìm anh." Nói tới, cô đột nhiên cảm thấy kỳ lạ, theo lý thuyết, hạng mục kia đã giải quyết xong cả rồi, vì sao Tịch Thành Nghiễn còn muốn ở lại Tây An một tuần nữa để làm gì cơ chứ? Hay là còn hạng mục nào đó gặp trục trặc nữa?

"À. Vậy khi nào về, em nhớ gọi điện cho tôi, chúng ta sẽ cùng nhau đi ăn một bữa." Hứa Thanh Nguyên tiếc nuối, khó khăn lắm mới tìm được một lý do để hẹn Dư Duyệt ra ngoài ăn cơm, kết quả lại không đúng lúc như vậy.

"Được, tới lúc đó tôi sẽ gọi cho anh." Dư Duyệt cười, trò chuyện với Hứa Thanh Nguyên một lát, cô mới cúp điện thoại.

Trải qua chuyện không cẩn thận mang số của Hứa Thanh Nguyên kéo vào sổ đen, cô rút kinh nghiệm, sợ mình lại kéo thêm vài người khác, nên bắt đầu kiểm tra một chút, xem có thiếu người nào hay không, ai ngờ, vừa nhìn thấy một cái tên, cô suýt nữa đã ném di động đi.

TMD! Cái tên 'Nam thần' này là ai đây? Mẹ kiếp, sao cô không biết mình có nam thần nhĩ! Chuyện gì đã xảy ra?!

Dư Duyệt run rẩy bấm gọi cho 'Nam thần', cô phát hiện điện thoại của Tịch Thành Nghiễn đặt trên giường bỗng nhiên vang lên.

Chẳng lẽ.... Tịch Thành Nghiễn là 'Nam thần'?

Sao có thể như vậy được?!

Dư Duyệt đã hiểu ra điều gì, không chừng Tịch Thành Nghiễn lại giả trò nữa rồi! Tự kỷ đổi tên mình thành 'Nam thần', còn dám kéo cả Hứa Thanh Nguyên vào sổ đen nữa cơ à?!

Dư Duyệt hận không thể chạy vào phòng tắm hỏi Tịch Thành Nghiễn cho ra lẽ, chỉ lại, nghĩ lại những thay đổi của Tịch Thành Nghiễn mấy ngày nay, cô bỗng nhiên hơi sợ. Không có thịt bò cay làm bùa hộ mệnh, cô thật sự rất sợ!

Nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc không biết có nên hỏi không đây. Cô đã từng lĩnh giáo cái miệng độc của Tịch Thành Nghiễn rồi, lỡ như anh ta không thừa nhận, còn quay lại cắn mình một cái, nói mình thảm mền anh ta thì làm sao bây giờ?!

Dư Duyệt chán nản nắm tóc, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn di động của Tịch Thành Nghiễn, đầu cô chợt lóe sáng lên, ngay lập tức, cô lao tới chiếc điện thoại, đổi tên mình thành 'Nữ thần'.

Hừ! Ăn miếng trả miếng! Thách anh dám hỏi tới chuyện này!

Tịch Thành Nghiễn bước ra khỏi phòng tắm, mặc áo choàng tắm, đôi chân dài thẳng tắp, xương quai xanh gợi cảm đập thẳng vào mắt Dư Duyệt.

Than thầm một tiếng, cô vội vàng nhắm mắt lại.

Tịch Thành Nghiễn thấy Dư Duyệt nhắm chặt hai mắt, anh bắt mẫn cau mày, vừa định mở miệng, di động đã vang lên, anh cầm lấy, ra là ông chủ Ngô của hạng mục nước khi sáng.

Vốn không muốn nhận, nhưng anh lại sợ người kia lại giả chiêu trò gì, nên đành phải nhận, giọng nói lạnh lùng, không manng theo chút cảm xúc gì, "Chuyện gì?"

Đầu bên kia điện thoại, âm thanh hết sức cung kính, "Ai da, tổng giám đốc Tịch, hạng mục đã được nghiệm thu xong rồi, báo cáo cũng đã hoàn tất, ngài có cần chúng tôi phái người mang tới cho ngài không?"

Tịch Thành Nghiễn liếc Dư Duyệt một cái, do dự một giây, anh nói: "Ngày mai tôi sẽ tự qua lấy."

"Sao dám làm phiền ngài được! Tôi cho người đưa qua cho ngài là được rồi, tôi..."

Ông chủ Ngô vừa định nói thêm, đã bị Tịch Thành Nghiễn cắt đứt, "Được rồi, không nói nữa, sáng tôi đi." Nói xong, anh nhanh chóng cúp điện thoại.

Bên kia, một người trẻ tuổi tức giận ngồi cạnh ông chủ Ngô, "Bác cả, chẳng phải dự án hạng mục này đã thuộc về chúng ta rồi sao? Dựa vào cái gì mà anh ta kiêu ngạo như vậy? Anh ta là ai mà dám phách lối ở địa bàn chúng ta! Cần thận con đi tìm người dạy dỗ anh ta một phen!"

"Câm miệng!" Ông chủ Ngô lập tức nhìn người trẻ tuổi kia, "Đều do cậu gây họa, cố chấp không chịu nghiệm thu, còn nữa, đây là hạng mục của Hoa Vũ, không phải của người khác!"

"Hoa Vũ thì sao?" Người trẻ tuổi bắt mẫn than thở, "Cũng chỉ là một công ty lớn thôi mà, bác có cần phải làm vậy không?" "Tức chết tôi rồi!" Ông chủ Ngô trừng mắt nhìn cháu mình, "Được rồi, cậu không cần phải quan tâm tới hạng mục này nữa, mình tôi lo là được rồi, ngày mai, cậu nhất định phải thay đổi thái độ với Tịch Thành Nghiễn đấy, nghe rõ chưa?"

Nhìn thấy bộ dạng cà lơ phất phơ của cháu mình, ông chủ Ngô lập tức nổi giận, nói vào trong lỗ tai hần tai, "Cậu có nghe rõ chưa hả?"

"Nghe rồi." Người trẻ tuổi miễn cưỡng trả lời, nhưng trên mặt không chút nào có vẻ là để ý.

Lần này Tịch Thành Nghiễn đi công tay ở Tây An nhưng lại không thông báo cho ai biết, tự mình dẫn Dư Duyệt đi, dùng nói tới thời gian xem nhạc nước cùng Dư Duyệt, chắc ngay cả thời gian rảnh để ở cạnh cô cũng không có!

Nên anh muốn tự mình đi lấy báo cáo nghiệm thu, chỉ để Dư Duyệt có thể hiểu rõ thêm một chút về những trường hợp thế này mà thôi, nếu sau này cô có khả năng tự mình quản lý hạng mục, sẽ phát sinh rất nhiều tình huống, cô cần phải linh hoạt xử lý, mà chủ nhà lần này chính là một ví dụ tốt.

Dư Duyệt cũng không hứng thú nghe anh nói chuyện điện thoại, cô đang học bài, cô đã chép rất nhiều bài học quản lý hạng mục vào điện thoại để có thể học ở mọi lúc mọi nơi, trên xe buýt, xe điện ngầm gì đều được.

”Đi tắm đi, tối nay chúng ta ngủ sớm một chút, sáng mai phải đi lấy báo cáo nghiệm thu.”

”Được.” Dư Duyệt đặt điện thoại xuống, lấy một bộ đồ trong rương hành lý, rồi chạy ngay vào phòng tắm, một lát sau, tiếng nước tí tách từ phòng tắm truyền tới.

Không biết làm sao, Tịch Thành Nghiễn đột nhiên cảm thấy khô nóng, nhịn không được chỉnh điều hòa vài lần, nhưng hoàn toàn vô dụng, nhiệt độ nóng bức toàn từ trong đó mà ra, khuấy động từng cơn trong lòng anh. Anh đứng dậy, đi vài vòng trong phòng, cố gắng dùng tiếng bước chân che dấu tiếng nước trong phòng tắm, có điều, dù anh có làm thế nào đi chăng nữa, cũng đều không ngừng nghe thấy âm thanh kia.

Tịch Thành Nghiễn khẽ rửa một tiếng, cúi đầu nhìn 'em trai' của mình đã nổi lên, anh hoảng hốt cầm quần áo đi ra hồ bơi.

Rạng sáng hôm sau, Tịch Thành Nghiễn dẫn Dư Duyệt tới gặp ông chủ Ngô, cả đêm hôm qua anh không ngủ được tí nào, nên có chút thâm quầng mắt cũng là chuyện bình thường, lúc ăn điểm tâm anh cũng không tập trung, không biết đang nghĩ cái gì, Dư Duyệt phải kêu vài lần mới phục hồi tinh thần.

”Không phải chỉ là đi lấy báo cáo nghiệm thu thôi sao, tôi tự mình đi cũng được.” Dư Duyệt nhìn Tịch Thành Nghiễn vỗ ngực cam đoan, ”Anh cứ ở lại khách sạn nghỉ ngơi, tôi thật sự có thể đi một mình mà.” Dừng một chút, cô chợt bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, mở miệng nói: ”Vừa khéo chúng ta có thể đổi thành phòng hai giường.”

Tối qua trước khi đi ngủ cô đã nói chuyện này với Tịch Thành Nghiễn, nhưng hình như lúc ấy, anh không kiên nhẫn nghe cô nói, muốn đi ngủ ngay, cô đành ngậm miệng im lặng. Nhưng bây giờ thì khác, nếu Tịch Thành Nghiễn không đi lấy báo cáo nghiệm thu, thì chắc chắn sẽ đổi được phòng hai giường dù sao anh ta cũng đâu có muốn ngủ với mình đâu chứ.

”Nói nhảm nhiều quá vậy!” Nghe thấy cô nói..., Tịch Thành Nghiễn trở nên lạnh lẽo, lớn tiếng mắng Dư Duyệt một câu, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Dư Duyệt bất đắc dĩ đi theo sau, người này đúng là chẳng phân biệt được tốt xấu mà, cô quan tâm tới anh, mà anh lại xem như lòng lang dạ thú, thôi được rồi, cứ tùy anh vậy, thích làm gì thì làm, dù sao cô ngủ ở đâu cũng không quan trọng.

Công ty đó cách khách sạn không xa, chỉ đi xe 10 phút là tới, Dư Duyệt đi theo Tịch Thành Nghiễn vào thang máy, nhấn vào tầng mười lăm.

Không biết vì sao hôm nay Dư Duyệt cảm thấy thang máy đi rất chậm. Phòng làm việc của Tịch Thành Nghiễn ở tận tầng bốn mươi tám, vì thế, mỗi ngày cô đều phải đi bốn mươi tám tầng, nhưng cũng không thấy chậm như hôm nay!

”Tịch Thành Nghiễn, hình như tôi cảm thấy thang máy này có gì đó là lạ.” Do dự một lúc, cuối cùng, Dư Duyệt đành đem cảm giác của mình nói ra, ”Chúng ta đã vào lâu như vậy, sao mãi vẫn chưa tới nơi nhỉ.”

Tịch Thành Nghiễn vốn không hề chú ý, nhưng nghe Dư Duyệt nói vậy, anh lập tức cảnh giác, ngẩng đầu lên mới phát hiện, trên thang máy không hề hiển thị con số nào cả.

Tịch Thành Nghiễn rung mình, biết thang máy này đã hỏng rồi.

”Đừng sợ, để tôi gọi điện cho người tới.” Tịch Thành Nghiễn rút điện thoại trong túi ra, không quên trấn an Dư Duyệt một câu.

Song, khi nhìn thấy màn hình góc trái, sắc mặt anh lập tức thay đổi.

”Cô xem điện thoại cô có tín hiệu hay không?”

Mấy ngày trước anh vừa mới đổi một cái 5S, ông chủ bán sim dưới lầu không có kéo chuyên dụng, phải cắt rất nhiều lần mới được, nhưng cuối cùng, cái sim này vẫn hoạt động không được tốt lắm, động chút là mất

tín hiệu, Tịch Thành Nghiễn định một ngày nào đó sẽ tới bắt đền ông chủ, nhưng không ngờ lại xảy ra việc thế này.

"Tôi cũng không có." Lá gan Dư Duyệt vẫn còn khá lớn, lúc này cũng không hoảng sợ gì cả, làm theo Tịch Thành Nghiễn lấy điện thoại ra xem, mới phát hiện cả cô cũng không có tín hiệu.

"Tôi nghe nói trong thang máy nào cũng đều có nút khẩn cấp, chúng ta tìm thử xem." Dư Duyệt giả vờ bình tĩnh bỏ điện thoại xuống, chuẩn bị tìm nút khẩn cấp, nhưng một chuyện đáng sợ lại bất chợt xảy ra.

Mọi ánh đèn trong thang máy chợt tắt ngúm, xung quanh chỉ còn lại một mảng đen tối, ngay cả bàn tay nắm ngón cũng không thấy được, khung cảnh chẳng khác gì một căn nhà giam đáng sợ, mạnh mẽ giam chặt hai người ở bên trong không cho thoát ra ngoài.

Dư Duyệt cảm giác được Tịch Thành Nghiễn liên tục thở gấp, không còn bình tĩnh như trước nữa.

29. Chương 29

"Tôi nhớ trong thang máy nào cũng đều có nút khẩn cấp." Dư Duyệt vươn tay tìm kiếm xung quanh, vừa tìm cái nút vừa nói: "Tìm được rồi thì chúng ta sẽ liên lạc được với bên ngoài ngay thôi."

Cô không phát hiện hơi thở của Tịch Thành Nghiễn càng lúc càng nặng nề, trong lòng vô cùng mong ngóng có thể thoát khỏi nơi đáng sợ này.

Sao không thể sợ được chứ, trong không gian nhỏ hẹp này chỉ có một mảnh tối đen, xung quanh yên lặng trống trải như một bàn tay to độc ác, mạnh mẽ nắm lấy trái tim Dư Duyệt. Tay chân cô đều cứng ngắc cả rồi, nhưng cô không cho phép mình có thể yếu ớt trước mặt Tịch Thành Nghiễn, kìm nén hồi hộp trong lòng, cô giả vờ như mình không sao cả.

"Đừng, đừng nhúc nhích!" Đúng lúc Dư Duyệt cảm thấy vô cùng lo sợ, giọng nói Tịch Thành Nghiễn đột nhiên vang lên bên tai cô, anh nắm chặt cổ tay cô, giống như người chết đuối bắt được một cái phao cứu mạng, nhưng hình như anh đang cố gắng đè nén cái gì đó lại, bóp chặt tay cô, khiến xương cốt cô đau nhói.

"Tịch Thành Nghiễn, anh... anh sao rồi?" Dư Duyệt cảm thấy Tịch Thành Nghiễn phía sau không được bình thường, cô không dám bỏ anh ra, ngoan ngoãn để anh nắm lấy, cô nhẹ giọng hỏi.

"Tôi không sao." Tịch Thành Nghiễn hít một hơi thật sâu, bàn tay dùng sức, kéo cô ôm chặt vào lòng, "Cô đừng động đây, để tôi tìm cái nút." Cô chỉ cần ngoan ngoãn ở trong lòng tôi là được rồi, đừng đi đâu cả.

"Nhưng, nếu hai chúng ta cùng tìm sẽ nhanh hơn một chút..." Dư Duyệt dựa vào ngực Tịch Thành Nghiễn, cảm thấy trái tim 'thình thịch' đập nhanh, cô dường như không thể thở nổi, không biết là do quá sợ hãi hay căng thẳng nữa.

"Để tôi tìm." Tịch Thành Nghiễn cố chấp làm, một tay anh ôm Dư Duyệt, tay kia anh vươn ra, tìm kiếm trên vách thang máy. Anh đại khái đã biết được cái nút kia nằm ở đâu, anh cẩn thận tìm một chút liền phát hiện cái nút kia.

Nhưng giây phút hy vọng ngấn ngùi trôi qua, mặc cho Tịch Thành Nghiễn có nhấn bao nhiêu lần, cái nút kia vẫn đều không phản ứng.

"Tịch Thành Nghiễn, chắc, chắc không phải là bị hỏng rồi đó chứ?" Thấy Tịch Thành Nghiễn nửa ngày không có động tĩnh, Dư Duyệt cắn răng nhẫn nhịn, cuối cùng, cô không nhịn được nữa đành mở miệng hỏi.

"Không phải đâu, cô đừng quá lo lắng." Giọng nói trầm thấp dễ nghe của Tịch Thành Nghiễn vang lên bên tai, không biết thế nào, nhưng hình như còn có chút run rẩy, "Tôi vẫn đang tìm đây."

"Anh đừng lừa tôi." Dư Duyệt nắm chặt áo anh, cố gắng ép mình bình tĩnh, "Tịch Thành Nghiễn, cuối cùng, có phải cái nút đó đã hư rồi không?"

Im lặng một hồi lâu, cuối cùng Tịch Thành Nghiễn cũng chịu lên tiếng, "Ừm."

Cả người Dư Duyệt đầy mồ hôi lạnh, đầu óc choáng váng, hai chân mềm nhũn, nếu không phải cô đang dựa vào người Tịch Thành Nghiễn, chắc cô đã ngồi bệt xuống đất từ lâu rồi.

"Vậy, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Giọng nói Dư Duyệt sắc giọng mũi, cô ôm Tịch Thành Nghiễn thật chặt, dường như muốn tựa vào anh để tiếp thêm sức lực cho mình, "Chúng ta phải làm gì đây?"

Cô đã từng xem tin tức về những người đã tử vong khi gặp sự cố thang máy, bình thường cô cũng chỉ đọc lướt qua. Nhưng lúc này đây, trong đầu cô không ngừng xuất hiện những con chữ kinh dị kia. Cô không nhìn được suy nghĩ lung tung, nếu ròng rọc của thang máy hỏng rồi thì phải làm gì đây? Có bị rơi xuống hay không? Có thể giết chết hai người bọn họ không?

Dù sao cô cũng chỉ là một cô gái, lá gan đâu có to, đối mặt với chuyện này, cô không có cách nào để bản thân mình có thể giữ được bình tĩnh. Tiếng nước nở dần vang lên, Dư Duyệt dùng sức cắn chặt môi mình nhưng cũng vô ích.

"Bình tĩnh nào, đừng sợ." Bàn tay Tịch Thành Nghiễn nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô, thấp giọng an ủi cô, "Chúng ta sẽ ra ngoài được thôi, chẳng mấy chốc nữa cũng sẽ có người phát hiện thang máy bị hỏng, bình tĩnh một chút, đừng khóc."

Không biết sao tay anh lại run lên, giọng nói không còn lạnh lẽo như bình thường, nhưng trong lòng Dư Duyệt, đây chẳng khác gì một cơn rơm cứu mạng cuối cùng.

"Tôi không sợ..." Cô dùng sức cắn chặt răng, cố gắng không để mình liên lụy tới anh, thậm chí, cô còn miễn cưỡng nói đùa, "Anh vẫn còn ở đây mà."

"Tôi đang ở đây, đang ở đây." Từ trước tới nay, anh chưa bao giờ dịu dàng an ủi một người như vậy, tay phải của anh không ngừng vuốt ve sau lưng Dư Duyệt, như muốn nhắc nhở cho cô biết, anh vẫn luôn ở bên cạnh cô, sợ cô bị dọa sợ, "Đừng sợ, tôi vẫn còn ở đây với cô."

Chóp mũi Dư Duyệt chua xót, cơn khủng hoảng trong lòng cô cũng vì câu nói của anh mà tan biến đi, cô ôm anh, không ngừng đòi hỏi, "Tịch Thành Nghiễn, anh nói chuyện với tôi một chút đi, chúng ta cùng nhau trò chuyện!"

"Được." Tịch Thành Nghiễn lùi tới góc thang máy, bắt chắp bệnh sạch sẽ của mình, anh và Dư Duyệt nửa nằm nửa ngồi, cố gắng tiếp xúc với mặt, tư thế như vậy sẽ giảm lực tác động mạnh vào cơ thể gây bị thương nặng khi thang máy rơi xuống.

Thực ra, đầu óc của anh không còn minh mẫn nữa, ký ức đáng sợ lúc nhỏ điên cuồng chui vào đầu anh. Trong ngực đau âm ỉ, Tịch Thành Nghiễn dường như không còn thở nổi, nhưng cảm giác ám áp trước ngực lại nhắc nhở anh, nah không thể bỏ cuộc được, nếu anh bỏ cuộc thì Dư Duyệt phải làm sao đây? Giờ phút này, anh vì cô mà cố gắng vượt qua.

Lấy điện thoại ra, anh mở đèn pin lên. Không gian tối đen nhất thời sáng lên, khuôn mặt Dư Duyệt trắng nhợt, một giây sau, gương mặt tuần tú của Tịch Thành Nghiễn đập thẳng vào mắt cô.

"Cô đừng dùng di động, cứ dùng của tôi trước đã." Nhìn vào đôi mắt to long lanh của cô, Tịch Thành Nghiễn miễn cưỡng nở nụ cười, yếu ớt nói.

Không biết có phải vì ngọn đèn hay không, Dư Duyệt cảm thấy sắc mặt Tịch Thành Nghiễn không bình thường tí nào, lúc xanh lúc trắng, giống như anh sẽ lập tức ngã xuống.

"Anh... Anh sao vậy?" Tay cô nhẹ nhàng vỗ trước ngực anh, khuôn mặt lo lắng, "Có phải anh không thở được không hả? Anh có khó chịu ở đâu không?"

"Không sao." Tịch Thành Nghiễn nắm lấy tay Dư Duyệt, lắc đầu nói, "Chỉ do ánh đèn mà thôi."

Dừng một chút, nhìn thấy Dư Duyệt vẫn không tin, anh vội vàng thay đổi đề tài, "Vừa rồi cô nói muốn nói chuyện với tôi mà? Cô muốn nói cái gì?"

Dư Duyệt như một cành cây, bị lời nói của anh dời lực chú ý, hơn nữa có ánh đèn soi sáng cô không còn sợ như lúc nãy nữa, nghĩ một hồi, cô hỏi: "Anh là người ở đâu?"

"Thẩm Quyến, nhưng quê quán giống cô, ở Đại Liên." Chỉ nói một câu thôi, nhưng mồ hôi trên mặt anh không ngừng lăn xuống, anh im lặng thở vài cái, rồi tiếp tục nói: "Nhưng từ nhỏ tôi đã sống ở Thẩm Quyến, chưa từng đi Đại Liên lần nào."

"Khéo thật!" Dư Duyệt ngạc nhiên, hỏi tiếp, "Vậy ba mẹ của anh đâu? Bây giờ vẫn ở Thẩm Quyến luôn sao?" Hình như Tịch Thành Nghiễn rất ít khi về nhà, cuối tuần anh đều ở nhờ nhà cô, chẳng lẽ ba mẹ anh sống ở Đại Liên?

"Ba mẹ?" Nghe thấy hai chữ này, giọng nói anh lạnh xuống.

Trong lòng Dư Duyệt hoảng hốt, biết mình đã hỏi vấn đề không nên hỏi, cô vội vàng mở miệng, nhưng không ngờ Tịch Thành Nghiễn lại kéo cô vào lòng, gắt gao ôm chặt lấy cô, nói: "Cô muốn biết tôi sẽ cho cô biết."

"Không," Dư Duyệt lắc đầu, "Tôi không..."

"Không sao cả." Tịch Thành Nghiễn cúi đầu nhìn mái tóc dài xõa ngang vai, nhẹ nhàng mở miệng, "Tôi sẽ nói cô biết."

Đôi mắt anh hơi khép lại, hai tay sau lưng Dư Duyệt nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi đầy trên mu tay, giọng nói bình tĩnh không có chút cảm xúc nào, đôi mắt đen lúc nào cũng bình tĩnh nhưng bây giờ lại lạnh lẽo như gió đông.

"Lúc tôi tám tuổi, bọn họ ly hôn, ba tôi đi Mỹ, còn mẹ tôi vẫn ở lại Thẩm Quyến, nguyên nhân là bọn họ phát hiện đối phương ngoại tình." Nói tới đây, anh chán ghét cau mày, đáy mắt đột nhiên dâng lên ý hận, "Tôi được giao lại cho mẹ, nhưng bà ta không thích tôi, xem tôi là gánh nặng, cho nên bà ta mời cho tôi một bảo mẫu chăm sóc tôi một ngày ba bữa, còn bà ta..."

Tịch Thành Nghiễn nhắm chặt mắt, giọng nói không che dấu oán hận và chán ghét, "Ngày nào, bà ta cũng đều mang một người đàn ông về nhà."

"Có lần, tôi tan học về, tôi phát hiện bà và một người đàn ông mới quen lên giường với nhau. Người đàn ông kia thấy tôi, mắng tôi dám quấy rầy chuyện của bọn họ, ông ta lợi dụng đi uống nước, rồi nhốt tôi vào trong tủ."

Trái tim Dư Duyệt run lên, nhìn không được cúi mặt sát vào cổ anh, im lặng an ủi anh.

"Khoảng một ngày sau, nếu không phải bảo mẫu tìm được tôi, e rằng... có khả năng tôi đã..." Anh nhắm chặt mắt, giọng nói dần nhỏ xuống, nhưng lại mang theo một chút tàn nhẫn, "Mẹ tôi không thích tôi, bà ta vẫn luôn muốn có thêm một đứa con, con trai hay gái đều được cả, nhưng dù bà có đi tìm bao nhiêu đàn ông để lên giường đi chăng nữa, nhưng cũng đều không sinh được đứa thứ hai, kết quả, tới giờ chỉ có tôi là con bà, buồn cười thật."

Cơ thể anh không ngừng run rẩy, không biết có phải là vì nhớ lại ký ức từng bị giam trong tủ, hay là vì nỗi oán hận trong anh.

Dư Duyệt đặt tay lên tay anh, dường như muốn tiếp thêm sức lực cho anh. Cô chưa từng nghĩ, Tịch Thành Nghiễn lại trở quỉ tuổi thơ như vậy, một người cao to đẹp đẽ, kiêu ngạo thể này mà lại giống như cô, sống trong bụi rậm bẩn thỉu.

Giọng nói của cô rất nhẹ, nhưng giống như liều thuốc tốt nhất, xoa dịu nỗi hận của anh, "Đã qua hết rồi, anh xem, bây giờ anh đã sống sung sướng hơn rồi. Trở thành một 'cao phú soái' thế này, nhất định, sau này anh sẽ trở thành đại gia thôi."

Dừng một chút, cô nói: "Tôi cũng không có ba mẹ, ngay cả tiền cũng không nhiều như anh, nhưng anh xem, tôi vẫn sống rất tốt đó thôi."

"Ba mẹ cô... Thế nào?" Tịch Thành Nghiễn không dám tin, một người luôn hoạt bát như cô, nhưng sao lại không có ba mẹ?

"Không thế nào cả." Dư Duyệt cười châm chọc, "Bọn họ đều ghét đứa con gai như tôi, lúc tôi vừa được ba tháng, bọn họ đã quăng tôi đi, may mắn bà nội nhặt tôi về, nên tôi mới còn sống tới hôm nay."

Cô bướng bỉnh mím môi, "Nghe nói, bây giờ bọn họ đang ở Quảng Châu làm ăn buôn bán, rất giàu có, còn sinh được một đứa con trai. Nhưng đã hai mươi mấy năm qua, bọn họ cũng không về thăm tôi và bà nội một lần nào. Lúc khó khăn nhất..." Cô ghen nhào nói, nhớ tới bà nội vì cô mà khổ sở, nước mắt không tự chủ được tuôn rơi, "Khi đó, trong túi bà nội tôi chỉ còn năm đồng, chúng tôi phải đi nhặt bấp ngoài đồng để nấu cháo mà húp, nhưng bà nội lại không uống miếng nào, bà đi nhặt sủi cảo hư bị người ta bỏ đi, mang về nhà len lén ăn sau lưng tôi."

Nước mắt không ngừng lăn trên má cô, thấm vào áo Tịch Thành Nghiễn, Dư Duyệt khịt mũi, "Được rồi, không nghĩ tới những chuyện đó nữa, dù sao tôi cũng chịu đựng được, bây giờ thì tốt rồi. Có ăn có ở, chờ tới năm sau, điều kiện của tôi tốt hơn một chút, tôi sẽ đổi một căn phòng có máy lạnh cho bà ở."

Tịch Thành Nghiễn thật sự không tin vào tai mình, dù anh không có ba mẹ chăm sóc, nhưng từ nhỏ tới lớn anh vẫn không thiếu tiền, bên người anh lúc nào cũng có một số tiền thật lớn.

Nếu không phải chính miệng Dư Duyệt nói, anh sẽ không tin có người ăn đồ ăn hư mà vẫn còn sống sót. Tuy Dư Duyệt chỉ sơ thôi, nhưng Tịch Thành Nghiễn có thể tưởng tượng được cuộc sống lúc nhỏ của cô.

Trong lòng anh tự nhiên nổi giận, thậm chí còn vượt qua nỗi sợ hãi giam cầm. Khi còn nhỏ, Dư Duyệt nhà bọn họ nhất định rất dễ thương, mềm mại như một cái bánh bao, đôi mắt to long lanh, gặp ai cũng cười, nhưng sao ba mẹ cô lại nhẫn tâm vứt bỏ cô như vậy?

Anh hận, hận không thể trở về quá khứ, mang cô về nuôi!

"Thực ra tôi thấy chúng ta rất giống nhau đấy." Lần đầu tiên, cô mang chuyện gia đình nói cho người khác biết, cục gạch trong lòng cuối cùng cũng nhẹ đi rất nhiều, sợ hãi cũng tan đi không ít, Dư Duyệt chớp mắt, cười nói với Tịch Thành Nghiễn: "Chỉ khác nhau ở chỗ, bây giờ, anh đã thành cao phú soái rồi, còn tôi vẫn nghèo như cũ."

"Cô vừa mới nói tôi là phú nhất đại sao?" Tịch Thành Nghiễn không đáp lại cô..., anh bỗng nhiên hỏi một câu.

"Tất nhiên rồi, anh xem, bây giờ Hoa Vũ của anh đã phát triển như vậy, không bao lâu sau, sẽ rất thành công thôi, bây giờ, có bao nhiêu công ty bảo vệ môi trường so sánh với anh được đâu? Mỗi năm, anh đều kiếm được một số tiền lớn như vậy, con trai tương lai của anh nhất định sẽ trở phú nhị đại!"

Dừng một chút, cô tiếc nuối bĩu môi, "Nhưng tôi cũng sẽ phấn đấu để con tôi thành phú nhất đại luôn."

"Không phải."

"Hả?" Dư Duyệt ngẩng đầu nhìn anh, cho là anh muốn nói gì đó, nhưng không ngờ, ánh mắt sáng quắc của anh cứ nhìn chằm chằm cô, bỗng nhiên, anh giờ môi cười, "Cô sinh con cho tôi, vậy con cô sẽ thành phú nhất đại rồi."

Trong thang máy chỉ còn lại không gian yên tĩnh, Dư Duyệt trừng mắt nhìn giọt mồ hôi trên thái dương của Tịch Thành Nghiễn, khuôn mặt cô đỏ như cà chua.

Bên ngoài, ông chủ Ngô đá tên cháu trai mình ra khỏi phòng, bộ dạng hung ác kia, giống như ông ta đang đối đầu với kẻ địch vậy, "Tôi đã nói cậu rồi mà, không được chọc vào Tịch Thành Nghiễn! Vậy mà cậu còn dám! Đã vậy, còn phá luôn cả cái thang máy!"

Ông chủ Ngô lau mồ hôi lạnh trên trán, cắn răng nghiến lợi nhìn cháu mình, "Tôi cho cậu biết, nếu hôm nay Tịch Thành Nghiễn có chuyện gì, thì cậu cứ ngồi đó chờ cả nhà chúng ta bị chôn cùng đi!"

"Sao phải đến nỗi..." Tên cháu xoa xoa chỗ bị đánh, bĩu môi, vừa định nói thêm, lại bị ông chủ Ngô trừng mắt.

"Tôi đã gọi điện cho người tới sửa rồi, cậu mau dọn dẹp hành lý rồi rút khỏi đây cho tôi!" Ông ta ném đi động của mình vào người tên cháu, "Mau đi chỗ khác lánh nạn! Đợi đến khi nào Tịch Thành Nghiễn không so đo nữa, cậu mới được về!"

Bây giờ, ông chỉ mong sao Tịch Thành Nghiễn sẽ không so đo với bọn họ, nếu không, ông nguyên dạng hết tài sản cho anh xin thứ lỗi!

Ông chủ Ngô đứng ngồi không yên suy nghĩ cách xử lý, thợ sửa điện đã tới, ông chủ Ngô vội vàng dẫn họ xuống dưới thang máy, tên cháu của ông lại dám động tay động chân với thang máy, nhìn sơ thì rất phiền phức, nhưng thực ra cũng không khó sửa lắm. Cũng may, tên nhóc này không quá ngu, mặc dù hôm nay, tên đó đã hù được Tịch Thành Nghiễn một trận, nhưng không đến mức khiến anh bị thương, đúng là trong cái rủi còn có cái may.

Thang máy đang dừng ở lầu 8, thợ sửa điện vội vàng sửa, ông chủ Ngô sắp xếp vài người đứng trước cửa thang máy để tiếp đón, xin lỗi Tịch Thành Nghiễn.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, bên trong dần lộ ra, ông chủ Ngô cúi đầu, "Tổng giám đốc Tịch, thực sự xin lỗi ngài, đã để ngài sợ hãi rồi."

Một hồi lâu sau, cũng không ai đáp lại, ông chủ Ngô bắt đầu lo lắng, chẳng lẽ Tịch Thành Nghiễn bị gì rồi? Nghĩ vậy, ông bắt an liếc mắt nhìn vào thang máy, vừa nhìn thoáng qua một chút, ông lập tức sững người.

Chuyện này... Có phải hai người kia đang hôn nhau không vậy? Chẳng lẽ bị nhốt trong thang máy như vậy mà tình yêu cũng đơm hoa kết trái được sao? Trong đầu ông chủ Ngô bây giờ chỉ toàn dòng "TMD", bọn trẻ bây giờ thật là, đúng là nhiệt huyết của tuổi trẻ, ngay cả một người sáng suốt quyết đoán như Tịch Thành Nghiễn cũng không tránh khỏi...

Từ lúc Tịch Thành Nghiễn nói xong câu kia, Dư Duyệt vừa xấu hổ vừa thẹn thùng, tránh khỏi lòng ngực anh, cô ngồi cách xa anh ra. Không ngờ, chỉ một lúc sau, cơ thể Tịch Thành Nghiễn không ngừng run rẩy, hình như còn co rút lại nữa!

Dư Duyệt hoảng sợ, cô bắt chập tất cả, nhào tới trên người Tịch Thành Nghiễn, vuốt mặt anh, "Anh sao vậy? Tịch Thành Nghiễn, tôi đang hỏi anh đó! Rốt cuộc anh bị gì vậy?"

Có lẽ tiếng kêu hoảng sợ của cô có tác dụng, hô hấp của Tịch Thành Nghiễn thoáng trở lại bình thường một chút, "Không, không sao cả." Ngay cả giọng nói của anh cũng ồ ồ, không rõ chữ, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, đầu óc mơ hồ, anh nói tiếp, "Cô đừng sợ, tôi... tôi không sao."

"Rốt cuộc anh sao vậy? À, hay là anh không thở được? Tôi... tôi..." Dư Duyệt vội vã cầm lấy bàn tay trắng bệch của Tịch Thành Nghiễn, vắt óc nghĩ cách, không ngờ, cô chưa kịp nói câu nào, Tịch Thành Nghiễn đã yếu ớt gật đầu.

"Ừm. Cô hôn tôi một cái là được rồi." Mọi thứ trước mắt anh đều mơ hồ, ngay cả khuôn mặt của cô, anh cũng không thấy rõ, vì muốn cô tránh lo lắng quá mức, anh miễn cưỡng nói đùa.

Nghe được lời nói của anh, Dư Duyệt im lặng vài giây, bỗng nhiên, cô cắn răng một cái, nghiêng đầu hôn lên môi anh.

Tịch Thành Nghiễn cảm nhận được bờ môi mềm mại, cùng một mùi thơm nhẹ tiến vào mũi anh, anh lắp bắp kinh sợ, mở to mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Dư Duyệt.

Tịch Thành Nghiễn vừa định lên tiếng, đột nhiên nhìn thấy một luồng ánh sáng rơi vào, ngay sau đó, cánh cửa thang máy chậm rãi mở ra.

Tốt quá rồi... Anh buông lỏng cơ thể, bên tai không ngừng vang lên giọng nói của ai đó, Tịch Thành Nghiễn không nghe được, anh nhắm hai mắt, hôn mê bất tỉnh.

Tịch Thành Nghiễn bị hôn mê sao? Mãi đến khi bước chân lên xe cấp cứu, Dư Duyệt cũng chưa phản ứng lại, cô nhìn Tịch Thành Nghiễn nằm trên giường bệnh, cảm giác trong lòng... Vô cùng phức tạp.

Bác sĩ hỏi Dư Duyệt về biểu hiện trong thang máy của Tịch Thành Nghiễn, rất nhanh, ông đã kết luận, tuy cơ thể anh không có vấn đề gì, nhưng tâm lý thì không chắc, phải đợi đến khi anh tỉnh lại mới có thể kết luận một cách chính xác.

Nhớ đến cả người Tịch Thành Nghiễn không ngừng co rút, hơn nữa cô cũng nghe anh nói, khi còn nhỏ, anh từng bị giam một ngày một đêm trong tủ, Dư Duyệt đoán, anh có chứng sợ giam cầm, không ngờ, sự thật là như vậy.

Cô không dám rời khỏi Tịch Thành Nghiễn nửa bước, ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn, cô sợ anh sẽ bị để lại di chứng.

Sau buổi trưa, Tịch Thành Nghiễn mới tỉnh dậy, vừa mở mắt ra, anh đã nhìn thấy Dư Duyệt ngồi ngủ gật bên cạnh anh, như một chú gà con đáng yêu.

Tịch Thành Nghiễn thầm cười trong lòng, vừa định mở miệng, anh đột nhiên phát hiện, sau khi phát bệnh, anh hầu như không bị gì cả. Bình thường, nếu chứng sợ giam cầm của anh phát tác, sau khi tỉnh lại, anh sẽ luôn lo sợ, trong lòng buồn bực, không thở được, nhưng lần này lại giống như một giấc ngủ, chẳng có chuyện gì cả.

Tất cả đều là công lao của cô, Tịch Thành Nghiễn hí mắt nhìn chăm chăm vào mặt cô như một miếng thịt bò cay, rất ngon miệng, quan trọng hơn, cô là người có thể trị được chứng sợ giam cầm của anh, nếu không 'xách' được cô về nhà mình, anh nhất định phải tự đánh mình mới được!

"Anh tỉnh rồi!" Cảm thấy ánh mắt anh không ngừng nhìn vào cô, Dư Duyệt liền mở to hai mắt, nhìn thấy Tịch Thành Nghiễn, cô vui mừng reo lên.

"Ừm." Tịch Thành Nghiễn mấp máy môi, rụt vào trong chăn, đã vậy anh còn kéo chăn lên, giả vờ như sợ ánh sáng.

Dư Duyệt rung mình, cô hoảng sợ, không phải đã để lại di chứng rồi đó chứ? Quên hết cảnh hai người trong thang máy, cô vội vàng tới gần Tịch Thành Nghiễn, nhìn xung quanh, rồi đưa tay sờ trán anh, "Sao vậy? Không thoải mái sao? Thở được không? Tôi đi gọi bác sĩ tới đến nhé?"

Tịch Thành Nghiễn mím môi không đáp, nhìn Dư Duyệt luống cuống tay chân một hồi lâu, anh mới chậm rãi nói: "Không sao, tôi chỉ hơi đói bụng thôi."

"Anh muốn ăn cái gì, tôi đi mua cho anh!" Dư Duyệt lập tức nói, đói bụng vậy chắc là không sao cả rồi.

"Thịt bò cay."

"Nhưng bây giờ anh đang nằm viện..." Dư Duyệt nói, nhưng khi nhìn thấy Tịch Thành Nghiễn lại rụt vào trong chăn, cô lập tức đồng ý.

"Được rồi, tôi đi mua cho anh ngay đây!" Nói xong, cô cầm lấy ví tiền rồi đi.

Kết quả, còn chưa ra khỏi cửa, cô đã bị Tịch Thành Nghiễn gọi lại, "Dư Duyệt!"

"Hả? Còn chuyện gì nữa sao?" Dư Duyệt quay đầu nhìn Tịch Thành Nghiễn, hỏi.

"Buổi tối, tôi không muốn ngủ một mình..." Tịch Thành Nghiễn rử mắt xuống, cau mày lại, vẻ mặt vừa đáng thương vừa đáng yêu, khiến trái tim Dư Duyệt mềm nhũn.

"Không sao, dù sao chúng ta cũng đâu có đối phòng."

"Nhưng mà..." Lông mi của Tịch Thành Nghiễn không ngừng run rẩy, nhìn như anh đang rất sợ hãi, "Không có cô, tôi ngủ một mình sợ lắm."

"Chuyện này..." Hai người bọn họ ngủ chung một giường như vậy thì rất kỳ cục.

"Vậy được rồi." Tịch Thành Nghiễn hít mũi, lại rụt vào trong chăn, khuôn mặt tuần tú buồn bã, đôi mắt xinh đẹp kia không có chút tia sáng nào, "Tôi... tôi không sợ đâu, tôi có thể ngủ một mình được."

Mặc dù nói vậy, nhưng cơ thể không ngừng run rẩy đã bán đứng anh, Dư Duyệt cắn răng, nói, "Tôi ngủ với anh!"

30. Chương 30

Bác sĩ vốn định bảo Tịch Thành Nghiễn ở lại bệnh viện quan sát vài hôm, dù sao vấn đề ở tâm lý không giống với vấn đề của cơ thể, bên ngoài không nhìn thấy, nhưng bên trong lại chôn giấu một quả bom vô hình, không biết lúc nào sẽ phát nổ.

Nhưng Tịch Thành Nghiễn là người cố chấp, nói cái gì anh cũng không chịu nghe, mặc cho Dư Duyệt nói mỗi miệng, anh đều trưng ra cái mặt lạnh lẽo, ra vẻ, dù thế nào cũng phải về khách sạn cho bằng được. Cuối cùng, Dư Duyệt bắt đắc dĩ, đành phải giúp anh làm thủ tục xuất viện, mắt nhắm mắt mở đi theo anh.

Ánh mắt cô luôn nhìn theo Tịch Thành Nghiễn, sợ đột nhiên anh xảy ra chuyện gì đó.

Một ngày trôi qua, Tịch Thành Nghiễn ngoại trừ phiền phức hơn bình thường, lát muốn ăn cái này, xú lại muốn uống cái kia, thì anh cũng không có gì kỳ lạ, Dư Duyệt thoáng yên tâm, nhưng ngay sau đó, màn đêm buông xuống, trong lòng cô không ngừng thấp thỏm.

Cô, cô thật sự phải ngủ cùng giường với Tịch Thành Nghiễn sao?

Tuy mấy ngày nay, bọn họ cũng ở chung một phòng, nhưng ngủ riêng giường. Dư Duyệt không thể tưởng tượng được cảnh mình ngủ chung với một người đàn ông kỳ lạ sẽ ra sao. Chắc bọn họ sẽ rất ngại.

Dư Duyệt lẽ mà lẽ mề đi tắm rửa, thời gian tắm rất lâu, tắm xong, cô lau khô người, rồi chậm rì rì đi ra khỏi phòng tắm.

Cả ngày hôm nay Tịch Thành Nghiễn cũng không có di chứng gì bất thường, nói cách khác, anh vốn không hề có di chứng gì, nói không chừng chắc anh không cần cô ngủ chung nữa đâu ha.

Chỉ là, vừa bước chân vào phòng ngủ, Dư Duyệt phát hiện mình đã nghĩ nhiều quá rồi.

Tịch Thành Nghiễn mặc áo ngủ nhàu nhĩ, tùy tiện nằm trên giường, không ngừng nhìn chằm chằm vào cánh cửa. Vừa nhìn thấy cô, đôi mắt anh lập tức sáng bừng.

"Dư Duyệt, nhanh lên, đi ngủ thôi, tôi buồn ngủ muốn chết rồi!"

Dư Duyệt đi tới, do dự nửa ngày, cô mới nhỏ giọng mở miệng: "Tịch Thành Nghiễn, tôi... tôi thấy ban ngày anh tốt lắm mà."

Nghe vậy, Tịch Thành Nghiễn lập tức xụ mặt xuống, anh cắn môi, động tác này khiến vẻ mặt anh càng thêm đáng yêu.

"Cô không đồng ý sao? Vậy được rồi." Anh run rẩy vươn tay ra khỏi chăn, chạm vào đèn giường, giọng nói cũng hơi run, "Tôi... Tôi tắt đèn rồi."

Anh nhắm nửa con mắt, ngón tay cử động vô cùng khó khăn, dường như đang cố gắng nhấn nhịn cái gì đó.

Một người vừa lạnh lùng vừa bình tĩnh như anh, thế mà giờ phút này đây lại yếu ớt, đáng thương như vậy, nháy mắt, Dư Duyệt thầm cân nhắc trong lòng. Vội vàng nói: "Tôi không có ý đó đâu!" Thấy anh mở to hai mắt, tủi thân nhìn cô, không nhìn được, cô bèn giải thích: "Tôi chỉ sợ anh không quen ngủ với người lạ thôi."

"Nhưng tôi sợ." Tịch Thành Nghiễn bất an giạt mình, nhẹ nhàng vỗ vào chỗ trống bên cạnh, "Dư Duyệt, cô lên đây được không?"

Đôi lông mi dài chớp chớp như một đứa trẻ, đôi mắt trong trẻo tràn đầy chờ mong, nhìn dịu dàng hơn vẻ lạnh lùng anh bình thường, nháy mắt, Dư Duyệt mềm lòng, đầu óc chưa kịp suy nghĩ gì, thế mà tay chân đã hành động.

Chờ đến lúc tỉnh lại, cô phát hiện mình đã chống tay lên giường, chuẩn bị nằm xuống.

"Mau lên nào!" Thấy cô đột nhiên dừng lại, Tịch Thành Nghiễn sợ cô đổi ý, rút cuộc, anh đành lên tiếng thúc giục cô.

"Khụ." Dư Duyệt ngượng ngùng ho khan một tiếng, vén góc chăn lên, cô từ từ nằm xuống cạnh Tịch Thành Nghiễn.

Cả người cô cứng như một khúc gỗ, không dám cử động một chút, dường như sợ kinh động tới Tịch Thành Nghiễn. Cô nghiêng người nằm co lại, cố gắng chiếm một chỗ nhỏ thôi.

Tịch Thành Nghiễn thấy vậy, trong mắt anh hiện lên đầy ý cười. Anh biết, hôm nay anh lừa được cô lên giường như vậy là đã phát triển rất tốt rồi, vốn nghĩ vậy là đủ rồi, nhưng nhìn thấy bộ dạng tự vệ như con nhím của cô, anh không nhịn được muốn trêu chọc cô một chút.

"Dư Duyệt, cô không thích ngủ chung với tôi sao?" Giọng nói của Tịch Thành Nghiễn từ sau truyền tới, nhất thời, Dư Duyệt hít một ngụm khí lạnh.

Người này có phải là Tịch Thành Nghiễn không vậy? Sao từ lúc ngắt xiú trong thang máy anh lại trở nên khác thường thế? Chẳng những rất ngay thơ, mà lúc nào cũng dùng ánh mắt tội nghiệp kia nhìn cô, Dư Duyệt phát hiện, chỉ cần nhìn vào ánh mắt đó, cô hoàn toàn không có cách nào từ chối yêu cầu của anh được.

Lúc đầu gặp mặt, Tịch Thành Nghiễn lạnh lẽo như một tảng băng, sau một thời gian sống chung, Dư Duyệt phát hiện ra bộ mặt thật của anh là một con người tham ăn, nhưng! Nhưng... Chuyện này cũng chẳng khoa học tí nào! Chẳng biết sao sau khi bệnh anh lại gây thơ thế này? Sao lại có người vừa đẹp trai vừa gây thơ kia chứ?! Nhất định là cô đang mơ rồi!

"Không phải." Dư Duyệt che đậy cảm xúc trong lòng, nhắm mắt lại không nhìn Tịch Thành Nghiễn, "Tôi... Tôi chỉ thấy không quen thôi." Nghe được câu trả lời của cô, Tịch Thành Nghiễn liền tiếp lời, "Cứ ngủ hoài thì cũng quen thôi."

Cái gì? Nói vậy, sau này cô phải ngủ chung với anh sao? Đúng là đang thử thách 'nghị lực' của cô mà! Nào ai thấy sắc đẹp trước mặt mà không nổi lòng tham chứ? Cô có thể nhịn được vài ngày như vậy đã là trâu bò lắm rồi!

"Chuyện này... Tịch Thành Nghiễn, chứng sợ giam cầm của anh mấy ngày mới khỏi?" Dư Duyệt nuốt nước miếng, cẩn thận hỏi.

"Tôi cũng không biết." Tịch Thành Nghiễn nghiêm túc suy nghĩ rồi trả lời: "Chắc khoảng ba tháng? Hay nửa năm nhỉ?"

"Cái gì? Sao lâu vậy?" Dư Duyệt kinh sợ suýt nữa đã nhảy bật lên, khuôn mặt không tự chủ được quay sang, khiếp sợ trừng lớn mắt nhìn anh, "Sao lâu vậy mới khỏi?"

Chẳng lẽ, cô sẽ phải ngủ chung với anh tới khi anh khỏi hoàn toàn luôn sao? Ôi trời! Sao mình lại điên điên khùng khùng đồng ý với anh ta làm gì chứ!

"Cô ghét bỏ tôi sao?" Nghe vậy, đôi mắt sáng bừng của Tịch Thành Nghiễn đột nhiên sầm xuống, anh hơi nhắm mắt lại, khuôn mặt tuần tú có chút bi thương, giọng nói càng lúc càng nhỏ, "Cô cũng ghét bỏ tôi rồi..."

"Không phải, không phải mà!" Dư Duyệt liên tục giải thích, Tịch Thành Nghiễn cũng nhạy cảm thật, cô chỉ kinh ngạc chút thôi mà. Nhưng bác sĩ đã từng nói, người mắc chứng sợ giam cầm có chút vấn đề ở tâm lý, lần này bị nhốt trong thang máy, những di chứng trước đó hoàn toàn biến mất, nên chẳng những phải chiếu anh thật tốt, mà cô còn phải không được kích thích anh, nếu không, sẽ rất phiền phức.

Nghĩ vậy, Dư Duyệt bất chấp tất cả, xé lại gần Tịch Thành Nghiễn, cố gắng làm ra vẻ nghiêm túc nói: "Tôi thật sự không ghét anh đâu, tôi chỉ nghĩ, nếu anh không khỏi lại, tôi sẽ làm thế nào để chăm sóc anh thôi."

"Thật sao?" Lông mi Tịch Thành Nghiễn run rẩy, nhìn qua có vẻ không tin.

"Thật mà." Dư Duyệt liên tục cam đoan.

"Vậy sau này, cô sẽ ngủ chung với tôi luôn hả?"

Dư Duyệt hơi ghen, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Tịch Thành Nghiễn lại bắt đầu biến sắc, cô cũng không suy nghĩ nhiều, cắn răng gật đầu, "Ừm."

"Lúc chúng ta về, cô cũng sẽ đến nhà tôi ngủ chung chứ?"

"À..."

"Đúng là cô ghét bỏ tôi rồi..."

”Được rồi, tôi đi!”

Tối hôm đó, Tịch Thành Nghiễn ra về ngây thơ, tội nghiệp, ký một hiệp ước không công bằng với Dư Duyệt. Trước khi đi ngủ, anh mãi lo lắng nên làm thế nào đây, nếu biết sớm cách này hiệu quả tới vậy, anh đã dùng lâu rồi.

Dù sao cũng chỉ bị nhốt trong thang máy có một lần thôi mà, tuy lúc đó rất khó chịu, nhưng đau đớn qua đi, con đường tươi sáng sẽ mở ra trước mắt! Còn tên cháu của ông chủ Ngô kia, tuy hắn rất đáng chết, nhưng có vẻ, hắn đang gián tiếp giúp anh một tay.

Tuy trái tim Dư Duyệt rất cứng rắn, nhưng cũng không thể an giấc với một người đàn ông bên cạnh được, tối đó, dù có cố gắng tới mấy cũng không thể chợp mắt được. Cô cực kỳ khó chịu, nhưng sợ làm phiền tới Tịch Thành Nghiễn, nên cô chẳng dám làm gì cả, mãi đến khi nghe được tiếng hít thở đều đều của Tịch Thành Nghiễn, cô mới mở mắt ra, dùng ánh trăng nhìn anh.

Lúc Tịch Thành Nghiễn ngủ, anh có vẻ như rất biết điều, hiền lành, không giương nanh múa vuốt, ngoan ngoãn hơn, đôi môi khẽ nhếch, để lộ một cái răng cửa, thoát nhìn vô cùng đáng yêu, chẳng khác gì một đứa trẻ.

Dư Duyệt bất tri bất giác nhìn anh một hồi lâu, mãi đến khi cơ thể cô vừa đau vừa tê, cô mới tỉnh ngộ lại, vội vàng xoay người xuống giường, uống một cốc nước lớn, mới có thể miễn cưỡng được rung động trong lòng.

Sáng hôm sau, tinh thần của Tịch Thành Nghiễn vô cùng sảng khoái, anh còn thoải mái đuổi người một cái, còn Dư Duyệt, cô ủ rũ chẳng có tinh thần gì, cả đôi mắt cũng thâm đen hết rồi, Tịch Thành Nghiễn vô cùng kinh ngạc, thì ra, ngủ chung với mình Dư Duyệt lại kích động như vậy! Ngủ không được, xem ra sau này, phải ngủ chung nhiều nhiều mới được rồi!

Ăn sáng xong, Dư Duyệt lo lắng cho cơ thể của Tịch Thành Nghiễn, muốn ở lại khách sạn với anh để anh nghỉ ngơi thật tốt, nhưng Tịch Thành Nghiễn lại một mực không chịu, ầm ĩ muốn ra ngoài đi dạo một vòng, thậm chí, anh còn muốn đi xem tượng binh mã nữa cơ đấy!

Dư Duyệt thật sự muốn quỳ xuống lạy anh một cái, tượng binh mã nằm tận khu Lâm Đồng, còn bọn họ đang ở khu Nhạn Tháp mà, đừng nói tới đường xá xa xôi, tượng binh mã còn nằm dưới đất, khung cảnh vừa tối lại vừa yên tĩnh, cô không dám để Tịch Thành Nghiễn đi đâu!

Có điều, Tịch Thành Nghiễn lại vô cùng thông minh, dù cô bất đồng ý kiến với anh, nhưng anh vẫn kiên nhẫn giải thích, mãi đến khi cô không còn cách nào khác, đành phải đồng ý với anh, anh mới chịu từ bỏ.

”Vậy anh nhớ phải đi sát theo sau tôi, không được chạy lung tung một mình.” Dư Duyệt mua thức ăn và nước ở siêu thị dưới lầu, vừa tính tiền, vừa dặn Tịch Thành Nghiễn.

Cô em thu ngân siêu thị nhìn thấy vậy liền ‘chặc chặc’ vài tiếng, cô gái này đối xử với bạn trai tốt thật, đã lớn vậy rồi, mà còn chăm sóc anh ta như một đứa trẻ.

Tịch Thành Nghiễn liên tục gật đầu, anh cam đoan sẽ ngoan ngoãn nghe lời cô, lúc này, Dư Duyệt mới yên tâm được một chút.

Chuyến xe không chật chội mấy, cũng chẳng cần xếp hàng ở quảng trường, hai người ngồi trên xe, thuận buồm xuôi gió, rất nhanh đã tới tượng binh mã.

Trước khi vào trong, không đợi Dư Duyệt dặn dò tiếng nào, Tịch Thành Nghiễn đã chủ động nắm tay Dư Duyệt kéo đi, mặt cô hơi nóng bừng, nhưng vừa nghĩ tới bệnh của Tịch Thành Nghiễn, cô đành chấp nhận.

Trong hầm vô số tượng binh mã tinh xảo ngay ngắn xếp thẳng hàng, một số đã được sửa chữa hoàn toàn, trong tay cầm theo vũ khí, dường như vẫn đang cố gắng bảo vệ nước mình. Còn một số, ngay cả hình dáng cũng không nhận ra được, các loại hài cốt chất lộn xộn thành một đống, làm người ta cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Nước Tần, một đất nước vô cùng hùng mạnh, nhưng cuối cùng cũng bị nhấn chìm trong các triều đại lịch sử, chỉ có những vật cổ thế này mới có thể chứng minh được sự tồn tại của nó. Không có những yêu cầu xa vời của đời sau đối với Tần Thủy Hoàng, chỉ có những xúc động bụi ngủ của vô số người.

Dư Duyệt nhìn chăm chăm tượng binh mã, không biết có phải vì khung cảnh xung quanh hay không, tâm trạng của cô đột nhiên buồn bã.

"Thấy chưa?" Tịch Thành Nghiễn nhỏ giọng nói bên tai cô, "Mặc kệ cô có thích hay không, nhưng một khi đã tới Tây An thì nhất định phải xem tượng binh mã."

Dư Duyệt cảm thấy có gì đó hơi kỳ lạ, chẳng phải Tịch Thành Nghiễn là người luôn chạy theo xu hướng sao, cô đành hỏi, "Anh đã từng tới đây rồi?"

"Đã tới." Tịch Thành Nghiễn khẳng định gật đầu.

"Vậy sao lại còn muốn tới đây nữa?" Hơn nữa, còn mãnh liệt yêu cầu tới, chính cô cũng không thể từ chối được.

Nghe vậy, Tịch Thành Nghiễn rất tự nhiên đáp, "Vì cô chưa từng tới!"

Chỉ một câu nói đơn giản nhưng cũng đủ khiến lòng Dư Duyệt nổi sóng, cho tới bây giờ, cô chưa từng biết, Tịch Thành Nghiễn lại biết nghĩ tới người khác như vậy, cô có chút cảm động, cũng có chút ngượng ngùng.

Cô hơi cúi thấp đầu, ánh mắt nhìn một người lính mã, nhẹ giọng nói, "Cảm ơn."

Xem tượng binh mã xong, hai người lại đi tham quan lăng mộ của Tần Lăng, bên trong rất tối, còn tối hơn cả tượng binh mã, nhưng được đặt rất nhiều đồ cổ, Dư Duyệt rất thích xem những chương trình khảo cổ, bây giờ, lại được nhìn thấy tận mắt những vật đồ cổ này, cô không nhiều lời, gặp được những gì mình thích, cô sẽ lập tức chụp lại.

"Tịch Thành Nghiễn, anh xem xe ngựa này!" Nhìn chiếc xe ngựa tinh xảo, Dư Duyệt kinh ngạc hô thành tiếng, vội vàng kêu lên, muốn chia sẻ một chút kích động cho Tịch Thành Nghiễn, kết quả, đợi một hồi, cô vẫn không nghe thấy Tịch Thành Nghiễn trả lời.

Dư Duyệt quay lại, chỉ thấy một nhà ba người đang đứng cạnh mình, ba mẹ nắm tay đứa bé chụp hình với xe ngựa, nhưng Tịch Thành Nghiễn đâu rồi?!

Dư Duyệt rung mình một cái, mồ hôi lạnh rơi đầy trên đầu, không xem xe ngựa nữa, cô cầm điện thoại lên, vội vàng gọi cho Tịch Thành Nghiễn, nhưng sóng điện thoại lại rất kém, mỗi cuộc gọi của Dư Duyệt đều thất bại, cô nhanh chóng cắt đứt vào túi, chạy khắp nơi tìm Tịch Thành Nghiễn.

Cung điện dưới lòng đất vô cùng yên tĩnh, Dư Duyệt không dám lớn tiếng gọi Tịch Thành Nghiễn, chỉ có thể mở to mắt nhìn khắp nơi, tìm kiếm bóng dáng của Tịch Thành Nghiễn, nhưng đáng tiếc, tìm một hồi lâu, cô vẫn không thấy người đâu.

"Rốt cuộc là đã đi đâu?" Dư Duyệt vừa tức vừa vội, nhìn thấy có một bóng đen đang núp ở khúc cửa phía trước, cô liền đi lên, muốn xem có phải Tịch Thành Nghiễn đang ở đó hay không.

Không ngờ, vừa nhìn thấy, cô lập tức bị hù ngây người, sâu bên trong, một cặp đôi đang dựa vào cửa sổ hôn nhau! Có lẽ bọn họ đang yêu nhau, nên mới có thể dính như keo sơn, hai người khí thế hùng hực, ngay cả Dư Duyệt tới lúc nào cũng không biết.

Cô vô cùng xấu hổ, chỉ muốn lẳng lẽ chuồn đi, ai ngờ, cô lại phát hiện lưng mình căng cứng, một giây sau, cô đã bị một người ôm vào lòng.

Dư Duyệt kinh sợ, vừa định hét lên, bên tai lại truyền tới giọng nói quen thuộc của Tịch Thành Nghiễn, "Là tôi."

Nghe vậy, Dư Duyệt hơi giận, tên này mất tích thì không nói gì, thế mà còn dám xuất hiện hù dọa cô, thực không thể nói lý với được! Cô co tay lại, trực tiếp lấy cùi chỏ huýt Tịch Thành Nghiễn, cô xoay người lại, trốn mắt nhìn anh.

"Suyt!" Tịch Thành Nghiễn chỉ vào cặp tình nhân đang ôm hôn nhau trong góc, đặt ngón trỏ lên môi, ra hiệu im lặng.

Dư Duyệt đành đem cơn giận nuốt vào bụng, không nói lời nào, Tịch Thành Nghiễn kéo cô vào một góc không người.

Nơi đây vốn là nơi Tiên Tần để dụng cụ làm nông, đèn bị hỏng, nên cả tủ kính cà căn phòng đều tối đen như mực, không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, hơn nữa, so với những đồ vật khác, dụng cụ làm nông chẳng có gì hấp dẫn cả, vì thế, chẳng ai thèm đi vào đây, không khí xung quanh cũng vô cùng lạnh lẽo.

"Anh đã đi đâu vậy?" Rốt cuộc cũng có thể mở miệng nói chuyện, Dư Duyệt nhíu mày chất vấn Tịch Thành Nghiễn, đôi mắt long lanh to như mắt mèo, nhìn qua vừa đáng yêu vừa mạnh mẽ.

"Tôi đi xem kiếm Thanh Đồng thôi mà." Tịch Thành Nghiễn không yên lòng trả lời cô một tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào môi Dư Duyệt, dù cố gắng tới mấy, anh vẫn không dời mắt được.

Thực ra, anh chỉ nói dối thôi, anh đi không xa, luôn luôn theo sau Dư Duyệt, anh chỉ muốn biết, nếu không thấy anh đâu, liệu cô có lo lắng hay không.

Nhưng không ngờ, cô lại sốt ruột như vậy, Tịch Thành Nghiễn vô cùng vui vẻ, đi theo Dư Duyệt quẹo vào góc nhỏ, đang định ra mặt, đột nhiên anh phát hiện một đôi tình nhân đang ôm hôn nhau.

Mắt anh tốt hơn Dư Duyệt nhiều, dù người ta có thay đổi góc độ thế nào đi chăng nữa, anh vẫn có thể nhìn rõ ràng, không nhìn được, anh nuốt nước miếng một cái, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm Dư Duyệt, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh hai người khi này là anh và cô, trái tim anh bắt đầu đập 'thình thịch' nhanh hơn.

"Sao anh lại như vậy, có biết mình đang bị gì không? Còn dám chạy lung tung!" Dư Duyệt bất chấp tất cả, răn dạy Tịch Thành Nghiễn, cảm thấy mình đang ở dưới lòng đất mà nói chuyện này thì không tiện lắm, cô nói tiếp: "Được rồi, chúng ta đi ra ngoài thôi."

Tịch Thành Nghiễn nhìn chăm chăm đôi môi đang nhấp nháy của cô, bỗng nhiên cả người anh nóng rực, hơi thở ồ ồ.

"Anh sao vậy?" Dư Duyệt phát hiện Tịch Thành Nghiễn có gì đó không bình thường, cô hoảng sợ, tưởng chừng sợ giam cầm của anh lại tái phát, cô vội vàng kéo cổ tay anh chạy ra ngoài, kết quả, chưa kịp nhắc chân, Tịch Thành Nghiễn đã kéo cô vào lòng.

"Tịch Thành Nghiễn, anh..." Chưa dứt lời, môi anh đã chạm vào.

Là hôn, đã vậy còn là một nụ hôn mạnh bạo, Dư Duyệt suýt nữa đã bật khóc, cô cũng chưa biết mình đang bị cưỡng hôn, chỉ cảm thấy đau, đúng lúc cô định đưa tay lên lau nước mắt, cô mới đột nhiên phản ứng lại, hình như chuyện này có gì đó kỳ lạ!

Cô đau, anh cũng đau, lại còn quẫn, thấy người ta hôn thoải mái lắm mà, sao đến lượt anh lại đau đến vậy?! Tịch Thành Nghiễn không thể chấp nhận được, cố gắng nhớ lại cảnh hôn trong phim truyền hình, anh vươn đầu lưỡi như một chú chó nhỏ, liếm đôi môi của Dư Duyệt, từng chút từng chút, vừa cẩn thận lại vừa triền miên.

Dư Duyệt bị hành động của anh biến thành người quả quyết, dùng hết sức đẩy anh ra, khó khăn lắm mới tạo ra được khoảng cách, cô lập tức quay đầu đi chỗ khác, rời khỏi đôi môi anh, thở hổn hển nói: "Đủ, đủ rồi, anh tránh ra!"

Tịch Thành Nghiễn vừa nếm được vị ngọt, trong lòng đều là bong bóng màu hồng, quán quít Dư Duyệt không tha, anh bắt đầu ăn vạ làm nũng, vui vẻ lắm lắm, "Một lần nữa, một lần nữa thôi."

Một lần nữa cái đầu anh! Trong lòng Dư Duyệt vô cùng tức giận, vỗ mặt anh một cái, "Tịch Thành Nghiễn, tôi cho anh biết, anh đừng có được nước lấn tới!"

Tịch Thành Nghiễn vẫn muốn được nước lấn tới, anh nhìn chăm chăm môi Dư Duyệt, thừa dịp cô đang nói chuyện dừng lại thở dốc, anh lập tức hôn tiếp. Chắc đây là tính trời sinh của đàn ông, so với lần đầu thô lỗ, lần này, Tịch Thành Nghiễn đã tiến bộ rõ rệt. Dư Duyệt dù có cố gắng đến mấy cũng không đẩy anh ra được, chỉ có thể dựa vào tường, để anh hôn đủ thì thôi.

Từ trong lồng mộ đi ra, vẻ mặt Tịch Thành Nghiễn tràn đầy ý cười, nhìn y hệt một con hồ ly vừa trộm được gà, thỉnh thoảng, anh còn cười trộm nhìn Dư Duyệt, nhưng lại cực kỳ ác ý.

Bây giờ, Dư Duyệt không thèm để ý tới anh, trong lòng cô vô cùng tức giận.

Tuy Tịch Thành Nghiễn đúng là đang cosplay, đôi khi vẫn còn có chút ngây thơ, nhưng dù sao, cái tình cố chấp của anh vẫn không bỏ được, giống như vừa nãy, cô tức giận vì anh đã cưỡng hôn cô, anh liền làm nũng xin lỗi. Nhưng cái bộ dạng của anh vẫn chẳng thêm thay đổi gì.

Dư Duyệt gội nước lạnh xuống mặt, khiến bản thân mình tỉnh táo lại một chút. Người như Tịch Thành Nghiễn chính là bạch mã hoàng tử mà mọi cô gái đều mong ước, đẹp trai, nhiều tiền, nhưng cô thì không hợp, mà tuổi của cô, đã không cho phép cô mở tưởng nữa.

Dư Duyệt thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tịch Thành Nghiễn đưa khuôn mặt vui cười tới gần cô, cô bỗng nhiên mở miệng nói: "Tịch Thành Nghiễn, khi nào chúng ta sẽ đi về?"

"Năm ngày sau, anh đã đặt vé máy bay xong cả rồi." Tâm trạng của Tịch Thành Nghiễn vô cùng tốt, nói nhiều hơn, đúng là bộ dạng rơi vào tình yêu cuồng nhiệt rồi, "Em cứ ở lại Tây An chơi vài hôm đã."

"Không phải mọi chuyện ở Tây An đã xử lý xong rồi sao?"

"Không phải." Tịch Thành Nghiễn lắc đầu, cho là cô sợ công việc bị trễ nãi, vội vàng thêm một câu, "Còn dư năm ngày, chúng ta đi ra ngoài chơi, đi dạo hồ Hoa Thanh, Đại Đường Phù Dung Viên, anh..."

"Không cần, anh tự đi một mình đi, tôi phải về." Dư Duyệt lau nước trên mặt, giọng nói nhàn nhạt.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Tịch Thành Nghiễn biến mất không còn một mảnh, anh nhìn mặt Dư Duyệt chằm chằm, giọng nói nặng nề, "Em về làm gì?"

"Tôi đã hẹn với Hứa Thanh Nguyên cuối tuần sẽ đi ăn cơm với anh ấy."

Chỉ vì một bữa cơm với Hứa Thanh Nguyên mà cô đòi chạy về Thẩm Quyển?! Uống công anh cố gắng giúp đỡ cô như vậy, mà không bằng một tin nhắn của Hứa Thanh Nguyên sao?

Ánh mắt của Tịch Thành Nghiễn vô cùng nặng nề, đáy mắt thay đổi, lát sau, anh bỗng nhiên lạnh lùng nói: "Em đi thử xem."

-----Mẫu đối thoại nhỏ-----

Tịch Thành Nghiễn: Một lần nữa ~ Một lần nữa thôi

~Dư Duyệt: Cút!

Tịch Thành Nghiễn: Không muốn ~ Một lần nữa thôi mà

~Kết quả: Ba ba ba bành bạch.

31. Chương 31

Dư Duyệt rất sợ, bình thường, cô còn dám 'hừ hừ' hai tiếng trước mặt anh, nhưng chỉ cần Tịch Thành Nghiễn bắt đầu nổi giận lên, cô đành lui ra chỗ khác, lần này cũng vậy.

Cứ nghĩ tới phải sống chung với Tịch Thành Nghiễn, là cô lại không dám làm gì, đành để Tịch Thành Nghiễn chiếm hết tiện nghi của mình, buổi tối còn ngoan ngoãn chui vào ổ người ta làm ấm giường, đúng là đau lòng lắm!

Tịch Thành Nghiễn là một người rất cứng đầu, anh nói cô phải ở lại Tây An một tuần, thì cô phải ở lại một tuần, tuyệt đối không được ít hơn một ngày. Đã vậy còn chưa đủ, anh còn keo kiệt, mang thù chuyện Dư Duyệt đi xem nhạc nước ở Hải Thượng Thế Giới với Hứa Thanh Nguyên, mỗi ngày anh đều ép Dư Duyệt đến quảng trường Nhận Thập xem nhạc nước, đôi khi tâm trạng anh không tốt, anh thậm chí còn xem ba lần một ngày, đúng là tra tấn cô mà, bây giờ chỉ cần nghe tới nhạc nước, cô đã không còn tâm trạng nào để thưởng thức nữa.

Ngày cuối cùng hai người ở Tây An, Tịch Thành Nghiễn dẫn Dư Duyệt đi Tiền Quỹ như một đại gia, vừa uống nước dưa hấu, vừa gác chân muốn Dư Duyệt hát cho anh nghe.

Bình thường, trước mặt bạn bè, Dư Duyệt cũng được xem là trùm rồi, nhưng lúc này, bị Tịch Thành Nghiễn nhìn chăm chăm như vậy, đừng nói là hát, ngay cả nói chuyện cô cũng thấy không được tự nhiên, nên đương nhiên cô không chịu rồi.

Nhưng Tịch Thành Nghiễn không nghe theo cô, cứng đồ nhét micro vào tay cô, muốn cô, nhưng phải hát những bài như "Chính là yêu anh", "Viết thơ cho anh", "Ánh trăng sáng", đúng là muốn cô tỏ tình lộ liễu mà.

Mọi khi cô vẫn hát những bài thế này, cảm thấy ca từ rất bình thường, nhưng bây giờ, một người nghe một người hát, cô thấy cứ như đang tỏ tình, Dư Duyệt đỏ mặt ngại ngùng, suýt nữa đã ném luôn cả micro ra cửa, nhưng vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Tịch Thành Nghiễn lạnh lùng ngồi đó, cuối cùng, cô đành miễn cưỡng hát những bài Tịch Thành Nghiễn chọn, như vậy anh mới hài lòng được.

Về khách sạn, Tịch Thành Nghiễn đi tắm, nhân cơ hội này, Dư Duyệt vội vàng gọi cho Phùng Vũ Thần, nói hết mọi biểu hiện khác thường của Tịch Thành Nghiễn đối với mình cho cô bạn mình nghe, cuối cùng, cô khổ sở nói: "Cậu nói xem, rốt cuộc anh ta đang tính toán cái gì? Anh ta thích tớ chỗ nào? Tớ thấy, trên người tớ có chỗ nào đáng để anh ta thích đâu chứ!"

Nghe vậy, người lạnh nhạt như Phùng Vũ Thần cũng phải há to miệng, Tịch Thành Nghiễn thích Dư Duyệt sao?! Nói nhiều gì nữa, cô nàng ngốc nghếch nhà cô đã được nhà giàu thích rồi! Nhất định phải nắm lấy cơ hội này, để Dư Duyệt gả vào nhà giàu, trở thành phu nhân giàu có!

"Ngư Ngư, cậu phải tin, suy nghĩ của những người giàu có không giống chúng ta, nếu anh ta thích cậu, thì cậu cứ theo anh ta đi, người đàn ông vừa có tiền vừa có dáng như vậy không phải đốt lòng đèn tìm là thấy đâu đấy!"

"Không phải như vậy." Dư Duyệt khổ sở bức tóc, "Bây giờ tớ cũng hai mươi sáu tuổi rồi, phải chuẩn bị tìm người kết hôn thôi. Nhưng đối với Tịch Thành Nghiễn, tớ không thể tin tưởng loại người như anh ta được, có khi hai năm nữa, anh ta chán tớ rồi, kiểu nào cũng sẽ vung tay, chia tay tớ, lúc đó, tớ biết làm sao đây? Nếu tớ chỉ mới hai mươi ba tuổi, thì ít ra tớ cũng không nhiều lời, lập tức đồng ý với anh ta!"

Một lúc lâu sau, Phùng Vũ Thần không nói gì cả, cô vẫn cho rằng Dư Duyệt rất ngốc nghếch nhưng không ngờ, cô bé này rất biết tính toán.

"Đúng vậy." Cô nghĩ rồi nói, "Nhưng tớ cứ thấy ông chủ nhà cậu là thật lòng đó."

"Ai biết được anh ta!" Dư Duyệt lầm bầm, "Anh ta nói chuyện một lát lại đổi kiểu một lần, lúc tâm trạng tốt anh ta nói chuyện ngọt như đường, thử lúc anh ta tâm trạng xấu xem, nói chuyện đúng là muốn làm người ta tức điên!"

"Dù sao, tớ thấy cậu cũng phải suy nghĩ cẩn thận." Phùng Vũ Thần lo lắng không thôi, nói "Tớ nghe Quý Vân Phong nói, ông chủ cậu là một người rất nghiêm túc, kín đáo, bây giờ lời nói của cậu cũng đã làm rõ đấy thôi, còn lấy việc công làm việc tư dẫn cậu đi Tây An chơi nữa chứ. À còn cái đối tượng xem mắt kia, cái gì Hứa Thanh Nguyên đấy, tớ thấy cậu cũng không có cảm giác đặc biệt gì với anh ta, bây giờ ngậm miệng lại là Tịch Thành Nghiễn, mở miệng cũng là Tịch Thành Nghiễn, theo tớ..."

"Đâu có!" Phùng Vũ Thần còn chưa dứt lời, Dư Duyệt liền la lớn, hình như có một mùi vị giấu đầu hở đuôi đâu đó quanh đây: "Tớ không có lúc nào cũng nhắc tới anh ta, cậu đừng có vu khống tớ!"

"Được, được, cậu không có," Giọng nói của Phùng Vũ Thần có chút trêu đùa, "Chỉ là lúc cậu lơ đãng nói, nên tớ mới biết thôi. Được rồi, nghỉ ngơi đi, ông chủ cậu tắm xong rồi hả, buổi tối cần phải đề phòng không bị sắc đẹp dụ hoặc, đừng nhào lên giường người ta nha."

Dư Duyệt thầm nói trong lòng, cô đã trèo lên giường của Tịch Thành Nghiễn từ lâu rồi, nhưng không phải để làm ấm giường mà là tiếp cho người ta thêm can đảm thôi. Nhưng suy nghĩ mãi, cô vẫn không nói ra, nếu không Phùng Vũ Thần bên kia nhất định sẽ bùng nổ mất.

Trò chuyện với Phùng Vũ Thần thêm vài phút, đến khi Tịch Thành Nghiễn đi ra cô mới cúp điện thoại.

Dư Duyệt canh thời gian vừa chuẩn, cô mới cúp điện thoại, đã thấy bóng dáng từ trong phòng tắm đi ra của Tịch Thành Nghiễn, anh mặc áo choàng tắm thoải mái ngồi xuống giường, nhét khăn mặt vào trong tay

Dư Duyệt, anh muốn nói cô biết, cô phải lau tóc cho anh.

Dư Duyệt trợn mắt lên trời, suýt nữa đã không khống chế đánh anh một trận, nhưng nghĩ lại, tên này chính là áo cơm cha mẹ nên đành thôi, nghiêm túc lau tóc cho anh.

"Mai chúng ta sẽ về Thẩm Quyển." Giọng nói của Tịch Thành Nghiễn vang lên bên tai.

-- Rốt cuộc cũng được về rồi, thật tốt, nhưng anh nói cho cô biết thêm một lần nữa làm gì? Dư Duyệt chớp mắt không hiểu.

"Em có kế hoạch gì không?"

Hả? Dư Duyệt không hiểu lắm, mơ hồ nói: "Không có kế hoạch gì cả, đi làm, hết giờ thì đọc sách."

Cũng may, cô không nhắc tới tên xem mắt kia, Tịch Thành Nghiễn hết sức hài lòng, nhưng trên mặt vẫn là bộ dạng Dư Duyệt thiếu anh tám trăm vạn, có điều, mấy ngày nay anh đều như vậy, thành ra Dư Duyệt đã quen rồi.

"Em nói năm sau sẽ dẫn bà nội lên ở chung sao?"

Dư Duyệt không hiểu sao anh lại đột nhiên nhắc tới chuyện này, gật đầu nói: "Đúng vậy."

"Thực ra, bây giờ em cũng có thể dẫn bà nội lên đây."

"Không được." Dư Duyệt liên tục lắc đầu, "Khả năng kinh tế bây giờ của tôi không được khá lắm, không thể đổi một căn phòng tốt hơn được, nếu để bà lên đây thì tội cho bà lắm."

"Anh có." Tịch Thành Nghiễn ngẩng đầu nhìn cô, khuôn mặt tuấn tú ướt nhẹp nước, như một bức tranh, anh nhìn chằm chằm Dư Duyệt, gần gợn nói, "Anh có."

"Hả? Anh có cái gì?" Dư Duyệt bị anh làm mơ hồ, không thể hiểu được ý nghĩ của anh.

Tịch Thành Nghiễn mấp máy môi, nắm lấy bàn tay đang lau tóc cho mình, kéo cô ngồi xuống bên cạnh, nói: "Bây giờ em cứ dẫn bà nội lên đây, sau đó chúng ta cùng dọn qua phòng của anh ở."

Nghe vậy, Dư Duyệt trừng đôi mắt tròn xoe, cái tên này... Rốt cuộc là có ý gì? Không phải là...

"Đúng đó, như em nghĩ." Tịch Thành Nghiễn kéo cô lại gần một chút, "Bà nội em lên đây, chúng ta sẽ cùng nhau chăm sóc, anh..."

"Dừng! Dừng!" Dư Duyệt vươn tay bảo anh dừng lại, "Tịch Thành Nghiễn, tôi không thể dọn tới ở chung với anh, cũng không thể có quan hệ đặc biệt đó với anh nữa."

Trong mắt Tịch Thành Nghiễn nổi lên lửa giận, hình như Dư Duyệt lúc nào cũng muốn chọc tức anh, nhưng mà, anh lại cố gắng kiềm chế cơn giận trong lòng mình, lạnh lùng hỏi Dư Duyệt, "Tại sao? Em thích cái tên xem mắt kia à?"

"Không phải..." Dư Duyệt nắm tóc, không biết nên giải thích thế nào, suy nghĩ một hồi, cô nhìn vào ánh mắt muốn giết người của anh, khó khăn giải thích: "Nói sao đây, dù sao tôi cảm thấy chúng ta không cùng thế giới, anh chỉ có một chút hứng thú với tôi thôi mà, sau này nếu không còn nữa, chúng ta cũng phải chia tay thôi."

"Anh có nói vậy sao?" Tịch Thành Nghiễn lạnh lùng hỏi lại.

"Vậy, vậy thì không có, nhưng mà tôi thấy vậy..."

"Ha, em lợi hại vậy sao." Tịch Thành Nghiễn cười lạnh một tiếng, "Vậy em xem xem, khi nào thì anh mới có thể đề em trên giường?"

"Tịch Thành Nghiễn!" Mặt Dư Duyệt đỏ như cà chua, không ngờ Tịch Thành Nghiễn lại nói như vậy..., cô nhỏ giọng nói: "Chúng ta nói chuyện bình thường một chút."

"Không phải anh đang nói chuyện bình thường sao?" Trong mắt Tịch Thành Nghiễn đều là trêu đùa Dư Duyệt, "Em có thể đoán được suy nghĩ của anh, vậy em trả lời anh câu hỏi vừa nãy."

"Anh!" Mặt Dư Duyệt đỏ bừng lên, tức giận không nói nên lời.

"Anh cái gì mà anh?" Tịch Thành Nghiễn nắm lấy cằm cô, lạnh lùng nhìn cô, "Em cảm thấy anh chỉ nhất thời hứng thú với em thôi sao, còn cái tên xem mắt kia thì có thể kết hôn với em? Em nói cho anh biết, sao em nhìn ra được? Có gì để anh học một chút!" Mặc dù đôi mắt anh vẫn trầm tĩnh như cũ, nhưng nhìn kỹ, có thể phát hiện được cơn sóng lay động trong đó.

Dư Duyệt bị anh dọa sợ cứng người, ấp úng không nói nên lời, nhưng trốn không được, cuối cùng đành nhỏ giọng nói: "Tôi... Tôi chỉ thấy điều kiện của anh quá tốt, không xứng với anh..."

"Ha, vậy em nói một chút xem, anh tốt ở đâu?" Giọng nói Tịch Thành Nghiễn rất nhẹ nhàng, nghe qua như đang dụ dỗ, có điều, bây giờ Dư Duyệt rất lo lắng, không phát hiện gì cả.

"Anh đẹp trai, có tiền, còn tôi... Tôi nghèo lắm..." Dư Duyệt nuốt nước miếng một cái, mới dễ dàng nói được câu đó.

"Vậy Hứa Thanh Nguyên thì sao? Em cảm thấy hắn ta hợp với em lắm sao?"

"Anh, anh ấy... Chúng tôi rất hợp."

"Vậy nói cách khác, em cho rằng, hắn ta không đẹp trai hơn anh, cũng chẳng giàu hơn anh, đúng không?" Tịch Thành Nghiễn bỗng vươn tay ra nắm lấy hông Dư Duyệt, trực tiếp đặt cô xuống giường, từ trên cao nhìn xuống cô, "Dư Duyệt, đầu óc em có bị gì không vậy? Điều kiện của anh tốt như vậy, mà em lại không muốn, cố tình chọn một tên kém cỏi sao?"

"Không phải, tôi... tôi..." Bị anh đè nặng, trái tim Dư Duyệt không khống chế được đập nhanh, giằng giằng muốn xuống giường, nhưng có làm thế nào đi chăng nữa, cũng không thoát được, cuối cùng, cô đành nằm một bên thở hổn hển.

"Thôi đi." Tịch Thành Nghiễn cúi mặt xuống, kề sát mặt cô, "Em ngốc thật, người giống em thì anh không muốn nói nhiều làm gì."

Đôi mắt anh hơi nheo lại, thoát nhìn có chút tàn nhẫn, nói: "Đầu óc em không bình thường thì để tôi quyết định giùm cho, Dư Duyệt, anh cho em biết, anh thích em, em không ngoan ngoãn theo anh thử xem!"

Nói xong, anh cúi người, cắn lên môi cô.

32. Chương 32

Em không ngoan ngoãn theo tôi thử xem! Dư Duyệt dường như đã suy nghĩ về những lời này hơn một tuần, từ lúc về lại Thẩm Quyển, lúc nào cô cũng ủ rũ, ngay cả những lời mời của Hứa Thanh Nguyên, cô đều từ chối.

May mắn, hôm đó Tịch Thành Nghiễn chỉ nói chứ không làm gì cô, thậm chí anh vẫn như trước, mỗi ngày đều tới nhà cô ăn cơm, khiến Dư Duyệt thở phào nhẹ nhõm.

Cứ như vậy, cô phải làm gì đây? Cô đã rất sợ rồi, nếu Tịch Thành Nghiễn lại ép cô nữa, cô chắc chắn sẽ chạy trốn mất, may qua may quá, Dư Duyệt thậm chí thấy may mắn.

Tháng chín, công việc của Hoa Vũ ngày càng nhiều, các hạng mục không ngừng đổ về, dường như mọi người đều làm không xuể, có điều, chẳng ai oán giận gì cả, mặc dù hạng mục nhiều, nhưng cũng đồng nghĩa tiền thưởng nhất định không ít, nên ai ai trong công ty cũng như cần thuốc lắc, liều mạng tăng ca, bắt đầu làm việc.

Dư Duyệt cũng bận rộn theo, cô quản lý tất cả chi nhánh của công ty, tổng bộ nhiều chuyện, chi nhánh cũng nhiều theo, vì vậy, cô có rất nhiều tài liệu cần chỉnh sửa. Thời gian này, phòng thư ký cũng giúp cô rất nhiều tài liệu, tới nỗi có vài người còn không có thời gian nuốt nước miếng, nên mỗi khi chính phủ đóng dấu, cô đều phải tự đi.

Hôm nay, chi nhánh công ty lại cần chính phủ đóng dấu, mà chuyện này chắc chắn thư ký phải làm rồi, dư Duyệt bất đắc dĩ, đành nói với Tịch Thành Nghiễn mình tự đi được rồi.

Cục xây dựng cách công ty bọn họ không xa lắm, ngồi xe buýt nửa tiếng là tới, cũng không cần phải đi tàu điện ngầm làm gì. Đúng là buổi chiều, nắng chói thật, Dư Duyệt gật gù ngồi trên xe, tượng đầu vào ghế trước, dù sao trạm của cô ở cuối cùng lận.

Đang mơ màng ngủ, đột nhiên, một trận 'ầm ầm' truyền tới, khiến Dư Duyệt tỉnh giấc. Cô vừa ngẩng đầu xem chuyện gì đang xảy ra, trong xe chợt như ong vỡ tổ.

Tiếng thét chói tai của các cô gái, tiếng gầm nhẹ của đàn ông cùng tiếng bước chân nhón nha nhón nháo vang lên bên tai.

"Nổ rồi!"

"Mau mở cửa! Nổ rồi!"

"TMD, mau mở cửa xe!"

Xe buýt vốn đã chật chội, thế mà lúc này, nhóm người trong xe còn điên cuồng lao ra ngoài, cửa xe bị đập liên tục, tài xế sợ ngây người, sau khi tỉnh táo lại liền mở cửa xe ra, người trong xe lao ra ngoài như điên, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng chửi dẫu đó quanh đây.

Trong đầu Dư Duyệt 'ong' một tiếng, trống rỗng, đang định chạy theo đám người ra ngoài, đột nhiên phát hiện hai chân đã mềm nhũn, không thể đứng lên nổi, cô đành dõ vào ghế, lảo đảo chạy theo đám người ra ngoài.

Ánh mặt trời đã biến mất, mây đen cuộn cuộn kéo tới, gió lớn thổi gãy nhánh cây bên đường, xem ra, trời sắp mưa to rồi.

Nắp sau của xe buýt đã bị nhấc lên, một luồng khói trắng kéo ra, một chiếc bánh xe đã xẹp xuống, xem ra, tiếng nổ vừa này là từ chiếc bánh xe này.

May mắn, đoạn đường này cũng hơi kẹt xe, tài xế không lái quá nhanh, nếu không chắc cả xe đều bị nghiêng qua một bên rồi! Mọi người chạy tán loạn, không ai dám tới gần chiếc xe, vì sợ, không biết khi nào nó sẽ nổ tung.

Dư Duyệt cứng người đứng ở ven đường, dựa người vào một thân cây mới miễn cưỡng đứng vững được, mồ hôi lạnh đã chảy đầu người. Chuyện trên xe khi nãy, cô vốn không thấy sợ, nhưng không hiểu sao, cô lại theo bản năng chạy xuống. Lúc này tỉnh táo lại một chút, cô mới thấy vô cùng sợ hãi.

Một tiếng 'ầm' lại vang lên, phía chân trời xuất hiện một tia sét, Dư Duyệt sợ run người, suýt nữa đã ngồi bệt xuống đất. Hạt mưa bắt đầu rơi xuống, Dư Duyệt không mang theo ô, trừ xe buýt ra không còn phương tiện nào đi vượt cả, cô đành đứng mắc mưa giữa đường.

Mưa to không ngớt, Dư Duyệt liên tục ho khan, cô đem túi da che đầu mình, bàn tay run rẩy lấy điện thoại ra, theo bản năng muốn gọi một cuộc, ai cũng được, không quan tâm mưa lớn đến mấy, cô chỉ cần có người nói chuyện là tốt rồi, cô đã rét run người, trong lòng lo sợ không yên.

Đúng lúc cô vừa mở điện thoại lên, ngón tay dừng trên cái tên 'Tịch Thành Nghiễn', bỗng nhiên một bóng người chạy tới, lớn tiếng gọi cô.

"Dư Duyệt! Dư Duyệt!" Anh ta gọi rất lớn, cũng rất dùng sức mà kêu, giọng nói xuyên qua cơn mưa, truyền thẳng vào tai cô, nháy mắt, đầu óc cô bình tĩnh lại một chút.

Dư Duyệt ngẩng đầu lên nhìn, ra là Hứa Thanh Nguyên, anh ta dùng tây trang che đỉnh đầu lại.

"Mau! Đi theo tôi!" Mưa càng lúc càng lớn, cứ như vậy, một lát sau, trên đường đã bắt đầu ngập nước, chạy tới cạnh Dư Duyệt, Hứa Thanh Nguyên không nói tiếng nào, chỉ nắm chặt tay cô, kéo cô tới chiếc xe của mình.

Chân Dư Duyệt run lên, đứng cũng không vững, chứ đừng nói chi là chạy. Bị Hứa Thanh Nguyên kéo mạnh như vậy, cô trực tiếp ngã quỵ xuống đất, đầu gối liền rách da, chảy máu.

Lúc này, Hứa Thanh Nguyên không nghĩ nhiều, trực tiếp nhát tay trang vào tay Dư Duyệt, ôm cô chạy đi, sau khi lên, anh ta thở phào nhẹ nhõm, lau nước mưa trên mặt xong, anh ta lấy cho Dư Duyệt một chiếc khăn trên xe, "Lau đi."

Vừa nãy, anh không cẩn thận nhìn Dư Duyệt, lúc này vừa ngẩng đầu lên mới phát hiện Dư Duyệt có gì đó bất thường, mặt trắng bệch như tờ giấy, cơ thể còn hơi run run, lâu lâu còn rùng mình một cái, "Dư Duyệt, em sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì à?"

Cơn mưa này cũng không quá to, nhưng dù sao cũng được xem như mưa to rồi, Hứa Thanh Nguyên đột nhiên nổi hứng, phóng xe chạy trong mưa. Không ngờ, vừa tới đoạn đường này, anh ta đột nhiên nhìn thấy Dư Duyệt!

Dường như cơn mưa to muốn bao phủ cả cơ thể yếu ớt của cô, Hứa Thanh Nguyên vô cùng kinh sợ, không nghĩ ngợi nhiều, lập tức mang cô vào xe.

"Hứa Thanh Nguyên..." Cô bỗng nhiên nắm chặt tay anh, đôi mắt đỏ ửng, giọng nói kèm theo tiếng khóc nức nở, như một cảm xúc sống lại từ cõi chết, mãnh liệt tới nỗi không thể kìm nén được.

"Tôi đây." Hứa Thanh Nguyên do dự một giây, rồi đưa tay vỗ lưng cô, thấy cô không gạt tay mình ra, rốt cuộc, anh ta yên tâm kéo cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô, an ủi: "Không sao, không sao rồi."

Chỉ một câu nói đơn giản nhưng cũng đủ khiến Dư Duyệt rơi nước mắt, nghĩ lại mà sợ thật, rất sợ. Cô chưa từng muốn chơi trò chơi sinh tử này tí nào, cô cứ nghĩ rằng mình sẽ luôn vui vẻ thoải mái, không ngờ, từ sau khoảnh khắc khi nãy, cô mới thật sự nhận ra, hai chữ này thật đáng sợ biết bao.

Nếu như hôm nay chiếc xe buýt kia không phải là bể lốp xe mà là cháy nổ, chắc cô đã đi đời nhà ma rồi. Càng nghĩ Dư Duyệt càng cảm thấy sợ hãi, hai tay run rẩy không thôi.

Hứa Thanh Nguyên thấy vậy, liền nắm lấy bàn tay lạnh như băng an ủi cô, một lát sau, Dư Duyệt mới áp chế được nỗi sợ hãi trong lòng, kể lại mọi chuyện khi nãy cho Hứa Thanh Nguyên nghe.

"Được rồi, không sao cả, chỉ là lốp xe nổ hơi mạnh thôi, đừng suy nghĩ nhiều." Hứa Thanh Nguyên nhẹ nhàng vỗ về mái tóc còn ướt của cô, động viên cô: "Ngủ một chút đi, sáng mai thức dậy là không có chuyện gì rồi."

Dư Duyệt gạt đầu, nhưng trái tim vẫn liên tục đập nhanh, "Lúc đầu, tôi chẳng có cảm giác gì cả, đầu óc trống rỗng, như đến khi xuống xe rồi, tôi mới thấy sợ. Mấy ngày trước, ở Quảng Châu có một chiếc xe buýt vừa nổ, tôi sợ mình đã tới số rồi."

"Đừng nói nhảm nữa!" Hứa Thanh Nguyên mắng nhẹ cô một tiếng, "Mấy chuyện chết chóc gì đấy, sau này em ít nói lại một chút! Tôi đưa em về nhà, nghỉ ngơi một chút là ổn rồi."

"Không được." Dư Duyệt lắc đầu, tuy trong lòng vẫn còn sợ, nhưng cô vẫn không quên công việc của mình, "Tôi còn phải tới cục xây dựng để xin một con dấu nữa, bây giờ công ty tôi rất vội, bận lắm, tôi không thể xin nghỉ được."

"Không xin nghỉ?" Hứa Thanh Nguyên nhíu mày, "Bây giờ em đi còn không vững, thì làm sao mà đi làm được?" Nói tới đây, anh ta chợt nhớ tới cú ngã khi nãy của Dư Duyệt, anh ta vội vàng vén váy cô lên, không ngờ, vừa nhìn thấy, anh ta chợt kinh sợ, máu thịt be bét đầy đầu gối Dư Duyệt, đã vậy còn dính vài hạt cát.

Hứa Thanh Nguyên không thể yên tâm được, nhưng trên xe không có thuốc, nên anh ta đành dùng khăn giấy lau sơ cho cô, nói: "Bị thương nặng như vậy sao không chịu nói? Để tôi lái xe đi tìm tiệm thuốc."

"Không thấy đau." Dư Duyệt sững sờ đáp lời anh ta, cô thật sự chẳng thấy đau gì cả, chỉ thấy tay chân cứng đờ, nghe Hứa Thanh Nguyên nói, cô mới biết đầu gối của mình vô cùng thảm.

Hứa Thanh Nguyên thở dài một hơi, hôm nay, đúng là Dư Duyệt đã bị dọa sợ rồi. Anh ta nhét khăn giấy vào tay cô, vừa khởi động xe vừa nói: "Nếu chảy máu thì em cứ lấy khăn giấy lau, bây giờ, tôi sẽ dẫn em đi mua thuốc ngay."

Bên ngoài, mưa vẫn còn lớn, tầm nhìn vô cùng hạn hẹp, mặc dù rất nhiều xe sống chết mà chạy, nhưng cũng có vài chiếc chạy như ốc sên, Hứa Thanh Nguyên lau mắt kính, hai mắt nhìn chăm chăm phía trước, không

dám thả lỏng.

Đúng lúc đó, điện thoại của Dư Duyệt đột nhiên vang lên, tay cô vẫn còn cứng đờ, cầm nhiều lần mới lấy được điện thoại, "Tổng giám đốc Tịch."

"Em đi tới đâu rồi?" Trong điện thoại, giọng nói của Tịch Thành Nghiễn có chút lo lắng, lạnh lẽo, nhưng giống như đang 'lên lớp' với người khác hơn là quan tâm."

"Ừm... Tôi cũng không biết nữa." Dư Duyệt nhìn ra cửa sổ, chỉ thấy một mảnh trắng xóa, đành phải trả lời như vậy.

Tịch Thành Nghiễn cũng không mong chờ một người mù đường như cô sẽ cho đáp án rõ ràng gì, không so đo với, anh chậm rãi nói: "Mưa to lắm, em không cần tới cục xây dựng nữa đâu, cứ xuống tại một trạm nào đó đi, anh sẽ tới đón em."

"Không, không cần đâu." Dư Duyệt liên tục từ chối, công ty rất bận rộn, bây giờ mưa lại to, sao cô có thể để anh đi một đoạn đường xa chỉ để đón cô vậy được. Cô rất muốn nói đã có Hứa Thanh Nguyên rồi, nhưng không biết sao, cô lại sợ anh giận, nên đành nói: "Tôi tự kêu xe về được rồi."

"Không được, kêu xe không an toàn, em chờ anh, điện thoại còn pin chứ? Nếu không còn thì mau tìm chỗ để sạc đi, khi nào đến, anh sẽ gọi cho em." Nói xong, Tịch Thành Nghiễn vừa định cúp máy, Hứa Thanh Nguyên thừa dịp đèn đỏ vươn tay qua giắt lấy điện thoại của Dư Duyệt, "Anh không cần tới, tôi đưa Dư Duyệt về." Anh ta rất có ấn tượng với tên Tịch Thành Nghiễn này, dù sao, anh cũng là người ném cái nĩa lên người anh ta kia mà.

Bên kia, Tịch Thành Nghiễn im lặng mấy giây, nháy mắt, anh đột nhiên 'bùng nổ', cách điện thoại, Dư Duyệt cũng có thể tưởng tượng được bộ dạng tức sùi bọt mép của anh.

"Dư Duyệt! Em mau nghe điện thoại cho anh! Mau nghe điện thoại! Không phải em đang ở cục xây dựng sao? Sao lại đi cùng với Hứa Thanh Nguyên! Em nói mau! Không được! Anh không muốn nghe em giải thích! Mau quay về cho anh! Mau về đây!"

Dư Duyệt run người, cô đột nhiên cảm thấy Tịch Thành Nghiễn còn đáng sợ hơn cả xe buýt bị nổ lốp.

33. Chương 33

Bên kia, Tịch Thành Nghiễn đứng ngồi không yên, điên cuồng gào thét như dã thú, thậm chí, cách một đường dây điện thoại, thế mà Dư Duyệt vẫn nghe được tiếng anh đập bàn. Run lên một cái, cô cầm lấy điện thoại trong tay Hứa Thanh Nguyên, vội vàng nói: "Tổng giám đốc, chuyện này, đợi một chút, lát nữa mưa nhỏ, tôi sẽ về mà."

Bây giờ dù là xe buýt hay kêu xe cũng không thể đi được, Dư Duyệt ngượng ngùng mở miệng, hùng hồn để Hứa Thanh Nguyên đưa cô về, nhưng chỉ có thể trả lời như vậy.

Không ngờ, nghe xong, Tịch Thành Nghiễn lại càng nổi giận, giọng nói vừa lạnh lẽo vừa trầm thấp, "Được, em không về đúng không, vậy em mau nói cho anh biết, rốt cuộc, bây giờ em đang ở đâu? Anh tự đi tìm!" Anh nghiến răng nghiến lợi nói câu cuối, Dư Duyệt kinh hồn bạt vía, muốn từ chối nhưng lại không dám, lắp bắp nói: "Vâng, tôi chờ anh ở Starbucks đối diện tòa nhà khoa học kỹ thuật..."

Cô chưa dứt lời, Tịch Thành Nghiễn đã cúp điện thoại, chắc đã ra khỏi cửa rồi."

"Thật xin lỗi, ừm... Anh cho tôi xuống ở quán Starbucks đằng trước." Dư Duyệt đặt điện thoại xuống, áy náy gãi đầu, nói với Hứa Thanh Nguyên.

Hứa Thanh Nguyên nhú mày, suy nghĩ mấy giây rồi mở miệng nói: "Có thể nói... Người đồng nghiệp kia chính là ông chủ của em?" Dừng một chút, anh ta nói tiếp: "Ông chủ em theo đuổi em?" Lại ngừng thêm một chút, thấy mình nói vậy không đúng, nên đổi thành cái khác, "Hay là đang quá rối tình dục?"

"Khụ." Dư Duyệt suýt nữa đã chết vì sắc nước miếng, liên tục lắc đầu, "Không, không phải đâu, anh đừng hiểu lầm."

Hứa Thanh Nguyên không thèm để ý tới lời nói của cô, vừa lái xe, vừa không đồng tình nói: "Nếu em muốn từ chối thì cứ nói rõ ra, à mà không được, anh ta là ông chủ của em, hay là em cứ từ chức đi, vậy là có thể thoát khỏi anh ta rồi." Tịch Thành Nghiễn ngang ngược như vậy, cả trong điện thoại mà còn dám nói kiểu đó, đừng nói chi tới thường ngày, chắc chắn anh ta lúc nào cũng ép buộc Dư Duyệt rồi.

"Tôi... Tạm thời tôi không muốn từ chức." Dư Duyệt không hiểu vì sao mặt mình lại nóng bừng lên, cô thầm mặc niệm trong lòng một ngàn sáu trăm lần, giống như làm vậy cô sẽ tìm được một cái hay, lấy lại bình tĩnh, cô trả lời: "Hoa Vũ rất tốt, tiền lương cao, nếu bây giờ tôi từ chức, chắc sẽ không tìm được một công ty nào có thể so sánh được với Hoa Vũ."

"Nhưng Tịch Thành Nghiễn..." Hứa Thanh Nguyên chần chừ, quay đầu nhìn Dư Duyệt một cái, đang chuẩn bị lên tiếng nhắc nhở cô, đột nhiên phát hiện khuôn mặt Dư Duyệt đã đỏ ửng, trong lòng chợt nhảy dựng lên, cố gắng nhẫn nhịn nhưng không được, anh ta hỏi: "Dư Duyệt, không em với Tịch Thành Nghiễn..."

Anh ta không nói hết, nhưng trong lòng hai người đã sớm hiểu rõ, Dư Duyệt lại đỏ mặt, giấu đầu hở đuôi, liên tục giải thích, "Tôi... Sao tôi lại như vậy được! Tôi không có, anh đừng có mà đoán mò, anh ta ngang ngược khó hầu hạ như vậy, sao tôi có thể có gì đó với đó với anh ta được, tuyệt đối không thể được!"

Hứa Thanh Nguyên nắm chặt vô lăng, khe thở dài, nếu thật sự không thích, cô có thể cười nhạt một tiếng, không cần nói dài dòng làm gì, như vậy chẳng khác nào cô đang chột dạ đâu?

Trong lòng rõ như kính, nhưng Hứa Thanh Nguyên không nói ra, chỉ gật đầu, phụ họa theo cô, "Ừm." Tuy Dư Duyệt là người cầu thả, nhưng chuyện tình cảm thì khác, ví dụ như ngại ngần đó, không phải tình yêu thì còn gì nữa.

Anh ta thích cô, tuy vẫn chưa tới độ điên cuồng, nhưng dù sao vẫn là thích. Anh ta thương nhân, lại còn là một thương nhân vô cùng thành công, anh ta nhất định phải đánh thức được người mình thích, để cô biết rằng, mình đang sống trong trái tim của một người đàn ông khác. Dù kết quả có xấu thế nào đi chăng nữa, anh ta vẫn sẽ cố gắng hết sức để quan hệ của hai người có thể phát triển hơn.

Dư Duyệt thấy anh ta không hỏi tiếp vấn đề này nữa, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, quay đầu ra cửa sổ, giả vờ ngắm mưa.

Cơn mưa ở Thẩm Quyển lúc nào cũng lớn giống vậy, nhưng hôm nay không hiểu vì sao, cơn mưa mãi như không có điểm dừng. Lúc tới Starbucks, Hứa Thanh Nguyên không muốn dừng xe, anh ta còn nhớ rõ, đầu gối Dư Duyệt đang bị thương, muốn đưa cô đi tiệm thuốc.

Dư Duyệt ngăn lại, bây giờ đã hơn bốn giờ rồi, lát nữa cô sẽ nhà ngay thôi, trong nhà cái gì cũng có, không nên phí tiền mua thêm. Hơn nữa, lỡ hết mưa, Tịch Thành Nghiễn đến Starbucks tìm cô, không thấy cô, nhất định anh sẽ 'nổi khùng' lên, lúc đó, chắc cô không gánh nổi đâu.

Thấy cô cứ cố chấp như vậy, Hứa Thanh Nguyên không làm gì được, đành vào Starbuck với cô chờ Tịch Thành Nghiễn. Có lẽ vì thời tiết xấu, trong Starbucks không có ai cả, xung quanh yên tĩnh. Dư Duyệt gọi một ly Caramel Macchiato, Hứa Thanh Nguyên không kén cà phê, nên cũng tùy tiện gọi một ly.

Bên ngoài mau rất to, đường đi lại không gần, Dư Duyệt cứ nghĩ rằng phải chờ rất lâu, nhưng không ngờ, chưa tới nửa tiếng, Tịch Thành Nghiễn ướt đầm đầu tóc đi vào.

Đôi mắt sắc bén liếc nhìn xung quanh mấy giây rồi dừng lại ngay chỗ của Dư Duyệt, anh nghiêm mặt đi tới, không thèm chào hỏi, muốn lôi Dư Duyệt đi.

"Ngồi một chút đi." Hứa Thanh Nguyên nở nụ cười yếu ớt, ngẩng đầu nhìn Tịch Thành Nghiễn.

Cái tên mặt trắng nhố! Còn kiêu ngạo nữa cơ đấy! Tịch Thành Nghiễn hận đến mức ngứa răng, suýt nữa đã đánh anh ta một cái. Nhưng nghĩ lại, con gái đâu ai thích một người đàn ông như vậy, nếu bây giờ anh so đo với Hứa Thanh Nguyên, nhất định là thua chắc rồi, vậy sao được!

Nghĩ vậy, Tịch Thành Nghiễn phải phải tây trang không dính một hạt bụi, ngồi xuống cạnh Dư Duyệt, thậm chí còn rảnh rỗi gọi thêm một ly Mocha lạnh, nhưng một miếng anh cũng không uống, chỉ cầm trong tay, chủ yếu là chỉ để dập tắt cơn giận trong lòng.

"Sao lại ở đây vậy?" Tịch Thành Nghiễn sâu xa nhìn cô, ý nói, nếu cô không chịu giải thích rõ ràng, anh nhất định sẽ đuổi việc cô, Dư Duyệt sợ hãi, vội vàng kể lại chuyện xe buýt bị nổ lốp cho anh nghe.

Nghe vậy, sắc mặt Tịch Thành Nghiễn mới dịu hơn một chút, ánh mắt nhìn lên người cô, cuối cùng anh vươn hai ngón tay ra, quơ quơ trước mặt cô, "Đây là mấy?"

Dư Duyệt quỳnh lên, tuy bây giờ cô vẫn còn sợ nhưng không ngốc tới nỗi cả hai ngón tay mà cũng không biết, cô không nhìn được chụp lấy tay anh, "Đừng lộn xộn nữa."

"Còn tưởng em bị dọa sợ rồi chứ." Tịch Thành Nghiễn cười lạnh, tuyên bố sở hữu nói: "Không phải xe ai em cũng được ngồi đâu."

Lời nói này chính là muốn nhấn vào Hứa Thanh Nguyên, động tác uống cà phê của anh cứng đờ, lập tức cười cười, dịu dàng nói: "Tổng giám đốc Tịch không biết sao, tôi theo đuổi Dư Duyệt lâu lắm rồi đó."

Anh ta cứ ngỡ nói chữ 'tổng giám đốc Tịch', dường như cố ý coi thường thân phận của Tịch Thành Nghiễn, anh là người vô cùng thông minh, sao mà không thể hiểu ý của anh ta được, mặt anh đen lại, nhưng vẫn không chịu yếu thế, "Ha, khéo vậy, tôi cũng theo đuổi Dư Duyệt lâu rồi."

Hai người đàn ông nói chuyện không nhỏ, đã vậy bọn họ còn ngồi gần quây, vì mưa to, chẳng có khách nào vào, một vài phục vụ rảnh rỗi nhiều chuyện nhìn bọn họ.

Nhất thời không tin được, mở to mắt nhìn Dư Duyệt, rốt cuộc, kiếp trước cô gái này đã tu luyện cái gì, mà lại có thể khiến hai người đàn ông đẹp trai như vậy giành giật nhau?!

Bàn bạc một chút nào, em gái, chia cho chúng tôi một người được không?!

"Đúng là khéo thật," Hứa Thanh Nguyên cười cười, giọng nói dịu dàng giết người vô hình, "Tối qua, bà nội Dư Duyệt còn gọi cho tôi, bảo tôi nhớ chăm sóc Dư Duyệt thật tốt, tổng giám đốc Tịch bận rộn như vậy, hơn nửa người nhà cô ấy đã nhờ tôi chăm sóc giùm, vậy thì phải giao cho tôi rồi."

Tịch Thành Nghiễn ghen hòng, nhưng lập tức phản kích lại, "Sao vậy ư, dù bận tới mấy cũng phải chăm sóc người trong lòng chứ, không thể cô ấy tiếp cận những người không đúng đắn được."

Hai người anh tới tôi đi, đối chọi gay gắt, lời nói giết người tàn nhẫn, liên tục không ngừng, Dư Duyệt kinh hồn bạt vía, há miệng muốn khuyên can, nhưng lại bị hai người trừng mắt nhìn, nên đành im lặng vừa uống cà phê, vừa phụ họa, đúng là khổ tâm mà.

Chờ đến khi hai người ngừng chiến, Dư Duyệt đã uống xong tách cà phê của mình, nhìn ra cửa sổ, mưa to vẫn không ngừng, cô nhìn Hứa Thanh Nguyên, rồi lại nhìn Tịch Thành Nghiễn, dò hỏi: "Chúng ta đi về được chưa?"

Nghe vậy, rốt cuộc hai người đàn ông cũng định thần lại, Hứa Thanh Nguyên giương mắt nhìn bên ngoài, rồi lại nhìn Tịch Thành Nghiễn kiên quyết không chịu đi, thầm than một tiếng, biết vậy hôm nay bắt cóc Dư Duyệt đi luôn cho rồi, anh ta đành lên tiếng tạm biệt Dư Duyệt, nhắc cô đừng quên bồi thuốc, rồi ra khỏi Starbucks.

Lúc chỉ còn lại hai người, sắc mặt Tịch Thành Nghiễn còn lạnh hơn khi nãy, anh cầm ly Mocha lạnh của mình đặt trước mặt Dư Duyệt, lạnh lùng nói: "Uống, uống, uống! Lúc nào cũng chỉ biết uống... uống! Đây, anh cho em ly của anh!"

"Tôi không uống." Dư Duyệt lạnh run nhìn ly Mocha, vội vàng thu tay lại, cô lấy lòng nói: "Chúng ta về chưa?"

Không ngờ, Tịch Thành Nghiễn vừa nghe thấy lại giận lên, anh 'hừ' một tiếng, vẻ mặt lại trầm xuống, "Hắn ta mua cho em thì em uống, còn anh mua thì không? Em mau uống cho anh, nếu không hôm nay, anh nhất định không về!"

... Dư Duyệt suýt nữa đã quỳ xuống lạy anh, chuyện này mà cũng so đo được? Không phải chỉ là một ly cà phê thôi sao? Đâu cần phải vậy!

Thấy cô vẫn còn do dự, Tịch Thành Nghiễn nhấn mạnh một lần nữa, "Em không chịu uống, anh sẽ không về!"

"Tịch Thành Nghiễn." Mặt Dư Duyệt đỏ bừng như phát sốt, cô nhỏ giọng nói, "Tôi không thể uống lạnh được."

"Hả? Sao không thể uống được?" Anh hơi giơ khoe miệng, đôi mắt lạnh băng, "Anh thấy không có cái gì là không thể, hiếm lắm anh mới mua cho đấy." Tịch Thành Nghiễn hoàn toàn đi vào ngõ cụt, căn bản không hề suy nghĩ lại lời nói của Dư Duyệt..., giấu cợt nói với cô, "Dư Duyệt, anh cho em biết, hôm nay em không uống được cũng phải uống!" Dừng một chút, anh nói thêm: "Trừ khi em nhở hết cà phê hần ta mua cho em ra!"

Đúng là cổ tính gây sự mà!

Dư Duyệt hít một hơi thật sâu, "Dì cả của tôi tới, tôi không thể uống lạnh được."

"Dì cả em ở đâu? Ngày nào anh cũng tới nhà em, có thấy dì cả nào đâu..." Nói xong, Tịch Thành Nghiễn đột nhiên hiểu được ý của Dư Duyệt, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Da anh rất trắng, vừa đỏ lên đã có thể thấy rõ, không thể che giấu vào đâu được, đã vậy vừa nãy anh tức giận quá nên la rất lớn, cái phục vụ đứng ở quầy đều nghe thấy cả.

Không ai nhin được, cùng nhau bật cười.

Tịch Thành Nghiễn vừa giận vừa then, đây là lần đầu tiên trong đời, anh hận không tìm được lỗ chui vào...

34. Chương 34

Trên đường về nhà, Tịch Thành Nghiễn không nói lời nào, Dư Duyệt đoán chắc chuyện khi nãy đã sát thương anh rất lớn, thâm cười trộm tròn lòng, nhưng không biểu hiện gì ra ngoài. Đã hơn sáu giờ ời, Tịch Thành Nghiễn không nói gì, trực tiếp lái xe tới nhà Dư Duyệt, Dư Duyệt nghĩ một hồi, nhớ lại trong tủ lạnh không có gì ăn, liền quay đầu nói với anh: "Chúng ta đi siêu thị mua ít thức ăn trước đã."

Tịch Thành Nghiễn gật đầu, coi như là đồng ý.

Bình thường, chỉ cần vừa tới nhà cô ăn cơm, Tịch Thành Nghiễn lúc nào cũng 'bùm bùm' đòi ăn, không cần biết cô có làm xong hay chưa, anh cũng mặc kệ, nhưng hôm nay lại im lặng lạ thường, Dư Duyệt nghĩ một hồi, rồi làm những món anh thích, làm thêm một tí lỗ tai heo trộn nấm tuyết mà cô thích, rồi mới dọn ra.

Món này vốn chẳng có ở Thẩm Quyển, ngay cả những quán cơm Đông Bắc làm cũng không giống, Dư Duyệt thử tự làm mấy lần ở nhà, rõ ràng ngon hơn rất nhiều. Lỗ tai heo nấu chín, nấm tuyết ngâm trong nước nóng, thêm một tí dưa chuột, dấm chua, dầu gà, muối, mè vừng, và mù tạc trộn vào nhau, rất đơn giản.

Tịch Thành Nghiễn chưa từng ăn món này, trong mắt anh, món rau trộn đã là tội ác tày trời, hoàn toàn không cần phải có mặt trên thế giới này, Dư Duyệt cũng biết anh không thích ăn, nhưng ai ngờ, lúc ăn được một nửa, Tịch Thành Nghiễn thấy Dư Duyệt ăn ngon miệng như vậy, nhin không được hỏi, "Ngon không?"

"Ngon lắm đó!" Dư Duyệt cắt lỗ tai heo vang lên tiếng cọt két, vui vẻ ăn vào.

"Thật sự ngon lắm sao?" Tịch Thành Nghiễn không tin, muốn ăn thử nhưng lại không dám.

"Tôi thấy ngon, nhưng chắc anh sẽ không thích đâu." Dư Duyệt nuốt lỗ tai heo xuống, ngẩng đầu nói với Tịch Thành Nghiễn, "Khẩu vị của hai chúng ta không giống nhau."

Chỉ một câu nói đã hoàn toàn kích thích Tịch Thành Nghiễn, anh ghen hợ, vươn tay ra gấp một cái lỗ tai heo và nấm tuyết, nhìn chằm chằm đôi đũa, anh hung dữ nói: "Ai nói anh không biết ăn!" Nói xong, anh trực tiếp nhét vào miệng.

Trong phòng bếp chợt yên tĩnh hẳng một giây, nhưng một giây sau, Tịch Thành Nghiễn bùm miệng, đẩy mạnh ghế, vội vàng chạy vào toilet, am thanh ho khan tê tâm liệt phế từ phòng vệ sinh truyền ra.

Ai da, đâu cần phải làm vậy. Dư Duyệt bắt đắ dĩ bỏ đũa xuống, cầm cốc nước và khăn giấy đi vào toilet.

Tịch Thành Nghiễn rất kén ăn, không ăn hải sản, ngay cả cá hồi cũng miễn cưỡng ăn một miếng, nhưng nhất định không thể ăn được mù tạc, anh chỉ có thể chấm nước tương, Dư Duyệt ăn cùng với anh đã lâu, nên có thể dễ dàng phát hiện ra chuyện này.

Cho nên, hôm nay cô không có ý định nhắc anh, nhưng ai ngờ, anh lại trực tiếp vào miện đầu chứ, rốt cuộc, cô đã nói gì mà kích thích tới anh vậy!

Dư Duyệt thở dài, ngồi xổm xuống, lau nước mắt cho Tịch Thành Nghiễn, "Mùi của mù tạc nặng như vậy mà anh cũng không nghĩ thấy sao, đã vậy còn dám ăn vào!"

Tịch Thành Nghiễn tức giận trong bụng, lại vô cùng xấu hổ, muốn mở miệng bác bỏ Dư Duyệt, thế nhưng chẳng biết tại sao không nói được lời nào, chỉ đẩy tay Dư Duyệt ra, anh cúi đầu ho sặc sụa.

Dư Duyệt vươn tay vỗ lưng anh, thấy anh bớt ho khan rồi, cô mới đưa cho anh cốc nước, "Uống nước súc miệng đi."

Tịch Thành Nghiễn nhận lấy cái cốc, uống hết một hơi, rồi ngửa đầu cọ cọ trước mặt Dư Duyệt, để cô lau mặt cho anh.

"Sau này, có món gì anh chưa từng ăn thì nhớ hỏi tôi một chút." Dư Duyệt không nhịn được nở nụ cười, nhìn thấy vẻ mặt Tịch Thành Nghiễn lúc này vui thật đó, còn hơn cả lúc xem hài!

"Mù tạc." Tịch Thành Nghiễn nhú mày, vừa nghĩ tới mùi vị khi nãy, anh cảm thấy nước mắt mình đã chảy ra tới nơi rồi, anh kinh ngạc nhìn Dư Duyệt, "Em ăn được mù tạc à?"

"Đúng vậy." Dư Duyệt thoải mái gật đầu, "Từ nhỏ tôi đã thích ăn mù tạc rồi, nhà tôi đều ăn rau trộn với mù tạc thôi đấy."

"Em thấy mù tạc ngon không?" Tịch Thành Nghiễn lại hỏi thêm một câu.

"Đương nhiên là ngon rồi." Dư Duyệt cảm thấy đầu óc Tịch Thành Nghiễn bị sặc mù tạc mà hỏng rồi, nếu cô không thích mù tạc thì ăn làm gì.

"À." Tịch Thành Nghiễn nhìn chằm chằm mặt cô, trong đầu anh chợt nảy ra một 'ý tưởng', ngay lúc Dư Duyệt thấy anh không nói gì, anh bỗng nhiên duỗi tay ra, kéo Dư Duyệt vào lòng, hôn lên môi cô.

Trong miệng anh vẫn còn đọng lại mùi vị mù tạc, một chút cay cay mang theo hơi nóng, có vẻ rất nhiệt tình mà thực tế, mạnh mẽ vọt vào miệng Dư Duyệt, khiến cô dường như không thể thở nổi.

"Tịch, Tịch Thành Nghiễn..." Dư Duyệt thở hổn hển, đẩy anh ra, "Anh đừng..."

"Em nói thích mù tạc mà." Tịch Thành Nghiễn trợn mắt nhìn cô, đáy mắt xanh đen sâu sắc lạ thường.

Cô thích! Nhưng đâu phải... Dư Duyệt cảm thấy nhất định phải giải thích mọi chuyện, nếu không, chẳng biết Tịch Thành Nghiễn sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Cô đứng dậy, vội vàng nói, "Mau dọn dẹp đi." Rồi xoay người rời đi.

Không ngờ, vừa đi được vài bước, Tịch Thành Nghiễn đã nắm tay cô lại, dẫn vào phòng bếp, anh nghiêm túc nhìn cô, giống như trước mặt không phải là bàn ăn mà là bàn đàm phán, Dư Duyệt bị anh nhìn tê cả da đầu, cô không dám nhìn thẳng mắt anh, trong lòng bàn tay đều chảy ra mồ hôi lạnh, "Sao, có chuyện gì nữa hả?"

"Rốt cuộc, anh có chỗ nào em không vừa lòng à?" Cuối cùng, Tịch Thành Nghiễn đã hỏi chuyện này. Trong lòng anh, mình là một người đàn ông hoàn hảo nhất thế giới, diện mạo, tiền bạc tất nhiên không cần nói tới rồi, quan trọng hơn là, anh thật lòng muốn có được Dư Duyệt, nhưng dù anh có làm gì đi chăng nữa, cũng bị cô từ chối, điều này có thể không làm anh buồn lòng sao? Anh nhấn nhay tới bây giờ đã là tốt lắm rồi.

"Khụ, không có đâu." Dư Duyệt mơ hồ lẩm bẩm nói, cô lập tức dời đề tài, "Tới đây, ăn cơm đi, nếu không đồ ăn sẽ nguội hết đó."

"Đừng nói sang chuyện khác." Lần này, Tịch Thành Nghiễn sẽ không bỏ qua cho cô đâu, đôi mắt đen thâm sâu nhìn cô chằm chằm, không cho cô cơ hội né tránh, "Em nói đi, anh sẽ sửa mà."

Khó có thể khiến một người kiêu ngạo như anh nói ra những lời này, trái tim Dư Duyệt nhảy dựng, bỗng nhiên có chút chua xót, không hài lòng chỗ nào? Chỗ nào cũng không hài lòng, bộ dạng của anh quá tốt, nhiều tiền, lại.... Không thích hợp với cô.

"Tịch Thành Nghiễn" Cô vắt óc suy nghĩ từ ngữ, anh không dám rời mắt khỏi cô một giây nào, dường như anh sợ bỏ lỡ một chữ nào đó của cô.

Sóng mũi Dư Duyệt ê ẩm, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng, cô vẫn nói ra mấy chữ, "Chúng ta không hợp."

"Không hợp chỗ nào?" Tịch Thành Nghiễn kinh sợ, xung quanh hiện lên một tầng lạnh lẽo, "Chúng ta không hợp, vậy chẳng lẽ em và Hứa Thanh Nguyên hợp? Em nói xem, vì sao anh ta lại thích hợp với em?"

"Anh ấy..." Dư Duyệt ấp úng, "Không quá đáng, chỉ vừa vừa phải phải thôi, hơn nữa, chúng tôi còn là đồng hương với nhau, cuộc sống cũng giống nhau." Dừng một chút, rồi cuộc, cô cũng có đủ dũng khí nhìn thẳng mắt anh, "Anh xem, ngay cả mù tạc mà tôi thích ăn nhất, nhưng anh lại có thích đâu, thứ tôi thích anh không thích, thì chúng ta hợp chỗ nào chứ."

"Ngay cả thức ăn cũng không hợp? Có gì đặc biệt đâu chứ, theo cách nói của em thì, người Nam và người Bắc không thể yêu nhau, đúng không?" Tịch Thành Nghiễn hừ lạnh, trong mắt toàn vẻ lạnh lẽo, trái tim đau đớn tới nỗi hít thở không thông, ở Dư Duyệt, lần đầu tiên anh có cảm giác không tình nguyện.

Rõ ràng là thích đến vậy, nhưng làm gì cũng không có được.

"Em không thử sao biết có hợp? Cùng lắm thì cuối cùng em cứ đổ lỗi cho anh là được." Nếu là những ngày trước, nhất định, anh sẽ không nói những lời thế này. Nhưng vì muốn cô gật đầu, anh đã hạ thấp mình một chút, dù sao như vậy cũng không sao cả.

Dư Duyệt lắp bắp kinh sợ, không ngờ, Tịch Thành Nghiễn lại nói như vậy, sợ hãi nhưng hơi cảm động, cô không dám há miệng, chỉ dám trừng mắt nhìn anh, sợ một khi đã mở miệng, nhất định mình sẽ đồng ý với anh.

"Dư Duyệt." Anh nắm chặt tay cô, giọng nói vô cùng nghiêm túc, "Anh biết em thấy chúng ta rất khác nhau." Anh cố gắng vắt óc suy nghĩ từ ngữ để không dấn động tới cô..., "Nhưng không sao cả, tương lai có thể thay đổi, thói quen cũng có thể sửa, em xem, thực ra chúng ta chẳng khác gì nhau, chỉ là do em cố chấp mà thôi."

Đôi mắt anh sáng bừng nhìn cô, giống như một đứa trẻ đang đòi kẹo, "Anh sẽ đối xử với em thật tốt, thật đó, Dư Duyệt, được không? Em đồng ý với anh đi?"

Dư Duyệt không biết nói gì bây giờ, cô há miệng nhưng lời nói lại không chịu ra, cổ họng như bị cái gì đó chặn lại, không thể đồng ý cũng không thể từ chối được.

Cô không có lòng tin, một chút cũng không. Cô cũng biết anh đối xử với cô không tồi, thay đổi sở thích, mời cô ăn cơm, dẫn cô đi chơi. Anh thì không thấy gì, nhưng cô lại rất sợ. Nếu đồng ý thì thế nào đây? Nếu có một ngày, anh phát hiện cô là một người phụ nữ keo kiệt, không biết những thứ xa xỉ, cũng không lãng mạn, đến khi đó, cô sẽ làm gì?

Dư Duyệt rét run cả người, trong lòng lo sợ không yên.

Tịch Thành Nghiễn nhìn cô mờ mịt mở to mắt, trong ngực dâng lên một nỗi buồn khó tả, anh không muốn ép cô, nếu cô không yêu anh từ cái nhìn đầu tiên, thì cũng có thể lâu ngày sinh tình, nhưng Hứa Thanh Nguyên lại xuất hiện, thậm chí, Dư Duyệt còn xem anh ta là đối tượng có thể kết hôn, chuyện này sao có thể như vậy được? Nhìn cổ gáy rõ ràng là của anh, nhưng sao lại cô lại nghĩ tới người đàn ông khác?!

Có điều, cô không thích anh, thậm chí cũng không ý định yêu anh...

Nghĩ vậy, trái tim Tịch Thành Nghiễn trở nên đau đớn, anh cầm chặt tay Dư Duyệt, trong lòng nghĩ, dù hôm nay có phải ép buộc cô, anh vẫn muốn làm Dư Duyệt phải đồng ý với anh!

"Em không tin anh sẽ sửa được sao?" Tịch Thành Nghiễn cầm đôi đũa trên bàn, dường như, anh đã hạ quyết tâm lắm, mới gắp lên một miếng nấm tuyết, "Anh lập tức sửa cho em xem!"

Nói xong, anh trực tiếp nhét nắm tuyết vào miệng, mùi vị mù tạc xông thẳng vào xoang mũi anh, khiến Tịch Thành Nghiễn sắc tới chảy nước mắt, nhưng lần này, anh kiên quyết không phun, cố gắng nhai hết nắm tuyết, nuốt xuống, sau đó anh bắt đầu gấp miếng thứ hai.

Dư Duyệt muốn ngăn lại nhưng không còn kịp nữa.

”Tịch Thành Nghiễn, anh đừng như vậy! Đừng ăn nữa!” Khóe mắt Dư Duyệt long lanh nước mắt, cô giành lấy đôi đũa của Tịch Thành Nghiễn, cô biết người không thích mù tạc ăn vào sẽ có cảm giác gì, anh tội gì phải làm như vậy, rốt cuộc, cô tốt ở chỗ nào vậy.

Nhưng anh lại không nghe thấy, thậm chí, còn kéo cả đĩa lỗ tai heo tới trước mặt mình, ăn hết đĩa này đến đĩa khác, cũng không quan tâm tới mình bị sắc đến nổi nước mắt dàn giụa.

”Tôi đồng ý! Tôi đồng ý!” Dư Duyệt muốn giành lại cái đĩa từ trong tay anh, cuối cùng, cô đành nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống, nói ra câu nói cô chưa bao giờ dám thốt lên.

35. Chương 35

Mỗi ngày bình yên trôi qua, đối với Dư Duyệt mà nói, đồng ý với yêu cầu của anh rồi cũng chẳng có khác gì, giờ làm việc, hai người là cấp trên cấp dưới, tan làm, Tịch Thành Nghiễn vẫn tới nhà Dư Duyệt dùng cơm chiều, uống một vài tách hồng trà rồi rời đi. Cuối tuần, mặc dù Tịch Thành Nghiễn tới nhà cô, nhưng thỉnh thoảng cũng chỉ dạy cho cô, hoặc khóc la om sòm đòi cô làm đồ ăn ngon cho anh, anh cũng không làm việc gì quá đáng.

Một tuần sau, áp lực trên người Dư Duyệt bớt đi rất nhiều, chậm rãi làm quen với mối quan hệ của mình và Tịch Thành Nghiễn.

Giữa trưa, Dư Duyệt vẫn ở cơm ở căn tin công ty, một lát sau, nhìn thấy Dương Diễn bưng đồ ăn đứng trước mặt, gương mặt vốn bị phôi đen xì, cười lên để lộ rõ hai hàm răng trắng tinh, Dư Duyệt nhìn thấy buồn cười, cô dọn dẹp chỗ ngồi của mình rồi nhường cho anh ta, hỏi: ”Anh lại đi đâu nữa à?”

”Tây Tạng.” Dương Diễn vừa ngồi xuống không chờ kịp an hai muỗng cơm, ăn như hổ đói nuốt xuống, anh ta uống thêm một muỗng canh, rồi trả lời Dư Duyệt.

”Sao anh lại đi Tây Tạng vậy?” Dư Duyệt dùng đũa gấp cho Dương Diễn vài miếng sườn, hơi kinh ngạc. Bình thường, nhân viên Hoa Vũ từ trưởng phòng trở lên sẽ được cử đi chi nhánh Tân Cương hoặc Tây Tạng để rèn luyện vài năm, sau đó điều về tổng bộ.

Vì hai nơi này tương đối gian khổ, nên mỗi khi không quan trọng, công ty sẽ không cử một người đi lại nhiều lần, rốt cuộc, trong thời gian này Dương Diễn xảy ra chuyện gì vậy? Chạy đầu này chạy đầu kia, đầu phải là phong cách của Tịch Thành Nghiễn!

”Ai da, đừng nói nữa!” Vẻ mặt Dương Diễn rầu rĩ ném muỗng lên bàn, vươn tay cầm lấy vài con cá mực nhét vào miệng, vẻ mặt mới dịu hơn một chút, nói: ”Cô không biết đâu, tổng giám đốc bên chi nhánh Tây Tạng cũng đang rối rắm không ít đấy! Tên là gì Lý Vĩ đấy, ông ta khiến một công trình vô cùng tốt sụp đổ đó! Ông ta là kỹ sư, thế mà ngay cả hạng mục cũng không trông coi được, tổng bộ chúng ta phát hiện ra chuyện này rất trễ, quản lý không còn cách nào khác, đành điều tôi qua đấy, kết quả...”

Anh ta dừng một chút, cầm khăn giấy lau tay, vẻ mặt khó chịu, ”Còn phải điều chỉnh nữa đó, điều chỉnh cái rắm! Công trình kia chẳng khác gì mảnh vụn! Không còn cách nào chỉnh sửa được nữa, chỉ có làm lại từ đầu thôi, tôi đã báo cáo cho tổng giám đốc Tịch biết rồi.” Dừng một chút, anh ta thấp giọng, cười hề hề thần bí tới trước mặt Dư Duyệt, nhỏ giọng nói: ”Sáng nay, tổng giám đốc Tịch tức giận lắm đó, cô không biết à? Tôi thấy tổng giám đốc chi nhánh Tây Tạng chết chắc rồi, kiểu gì cũng bị gọi về tổng bộ trước tết Trung thu thôi!”

”Cả buổi sáng tôi đều ở phòng tài liệu sửa sang lại tài liệu chi nhánh công ty một chút, không để ý tới tình hình của tổng giám đốc.” Dư Duyệt lắc đầu, cô thật sự không biết Tịch Thành Nghiễn lại tức giận cái gì nữa, lúc ăn cơm, cô thấy cửa phòng làm việc của anh đóng chặt kín, cô cũng không nhắc nhở anh, chẳng lẽ anh hờn dỗi rồi?

Chắc chắn anh vẫn chưa ăn cơm trưa đâu, Dư Duyệt nhú mày, Tịch Thành Nghiễn chỉ có một chỗ không được, chính là tùy hứng. Anh nói những quán cơm xung quanh công ty đều không hợp khẩu vị cậu anh, nên không có ngày nào anh chịu ăn trưa, sau đó, buổi tối, anh đến nhà cô ăn như hổ đói, nếu cứ tiếp tục như vậy sao dạ dày anh có thể chịu nổi được!

Nghĩ vậy, Dư Duyệt đứng lên, tầm mắt nhìn qua nhìn lại tấm thực đơn, cô lấy tiền trong túi ra, nói với Dương Diễn một tiếng rồi đi mua cơm.

"Cô đối xử với tổng giám đốc Tịch tốt thật đó." Dương Diễn cắn miệng, hâm mộ nói, "Thư ký cũ của tổng giám đốc Tịch, cái gì tiểu Cổ ấy nhỉ, đều mặc kệ tổng giám đốc Tịch có ăn cơm hay không!"

Dư Duyệt cười, đóng nắp hộp giữ ấm lại, để phòng nhiệt tràn ra ngoài, vui đùa nói: "Phải đối xử thật tốt với tổng giám đốc Tịch, mới có người phát tiền lương cho chúng ta chứ!"

"Cô cũng biết điều đó!" Dương Diễn gơ ngón cái lên trước mặt cô, để lộ hàm răng trắng.

Dư Duyệt đoán không sai, Tịch Thành Nghiễn thật sự hờn dỗi tự nhốt mình trong phòng. Tổng giám đốc chi nhánh Tây Tạng kia chính là người vẫn theo anh từ khi Hoa Vũ mới thành lập, nên Tịch Thành Nghiễn mới yên tâm để ông ta tới Tây Tạng, không ngờ, mới được vài năm, ông ta đã không an phận, đầu tiên là đòi tăng tiền lương, năm trước lại nhón nháo đòi về tổng bộ, năm nay lại làm công trình gặp sự cố.

Tịch Thành Nghiễn cũng biết vùng đất Tây Tạng có chút vất vả, nhưng khi anh chọn người đi tới Tây Tạng, chính Lý Vĩ đã chủ động muốn đi, điều kiện nhà Lý Vĩ không được tốt mấy, tiền lương của công ty chi nhánh Tây Tạng cao hơn so với những chi nhánh còn lại, nên ông ta mới yêu cầu như vậy.

Tịch Thành Nghiễn cũng ngầm đồng ý, Lý Vĩ đã làm việc ở công ty nhiều năm như vậy, năng lực không tồi, bởi vậy, anh mới để ông ta đi Tây Tạng. Ai ngờ ông ta càng ngày càng cảm thấy không đủ, làm việc chỉ qua loa, ỷ vào Hoàng Đế trên cao, ông ta làm xằng làm bậy.

Hoa Vũ nổi tiếng là từng thực, lúc đầu thêu nói lấy dụng cụ nào sẽ lấy dụng cụ đó, tuyệt đối không trả giá, cũng chẳng bao giờ có chuyện đổi dụng cụ, thế mà Lý Vĩ lại đi gạt anh, đổi dụng cụ nhập khẩu thành dụng cụ của một công ty nhỏ trong nước!

Đã vậy giá cả hai loại còn chênh lệch nhau khá lớn, tiền bạc không cánh mà bay, tất nhiên là vào túi Lý Vĩ rồi!

Tịch Thành Nghiễn càng nghĩ càng tức giận, anh tựa người vào cửa sổ, vẻ mặt nghiêm nghị, đáy mắt lạnh lẽo, dù là giữa trưa oi bức nhưng vẫn không thể tản được khí lạnh xung quanh người anh.

Lúc Dư Duyệt gõ cửa đi vào, cô lập tức nhìn thấy anh đứng bên cửa sổ, đôi môi mỏng đóng chặt thành một đường thẳng, vẻ mặt u ám, nhìn qua vô cùng lạnh lẽo.

Dư Duyệt mở lồng cơm, lấy đôi đũa duy nhất ra, rót cho anh một ly nước, rồi đi lên phía trước giữ chặt cổ tay anh, "Anh vẫn chưa ăn cơm trưa đâu đó, em mang cơm tới cho anh rồi nè, mau qua ăn đi."

Tịch Thành Nghiễn không quay đầu lại đáp, "Không muốn ăn."

"Đừng giận nữa, em mua cho anh một phần sườn non nấu dấm mà anh thích nhất này, cơ thể là của mình, mau mau tới đây ăn đi."

"Ăn không vô." Nhìn thấy Dư Duyệt, sắc mặt Tịch Thành Nghiễn hòa dịu hơn một chút, nhưng vẫn không thể nào ăn được, anh tựa người vào cửa sổ, đưa lưng về phía ánh mặt trời, đáy mắt vừa tức giận vừa nặng nề, "Bị vấn đề bên chi nhánh kia phiền tới chết rồi."

"Phiền chết cũng phải ăn cơm." Dư Duyệt buông tay ra, đi tới cạnh bàn, cầm lấy hộp cơm, đi tới trước mặt Tịch Thành Nghiễn gấp một miếng sườn đưa đến bên miệng anh, cười híp mắt nói: "Không phải anh muốn tôi đút anh đó chứ?"

"Ai muốn em đút chứ!" Tịch Thành Nghiễn trừng mắt nhìn cô một cái, đột nhiên cảm thấy hơi ngại, nhưng vẫn cúi đầu há miệng ăn miếng sườn.

"Đừng buồn nữa, Lý Vĩ không được thì đổi người khác thôi, Hoa Vũ đâu phải thiếu người." Dư Duyệt cầm lồng cơm nhét vào tay Tịch Thành Nghiễn, để anh tự anh, chiều miết sẽ sinh hư, vươn tay kéo ghế ngồi cạnh anh, vừa đùa nghịch bồn hoa, vừa khuyên anh.

"Dù cho Hoa Vũ không phải đệ nhất thế giới, thì cũng sẽ có những nhân viên lâu năm sinh ra ý nghĩ gian dối thôi, chuyện này rất bình thường, anh không cần phải tức giận tới vậy."

"Ừm..." Tịch Thành Nghiễn ngậm miếng sườn, nói chuyện có chút mơ hồ, những vẫn nghe thấy rõ ràng những gì Dư Duyệt nói, "Anh biết rồi, sau này phải cẩn thận chọn người đi Tây Tạng mới được."

Đứng một chút, anh kéo ghế ngồi đối diện Dư Duyệt, vừa ăn vừa nói: "Phải xem xem có thể cử người mới đi Tây Tạng rèn luyện một phen không đây."

"Tại sao lại muốn cử người mới đi Tây Tạng?" Dư Duyệt nghiêng đầu nhìn Tịch Thành Nghiễn, có chút không hiểu, không phải là chỉ những người từ trưởng phòng trở lên mới được đi Tây Tạng thôi sao.

Tịch Thành Nghiễn đặt đĩa xuống, giọng nói lạnh lẽo, nghiêm túc, "Làm trong ngành bảo vệ môi trường này, phải chịu khổ, cho dù là núi sâu em cũng phải đi, chưa chịu khổ được thì làm gì mà ăn?!"

Dư Duyệt giật mình, nói: "Vì vậy mà anh muốn cử người mới đi Tây Tạng ở vài năm?"

"Khoảng một hai năm." Tịch Thành Nghiễn kiên nhẫn giải thích cho Dư Duyệt nghe, "Vị trí địa lý của Tây Tạng không tồi, có rất nhiều các hạng mục bức xạ và thủy trạm, người mới ở đó rèn luyện một hai năm, thì vài chứng chỉ, trên cơ bản là có thể tự mình phụ trách hạng mục được rồi, đợi đến khi được gọi về tổng bộ, làm tốt công việc, con đường trưởng phòng nhất định rất dễ dàng."

Những lời nói này khiến tim Dư Duyệt đập thành thịch, ở Tây Tạng hai năm! Lúc trở về sẽ được làm trưởng phòng! Tiền lương của trưởng phòng ở Hoa Vũ gần bằng tiền lương của quản lý cấp cao!

Hơn nữa, từ trước tới nay cô đều làm những hạng mục thủy trạm, bây giờ ở Hoa Vũ, đôi khi Tịch Thành Nghiễn đều giao cho cô phụ trách những hạng mục thủy trạm, đi Tây Tạng đúng là chuyện tốt!

Cô không sợ độ cao, cơ thể khỏe mạnh, thì cao nguyên có là gì đâu! Chỉ cần cực khổ hai năm, khi ra khỏi đó rồi, con đường tương lai rất tươi sáng, sự lựa chọn này rất đáng giá!

Đầu óc Dư Duyệt hoạt động mạnh mẽ, nhìn Tịch Thành Nghiễn cúi đầu ăn cơm, không nói gì, chỉ yên lặng chôn ý nghĩ muốn đi Tây Tạng vào trong lòng.

Vài ngày sau, chỉ cần rảnh rỗi, Dư Duyệt lập tức chạy đi tìm Dương Diễn, quẩn quít hỏi anh ta chuyện ở Tây Tạng. Từ đó tới giờ, Dương Diễn là người thích nói chuyện, thấy Dư Duyệt ngoan ngoãn lắng nghe như vậy, anh ta cũng vui vẻ không thôi, sao có thể từ chối yêu cầu của cô được, anh ta lập tức miêu tả bức tranh cao nguyên xanh mát, chỗ ngao Tây Tạng cho Dư Duyệt nghe, Tây Tạng trong miệng anh ta trở thành một nơi tươi đẹp, suýt nữa đã đổi nước ngâm thành nước chanh, anh ta thỏa mãn 'diễn thuyết' xong, vỗ vai Dư Duyệt nói: "Ngư Ngư, nếu có thời gian, cô nhất định phải tới Tây Tạng một chuyến, đó đúng là một chỗ tốt."

Dương Diễn không hề hay biết, trong lòng Dư Duyệt đã có quyết định đi Tây Tạng rồi, lại càng không biết Dư Duyệt chính là người yêu của ông chủ anh ta, dù dỗ cô, nhìn thấy Dư Duyệt vui vẻ gật đầu, anh ta thậm chí nở nụ cười trong bóng tối.

Gài bấy nhiều năm như vậy, cuối cùng, cũng đã bắt được cô gốc rồi!

Rất nhanh, tết Trung thu đã tới, tiền Hoa Vũ nhiều như nước, mọi nhân viên đều được phát một hộp bánh trung thu, làm trong công ty hơn một năm, sẽ được thưởng một thẻ Bát Đạt Thông hai trăm đồng, để cổ vũ nhân viên đi mua sắm.

Dư Duyệt mới tới công ty ba tháng, không được nhận tiền, đôi mắt to không nhìn được hăm mộ liếc nhìn người khác.

Tịch Thành Nghiễn thấy bộ dạng này của cô vô cùng buồn cười, trở lại văn phòng, lấy trong ngăn kéo ra một chiếc hộp thiết, gọi Dư Duyệt vào, đặt chiếc hộp lên tay cô, anh nhàn nhạt nói: "Mở ra xem đi."

Đang đùa gì đây, sao thần bí vậy? Dư Duyệt chớp mắt, trong lòng vô cùng nghi ngờ, nhưng vẫn làm theo, không ngờ vừa mở ra, cô liền sợ ngây người! Là một hộp Bát Đạt Thông!

Cô ngẩn đầu, không dám tin nhìn Tịch Thành Nghiễn, lắp bắp nói không nên lời, "Anh... Anh...."

"Em thích thì cho em đó, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu." Tịch Thành Nghiễn cầm bút máy trong tay, không thèm quan tâm nói. Dừng một chút, không đợi Dư Duyệt nói cảm ơn, giọng nói anh ra vẻ nhà giàu: "Đi theo anh, sau này, những thứ tốt nhất mà em có, sẽ không đếm xuể!"

Dư Duyệt ôm hộp Bát Đạt Thông đứng ngây người, bà nội ! Không xong rồi! Cái tên này đã không biết xấu hổ lấy sắc dụ, đã vậy mà bây giờ còn lấy lợi ích ra dụ!

36. Chương 36

Trước tết Trung thu khoảng một tháng, Lý Vĩ từ Tây Tạng về. Đây là lần đầu tiên Dư Duyệt nhìn thấy tổng giám đốc chi nhánh Tây Tạng, ông ta là người Nam, nhưng dáng người lại cao to hơn cả người Bắc, tây trang màu đen ôm sát vào người, càng để lộ cơ thể vạm vỡ, khuôn mặt vuông vắn, chắc là vì thường xuyên đi công tác, nên trên mặt ông ta hơi đỏ, mi tâm có nếp nhăn, vừa thấy đã biết ông ta thường xuyên nhú mày.

Ông ta vừa vào, đã trực tiếp đi tìm Tịch Thành Nghiễn, lúc đi ngang Dư Duyệt, ông ta cũng không thèm chào hỏi, dường như xem cô là người vô hình.

Mới sáng sớm, Dư Duyệt đã gặp 'cây đình', tâm trạng vô cùng khó chịu, lật đật đi xem lý lịch của Lý Vĩ, thì ra, ông ta không phải tốt nghiệp từ trường danh tiếng gì, cũng không có tài năng gì đặc biệt, nhưng điền khùng thì có đó!

Cô lấy bánh hoa tươi từ trong ngăn kéo ra, tức giận cắn một cái, nếu bây giờ đã không có gì làm, thì nên mở giáo trình kỹ sư quản lý hạng ra học lại từ đầu đi, hừ, không có tư cách gì so đo với người khác đâu!

Trong phòng tổng giám đốc, Tịch Thành Nghiễn ngồi trước bàn làm việc, ký một phần văn kiện, động tác thoải mái tự nhiên, giống như không nhìn thấy người sống đang đứng trước mặt.

Lý Vĩ vô cùng tức giận, muốn tới nói chuyện với Tịch Thành Nghiễn một chút, thậm chí, nếu ông ta có bị bắt nghỉ việc đi chẳng nữa, nhưng cũng đã làm việc ở công ty nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, không thể làm không công được, phải tranh thủ một chút phúc lợi mới được. Nhưng không ngờ, từ lúc ông ta vào văn phòng Tịch Thành Nghiễn, chắc cũng khoảng năm phút rồi, nhưng Tịch Thành Nghiễn không thèm để ý tới ông ta tí nào.

Lý Vĩ cảm thấy không yên, ông ta đã nuốt một phần tiền dụng cụ ở hạng mục Tây Tạng rồi, ông ta không biết Tịch Thành Nghiễn sẽ xử lý thế nào, nhưng nhìn vào tình hình này, đoán chừng không thể bao qua việc này được rồi.

Nghĩ vậy, Lý Vĩ chủ động mở miệng, "Tổng giám đốc Tịch."

"Về rồi à." Tịch Thành Nghiễn không thèm nâng mắt lên nhìn, chỉ nhàn nhạt trả lời.

Trong phòng làm việc, máy điều hòa không mở to, nhưng không hiểu sao, Lý Vĩ vẫn cảm thấy lạnh, ông ta siết chặt tay, ấp úng mở miệng: "Tổng giám đốc, hạng mục Tây Tạng lần này là lỗi của tôi, tôi... Tôi tình nguyện rời khỏi công ty."

Nghe được những lời này, Tịch Thành Nghiễn ngẩng đầu lên, anh không mặc áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi cao cổ màu trắng, cổ áo màu tím nhạt, cổ tay áo được đính thêm hai nút màu hổ phách, làm nổi bật khuôn mặt tuấn tú của anh, nhưng cũng lạnh lẽo kỳ lạ.

Chống lại đôi mắt đen lạnh như văng của anh, Lý Vĩ căng thẳng nuốt nước miếng, mở miệng nói: "Tổng giám đốc Tịch đại nhân đại lương..."

Còn chưa dứt lời, ông ta đã bị Tịch Thành Nghiễn đánh gãy, "Lý Vĩ, ông cũng làm ở đây mười năm rồi." Giọng nói của anh vô cùng bình tĩnh, không mang theo một chút nhịp điệu nào, lại như ngày gió lạnh, nháy mắt đã đem trái tim Lý Vĩ thổi thành một vết thương.

"Nên biết tôi chẳng phải là người rộng lượng, à, không đúng." Anh vuốt mi tâm, đôi mắt càng lạnh lẽo, "Có lẽ là mấy năm nay tôi đã rộng lượng rồi, nên ông mới dám làm chuyện bậy bạ như vậy, ông nói xem tôi nên xử lý thế nào đây?"

Mồ hôi lạnh của Lý Vĩ rơi xuống, cả trái tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đã nhiều năm như vậy, thủ đoạn của Tịch Thành Nghiễn lợi hại thế nào ông ta đều biết.

Lúc Hoa Vũ vừa thành lập, trong nước vẫn chưa biết tới khái niệm bảo vệ môi trường, cho dù có cũng là cán bộ, nên mới biết được tin công ty thành lập. Khi đó, Tịch Thành Nghiễn vừa tròn hai mươi tuổi, vẫn chưa tốt nghiệp đại học, quan hệ giao thiệp cũng không có, đột nhiên chen chân vào ngành bảo vệ môi trường, miếng bánh kem lớn này đương nhiên có nhiều người muốn chia cắt rồi, nên tự nhiên sẽ bị người công ty khác xa lánh.

Nhiều lần, công ty anh bị nghẹt ở văn phòng chính phủ, không có lần đấu thầu nào không xảy ra sự cố, lúc đó, dường như công ty cũng không duy trì nổi. Nhưng Tịch Thành Nghiễn vẫn không oán trời trách đất, lại càng không tức giận, anh chỉ như vậy, mỗi ngày đều nhặt nhèo như một tờ giấy, an ủi cấp dưới, rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn thôi.

Sau đó, Hoa Vũ đã thật sự tạo nên kỳ tích, lúc tới văn phòng chính phủ, mọi nhân viên ở đây đều phải cúi đầu khom lưng, thật sự hận không thể đem nhân viên Hoa Vũ làm tổ tông, ngay cả đấu thầu, cũng không ai dám giở trò. Mà đây chính là công ty Hoa Vũ mà mọi người từng xa lánh, không một công ty bảo vệ môi trường nào không chờ anh đóng cửa, thậm chí ngay cả trong trường hợp đó, không ai không dám nghe theo quan chức.

Mấy năm gần đây, thật sự rất an nhàn, nhưng ông trời ở tận trên cao, Lý Vĩ đã quên mất cơn giận của Tịch Thành Nghiễn, bây giờ, ông ta phát hiện mình có giao thiệp, lại có kinh nghiệm quản lý, rất nhiều công ty muốn mời ông ta về làm, ông ta bị những thứ này làm hoa mắt, không nhớ những người này chính là người mà trước kia không coi ông ta là cái đinh gì.

Nghĩ vậy, Lý Vĩ cảm thấy run người, một người đàn ông cao to như ông ta, thế mà đứng trước Tịch Thành Nghiễn, bắp chân đều run lẩy bẩy.

"Tịch, tổng giám đốc Tịch... Tôi... Tôi thực sự có lỗi với công ty, ngài, ngài cho tôi một cơ hội."

"Tôi không thể cho ông thêm cơ hội nào nữa." Tịch Thành Nghiễn không thèm quan tâm vuốt cổ ta áo, giọng nói không cảm xúc, "Nếu ông thấy cái miếng nhỏ Hoa Vũ này không chứa nổi vị phật lớn như ông, vậy thì ông có thể đi."

Lý Vĩ thật sự không tin vào tai mình, sao Tịch Thành Nghiễn lại nói chuyện nhẹ nhàng như vậy? Mãi đến khi xuống lầu, ông ta vẫn còn choáng váng, chẳng những không truy cứu trách nhiệm của mình, mà còn gọi cho phòng tài vụ, để bên kia thanh toán tiền lương cho ông ta, rồi nhẹ nhàng đuổi đi?

Không biết vì sao, mặc dù là như vậy, nhưng trong lòng Lý Vĩ lại vô cùng nặng nề.

Lý Vĩ vừa đi, Tịch Thành Nghiễn đã gọi Dư Duyệt vào phòng, Dư Duyệt mới ăn được một nửa bánh hoa tươi, vừa nghe Tịch Thành Nghiễn gọi, cô liền vội vàng bỏ bánh hoa tươi xuống, đi vào phòng anh, "Tổng giám đốc Tịch, có việc gì à?"

Tịch Thành Nghiễn không nói gì, chỉ vẫy tay với cô, ý bảo cô qua đó.

"Sao..." Dư Duyệt chưa nói xong, đã bị anh lôi vào trong lòng, đặt mông ngồi trên đùi anh.

"Anh làm gì vậy?" Mặt Dư Duyệt nóng bừng lên, giùng giàng tránh ra, nhưng lại bị Tịch Thành Nghiễn giữ chặt lại, "Đừng nhúc nhích!" Hai tay anh ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, bắt cô đưa tay quàng lấy cổ mình, trong mắt hiện lên vẻ dịu dàng, "Em vừa ăn vụng cái gì đúng không?"

"À?" Dư Duyệt chớp mắt, ấp úng giải thích, "Em.. Em đâu có..." Chưa nói xong, Tịch Thành Nghiễn đã hôn lên môi cô một cái, hôn xong, anh còn chặc lưỡi, giống như đang thưởng thức cái gì đó, qua vài giây, anh mới mở miệng: "Vị hoa hồng."

Mặt Dư Duyệt đỏ lên, rớt cuống, lưỡi của tên này làm bằng cái gì vậy, như vậy mà cũng biết được mùi! Thực muốn cho anh một lạy mà.

"Tươi, bánh hoa tươi." Dư Duyệt bắt đắc dĩ, đành phải ăn ngay nói thật, "Lần trước mua trên mạng, anh nói không thích, nên em đành phải tự ăn thôi."

Tịch Thành Nghiễn nghĩ lại, hình như đúng là có chuyện như vậy. Bản thân anh từ trước tới giờ không hề thích đồ ngọt, nên không để ý nhiều, nhìn thấy bộ dạng như lâm vào đại dịch của cô, anh không nhịn được cười, "Ăn thì ăn, nếu anh không ăn thì nhường em ăn."

Dư Duyệt xoay vặn miệng, không nói chuyện. Một lát sau, chợt nhớ tới Lý Vĩ, rõ ràng lúc mới vào ông ta rất vui vẻ, không ai bì nổi, thế mà, lúc đi ra lại hồn bay lạc phách, mặt như đất, rốt cuộc Tịch Thành Nghiễn đã làm gì ông ta nhỉ?

Trong lòng suy nghĩ, cô không tự chủ được nói lên.

Nghe được tên Lý Vĩ, Tịch Thành Nghiễn hơi khép mắt, cười lạnh, "Ông ta chỉ tự tự làm chịu thôi."

"Anh... Không phải anh đã làm gì ông ta rồi đó chứ?" Dư Duyệt nghe thấy giọng nói lạnh như băng của anh, cả người chợt run lên, không nhịn được hỏi.

"Không sao cả." Tịch Thành Nghiễn đưa tay sờ tóc cô, còn lén lút nhéo vành tai mềm mại của anh, Dư Duyệt ngửa ngáy hất tay anh ra, anh hừ một tiếng rồi nói: "Anh đã để ông ta tự mình đi chứng minh tạm thời rời khỏi chức vụ, không phải là tạm thời, mà là đuổi việc."

Dừng một chút, khoe môi anh tàn nhẫn cong lên, "Ông ta đã ở Hoa Vũ lâu năm, suy nghĩ của ông ta vẫn nằm ở Hoa Vũ mấy năm trước, không hề biết sức ảnh hưởng của Hoa Vũ bây giờ, bị Hoa Vũ đuổi việc thì còn công ty nào chịu nhận ông ta đâu cơ chứ? Hơn nữa, nếu có một công ty nhận ông ta, dù có cho ông ta vị trí phó tổng giám đốc đi chăng nữa, nhưng thanh danh của công ty đó chỉ là phù du, công trình nào cũng thất bại, không thể ngoi lên được. Chi nhánh công ty nhiều thì sao? Bây giờ, ngay cả phát lương cũng không xong!"

Nói tới đây, anh dừng lại, nhìn Dư Duyệt mở to hai mắt, bộ dạng không dám tin, cười cười, "Chắc một thời gian nữa, công ty đó không chịu được nữa, anh sẽ mời vài người trong ngành đi ăn cơm, thuận tiện vô ý nhắc tới chuyện này một chút, em thấy ông ta sẽ ra sao nhỉ?"

Chuyện này... Dư Duyệt cảm thấy Tịch Thành Nghiễn thật đáng sợ! Nhưng từng bước như vậy rất chuẩn xác! Đột nhiên cô cảm thấy run người, không biết anh sẽ tính kế cô thế nào đây?

Dường như đọc được ý nghĩ của cô, Tịch Thành Nghiễn bóp bóp gương mặt non nớt của cô, nói: "Yên tâm, em có cái gì để anh tính kế đâu chứ." Đương nhiên, lần ăn mù tạc đó không tính.

"Trung thu có kế hoạch gì không?" Tịch Thành Nghiễn thấy mặt cô hơi mất tự nhiên, anh thông minh đổi đề tài.

"Không có kế hoạch gì cả, ở nhà có được tính không?" Dư Duyệt nắm tóc, nghĩ, anh cho rằng ai cũng giàu có như anh sao, nghĩ có ba ngày mà còn bày đặt lên kế hoạch!

"Đi HongKong chơi hai ngày." Cô không có kế hoạch gì là tốt, anh đã sắp xếp xong xuôi hết cả rồi.

"A, em không muốn đi." Dư Duyệt cắn môi, Quý Vân Phong đi công tác, nhất định không thể trở về kịp Trung thu, Phùng Vũ Thần nói muốn đi công viên Thủy Thương với cô trong ngày đó.

"Em đi ra ngoài với Vũ Thần rồi."

"Ai?" Tịch Thành Nghiễn cau mày suy nghĩ một chút, rồi nói: "Bạn gái Quý Vân Phong?"

"Ừm." Dư Duyệt gật đầu, cô cọ mặt Tịch Thành Nghiễn lấy lòng, "Chuyện này, bọn em đều bàn bạc xong hết rồi..."

"Vậy anh làm sao bây giờ?" Tịch Thành Nghiễn bắt ngờ.

"Anh có thể đi chơi với bạn anh mà."

"Không có bạn!" Tịch Thành Nghiễn lạnh lùng trả lời, đưa tay đẩy Dư Duyệt ra, mở Baidu ra nhập mấy chữ, cẩn thận xem từng trang web, nói: "Hang vui vẻ là ở công viên Thủy Thương à?"

"Đúng vậy, em còn chưa được đi đó, nghe nói rất đẹp."

"VẬY Ạ." Tịch Thành Nghiễn đánh gãy ảo tưởng của cô, "Anh cũng chưa đi, phải đi một lần cho biết thôi."

"Nhưng, nhưng em đã hẹn với Vũ Thần rồi, anh đi coi sao được!"

Cô đã sớm hẹn với Phùng Vũ Thần rồi, nếu dẫn Tịch Thành Nghiễn theo, nhất định hai người sẽ không được tự nhiên.

"Hai lựa chọn, một là đi HongKong với anh, hai là dẫn anh đi công viên Thủy Thượng." Tịch Thành Nghiễn nhìn chằm chằm Dư Duyệt, từng bước ép sát cô.

Bị anh nhìn như vậy, Dư Duyệt cảm thấy tóc gáy đều dựng đứng hết cả lên, da đầu căng ra, vốn định không chọn cái nào, nhưng không chịu nổi áp lực trên người anh, cuối cùng, cô đành phải chà mặt, yếu ớt trả lời, "VẬY, em chọn cái thứ hai."

37. Chương 37

Dư Duyệt suy nghĩ tới nửa đêm cũng không biết nói với Phùng Vũ Thần chuyện Tịch Thành Nghiễn muốn đi cùng, sáng hôm sau, mặt mày cô ủ ê..., có chết cũng phải gọi cho Phùng Vũ Thần một cuộc, cô vừa định nói đôi lời, Phùng Vũ Thần bên kia đã mở miệng trước, giọng nói đầy áy náy: "Ngư Ngư, thật xin lỗi, tối hôm qua đột nhiên Quý Vân Phong gọi, nói hôm nay anh ấy sẽ về, tớ không thể đi công viên với cậu được rồi."

Ặc... Sao khéo vậy? Dư Duyệt chớp mắt, nháy mắt, tâm trạng nặng trĩu hôm qua cũng biến mất, "Không sao, đúng lúc để tớ đi làm chút việc gì đó!"

"Còn vé của chúng ta thì làm sao bây giờ?" Phùng Vũ Thần nói: "Hay là tớ mang trả lại?"

"ĐỪNG!" Dư Duyệt vội vàng mở miệng ngăn cô lại, ho khan một tiếng, nói: "Tịch Thành Nghiễn, anh ấy nói muốn đi công viên."

"VẬY Ạ." Phùng Vũ Thần gật đầu, "VẬY ĐƯỢC RỒI, CẬU CỨ ĐI CHƠI VỚI ANH TA ĐI."

Cúp điện thoại, tâm trạng của Dư Duyệt trở nên khá hơn, may mà Quý Vân Phong trở về đúng lúc, nếu không ba người bọn họ sẽ xấu hổ chết mất.

Buổi sáng và giữa trưa thời tiết đều nóng bức, nên Dư Duyệt và Tịch Thành Nghiễn đã quyết định đợi đến xế chiều mới đi. Lúc Tịch Thành Nghiễn tới nhà cô, cô vẫn còn say giấc trong chăn, nếu không phải anh nhéo cô một cái, chắc cô ngủ tới tối luôn quá!

"Sao anh vào nhà được vậy?" Ngồi trên xe Tịch Thành Nghiễn một hồi lâu, rốt cuộc, đầu óc Dư Duyệt cũng tỉnh táo lại, nhận ra chỗ nào đó không thích hợp, rõ ràng cô vẫn còn đang ngủ, đâu có mở cửa cho anh vào, vậy anh vào bằng cách nào thế? Chuyện này đúng là không khoa học tí nào!

"Không phải đơn giản lắm sao." Tịch Thành Nghiễn cười cười, rút tay vào túi quần, lấy ra một chiếc chìa khóa.

Dư Duyệt mở to mắt nhìn, "Đó là chìa khóa nhà em à?"

"Thông minh đó." Tịch Thành Nghiễn nhàn nhạt đáp lại.

"Anh!" Dư Duyệt định nổi giận với anh, nhưng nghĩ lại một chút, thấy chuyện này không đáng xé ra to như vậy, bây giờ anh là bạn trai cô, có chìa khóa nhà cô cũng là chuyện rất bình thường, chỉ có cô là không được bình thường!

"Anh cũng phải nói một tiếng chứ." Dư Duyệt cúi đầu nhỏ giọng oán trách.

"Hôm nay phải chơi thật vui mới được." Nhìn thấy bộ dạng ngại ngùng của cô, Tịch Thành Nghiễn hiếm khi có hảo tâm giải thích. Chỉ nhàn nhạt nói một câu, nhưng đã an ủi được tâm trạng sắp bùng nổ của Dư Duyệt.

Hai người đi thẳng một đường, trực tiếp lái vào bãi đậu xe, đi trong hang vui vẻ một đoạn, rất nhiều người qua lại, lái xe không phù hợp tí nào.

"Nhiều người thật." Đã sau năm giờ rồi, nhưng dòng người không bớt đi chút nào, mà ngược lại càng ngày càng đông, Tịch Thành Nghiễn bị người khác chen lấn tới nỗi phải nhíu mày, nếu không phải vì Dư Duyệt đang nắm tay anh kéo đi, chắc chắn anh đã 'bùng nổ' từ lâu rồi.

"Tịch Thành Nghiễn, đi nhanh lên." Dư Duyệt vui vẻ lôi anh đi về phía trước, "Nhiều người như vậy chúng ta phải nhanh lên một chút, nếu không sẽ rất mất thời gian xếp hàng đó."

"Biết rồi." Về mặt Tịch Thành Nghiễn cực kỳ không tình nguyện, nhưng trong mắt lại là một nụ cười mờ nhạt.

Công viên Thủy Thượng thật sự rất đông người, hai người phải xếp hàng gần nửa tiếng mới mua được vé, rồi lại phải cùng dòng người đi vào toilet thay áo tắm, mới vừa nãy, hai người bọn họ còn phải thuê một cái tủ.

"Được rồi." Dư Duyệt nhét đồ của mình và Tịch Thành Nghiễn vào trong tủ, đeo chiếc chìa khóa vào cổ tay, rồi đi về phía trước.

Tịch Thành Nghiễn không yên lòng đi sau lưng cô, ánh mắt không khống chế được dao động trên người Dư Duyệt.

Ủm... Nhìn kỹ mới biết, thì ra cô ấy cũng đầy đủ 'điện nước' đó chứ, eo nhỏ mỏng cong, chân dài thước tha, còn bộ ngực kia nữa... Hình như không phải là cup A.

Nghĩ tới đây, bước chân của Tịch Thành Nghiễn đột nhiên tăng tốc, đi tới bên cạnh Dư Duyệt.

Dư Duyệt vẫn mặc lại bộ đồ tắm mà Tịch Thành Nghiễn đã cười nhạo cô giống hành lá, màu xanh biếc, cả người tươi mát như cây trúc sau cơn mưa, ngay từ đầu, Tịch Thành Nghiễn còn cảm thấy vô cùng hào hứng, dù sao bình thường Dư Duyệt có thèm cho anh xem đâu, cơ hội chiếm tiện nghi quang minh chính đại này hiếm có lắm đó.

Nhưng nhìn một hồi, anh lại cảm thấy khó chịu. Dư Duyệt ăn mặc hở hang như vậy, nếu anh đã có thể nhìn thấy, thì tất nhiên, mấy tên đàn ông khác cũng nhìn thấy được. Tại sao anh phải cho người khác nhìn bạn gái của anh chứ?

Nghĩ vậy, trong lòng Tịch Thành Nghiễn khó chịu như bị mèo cào, anh thực sự hận không thể lập tức vác Dư Duyệt lên vai, đóng gói mang về. Có điều, chuyến đi công viên Thủy Thượng lần này là do chính anh yêu cầu, cũng không phải đi đằng sau không tốt, mà thôi, cứ giả vờ vậy, dù sao cũng đã làm nhiều lần rồi.

Bất đắc dĩ, anh đành phải không nói câu nào đi cạnh Dư Duyệt, đôi mắt tinh tường 'tuần tra' khắp mọi nơi, sợ tên đàn ông nào đó không có mắt nhìn Dư Duyệt.

Dư Duyệt hoàn toàn không biết kế hoạch trong lòng Tịch Thành Nghiễn, cô đi tới Vòng Xoáy Mặt Trời, có lẽ vì trò này rất gần lối vào công viên Thủy Thượng nên rất nhiều người xếp hàng, cô vừa đi tới, nhân viên ở đây đã nói cho cô biết, chắc phải xếp hàng tận hai tiếng rưỡi mới tới lượt cô.

Nghe vậy, cô không nhiều lời, lập tức lôi Tịch Thành Nghiễn tới hồ bơi, có gốc mới đứng xếp hàng tận hai tiếng rưỡi mà không chơi những trò khác.

Nước ở hồ bơi của công viên Thủy Thượng rất ấm, cho dù là ban đêm cũng không thấy lạnh, hơn nữa, bọn họ còn mô phỏng lại sóng biển, đập vào người vô cùng thoải mái.

"Tịch Thành Nghiễn, vào đây đi, anh đứng ngoài đó làm gì vậy?" Dư Duyệt đi vài bước, đột nhiên cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó, quay đầu lại, cô mới phát hiện Tịch Thành Nghiễn nhíu mày đứng trên bậc thềm, không đi theo cô.

"Em cứ chơi đi." Trong hồ bơi rất nhiều người, tuy rằng không tới nỗi chen lấn nhau, nhưng dù sao cũng không phải ít, bệnh sạch sẽ của Tịch Thành Nghiễn lại tái phát, anh cảm thấy không vệ sinh, nhưng làm thế nào cũng không chịu xuống.

"Đừng lộn xộn nữa." Dư Duyệt khó khăn đi ra khỏi cơn sóng, tới trước mặt Tịch Thành Nghiễn, cô vươn tay ra, "Anh không xuống nước thì tới đây làm gì?"

Tịch Thành Nghiễn cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé, bỗng nhiên anh không nỡ từ chối, nhưng anh lại thấy nước rất bẩn, do dự một chút, anh không cam lòng đi theo Dư Duyệt xuống nước.

"Anh tới đây vì em thôi." Xuống nước, Tịch Thành Nghiễn còn không quên nhấn mạnh một câu.

"Được rồi, được rồi, em biết rồi mà." Dư Duyệt lôi anh tới chỗ nước sâu, nắm tay anh dựa vào vách tường, thoải mái nhắm mắt lại.

Hai người đứng trong hồ bơi hơn hai mươi phút, mới đi ra chơi trò Đường Đưa Cầu Vòng.

Từ trước tới giờ, Dư Duyệt rất thích những trò chơi kích thích thể này, dựa theo chỉ dẫn của nhân viên, trái tim cô đập 'bùm bùm', chờ đợi câu lệnh của nhân viên.

Còn Tịch Thành Nghiễn thì có vẻ không được thuận lợi cho lắm, đây là lần đầu tiên anh chơi trò này, nhìn cầu trượt dài ngoằn ngoèo kia, da đầu anh đều tê dại cả lên, suýt nữa đã quăng tằm nệm trong tay xuống chạy đi.

Sao cô gái này lại thích chơi những trò thể ày vậy? Đúng là muốn giết người mà? Bây giờ anh xuống dưới lại còn kịp không vậy?

"Khụ, Dư Duyệt, anh thấy trò chơi này nguy hiểm lắm đó." Thừa dịp nhân viên công tác hướng dẫn mấy người bên cạnh, Tịch Thành Nghiễn vội vàng quay đầu sang hỏi Dư Duyệt, "Em xem, chúng ta lao từ trên cao xuống như vậy, ngay cả một chút dụng cụ an toàn cũng không có, lỡ như tẹo cổ hay uống nước thì sao đây? Chúng ta đừng chơi nữa, được không?"

Đứng một chút, phát hiện đôi mắt Dư Duyệt nhìn anh có chút kỳ lạ, anh vội vàng nói thêm, "Dĩ nhiên là anh không rồi, anh chỉ lo cho an toàn của em thôi."

"Yên tâm đi, soái ca." Không đợi Dư Duyệt trả lời, một nhân viên công tác vừa đi tới, đúng lúc nghe vậy, nhân viên công tác liền giải thích: "Không cần phải lo lắng vấn đề an toàn, tất cả những hạng mục ở đây của chúng tôi đều đã trải qua thử nghiệm, chỉnh sửa, bảo đảm sẽ không có vấn đề gì xảy ra đâu!"

Ai muốn cậu trả lời vậy! Tịch Thành Nghiễn hung hăng trừng mắt nhìn người nhân viên kia, ánh mắt không cần thận nhìn lướt qua đường trượt dài kia, trái tim anh không ngừng đập mạnh, rốt cuộc, bây giờ anh bỏ cuộc thì còn kịp không vậy!

Sự thật chứng minh, không còn kịp nữa rồi.

Nhân viên công tác giơ tay lên, "Được rồi, bây giờ tôi đếm tới ba, thì mọi người lập tức dùng sức đạp một cái, vậy mới trượt xuống được, mọi người nhớ chưa? Được rồi, một, hai, ba!"

Nháy mắt, người trên năm đường trượt lao xuống, vừa đạp chân, tiếng thét chói tai liên tục vang lên, bao gồm cả Dư Duyệt. Đương nhiên, còn một người ngoại lệ, chắc chắn là Tịch Thành Nghiễn rồi.

Nhân viên công tác vừa mới nói chuyện với anh cứ nghĩ rằng anh không dùng sức đạp, nên nhiệt tình giải thích, "Soái ca à, anh xem, anh phải dùng sức mà đạp chứ, nếu không anh không thể xuống dưới được đâu đó."

Chết tiệt ~ Anh cũng biết dùng sức mà! Nhưng anh không dám, TMD! Mà cũng đâu cần hấn quán làm gì! Cứ để anh một mình làm mỹ nam an tĩnh trên đường trượt được không? Được không hả!

Nhân viên công tác kia thấy anh vẫn không chịu động đây, cứ cho rằng anh không hiểu được phương pháp, nói thầm trong lòng, người này nhìn thông minh vậy, mà sao dẫn thế, nhìn thấy nhóm người tiếp theo đã lên tới đây, không thể kéo dài thời gian được nữa, hần ngồi xổm xuống, nắm cổ tay Tịch Thành Nghiễn, trong ánh mắt hoảng sợ, anh trực tiếp bị đẩy xuống!

Mẹ kiếp mẹ kiếp ! Đầu óc Tịch Thành Nghiễn nhất thời trống rỗng, bọt nước đập thẳng vào mặt anh, tới nỗi anh không thể không nhắm mắt lại, ngay cả trái tim cũng muốn nhảy ra khỏi ngực, tay chân Tịch Thành Nghiễn cứng ngắc, không biết làm thế nào mà mình xuống được đây.

Mãi đến khi lực đạo đã biến mất, anh vẫn nắm chặt lấy tấm nệm không nhúc nhích, có vẻ như anh vẫn chưa bình tĩnh lại được.

"Soái ca, soái ca, tới đây, đi lên thôi!" Nhân viên công tác nhìn thấy làn sóng tiếp theo đã chuẩn bị tới, vội vàng kêu Tịch Thành Nghiễn, nhưng không hiểu sao, anh không nghe được tiếng kêu của hắn, vẫn nằm yên như cũ.

Cuối cùng, Dư Duyệt đành đi tới cạnh anh, đưa anh ra khỏi hồ.

"Anh sao vậy, Tịch Thành Nghiễn? Nói chuyện đi chứ!" Dư Duyệt tìm một nơi yên tĩnh để Tịch Thành Nghiễn ngồi xuống, nhìn thấy ánh mắt vô hồn của anh, cô lo lắng vỗ mặt anh, hỏi.

Tịch Thành Nghiễn vẫn không có phản ứng gì.

"Tịch Thành Nghiễn!" Dư Duyệt nóng nảy, bóp mặt anh, cuối cùng, anh cũng hơi tỉnh táo lại một chút. "Anh sao vậy? Sợ hãi?"

Mẹ kiếp, anh đã ra khỏi cái nơi quỷ quái đó rồi à? Tịch Thành Nghiễn run rẩy một chút, nhìn hai bên, không còn nhìn thấy Đường Đưa Cầu Vòng nữa anh mới yên tâm một chút, duỗi tay ra, anh trực tiếp kéo Dư Duyệt vào lòng, ôm thật chặt.

Sợ? Anh không chỉ là sợ thôi đâu! A ! Anh thấy anh sắp chết tới nơi luôn rồi! Không vui về tí nào, ôm ôm, muốn ôm một cái!

----- Mẫu đối thoại ngắn -----

Nhân viên công tác: Soái ca, đi lên thôi!

Cá chết Tịch Thành Nghiễn: ~ ~)~Z

Nhân viên công tác: Soái ca! Mau đứng lên nào!

Cá chết Tịch Thành Nghiễn: ~ ~)~Z

Nhân viên công tác Dư Duyệt:...

38. Chương 38

Trải qua chuyện Đường Đưa Cầu Vòng, Tịch Thành Nghiễn nhất quyết không chịu chơi tiếp những trò còn lại, lôi Dư Duyệt tới hồ bơi.

Dư Duyệt không đi, lần này, cô muốn chơi tất cả trò trong đây, nếu không thì đúng là phí tiền! Tịch Thành Nghiễn không lay chuyện được Dư Duyệt, lại không nỡ để cô buồn, đành phải đi xếp hàng trò Nhấn Rắn với cô.

Sắc trời đã tối đen, bầu trời đêm Thảm Quyến vô cùng lộng lẫy, ánh đèn nê ông rọi sáng khắp nơi. nhưng Dư Duyệt và Tịch Thành Nghiễn lại đứng ngay góc chết, tối đen, ngọn đèn trong khu vui chơi không thể chiếu tới. Dư Duyệt chán nản đứng trò chuyện với Tịch Thành Nghiễn, hỏi Tịch Thành Nghiễn có phải vừa này đã bị hù sợ rồi không.

Rõ ràng là thực, nhưng không ngờ Tịch Thành Nghiễn lại một mực phủ nhận, nói anh tuyệt đối không sợ, chỉ có chút xiu vậy làm sao hù anh được! Anh chỉ không thích những trò chơi như vậy thôi!

Nghe vậy, khoe miệng Dư Duyệt co rút, người này đúng là mạnh miệng, đánh chết cũng không chịu thừa nhận, sợ thì nói sợ thôi, có gì mất mặt đâu chứ!

Cô biết Tịch Thành Nghiễn là người sĩ diện, sợ nếu cứ tiếp tục hỏi nữa, sẽ khiến cô và Tịch Thành Nghiễn bất hòa, nên không hỏi nữa. Hai người xếp hàng hơn một tiếng đồng hồ, một cô nữ sinh nhỏ đang định lên lầu, chợt bị nhân viên công tác gọi lại, "Người đẹp, em có đủ một trăm cân (50 ký) không đó, nếu không em không thể chơi trò này được đâu." Sau đó, hắn chỉ vào con đường khúc khuỷu, nói: "Nếu không đủ một trăm cân sẽ bị kẹt trong đấy đó."

Thực ra, bảng hướng dẫn đã có nhắc nhở các du khách, nhưng bây giờ trời đã tối rồi, hơn nữa tất cả mọi người đều vội vã xếp hàng, không ai chú ý tới trên bảng hướng dẫn viết cái gì.

"Gì cơ? Phải đủ một trăm cân cơ à?" Dư Duyệt trợn mắt há mồm nhìn cô gái chưa tới một trăm cân đang ủ rũ trở về kia, không dám tin nói một câu.

"Em không tới một trăm cân à?" Tịch Thành Nghiễn cẩn thận nhìn Dư Duyệt, hỏi.

"Em cũng không biết." Dư Duyệt gỡ mái tóc ướt đầm, ăn ngay nói thật: "Trước khi tới Hoa Vũ thì vừa đủ một trăm cân, nhưng hình như gần đây em gầy đi thì phải."

Cái gì? Ý là tới công ty anh cô mới gầy? Anh bắt cô làm việc vất vả lắm à? Tịch Thành Nghiễn kéo Dư Duyệt ra khỏi hàng ngũ, giọng nói trầm thấp, "Ý của em là anh bắt em làm nhiều việc quá sao?"

Trời đất làm chứng, cô đâu có nói, sao người này lại hiểu sao được cơ chứ?!

"Anh đừng đoán mò, em đâu có nói." Dư Duyệt tức giận liếc anh, cùng đi tới hồ bơi với anh, vừa đi cô vừa giáo huấn Tịch Thành Nghiễn, "Sao lần nào em nói một câu, anh lại hiểu nhiều nghĩa vậy, anh không cảm thấy mệt mỏi sao?"

"Em chính là có ý đó." Tịch Thành Nghiễn nghĩ mình vô cùng oan ức, "Rõ ràng em cố ý nhấn mạnh hai chữ Hoa Vũ."

"Em không cố ý nhấn mạnh." Dư Duyệt cảm thấy đau đầu, trừng mắt cảnh cáo Tịch Thành Nghiễn, "Em cho anh biết, em không có gian xảo như anh, nói cái gì thì là cái đó, tuyệt đối không hề có ý nghĩa sâu xa gì cả."

Tịch Thành Nghiễn nghe vậy, mấp máy môi, nhưng rốt cuộc cũng không nói thêm gì nữa.

Hai người đi hết một vòng, đi ngang qua Vòng Xoay Mặt Trời, Dư Duyệt chợt nghe thấy nhân viên công tác đuổi theo một du khách: "Cô gái, cô không thể mang theo kính râm và vòng cổ theo đâu!"

Hình như du khách kia đi một mình, không ai giúp cô giữ những thứ này, đành để nhân viên công tác giữ gìn, nhân viên công tác không chịu, nhìn thấy bộ dáng không tình nguyện của nhân viên công tác, vị du khách kia bắt đầu cãi nhau với nhân viên.

Dư Duyệt thấy vậy, nói đùa: "Như em thì tốt rồi, cả người đều trơn lóc, chẳng đeo cái gì cả, rất thích hợp tới những khu vui chơi thể này."

Nghe vậy, Tịch Thành Nghiễn cúi đầu nhìn lướt qua cổ cô, dáng người của Dư Duyệt rất được, thân trên ngắn, thân dưới lại thon dài, đôi chân mảnh dẻ không cần phải nói, cần cổ vô cùng đẹp, dài mà trắng, lúc mặc đồ nhìn vô cùng đặc biệt.

Tịch Thành Nghiễn nhìn một chút, trông lòng liền sinh ra một ý nghĩa. Nhưng anh không nói ra, chỉ lén lút giấu trong lòng.

Bên hồ bơi, một ca sĩ không được xem là nổi tiếng đang biểu diễn, sân khấu và âm thanh vô cùng tốt, ngọn đèn sáng rực cùng tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc không ngừng vang lên, các du khách trong hồ vui vẻ nhún nhảy theo nhạc.

Đến Thẩm Quyển hai năm, đây là lần đầu tiên Dư Duyệt cảm nhận được sức hấp dẫn của cuộc sống về đêm tại Thẩm Quyển, rực rỡ mà rung động, vĩnh viễn không thể thấy ở những thành phố hỏ được.

Âm nhạc lên cao, du khách trong bể bơi kích động hắt nước lên nhau, Dư Duyệt và Tịch Thành Nghiễn đứng trong đám đông khó tránh liên lụy. Đây là lần đầu tiên Tịch Thành Nghiễn tới nơi bình dân thế này, anh cau mày, có chút không thích ứng được với dòng nước, muốn lôi Dư Duyệt đi tới nơi ít người, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của Dư Duyệt, anh không nỡ.

Nếu chỉ đứng như vậy thì không sao, nhưng đột nhiên một dòng nước đập thẳng vào giữ mặt anh. Sắc mặt Tịch Thành Nghiễn tối sầm, vươn tay lau bọt nước trên mặt, vừa định nổi giận, liền nhìn thấy đôi mắt to sáng rõ của Dư Duyệt.

”Ha ha.” Dư Duyệt cười gian xảo, nhìn thấy Tịch Thành Nghiễn vẫn ngơ ngác không phản ứng, cô cúi người xuống, lấy một bụm nước, vui vẻ hắt qua. Bình thường, lúc nào cô cũng bị anh bắt nạt, bây giờ đã có cơ hội trả thù, không thể để mất được.

Vì vậy, lúc Tịch Thành Nghiễn không thể phản ứng được, anh đã bị giới nước, cả người ướt sũng.

Anh chỉ mặc mỗi quần bơi, nửa người dưới ngâm trong nước, nửa người trên không có gì cả. Vân da rõ ràng, đường cong mềm mại, giọt nước trong suốt chạy theo cơ bắp xuống tới bờ hông gầy khõe của anh, cuối cùng rơi thẳng vào nước, Dư Duyệt nhìn một chút, khuôn mặt bỗng nhiên đỏ bừng.

Trái tim không khống chế được đập liên hồi, ngón tay cũng run rẩy, tâm trạng này vừa mãnh liệt lại vừa xa lạ, thế nên, Dư Duyệt cố gắng đè nén cảm xúc này xuống.

Động tác lấy nước trong tay nhanh hơn, dường như cô sợ Tịch Thành Nghiễn phát hiện.

Kết quả, vừa mới lấy được một chút nước, chưa kịp hắt đi, đã bị Tịch Thành Nghiễn bắt được, lòi vào trong lòng. Trong lúc cô vẫn còn đang khiếp sợ, anh đã hôn lên môi cô.

Tiếng huýt sáo và âm thanh trầm trồ khen ngợi vang lên khắp xung quanh, lần át luôn cả tiếng nhạc điếc tai nhức óc.

Đôi môi mềm mại của anh triển miên trên môi cô, Dư Duyệt cảm thấy mình đã bị ngọn lửa đốt cháy, cả khuôn mặt đỏ bừng lên.

Trái tim đập càng lúc càng nhanh, âm nhạc càng lúc càng mãnh liệt. Âm thanh âm ĩ trong lòng càng lúc càng yếu ớt, cuối cùng cũng tan biến đi mất.

Ngại ngừng cái cọng lông gì chứ! Sao lại để cho một mình anh làm thôi chứ?! Nghĩ thông suốt, Dư Duyệt đưa tay vòng lên cổ Tịch Thành Nghiễn, nhiệt liệt hôn trả anh.

Hai người đã hôn không ít lần, nhưng đa số đều do Tịch Thành Nghiễn hôn trộm hoặc cưỡng hôn, Dư Duyệt chưa từng chủ động. Cảm nhận được động tác của cô, trong lòng Tịch Thành Nghiễn vô cùng vui vẻ, lập tức nắm chặt hông cô, hôn sâu hơn.

Trong bể bơi, du khách vẫn điên cuồng hắt nước, ca sĩ vẫn hát say sưa. Tịch Thành Nghiễn buông Dư Duyệt ra, kéo cô ra ngoài. Động tác của anh vô cùng vội vàng, đến nỗi anh suýt bị sóng giải xô té mấy lần, nhưng anh vẫn cầm tay Dư Duyệt kéo đi về phía trước.

Tuy Dư Duyệt không biết anh muốn làm gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo anh, mãi đến khi Tịch Thành Nghiễn kéo cô tới một nơi đen như mực, bốn phía không có ai, Dư Duyệt mới phát hiểu được, không xong rồi.

Cô muốn chạy nhưng đã trễ rồi, Tịch Thành Nghiễn đặt cô lên thân cây dừa to, hung hăng hôn lên môi cô. So với việc vừa nãy, động tác của anh mãnh liệt hơn nhiều, nụ hôn vừa mạnh mẽ vừa sâu, đôi môi Dư Duyệt bị anh cắn đến đau đớn, kêu ‘ưm... ưm..’ muốn đẩy anh ra, bàn tay nóng bỏng của anh đặt trong ngực, run lên một cái, cả người đều mềm nhũn.

Tới lúc tỉnh táo lại một chút, Dư Duyệt mới phát hiện có chuyện gì đó không bình thường...

Sao tay của Tịch Thành Nghiễn lại đặt trên ngực cô?!

”Anh... Anh lấy tay xuống đi.” Dư Duyệt không dám cử động, cô sợ chỉ cần động nhẹ một cái, bàn tay của anh sẽ lập tức ma sát, cô đành dùng hai tay giữ chặt cổ tay Tịch Thành Nghiễn, muốn kéo xuống.

Nhưng dù làm thế nào đi chăng nữa, một chút lực đạo nhỏ bé của cô không được anh để vào trong mắt, động tác vẫn như cũ, còn bởi vì cô ngăn cản mà anh càng dùng thêm sức, cảm xúc trên ngực càng lúc càng rõ ràng, cả người Dư Duyệt không ngừng run rẩy, không biết là vì tức giận hay là vì cái gì khác.

”Một chút nữa là tốt rồi.” Tịch Thành Nghiễn dựa bên cổ cô, hơi thở nóng bỏng không ngừng phun vào cổ trắng nõn của cô, hô hấp nặng nhọc, hiển nhiên anh đã động dục rồi.

”Anh... Anh...” Hai chân Dư Duyệt mềm nhũn, ngại ngừng tới nỗi trên đầu đã bốc khói, há miệng, khó khăn nói ra một câu, ”Đây, đây là nơi công cộng, sao anh, sao anh lại dám làm vậy.”

"Yên tâm, không có người đâu." Đôi môi ướm đầm của Tịch Thành Nghiễn rơi lên cổ cô, hai tay không ngừng vờn vờ.

"Lỡ, lỡ có người." Dư Duyệt ngược cổ lên, thở gấp, lực đạo của anh hơi lớn, khiến cô hơi đau nhịu mảy, "Đừng, đừng như vậy, chúng ta về nhà rồi..."

"Khi nào thì về?" Mới vừa rồi có đầy thế nào cũng không chịu đứng dậy, thế mà bây giờ anh đã bật thẳng lên, đôi mắt sáng rực nhìn chăm chăm cô, nhấn mạnh hỏi: "Khi nào thì về?"

"Khụ." Dư Duyệt quay mặt đi chỗ khác, cảm thấy sức chiến đấu của Tịch Thành Nghiễn đúng là chẳng khác gì sư tử, vội vàng sử dụng áo tắm, nghĩ một hồi, để an toàn, cô vươn tay ôm chặt cây dừa trước mặt, đem bộ ngực của mình bảo vệ không còn một chỗ hở nào rỉ nước được, cô mở miệng nói: "Khuông được, anh đừng mơ!"

Tịch Thành Nghiễn ghen hòng, cảm thấy mình có thể nhịn được, nhưng nơi nào đó trên người không thể miêu tả được đã không thể nhịn nổi nữa rồi...

"Dư Duyệt..."

"Đừng nói nữa! Bây giờ thì không được!" Dư Duyệt ôm cây dừa không buông, "Không được 'làm' trước khi kết hôn!"

Hả? Trước khi kết hôn? Đôi mắt Tịch Thành Nghiễn chuyển động, ra vẻ mình đã biết nên làm gì tiếp theo rồi. Trước khi kết hôn không được 'làm', nhưng kết hôn rồi thì được chứ gì!

39. Chương 39

Dư Duyệt cứ nghĩ rằng Tịch Thành Nghiễn sẽ lấy cơ hôm nay là Trung Thu mà ở lại nhà cô, nhưng không ngờ, sau khi từ công viên Thủy Thượng trở về, Tịch Thành Nghiễn chỉ đưa cô về nhà, chứ không hề bước chân lên lầu, anh chỉ lập tức về nhà, anh nói muốn về sớm một chút, sáng mai anh phải đi HongKong.

Dư Duyệt chờ Tịch Thành Nghiễn bảo cô đi cùng, nhưng mãi mà anh vẫn không nói gì, xem ra anh muốn đi một mình rồi, nhịn một hồi, cuối cùng cô cũng nuốt xuống lời định nói: Có cần em đi với anh không? Nhìn thấy chiếc Land Rover màu đen của Tịch Thành Nghiễn vội vàng lao đi, trong lòng cô cảm thấy hơi khó chịu. Rõ ràng hôm qua anh còn nói sẽ cho cô đi cùng, thế mà chỉ mới một ngày trôi qua anh đã trở mặt!

Nhưng lúc đi, Tịch Thành Nghiễn có nói, chiều nay anh sẽ về lại, nhắc cô nhớ chờ cơm anh, chắc vì anh ấy không muốn ép buộc mình? Cho nên mới không bảo mình đi cùng? Dư Duyệt nghĩ ngợi một hồi, chợt cảm thấy ở chung với Tịch Thành Nghiễn lâu ngày, cô cũng đã bị anh lấy bệnh buồn vui thất thường rồi.

Tịch Thành Nghiễn không ở đây, Dư Duyệt cảm thấy hơi mất mát, nhưng lại thở phào nhẹ nhõm một hơi, Tịch Thành Nghiễn rất nhiều tật xấu, nhất là lúc ăn cơm, trên bàn cơm nhất định phải có món anh thích, nếu không anh sẽ không ăn hoặc ăn rất ít. Dư Duyệt không thể ngày nào cũng làm những món kia, nên mỗi ngày trôi qua, cô đều phải nghĩ tới nay ăn gì từ sáng sớm.

Chuyện này cũng tốt, anh không ở đây, cô có thể tự do. Ngày hôm sau, mãi gần giữa trưa, Dư Duyệt mới thức dậy..., đánh răng rửa mặt xong, cô đi xuống bếp, ăn một chén cháo với nắm hương muối xem như là bữa sáng lẫn bữa trưa. Ăn xong, Dư Duyệt rảnh rỗi tới nhằm chán, nhưng lại lười xem tivi, nên cô bắt đầu dọn vệ.

Lau hết góc gác trong nhà, dưới tủ cũng không tha, cả sàn nhà cũng bóng lưỡng như tấm gương.

Có điều, Dư Duyệt không ngờ, không dọn dẹp thì không biết, tới lúc làm rồi mới nhận ra, bây giờ, trong nhà cô đã chất đầy đồ của Tịch Thành Nghiễn, từ bàn chải đánh răng, khăn mặt tới những bộ tây trang áo sơ mi, thậm chí còn có cả giày da, giống như có thêm một người đang sinh sống với cô ở đây.

Nói về chuyện qua đêm, thật sự Tịch Thành Nghiễn cũng không ở lại nhà cô nhiều lần, thứ nhất, nhà cô nhỏ hẹp, không đủ ở, thứ hai, cô không muốn ngày nào cũng phải ngủ chung với Tịch Thành Nghiễn, nên khi màn đêm buông xuống, cô sẽ lập tức đuổi Tịch Thành Nghiễn đi.

Nhưng anh lại cứng đầu không chịu, anh như một con kiến chuyển nhà, từng chút dọn hết đồ của mình sang nhà cô.

Lúc đầu cô còn có thể nhắc anh vài câu, đừng thấy anh thích sạch sẽ, mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế như vậy, nhưng mỗi khi thu dọn đồ qua nhà cô, anh đều vút thẳng lên sô pha, không quan tâm tây trang có bị nhăn hay không.

Một thời gian sau, cô cũng dần dần quen với hành động này của anh, mỗi lần vừa đi khỏi, cô sẽ xem xét một vòng sô pha, xem lần này anh lại có mang thứ gì qua không.

Thói quen đúng là đáng sợ thật, Dư Duyệt thở dài, nhìn đồng hồ đã hơn ba giờ chiều rồi, liền thay quần áo, chuẩn bị đi mua đồ nấu cơm chờ Tịch Thành Nghiễn về ăn.

Bên cô mọi thứ đều vô cùng thuận lợi, Tịch Thành Nghiễn lại gặp phiền toái. Mỗi lần đi HongKong, anh đều phải đến cảng Phúc Điền để kiểm tra, từ trước tới nay anh không hề gặp trục trặc gì, nhưng lần này không biết sao, dấu vân tay lại không giống, cho dù có kiểm vài lần cũng không được, cuối cùng, anh trực tiếp bị đại đội bến cảng mang đi!

Chết tiệt ~ Rốt cuộc gần đây làm sao vậy? Tịch Thành Nghiễn ngồi trong phòng quản lý của hải quan, cảm thấy bây giờ mình nên đi đốt một nén nhang.

"Sao rồi, đã kiểm tra chưa?" Đại trưởng đại đội bến cảng hỏi một nhân viên cấp dưới.

"Chứng minh nhân dân, giấy thông hành đều đã kiểm tra xong, thật sự không có vấn đề gì." Người nọ nhúc nhích đầu, cảm thấy hơi khó hiểu. Hôm nay rất nhiều người đã kiểm tra, nhưng vân tay của ai cũng đúng, chỉ mỗi người đàn ông trước mắt này thì không đúng.

"Đã lên mạng kiểm tra chưa?" Đại trưởng vẫn chưa yên tâm, hỏi lại lần nữa. Thực ra cũng không trách ông ta được, hàng năm có rất nhiều người thừa nước đục thả câu để qua được kiểm tra, bắt được thì may, nếu không được đến lúc xảy ra chuyện thì mọi người phải cùng nhau 'chơi đùa' một trận rồi!

"Đã kiểm tra, đại trưởng, không có vấn đề gì!"

"Vậy dẫn cậu ta đi kiểm tra vân tay một lần nữa, nếu không đúng thì..." Ông ta dừng lại một chút, áy náy nhìn Tịch Thành Nghiễn, "Vậy lần sau hãy quay lại."

Nghe vậy, sắc mặt Tịch Thành Nghiễn đen thui.

Lần sau quay lại? Anh đây đến HongKong là để mua đồ cưới vợ đấy, biết không? Nếu đợi đến lần sau mới đến, lỡ lúc đó vợ anh chạy mất rồi thì anh chịu trách nhiệm đây?

Ngón tay trong túi quần liên tục giật giật, Tịch Thành Nghiễn nhin không gọi cho người khác đến kiểm. Lần này, nếu không vân tay không đúng thì bàn sau.

Nói tới cũng lạ, lần này Tịch Thành Nghiễn lại kiểm tra đúng, dễ dàng đi qua, ngay cả một đám đại đội cũng không tin được dụi mắt, có nhầm không đấy, sao lại có chuyện kỳ lạ thế này?!

Bị việc nhỏ này làm trễ giờ, lúc Tịch Thành Nghiễn tới nơi đã là xế chiều.

Nghĩ tới chuyện không về kịp để dùng bữa tối với Dư Duyệt, trên người Tịch Thành Nghiễn không ngừng tỏa ra sát khí, sắc mặt đen như đáy nồi, ngay cả nhân viên buôn bán ở quầy trang sức Cartier cũng run rẩy liên tục, vị khách này tới cướp ngân hàng hay mua sắm đây?!

Dư Duyệt làm xong bữa tối, đợi trái đợi phải ở nhà, nhưng vẫn không thấy Tịch Thành Nghiễn ở đâu. Cô muốn gọi điện cho Tịch Thành Nghiễn, nhưng chợt nhớ tới anh còn đang ở Hong Kong, không thể gọi điện được, thế nên, cô gửi cho anh một tin nhắn: Sao vẫn chưa về nữa?

Vài giây sau, Tịch Thành Nghiễn đáp lại: Có chút việc, bây giờ anh sắp tới cửa khẩu rồi.

Dư Duyệt: Em không đợi anh đâu đó, em một mình trước đây.

Lần này, Tịch Thành Nghiễn không đáp lại.

Nhỏ mọn, Dư Duyệt đặt điện thoại xuống bữu môi. Cô biết Tịch Thành Nghiễn nhất định sẽ không vui vì cô không đợi anh ăn cơm, không để ý tới anh nữa, cô đói lắm rồi, cả ngày nay cô chỉ ăn có mỗi chén cháo, chờ anh không biết tới chừng nào!

Dư Duyệt ăn cơm xong, xem một vở kịch cung đấu nhảm chán trên máy tính, đột nhiên tiếng chìa khóa mở cửa vang lên. Cô vội vã buông con chuột xuống, chạy ra đón.

Lần này, Tịch Thành Nghiễn ăn mặc hết sức táo bạo, một chiếc áo sơ mi cổ bẻ màu xanh nhạt, thêm một chiếc quần tây màu đen, càng làm nổi bật dáng người cao lớn của anh. Dư Duyệt né người cho anh vào, đem cho anh một đôi dép lê, nói: "Anh đi rửa tay rồi ăn cơm, đồ ăn xong cả rồi, em đi hâm lại một chút."

"Không cần." Tịch Thành Nghiễn giữ tay cô lại không cho cô đi.

Hả? Dư Duyệt hơi ngạc nhiên, dựa theo trình độ phiến toái của Tịch Thành Nghiễn, chuyện đầu tiên anh bước vào nhà là phải rửa tay, anh còn có chuyện gì quan trọng hơn cả việc rửa tay sao?

"Cho em đó." Nhìn vào đôi mắt to kinh ngạc của cô, Tịch Thành Nghiễn nhét chiếc hộp tinh xảo trên tay mình vào tay cô, lúc này, Dư Duyệt mới phát hiện ra anh mang theo không ít đồ.

Cho nên... Đây là quà của cô ư?

"Mua làm gì, em có thiếu cái gì đâu." Dư Duyệt vừa mở vừa lầm bầm nói. Cô chỉ nói vậy thôi, chứ trong lòng cô vô cùng vui vẻ.

Lúc mở quà ra, Dư Duyệt sợ ngây người, tuy cô không hiểu nhiều về những thứ hàng hiệu lắm, nhưng cô vẫn biết cái đồng hồ nay hiệu Cartier... Tay Dư Duyệt run run đóng cái hộp lại, trước ánh mắt chờ đợi của Tịch Thành Nghiễn, cô lại mở hộp thứ hai, hộp thứ ba...

Đến cuối cùng, cô chết lặng nhìn những món trang sức xa xỉ.

"Anh... Anh làm gì vậy?" Dư Duyệt cảm thấy mấy thứ đồ nhỏ này cũng mua đứt cô luôn rồi, lớn như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên cô được sờ vào những món đồ hàng hiệu trong truyền thuyết này,

"Cho em." Tịch Thành Nghiễn không để ý đáp lại, nhìn vào bếp, anh sờ bụng, lầm bầm nói, "Đói bụng." Rồi nhanh chân đi vào toilet.

Rửa tay xong, anh nhớ Dư Duyệt bảo trong bếp có đồ ăn.

"Em... Em không nhận!" Dư Duyệt đuổi theo anh, đặt mấy thứ kia vào trong lòng anh. Lúc nhìn thấy chiếc đồng hồ Cartier, cô đã có dự cảm xấu, nhưng vẫn ôm một tia hy vọng nhỏ nhoi mở gói tiếp theo, vốn nghĩ rằng anh không giàu tới như vậy, ai ngờ sự thật hoàn toàn khác biệt.

Dư Duyệt cảm thấy lòng bàn tay mình nóng bừng lên, trong lòng thầm rơi lệ, cô chỉ là một công dân bình thường thôi, sao đột nhiên lại có nhiều món đồ xa xỉ thế này, cô không muốn dùng đâu!

"Sao vậy?" Nhìn thấy Dư Duyệt từ chối, Tịch Thành Nghiễn cau mày lại, sắc mặt đen xuống, sao cô lại không chịu nhận những món quà mà anh tặng cô chứ, rõ ràng, cô không hề xem anh là bạn trai!

Dư Duyệt nhìn sắc mặt anh biết anh đã hiểu lầm, cô vội vàng giải thích: "Những thứ này đắt lắm, nếu em nhận, em sẽ có cảm giác như đang nuôi tổ tiên trong nhà mất, trong lòng lại vô cùng sợ hãi."

Nghe cô nói vậy, Tịch Thành Nghiễn thở phào, cười một tiếng, cơn giận vừa nãy đã tan biến đi trong nháy mắt, nụ cười trên mặt như một đóa hoa, "Cho em thì em cứ nhận đi."

Dừng một chút, nhìn thấy Dư Duyệt vẫn nơm nớp lo sợ không nhận, anh trầm mặt xuống, thấp giọng nói: "Cho em thì em cứ nhận đi, do dự cái gì!" Từ 'do dự' này là anh học từ Dư Duyệt, bây giờ, anh đã có cơ hội dạy dỗ Dư Duyệt rồi.

Dư Duyệt có từ chối thế nào cũng không được, cô cảm thấy mình như đang cầm tim gan... Cô nhìn vào chiếc hộp, rồi lại nhìn xung quanh căn nhà nhỏ của mình, xem có nơi nào thích hợp để cất không. Thế nhưng, xem đi xem lại nhiều lần, cô vẫn không tìm được nơi nào, đành phải chui từ chỗ này tới chỗ kia.

Tịch Thành Nghiễn vừa xem vừa ngứa ngáy trong lòng, cảm thấy Dư Duyệt rất đáng yêu, cuối cùng, không nhịn được nữa, anh không thèm ăn cơm, đi tới xoa nắn Dư Duyệt một chút, mãi đến khi Dư Duyệt đỏ mặt thở hổn hển, anh mới hài lòng buông tha cho cô, rồi đi rửa tay xuống bếp ăn cơm.

Ăn xong cơm tối, hồng trà cũng đã uống, đến lúc Tịch Thành Nghiễn phải về nhà, nhưng hôm nay, mặc kệ Dư Duyệt có ra hiệu thế nào đi chăng nữa, anh cũng xem như không thấy, ngồi yên trên ghế không nhúc nhích.

Dư Duyệt do dự một lúc, cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Tịch Thành Nghiễn, anh phải về nhà rồi."

Tịch Thành Nghiễn ngẩng đầu, nhìn cô như động vật quý hiếm.

Dư Duyệt bị anh nhìn tới nỗi lo sợ không thôi, cô xoa mặt vài cái, rồi dè dặt hỏi, "Sao, sao vậy?"

"Ha, đang nhìn em chứ gì."

Dư Duyệt chớp mắt, nhìn xong rồi anh sẽ về sao?

Không ngờ, Tịch Thành Nghiễn lại đọc được suy nghĩ của cô, anh cười nhẹ một cái, lấy một viên kẹo dứa ra, chậm chạp nói: "Về? Tại sao anh phải về." Nói xong, anh ngừng một chút, mở miệng nói tiếp: "Bắt người tay ngắn, em có hiểu đạo lý này không vậy?"

Mẹ kiếp! Sao tên này lại vô sỉ vậy? Không hiểu đây, thì sao! Dư Duyệt cảm thấy cả người không ngừng run lên...

40. Chương 40

Dư Duyệt có đấu tranh thế nào cũng vô dụng, cuối cùng, Tịch Thành Nghiễn vẫn ở lại, nhưng lại kiên quyết không ngủ trên sofa, cũng không chịu ngủ trên sàn nhà, anh nhất định phải nằm giường!

Đúng là tạt xầu! Dư Duyệt không dám nói ra tiếng, đành phải yên lặng thầm oán. Nhưng nếu ông chủ đã muốn ngủ giường như vậy, thì tiểu nhân cô đây đành phải ra sofa ngủ rồi. Chỉ có điều, cái ghế sofa kia rất nhỏ lại hẹp, tuy cô gầy nhưng lại rất cao, ngủ như vậy sẽ không thoải mái tí nào. Gương mặt Dư Duyệt nhăn nhó, trong lúc cô đang chuẩn bị ôm mền gối trên giường đi ra ngoài, Tịch Thành Nghiễn đột nhiên bắt lấy tay cô.

"Đi đâu, lên giường nằm đàng hoàng đi!" Vừa tắm xong, trên người Tịch Thành Nghiễn vẫn còn đọng lại hơi nước, lúc giờ tay nhắc chân đều có hấp dẫn của đàn ông, khiến Dư Duyệt đỏ bừng mặt.

Cô lắp bắp hỏi: "Hai người không thể ngủ trên giường được đâu, em ra sofa ngủ."

Tịch Thành Nghiễn khẽ chớp mắt, "Sao lại không ngủ được, chẳng phải trước kia chúng ta đã ngủ nhiều lần rồi sao, đừng già mồm cái lão nữa."

Nghe vậy, Dư Duyệt trờ mắt, không hài lòng nhìn Tịch Thành Nghiễn, cô già mồm cái lão à? Anh mới già mồm cái lão! Cả nhà anh đều già mồm cái lão! Lúc trước cô chấp nhận ngủ cùng anh vì khi đó biểu hiện của anh không giống như hôm nay, như một con sói háo sắc!

"Yên tâm, tạm thời anh không hứng thú với em đâu." Tịch Thành Nghiễn vẫy tóc, mái tóc ướt đầm nhẹ nhàng lướt qua gò má Dư Duyệt, gợi lên từng trận tê liệt. Anh nở một nụ cười nhạt, nhìn Dư Duyệt, trêu chọc cô: "Tối đây, ngủ đi, ngoan."

Hừ! Dám nói anh không hứng thú với cô?! Ở bên ngoài lúc nào cũng chỉ muốn nhào vào cô! Hừ! Dư Duyệt tức giận nhìn Tịch Thành Nghiễn, muốn lớn tiếng nhận xét biểu hiện của anh ở công viên nước, nhưng áp ủ thật lâu cô cũng không mở miệng nói được, cô đành từ bỏ, không chịu khuất phục nằm xuống bên cạnh, co lại một cục, đưa lưng về phía Tịch Thành Nghiễn, đáng vẻ thật sự rất đáng thương!

Thấy vậy, Tịch Thành Nghiễn nở nụ cười, nghiêng người tắt đèn, duỗi tay ra kéo Dư Duyệt vào lòng, ôm chặt lấy cô.

"Này, ngủ vậy nóng lắm đó." Mặt Dư Duyệt áp sát vào lồng ngực rắn chắc của Tịch Thành Nghiễn, cô buồn bực nói.

"Nóng cái gì mà nóng! Không phải là có quạt sao." Tịch Thành Nghiễn vỗ vào mông cô một cái, lúc Dư Duyệt giùng giằng muốn thoát ra, anh trầm giọng nói: "Được rồi, đừng làm loạn nữa, anh mệt rồi."

Ai làm loạn hả! Rõ ràng là anh loạn thì có! Thời tiết ba mươi bảy ba mươi tám độ, đã vậy còn không có máy lạnh mà anh lại muốn ôm cô ngủ! Cò quạt điện, cái quạt đó giá chỉ năm mươi đồng mà thôi, mát cái rầm!

Dư Duyệt thăm trẻ môi, nhưng cũng dần dần mệt, không biết lúc nào thì ngủ quên luôn.

Nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô, Tịch Thành Nghiễn thả lỏng cô ra một chút, cảm nhận được cơ thể mềm mại trong lòng, anh vô cùng vui vẻ.

Cô gái này, từ khi gọi nhầm số, cô đã bị anh nhớ trong lòng, cuối cùng, cô cũng thuộc về anh rồi.

Có điều... Nóng thật đó, mùa hè đúng là tra tấn mà! Tịch Thành Nghiễn đưa tay sờ mặt Dư Duyệt, cô cũng thấy nóng, trên trán còn có một lớp mồ hôi mỏng, Tịch Thành Nghiễn có thể tưởng tượng, nếu có thể nhìn bằng mắt, bây giờ chắc chắn khuôn mặt cô vô cùng hồng hào.

Tuy luyến tiếc buông tay ra, nhưng anh cũng không nỡ để cô 'chịu tội' như vậy, Tịch Thành Nghiễn hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô một cái, rồi buông hai tay ra.

Trong lòng nghĩ, anh nhất định phải tìm cách lừa Dư Duyệt tới nhà anh ngủ mới được, nhà anh rất rộng, trừ phòng ngủ chính anh còn vài phòng trống, không chỉ vậy, nhà anh có hai tầng, tới lúc đó muốn ngủ thế nào thì ngủ! Muốn tư thế gì thì tư thế đó!

Quả thật không còn gì tốt đẹp hơn nữa!

Buổi sáng trung thu cuối cùng, Dư Duyệt không muốn dậy sớm, nhưng có Tịch Thành Nghiễn ở đây, cô không thể nằm ý một chỗ được, đành lễ mà lễ mễ vừa ngáp vừa làm bữa sáng cho Tịch Thành Nghiễn, trong lòng thầm nghĩ, nếu sáng nay Tịch Thành Nghiễn đi về thì buổi trưa cô sẽ có một giấc ngủ thật ngon.

Trí tưởng tượng cô quá tốt, nhưng vừa ăn sáng xong, Tịch Thành Nghiễn nói muốn đi dạo.

"Anh muốn mua gì à?" Dư Duyệt đau khổ nhìn anh, không ngừng ám chỉ, "Em không muốn mua gì cả đâu!"

Không ngờ Tịch Thành Nghiễn lại mặt dày giả vờ không hiểu ám hiệu của cô, gật đầu nói: "Có, em đi theo giúp anh đi!"

Vì sao cô phải giúp anh chứ?! Cô chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon thôi mà, sao ước mơ nhỏ nhoi của cô lại không thành hiện thực được vậy! Dư Duyệt đưa trứng ốp lết trong đĩa của mình tới trước mặt Tịch Thành Nghiễn, cô cười ha ha nói: "Tịch Thành Nghiễn, chúng ta thương lượng một chút, em cho anh ăn trứng của em, lát nữa, anh tự đi một mình được không?"

Tịch Thành Nghiễn không hề khách sáo, dùng đũa trong đĩa trứng của cô ăn, không quan tâm cô đã ăn hai miếng, vết răng của cô cũng bị anh ăn không còn gì, Dư Duyệt vui vẻ cứ nghĩ rằng anh đã đồng ý rồi, nhưng anh đột nhiên mở miệng: "9 giờ rồi chúng ta sẽ đi.

Nên ngay từ đầu anh đã không có ý định tha cho cô sao? Vậy sao lại ăn trứng của cô chứ? Anh muốn gây sự à?!

"Thấy em đưa cho anh, anh cứ nghĩ em không ăn." Tịch Thành Nghiễn dùng khăn giấy lau khóe miệng còn dính văng dầu, nhìn Dư Duyệt vô tội nói.

Dư Duyệt nâng trán, suýt nữa đã quỳ xuống lạy anh, cái tên này lại cosplay nữa rồi.

Tuy Dư Duyệt không tình nguyện, nhưng đến chín giờ rưỡi cô vẫn bị Tịch Thành Nghiễn lôi vào xe. Tịch Thành Nghiễn vốn muốn đi Địa Vương, nhưng Dư Duyệt sống chết cũng không đồng ý, vì sau chuyện nổ bánh xe buýt, cô hơi bải xịch nơi đó, cuối cùng, Tịch Thành Nghiễn đành phải bỏ qua, lái xe tới Hải Ngạn Thành*.

Mặc dù đã là ngày thứ ba của Trung Thu, nhưng Hải Ngạn Thành này lại không ít người, Dư Duyệt tức giận quay đầu nhìn Tịch Thành Nghiễn, "Anh nhìn đi, nhiều người như vậy kia, em đã nói đừng tới đây mà! Làm gì còn chỗ nào đậu xe nữa đâu!"

Tịch Thành Nghiễn không đáp lời, dưới cái nhìn soi mói của Dư Duyệt, anh chậm rãi lái xe vào bãi đậu xe dưới đất.

... Sao tên này lại có chỗ đậu xe ở Hải Ngạn Thành này vậy? Đúng là chẳng khoa học tí nào! Dư Duyệt nghiêm mặt, cảm thấy cô không thể nào hiểu được suy nghĩ của bọn nhà giàu! Mẹ kiếp, tiền thuê bãi đậu xe dưới đất một năm bao nhiêu vậy! Anh chàng này một năm đi thành phố Hải Ngạn có mấy lần, thế mà lại mượn hẳn một chỗ đậu xe! Muốn phá sản à!

Dư Duyệt thầm chiêm chọc, Tịch Thành Nghiễn kéo cô xuống xe. Cô muốn phát biểu ý kiến đối với hành động tốn tiền này của Tịch Thành Nghiễn, nhưng không ngờ vừa quay đầu lại cô liền phát hiện một chiếc xe thể thao màu đỏ, chiếc xe kia dường như rất thu hút ánh mắt của Dư Duyệt!

Ferrari! Không ngờ cô lại được nhìn thấy chiếc xe Ferrari màu đỏ mà cô yêu thích!

Tịch Thành Nghiễn thấy cô đứng yên bất động, vừa định lôi cô đi, Dư Duyệt lập tức đẩy tay anh ra, vội vàng lấy điện thoại, hứng phần chụp hình chiếc Ferrari kia, "Anh đừng quấy rầy em! Để em chụp chồng em vài tấm!"

Chồng? Lúc đầu, Tịch Thành Nghiễn không hiểu cô đang nói gì... Còn choáng váng cho rằng Dư Duyệt đang gọi mình, ai ngờ, vừa quay đầu lại nhìn, ánh mắt Dư Duyệt đang đặt lên chiếc Ferrari đằng kia, anh suýt nữa té nhào. Sắc mặt tối đen, có gì đặc biệt đâu khi người chồng chính quy là anh đây không hề tồn tại! Còn nữa, chiếc Maserati hiên ngang của mình mà cô còn nhìn thành xe taxi, Land Rover anh tuần cô không thèm nhìn, không biết mắt thẩm mỹ cô thể nào mà đi thích cái xe đỏ chói như vậy?!

Dư Duyệt không ngờ rằng trên đời này có người đi ghen với chiếc xe nữa cơ đấy, nên cô cũng không biết vì sao Tịch Thành Nghiễn lại lạnh lẽo như vậy, cô đành ngoan ngoãn đi theo anh ra khỏi bãi đậu xe, không dám liếc mắt lại nhìn.

Tịch Thành Nghiễn không mua gì ở Hải Ngạn Thành, những cửa hàng Dư Duyệt để ý anh đều không quan tâm, thậm chí còn chẳng muốn vào, cuối cùng Dư Duyệt đành bất đắc dĩ làm theo những gì anh muốn, kết quả, đi tới trưa cũng không biết anh xem cái gì, thậm chí Dư Duyệt hơi nghi ngờ Tịch Thành Nghiễn chỉ muốn tới đây đi dạo mà thôi.

Hai người ăn trưa tại Khải Tân Tư Cơ, Dư Duyệt chảy nước miếng nhìn khách sạn trước mặt, cô thầm cảm thán, từ khi quen biết Tịch Thành Nghiễn, cô đã được ăn ở rất nhiều khách sạn năm sao tại Thẩm Quyển, nên chẳng lẽ đây là một trong những lợi ích khi quen 'đại gia' sao?!

Dư Duyệt đã sớm quen nhìn Tịch Thành Nghiễn xài tiền như vứt giấy rồi.

Ăn uống no đủ xong, Dư Duyệt cho rằng Tịch Thành Nghiễn đã hết diên rồi, phải về nhà thôi, nhưng ai ngờ đâu, anh lại muốn đi xem phim với cô.

Dư Duyệt thực sự muốn lấy anh một cái, chẳng phải anh là một bông hoa lạnh lùng đó ư?! Sao phải làm những chuyện thế này! Buổi chiều xem phim, buổi chiều phải xem phim đó!

Nhưng cô không thể lấy chuyển được Tịch Thành Nghiễn, đành đi theo anh tới rạp chiếu phim.

Không ngoài dự liệu, trong rạp chiếu phim vốn ít người, Dư Duyệt và Tịch Thành Nghiễn mang một đồng thức ăn ngồi vào chỗ của mình, hai người hoàn toàn chiếm hết cả dãy ghế.

Tịch Thành Nghiễn biết Dư Duyệt thích ăn đồ ăn của Hứa Lưu Sơn, nên cố ý mua thật nhiều, có bánh dày, bánh củ cải, cánh gà nướng, crepe xoài,... Nói chung tất cả những món có trên thực đơn đều được anh mua hết. Chỉ một lát sau, Dư Duyệt đã dẹp hết oán hận qua một bên.

Cô ôm đồ ăn, nói là xem phim đấy, nhưng thực ra, cô đã ăn suốt hai tiếng đồng hồ, hoàn toàn không biết trên màn hình đang chiếu cái gì. Tịch Thành Nghiễn cũng không xem phim, anh bận nhìn Dư Duyệt rồi.

Người ta ai ai cũng thích bạn gái mình ăn vận xinh đẹp, còn anh lại thích nhìn dáng vẻ khi ăn của Dư Duyệt. Má phình, cái miệng nhỏ nhắn nhúc nha nhúc nhích, tham ăn như một con chuột nhỏ, anh hận không thể lập tức mang cô về nhà nuôi, mỗi ngày đều cho cô ăn.

Đến khi bộ phim kết thúc, Dư Duyệt đã no tới nỗi không đi được. Chậm chạp chờ đám người đi hết, cô mới từ từ đứng dậy.

”Ngon à?” Tịch Thành Nghiễn nắm tay hỏi cô, đôi mắt xanh đen long lanh.

”Dĩ nhiên rồi!” Dư Duyệt gật đầu, nhìn gói bánh dày cuối cùng trong tay, hỏi Tịch Thành Nghiễn, ”Anh ăn không?”

Tịch Thành Nghiễn lắc đầu, ra vẻ không vần. Đương nhiên, không cần cái này không phải là không cần cái khác.

Thừa dịp chỉ còn vài người khách đang đi ra rạp phim, Tịch Thành Nghiễn kéo Dư Duyệt vào lòng, hôn cô, nói: ”Vị xoài.”

Mặt Dư Duyệt ửng đỏ, nhưng cuối cùng cô vẫn không quát anh. Cô nhét cái bánh dày vào miệng, xem đó là Tịch Thành Nghiễn, hung hăng nhai vài cái.

41. Chương 41

Hai người đi chơi rất vui vẻ, tới lúc về thì cũng đã hơn chín giờ tối rồi, Tịch Thành Nghiễn tìm mọi lý do để lừa Dư Duyệt về nhà anh, cuối cùng vẫn không thành công, anh đành bắt taxi chở Dư Duyệt về nhà.

Tối đó, không có Tịch Thành Nghiễn ngủ bên cạnh, Dư Duyệt vô cùng thoải mái, vừa không nóng, vừa rộng rãi, sáng hôm sau thức dậy, tinh thần cô cực kỳ sảng khoái, tùy tiện dọn dẹp một chút rồi vui vẻ đi làm.

Dư Duyệt làm ở tầng bốn mươi tám, nhưng ở đây chỉ có Tịch Thành Nghiễn và một vài lãnh đạo cấp cao của Hoa Vũ, không có ai trò chuyện, nên mỗi ngày Dư Duyệt đều tới tầng bốn mươi sáu ‘tâm sự’ một lát, rồi mới lên tầng bốn mươi tám.

Hôm nay cô tới hơi sớm, đúng lúc gặp Dương Diễn cầm bánh bao chuẩn bị ăn trong thang máy.

”Hôm nay cô tới sớm thật.” Dương Diễn thuận tay đưa cho Dư Duyệt một lon nước dừa, rồi vừa ăn bánh bao trắng mềm, vừa nói một câu không rõ lắm.

”Ừm, hôm nay tôi tới sớm.” Dư Duyệt cười híp mắt đáp lại, rồi đột nhiên nhớ ra cái gì đó, cô nghiêng đầu nhìn Dương Diễn nói: ”Không đúng, chẳng phải hôm nay anh nghỉ sao?” Mấy hôm trước, Dương Diễn vừa đi công tác ở Tây Tạng về, mệt muốn chết, nhưng không chịu nghỉ, bảo là muốn nghỉ vào ngày đầu tiên đi làm sau Trung Thu, vừa khéo có thể nghỉ tận năm ngày. Đã vậy anh ta còn đắc ý khoe với Dư Duyệt, thế nên cô mới biết được chuyện này.

”Đừng nói nữa.” Dương Diễn khoát tay, nuốt bánh bao xuống, ”Tôi tới công ty lấy tài liệu, ngày mai lại phải đi công tác ở Tân Cương.”

”Sao lại là anh nữa?” Dư Duyệt lấp bắp kinh sợ, nhân viên ở Hoa Vũ đâu ít ỏi gì, sao cứ phải lựa một người vừa đi Tây Tạng về, giờ lại phải chạy đi Tân Cương, anh ta thật sự chịu nổi ư?

”Tôi tự xin đó.” Dương Diễn nhét miếng bánh bao cuối cùng vào miệng, vo bịch xộp trong tay thành một nắm, nói: ”Vốn định nghỉ năm ngày, nhưng đột nhiên bên Tân Cương có một dự án ô nhiễm, nên tôi tự mình xin đi.”

”Anh không sợ mệt à?”

”Hết cách rồi, sang năm tôi còn phải kết hôn nữa.” Thang máy dừng lại ở lầu 46, Dương Diễn đi ra, vừa vút cái bịch vào sọt rác, vừa nói với Dư Duyệt, ”Tối tận bây giờ, tôi vẫn còn phải trả góp tiền phòng, tiền trang hoàng còn không biết lấy từ đâu ra bây giờ, không có gắng một chút thì sao được.”

”Anh mua nhà luôn rồi hả?” Dư Duyệt trừng mắt ngạc nhiên, không dám tin nhìn Dương Diễn, không ngờ một người lúc nào cũng cười đùa vui vẻ, còn thích chọc người khác lại có một cuộc sống như vậy!

”Đúng vậy.” Dương Diễn gật đầu, trong mắt hơi đắc ý, nhưng vẫn khiêm tốn nói: ”Nhưng không phải là vị trí tốt, kể bên Long Cương, gần tới Huệ Châu luôn rồi.”

Vậy cũng giỏi lắm rồi, Dư Duyệt thầm nói. Bởi vì Phùng Vũ Thần từng muốn sinh sống ở Thẩm Quyến luôn, nên cô cũng từng đi theo cô ấy hỏi giá phòng, tự nhiên cũng biết được giá cả ở Long Cương. Mặc dù không thể so sánh với nội thành, nhưng ít nhất cũng là một ngàn năm, Dương Diễn có thể trả góp như vậy, đúng là khiến người khác vô cùng bội phục.

Chỉ là cô chưa kịp nói những suy nghĩ của mình ra, Dương Diễn đột nhiên mở miệng: "Đúng rồi, không phải cô vẫn muốn tham gia vào hạng mục sao? Để tôi xin phép quản lý dẫn cô đi, cô có thời gian không?"

Nghe vậy, tim Dư Duyệt thoáng đập nhanh hơn một nhịp. Tuy Dương Diễn còn trẻ, nhưng có nhiều kinh nghiệm, đi theo anh ta tuyệt đối có thể học được nhiều thứ! Nghĩ tới đây, hai mắt Dư Duyệt sáng lên, nắm chặt tay, "Đi! Sao lại không đi chứ! Tôi nhất định sẽ nói với tổng giám Tịch!"

"Tổng giám đốc Tịch có thể đồng ý sao?"

"Có thể chứ, gần đây phòng thư ký có người mới, lần trước Lý Chí nói với tôi, ông ta muốn tôi sắp xếp cho ông ta một số bài rèn luyện thêm, lần này, đúng lúc ông ta có thể thế chỗ tôi vài hôm rồi."

"Tôi thấy được đó." Dương Diễn nói, anh ta cười híp mắt vỗ vai cô, "Đồng chí, tôi rất xem trọng cô."

Buổi sáng, Tịch Thành Nghiễn vừa đi làm, anh đã cảm thấy có gì không đúng, bưng trà rót nước như vậy, nhìn vào là biết đang xu nịnh chuẩn bị cầu xin anh cái gì rồi. Chỉ là Tịch Thành Nghiễn đợi mấy tiếng đồng hồ mà Dư Duyệt vẫn chưa nói gì.

Vẫn bình tĩnh như cũ, Tịch Thành Nghiễn đặt tách hồng trà nóng hằm hập lên bàn, gọi Dư Duyệt vào phòng.

"Nói đi, có chuyện gì?"

"Chuyện này... Chuyện này, Tịch Thành Nghiễn." Dư Duyệt vừa cười vừa đi vòng qua sau Tịch Thành Nghiễn xoa bóp vai cho anh, "Anh thấy em có cố gắng không?"

Hả? Đây là câu hỏi gì vậy? Tịch Thành Nghiễn nhú mày, nhớ tới Dư Duyệt cả ngày không chịu buông quyển sách ra, nhất định phải thi đậu quản lý hạng mục, anh gật đầu nói: "Cũng được."

"Vậy anh xem, em chỉ học qua sách vở thôi, không có kinh nghiệm thực tế, cho dù có lấy bằng quản lý hạng mục cũng không thể dùng được gì."

"Nên?"

"Nên... Tân Cương có một hạng mục ô nhiễm, ngày mai em muốn đi cùng Dương Diễn."

Đi Tân Cương? Sắc mặt Tịch Thành Nghiễn trầm xuống. Cô cho rằng đi công tác là tốt lắm sao? Chẳng những phải thức thâu đêm để chuẩn bị hồ sơ dự thầu, còn phải tham gia đấu thầu, mặc kệ bao nhiêu tiếng cũng phải đợi, đôi khi còn chẳng có thời gian đấu mà ăn cơm!

"Không được!" Tịch Thành Nghiễn phản đối ý kiến cả cô, sắc mặt anh âm u, lạnh lùng nhìn Dư Duyệt, "Em nên quan tâm tới kỳ thi trước đã, còn rất nhiều cơ hội cho em đi công tác. Nhiệm vụ quan trọng nhất của em bây giờ chính là lấy được tấm bằng, thi xong khoảng hai tháng sau sẽ có điểm, lúc đó anh sẽ sắp xếp cho em đi công tác, nếu em biểu hiện tốt anh cũng có thể cho em làm một số hạng mục nhỏ, nhưng nếu đi công tác bây giờ thì rất tốn thời gian!"

Dư Duyệt cũng biết bây giờ không phải là lúc đi công tác, nhưng cô cần một cơ hội để xem mình có thể thích ứng được hay không, hoặc có thích hợp với cuộc sống phiêu bạt bên ngoài không, như vậy cô mới yên tâm đi thi được, cô lo sợ mỗi bước đi của mình.

Cô lo lắng cho khả năng thích ứng của mình, lo cho bà nội, thậm chí cô còn lo tới cả chuyện gia đình sau này, nhưng cô không lo lắng gì tới Tịch Thành Nghiễn. Nói trắng ra, trong lòng Dư Duyệt, cô không tin Tịch Thành Nghiễn có thể đi với cô tới cùng, cô có thể từ chối những kế hoạch tương lai mà Tịch Thành Nghiễn đã sắp xếp.

"Anh cho em đi được không?" Dư Duyệt dựa vào vai Tịch Thành Nghiễn, lần đầu làm nũng với anh, "Em tới Hoa Vũ bốn tháng rồi, chưa được làm một cái hạng mục nào, cho em đi coi như để học tập một chút được không?"

Cô làm nũng với anh! Nhưng cô lại muốn đi Tân Cương năm ngày... Trong lòng Tịch Thành Nghiễn hơi dao động, anh vừa muốn hưởng thụ cô lấy lòng mình, lại vừa muốn cô ở bên cạnh.

Dường như biết anh đã động lòng, Dư Duyệt hôn má anh một cái, mềm giọng nói: "Em cam đoan chỉ lần này thôi, được không? Lúc về em sẽ mang mút táo Tân Cương cho anh!"

Tịch Thành Nghiễn bị cô chọc cười, anh kéo cô ngồi lên chân mình, bắt đắc dĩ thở dài, "Nếu em thật sự muốn đi thì đi đi, anh sẽ nói với Dương Diễn một tiếng, để anh ta dẫn em theo." Dừng một chút, anh vuốt ngón tay nhỏ bé của cô, nghiêm túc nói: "Anh cảm thấy bây giờ không phải là thời gian tốt để em đi công tác, lúc trước em làm những gì anh không biết, nhưng sau khi tới Hoa Vũ, em chỉ làm những việc ở đây, em xác định mình có thể theo kịp Dương Dương à?"

"Có thể chứ!" Thấy anh cuối cùng cũng đồng ý, Dư Duyệt vui vẻ không ngậm miệng được, cô gật đầu mạnh, nhìn thấy Tịch Thành Nghiễn không tin, cô giơ cằm lên, kiêu ngạo nói: "Nếu Dương Diễn cảm thấy em không theo kịp thì anh ấy đã không hỏi em có muốn đi Tân Cương hay không rồi!"

Nghe vậy... Tịch Thành Nghiễn hí mắt lại, "Em nói là Dương Diễn nói cho em biết hạng mục ở Tân Cương sao?"

"Đúng đó!" Dư Duyệt không hề biết tâm trạng bây giờ của Tịch Thành Nghiễn, bất tri bất giác bán đứng Dương Diễn, "Hỏi sáng anh ấy nói cho em biết đấy, may là anh ta nói, chứ không thì em chẳng biết gì cả đâu!"

"À." Tịch Thành Nghiễn suy nghĩ gật đầu, anh nhẹ nhàng xoa đầu Dư Duyệt một cái, bảo cô xuống tầng hai mươi lấy tài liệu. Đến khi anh xác định Dư Duyệt đã vào thang máy, anh lập tức cầm lấy điện thoại gọi cho Dương Diễn, "Đến phòng làm việc của tôi."

Đột nhiên bị ông chủ gọi tới như vậy, Dương Diễn hơi lo sợ bất an, anh ta cẩn thận gõ cửa phòng Dư Duyệt, đứng trước bàn anh, "Tổng giám đốc Tịch, có chuyện gì sao?"

"Hạng mục gần đây thiếu người à?" Về mặt Tịch Thành Nghiễn không thay đổi nhìn anh ta, đáy mắt lạnh lẽo, khiến Dương Diễn không khỏi rung mình một cái, "Không, không thiếu."

"Vậy à." Tịch Thành Nghiễn xoay cây bút trong tay, lạnh lùng nói: "Sao tôi cứ thấy hạng mục lần này bị thiếu người ấy nhỉ, ngay cả thư ký của tôi trưởng phòng Dương cũng lười đi làm hạng mục, vậy mà bảo không thiếu người à?"

Dừng một chút, đúng lúc Dương Diễn mặt đỏ tai hồng định mở miệng giải thích, anh đã thông thả nói: "Mấy năm gần đây phòng hạng mục phát triển không tệ, chức vụ của vài phòng trong công ty cũng đi lên rất nhiều, tôi thấy một mình thư ký Dư nhất định không đủ đâu, hay là vậy đi, tôi sẽ cho anh mượn hết người ở phòng thư ký, trưởng phòng Dương thấy thế nào?"

Mồ hôi lạnh trên trán Dương Diễn suýt nữa đã rơi xuống, anh ta biết tổng giám đốc Tịch đã biết chuyện mình rủ Dư Duyệt đi công tác chung rồi. Nhưng lúc Lý Chí vẫn còn làm thư ký của tổng giám đốc Tịch, chẳng phải tổng giám đốc vẫn hay gọi ông ta đi công tác à, sao lần này thư ký Dư không thể đi được?

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy thôi, Dương Diễn không dám nói những lời này, đành phải lau mồ hôi trên trán một cái rồi nói: "Tổng giám đốc Tịch, tôi... tôi nghĩ thư ký Dư là người mới, để cô ấy ra ngoài rèn luyện một chút, tôi..."

"Hả?" Tịch Thành Nghiễn nhướn mày nhìn Dương Diễn, "Trưởng phòng Dương quan tâm tới công việc của thư ký luôn cơ đấy, xem ra trưởng phòng Dương rất tích cực với công ty."

"Không phải! Tổng giám đốc Tịch, tôi... tôi..." Mặt Dương Diễn đỏ bừng lên, bây giờ anh ta mới biết mình đã chọc vỡ tổ ong rồi, anh ta liên tục cam đoan nói, "Lần này tôi sai rồi, tôi chắc chắn sẽ không để chuyện này xảy ra lần thứ hai đâu!"

"Tôi có nói trưởng phòng Dương sai sao?"

"Không có! Là tôi tự cảm thấy mình đã sai!" Dương Diễn nhanh chóng nhận lỗi, nhìn vào ánh mắt lạnh lẽo của Tịch Thành Nghiễn, hai chân anh ta không ngừng run rẩy, hận không thể quay ngược lại thời gian bóp chết mình của sáng hôm nay!

Tịch Thành Nghiễn không nói gì, anh nhìn chăm chăm Dương Diễn, khiến Dương Diễn suýt nữa đã phải quỳ xuống cầu xin tha thứ anh mới bỏ qua, "Được rồi, lần sau đừng làm vậy nữa."

Dương Diễn thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mình đã sống lại rồi.

"Còn nữa."

Tổng giám đốc thật đáng sợ! Dương Diễn thầm rơi lệ, vắt óc suy nghĩ tìm cớ ra khỏi phòng Tịch Thành Nghiễn, Tịch Thành Nghiễn đột nhiên mở miệng, khiến Dương Diễn vừa thả lỏng đã thấy nặng nề lại.

"Không được nói với Dư Duyệt tôi gọi anh lên đây!"

Chuyện gì vậy? Tuy Dương Diễn không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn gật đầu.

Lúc ra khỏi phòng Tịch Thành Nghiễn anh ta nghĩ, xem ra tổng giám đốc Tịch không hài lòng về công việc của Dư Duyệt lắm, cũng không cho cô cơ hội đi công tác, sau này phải tìm cơ hội nhắc nhở cô một chút mới được!

42. Chương 42

Buổi tối trước ngày Dư Duyệt đi Tân Cương, Tịch Thành Nghiễn lấy lý do một tuần không thể gặp mặt ngủ nhờ nhà Dư Duyệt. Dư Duyệt đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội đi công tác lần này, nên cũng ồm ồm đồng ý.

Buổi tối, hai người rửa mặt xong, Tịch Thành Nghiễn ngồi trên giường ôm laptop lướt web, Dư Duyệt ngồi dưới đất thu dọn hành lý.

"Tân Cương lạnh, em nhớ mặc nhiều áo dày một chút." Tịch Thành Nghiễn vừa xem máy tính vừa dặn dò Dư Duyệt.

"Em biết rồi." Dư Duyệt gật đầu, tiếp nhận ý tốt của anh. Lúc trước Dương Diễn cũng từng nói với cô thời tiết ở Tân Cương thế nào, làm cô cũng để ý nhiều, lần này cô mang không ít áo khoác, thậm chí áo mùa đông cô cũng mang theo mỗi thứ một món.

"Giày đâu?" Tịch Thành Nghiễn nhìn hành lý của cô, nhìn lướt qua một lượt, không thấy giày đâu, anh liền hỏi.

"Không mang, nếu không thì nhiều lắm." Dư Duyệt đưa lưng về phía Tịch Thành Nghiễn, lén lút gấp quần lót bỏ vào, rồi đáp.

"Vậy sao được." Nghe vậy, Tịch Thành Nghiễn nhú mày, "Thời tiết sáng tối của Tân Cương chênh lệch rất lớn, em phải chuẩn bị cho thật tốt chứ." Nhìn thấy Dư Duyệt mở to mắt không hiểu nhìn anh, anh thở dài, bỏ máy tính xuống, vén tay áo lên, đẩy Dư Duyệt qua một bên, rồi tự mình chuẩn bị.

Dư Duyệt trợn mắt há mồm nhìn mười ngón tay không dính nước của Tịch Thành Nghiễn mở tủ quần áo cô ra, chọn từng thứ rồi nhét vào hành lý, cô chấn động suýt nữa đã ngồi bệt luôn xuống đất!

Chờ đến khi cô bình tĩnh lại mới phát hiện, cái hành lý nhỏ xíu của cô bị anh nhét vào sắp hư tới nơi luôn rồi!

"Đủ! Đủ rồi!" Dư Duyệt vội vàng ngăn anh lại. Người này không cần phải nhét hết áo lông của cô vào hai hành lý như vậy đâu! Mới tháng chín thôi, dù Tân Cương có lạnh thì cũng đâu có lạnh dữ vậy.

Tịch Thành Nghiễn búng cái trán trơn bóng của Dư Duyệt, đẩy cô qua một bên, "Em chưa từng đi Tân Cương, nên không biết nhiệt độ ở đây chênh lệch thế nào đâu, không mang nhiều thì không được, lỡ tới lúc đó không quen thời tiết, mà nóng lạnh cũng bất thường nữa, tới lúc đó mà ngã bệnh xem em tính thế nào!"

"Nhưng mang theo nhiều nặng lắm, không tiện nữa." Dư Duyệt lắc đầu, thấy anh không để ý cô nhanh chóng lấy áo lông chạy đi, "Dù sao nặng quá em cũng không xách nổi đâu."

"Em ngốc thật." Tịch Thành Nghiễn không tức giận chỉ nhú mày nhìn cô, trên miệng nở nụ cười không có ý tốt, "Có Dương Diễn ở đây sao em còn phải xách hành lý?"

Dư Duyệt há to miệng nhìn anh, "Nhưng, nhưng chức vụ của Dương Diễn lớn hơn em..."

"Không sao." Tịch Thành Nghiễn dùng tay kéo áo lông về, cười híp mắt nói: "Anh còn lớn hơn anh ta, để anh nói với anh ta giúp em."

Ầm ầm, Dư Duyệt cảm thấy trong đầu mình có một ngàn chữ 'mẹ kiếp' chạy qua. Sao Tịch Thành Nghiễn càng lúc càng giống tổng giám đốc bá đạo thế nhỉ? Nói chuyện thôi mà cũng dễ thương nữa! Nhưng có điều... Anh như vậy... Hình như hơi đẹp trai...

Giữa trưa hôm sau, Dư Duyệt đi ra sân bay với Dương Diễn, dọc đường đi, Dương Diễn vô cùng hăng hái, giúp cô xách hành lý rồi lại giúp cô mang đi gửi, lấy về lên máy bay, dù cô có từ chối tới mấy cũng không có tác dụng gì, thế nên Dư Duyệt rất nghi ngờ có phải Tịch Thành Nghiễn đã đe dọa anh ta cái gì hay không.

Chuyến bay dài bảy tiếng, nhưng không thể dùng di động, may mắn cô có mang theo mấy quyển tạp chí đọc đỡ buồn. Sau khi lên máy bay, Dư Duyệt lấy tạp chí ra, cho Dương Diễn đọc chung, hai người tập trung xem tạp chí.

Cô thoải mái vô cùng, nhưng Tịch Thành Nghiễn bên kia lại không được như vậy, anh lạnh lùng nhìn Lý Chí tới thể chỗ Dư Duyệt, mãi một lúc lâu sau cũng không nói gì.

Thư ký mới Vương Bằng cảm thấy không yên lòng, mồ hôi lạnh trên ròng rọc trên ót, hận không thể lập tức chuồn đi. Mà Lý Chí cũng bị sự im lặng của Tịch Thành Nghiễn làm bất an, không nói gì, từ khi thư ký Dư tới, bệnh xà tinh của tổng giám đốc Tịch bọn họ có vẻ nghiêm trọng hơn rồi.

"Ông chủ, đây là Vương Bằng, cậu ấy sẽ tạm thời thế chỗ Dư Duyệt vài ngày." Hết cách rồi, người là do ông ta dẫn tới, cũng chính ông ta gật đầu cho phép vào công ty, Lý Chí chỉ có thể cố gắng hết sức, đề cao Vương Bằng trước mặt Tịch Thành Nghiễn, "Lúc trước Vương Bằng từng là trợ lý tổng giám đốc, hơn nữa cũng đã làm được ba năm rồi, rất có kinh nghiệm."

Vương Bằng? Cái tên quái quỷ gì vậy! Hai chữ y hệt tên Dư Duyệt nhà anh!

Nghĩ vậy, Tịch Thành Nghiễn càng nhìn Vương Bằng càng khó chịu, anh liếc mắt nhìn Lý Chí như bọn buôn người, cười lạnh, "Rất có kinh nghiệm? Vậy cậu nói một chút về kinh nghiệm của cậu xem?"

"Sửa sang tài liệu, xử lý công việc hằng ngày của công ty, phụ trách lịch trình của cấp trên, những chuyện này tôi vô cùng thông thạo." Nghe Tịch Thành Nghiễn hỏi, Vương Bằng vội vàng đứng thẳng người, cẩn thận đáp.

"Sửa sang tài liệu, sửa như thế nào? Phân loại xử lý hay phân loại quy nạp? Công việc hằng ngày ở công ty chỉ đơn thuần là giúp tổng giám đốc lo liệu những phần tài liệu cần ký, còn lịch trình của cấp trên, chỉ cần ghi vào vở rồi nhắc một tiếng là, chuyện như vậy ai mà chẳng làm được." Về mặt anh không thay đổi nhìn Vương Bằng, "Rốt cuộc cậu còn biết cái gì nữa không? Nghe cậu nói vậy, tôi thấy cậu còn chẳng giỏi hơn những sinh viên vừa tốt nghiệp bao nhiêu, dựa vào cái gì mà cậu thấy mình có thể đảm nhận được chức vụ thư ký hả!"

Vương Bằng đỏ mặt mồ hôi lạnh, nhanh chóng nói tiếp, "Tôi... Tôi đã có bằng quản lý nhân sự cấp hai."

"Cậu cho rằng tôi đang tuyển nhân viên mà không phải thư ký đấy à?" Anh chuyển mắt nhìn Lý Chí, lạnh lùng nói: "Trường phòng Lý, ông mau nói cho cậu ta biết, bằng quản lý nhân sự có ích gì cho chức vụ thư ký không!"

Lý Chí lén lút lau mồ hôi trên trán, không biết tổng giám đốc của bọn họ lại bị cái gì nữa rồi, mau nhìn cậu nhóc bị anh dọa sợ tới thể nào rồi này, chẳng lẽ sáng nay anh quên uống thuốc hả?

"Tổng giám đốc Tịch." Lý Chí cảm thấy mình là tiền bối, phải giúp đỡ Vương Bằng trong tình cảnh dầu sôi lửa bỏng này, ông ta lấy hết can đảm tiến lên một bước nói: "Nhiều bằng thì cũng là bằng, Vương Bằng..."

Còn chưa nói xong, ông ta đã bị Tịch Thành Nghiễn ngắt lời, "Thư ký Lý nói đúng, vậy ông mau mau đi tìm bằng giáo sư về đây, xem tôi còn cần ông hay không!"

Tại sao mình lại bị bắn rồi, trái tim của ông chủ thật sự chẳng khác nào mò kim đáy biển, Lý Chí khóc không ra nước mắt, ấp úng đứng yên tại chỗ không nói nên lời, mệt mỏi quá, chưa bao giờ cảm nhận được

tình yêu cả, chắc kiếp trước ở ác lắm nên kiếp này mới gặp được một ông chủ mắc bệnh xà tinh nặng như vậy! Anh muốn làm gì thì làm đi, ông ta đứng đây nghe thôi mà cũng trúng đạn nữa à?!

Ông ta vốn nghĩ rằng Tịch Thành Nghiễn sẽ tiếp tục phê phán Vương Bằng, nhưng không ngờ, Tịch Thành Nghiễn chỉ khoát tay, không kiên nhẫn nói, "Được rồi, mấy người còn đứng đây là gì, chờ đồ ăn à, ra ngoài làm việc đi, nhìn thấy hai người là phiền lắm rồi!"

Lý Chí bị chỉ trích thương tích đầy mình, dẫn theo Vương Bằng bị bắn trăm ngàn phát ra khỏi phòng tổng giám đốc. Mãi tới khúc cua trên hành lang, Vương Bằng mới thở phào nhẹ nhõm, đau khổ nhìn Lý Chí, "Anh Lý, tổng giám đốc thật đáng sợ."

Nghe vậy, Lý Chí liền vỗ vai cậu ta, thương hại nhìn, "Không sao đâu, cố gắng lên."

... Cậu nhóc, cậu phải cố gắng chịu đựng!

Vài ngày sau, quả nhiên Vương Bằng chịu đủ 'cực hình', vì vậy mà cả công ty như trở thành thú dữ và thiên tai, mỗi ngày, cứ tới giờ tan tầm cậu ta đều cố gắng dốc sức chạy đi, nhìn thật sự rất giống như đang chạy trốn thú dữ vậy.

Quả nhiên, để Hoa Vũ có thể phát triển mạnh mẽ trong mười năm ngắn như vậy, tổng giám đốc chắc chắn phải đáng sợ dị thường!

Thế nhưng vị tổng giám đốc đáng sợ trong mắt cậu ta vẫn không đợi được để gọi một cuộc điện thoại, khoảng buổi tối, Dư Duyệt vừa xuống sân bay liền nhận được điện thoại, "Tịch Thành Nghiễn sao vậy?"

"Lạnh không?" Tịch Thành Nghiễn không trả lời mà hỏi lại, Dư Duyệt ngẩn người một lát rồi gật đầu: "Ừm, em có mặc áo khoác rồi."

"Dương Diễn đâu rồi, anh ta có xách hành lý cho em không?"

"Yên tâm đi, anh ta vẫn xách giúp em." Dư Duyệt cảm thấy hơi buồn cười, nhưng trong lòng vô cùng ngọt ngào, vừa định muốn nói gì đó với Tịch Thành Nghiễn, Dương Diễn đã vừa vẫy tay vừa gọi: "Dư Duyệt, mau lên! Người của công ty đang chờ ở đây này!"

Cách điện thoại, Tịch Thành Nghiễn vẫn có thể nghe thấy giọng nói oang oang của anh ta.

"Em phải về khách sạn rồi, không nói chuyện với anh nữa." Vừa nghe thấy Dương Diễn giục, Dư Duyệt lập tức nuốt câu định nói xuống, vội vàng nói với Tịch Thành Nghiễn rồi cúp điện thoại.

Tịch Thành Nghiễn tức giận vỗ ngực liên tục, anh đánh điện thoại một cái, khó lắm với gọi được cho cô, ấy thế mà chưa nói được hai câu đã bị Dương Diễn phá, nhưng vậy vẫn chưa hết! Tịch Thành Nghiễn chợt nhớ tới Dư Duyệt từng nói lần này, cô muốn đi Tân Cương cũng là vì Dương Diễn nói!

Thù cũ nối tiếp hận mới, Tịch Thành Nghiễn dần híp mắt lại, anh thấy cần phải đuổi cái tên Dương Diễn kia đi một nơi thật xa, như vậy mới không vướng bận tay chân mình!

Ở Tân Cương xa xôi, Dương Diễn không biết gì hắt xì một cái, anh ta chà xát cánh mũi mình, nghĩ, nhiệt độ ban ngày và ban đêm ở Tân Cương chênh lệch lớn thật, vừa mới xuống máy bay đã bị cảm rồi!

Công ty chi nhanh đã sắp xếp khách sạn xong xuôi cho Dư Duyệt và Dương Diễn, tuy không phải là khách sạn cao cấp, nhưng cũng không tệ, giường gối sạch sẽ, Dư Duyệt đặt hành lý xuống, rửa mặt sơ rồi nhảy lên giường, ngồi máy bay suốt bảy tiếng đồng hồ đúng là muốn lấy mạng người mà, thất lưng cô muốn rời ra thành từng miếng tới nơi rồi, bây giờ phải ngủ bù một giấc thật ngon mới được!

Ai ngờ, cô chưa kịp thay quần áo gì, bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa truyền tới, Dư Duyệt chạy ra mở cửa, đúng là Dương Diễn.

"Nhanh lên, công ty chi nhánh đột nhiên thông báo nói trên mạng vừa báo giá xong, chúng ta phải tới công ty chi nhánh một chuyến mới được!"

"Được." Nghe anh ta vội vàng nói vậy, Dư Duyệt cũng nghiêm túc theo, cầm lấy áo khoác đi ra ngoài với Dương Diễn.

Hai người đều rất gấp, nhất là Dư Duyệt, Dương Diễn đi trước cô, thân hình cao lớn như chặn cả con đường phía trước, Dư Duyệt vội bước vài bước, cô muốn đi ngang hàng với Dương Diễn, ai ngờ mới chuẩn bị đi, cô liền đụng phải một người trước mặt.

"Thật xin lỗi, tôi không để ý." Dư Duyệt không ngẩng đầu xin lỗi.

Vừa nghe thấy giọng nói của cô, người bên kia không kiên nhẫn nhíu mày chột ngẩng đầu lên, vui mừng kêu lên: "Dư Duyệt?"

"Hứa Thanh Nguyên?" Sao anh ta lại ở đây vậy?

43. Chương 43

"Sao anh lại ở đây?" Đúng là trùng hợp quá, Dư Duyệt không ngờ lại có thể gặp Hứa Thanh Nguyên ở đây, cô bỗng nhiên nghĩ hình như bọn họ rất có duyên với nhau, lần đầu tiên gặp mặt, anh ta kịp thời kéo cô lại, nếu không cô đã gặp tai nạn giao thông rồi, sau đó lúc xem mắt, anh ta lại là cháu của bạn tốt của bạn nội cô, ngay cả lần này dường như sắp đi hết cả Trung Quốc, cô cũng đụng phải anh ta.

Hứa Thanh Nguyên cũng không dám tinh, anh ta vươn tay xoa đầu Dư Duyệt nói: "Công ty của chúng tôi có hạng mục ở Tân Cương, tôi tới đây để giám sát, em thì sao? Đi công tác à?"

"Đúng vậy." Dư Duyệt gật đầu, vui vẻ cầm tay, "Khó khăn lắm tôi mới tới đây đi công tác một lần, không ngờ lại gặp được anh!"

"Dư Duyệt! Đi thôi, công ty chi nhánh đang giục chúng ta kìa." Nhìn thấy Dư Duyệt trò chuyện với Hứa Thanh Nguyên quên trời quên đất, Dương Diễn vội vàng lên tiếng ngăn cô lại.

"Ha, đúng." Dư Duyệt vỗ ót một cái nói: "Khi nào tôi rảnh tôi sẽ gọi cho anh, bây giờ tôi phải đi rồi."

"Được." Hứa Thanh Nguyên dễ chịu gật đầu, nhắc cô nhớ chú ý một chút rồi rời đi.

Công ty chi nhánh vô cùng vội vàng, mặc dù đã tan việc, nhưng phòng hạng mục tham gia hạng mục ô nhiễm lần này vẫn chưa ai về, ai ai cũng nhìn chăm chăm vào máy tính, sợ mình bỏ lỡ một chút tin tức gì đó.

"Giám đốc Dương, anh tới rồi." Nhìn thấy Dương Diễn và Dư Duyệt, trưởng phòng hạng mục của công ty chi nhánh - Tiền Phong đứng lên gật đầu, chào hỏi.

"Được rồi, anh đang bận, không cần phải để ý tới tôi... Tôi có cầm theo máy tính, lát nữa sẽ tham gia đấu thầu với mọi người." Dương Diễn phát tay, đáp lại.

"Được." Nghe vậy, Tiền Phong cũng không khách sao, ngồi xuống, tiếp tục nhìn chăm chăm vào máy tính.

Đây là lần đầu Dư Duyệt làm việc trong không khí căng thẳng như vậy, lúc còn ở công ty cũ cô cũng đi công tác vài lần, nhưng khi đó cũng không có gì cực khổ, mà là rất vui, mọi người đều cười hi hi ha ha, một người thì xem phim, một người thì cắn hạt dưa, thỉnh thoảng cũng sẽ lướt web một chút, xem có tin tức gì mới hay không, cho dù có thức đêm cũng không phải vất vả đấu thầu, thế mà bây giờ, Dư Duyệt nhìn một hàng đầu cúi thấp kia, đột nhiên cảm thấy vô cùng hăng hái.

Đây mới là cuộc sống mà cô mong muốn! Cố gắng tranh giành hạng mục từng giây từng phút, quyết tâm phải có được hạng mục này, có hăng hái và mãnh liệt, Dư Duyệt cảm thấy mình như trở về lúc vừa tốt nghiệp, tuy ngây ngô, nhưng lúc làm việc phải nghiêm túc và chăm chú, nhưng mấy năm gần đây, cô dần dần bị xa hội bào mòn rồi.

Bị không khí xung quanh lấy nhiễm, Dư Duyệt nhanh chóng bắt tay vào làm việc, mãi tới mười hai giờ, kèn theo tiếng đánh máy cách cách, từng trang đấu thầu đã hoàn tất, cuối cùng, bọn họ cũng đã trả giá xong.

"Xong rồi!" Tiền Phong bỗng nhiên vỗ bàn một cái, dọa mọi người đang cố gắng làm việc hết hồn.

"Tốt lắm, mọi người bận rộn cả rồi, tối nay tôi sẽ mời mọi người ăn khuya!" Tiền Phong cười hề hề, lấy cái bóp màu đen ra, nói: "Lãnh đạo của tổng công ty đã tới rồi, sao lại không sôi máu một chút chứ!"

Dương Diễn thường xuyên đi công tác ở Tân Cương, quan hệ với Tiền Phong không tệ, vừa nghe xong, Dương Diễn đứng lên đánh hắt một cái, "Nói đi, muốn mời bọn tôi ăn gì?" Dừng một chút, chợt nhớ này giờ mình vẫn chưa giới thiệu Dư Duyệt, anh ta liền kéo cô qua, nhìn đồng nghiệp của công ty chỉ nhánh nói: "Đây là thư ký của tổng giám đốc Tịch, Dư Duyệt, mọi người làm quen với nhau đi."

Tiền Phong vốn nghĩ rằng Dư Duyệt chỉ là một thực tập sinh mà Dương Diễn dẫn theo để học tập thêm thôi, nên cũng không để ý nhiều tới cô, không ngờ, cô gái nhỏ trắng mềm này lại là thư ký của tổng giám đốc!

Nhưng cũng lạ thật! Tính tình tổng giám đốc cáu kỉnh thì ai cũng biết cả rồi, anh thay đổi thư ký liên tục như thay quần áo, thế nên bọn họ thường xuyên gặp trường hợp gửi tài liệu tới tổng công ty như thế này, rõ ràng lúc bọn họ muốn xin một chút tài liệu thì người này còn phụ trách, ấy thế mà đợi tới lúc bọn họ nhìn lại thì đã đổi người khác rồi.

Lúc đầu hắt còn âm thầm châm chọc vài câu, nhưng mấy năm rồi cũng quên.

Trong lòng Tiền Phong, có thể làm việc cho tổng giám đốc Tịch ba tháng đã là giỏi lắm rồi, thế mà cô nàng Dư Duyệt này đã làm hơn bốn tháng rồi.

Vội vàng đưa bàn tay dính đầy mực ra, hắt lên tiếng chào hỏi Dư Duyệt, "Xin chào thư ký Dư."

Chức vụ của Tiền Phong là quản lý, đột nhiên đối xử với cô bằng thái độ này khiến Dư Duyệt thực sự kinh sợ, cô vội vàng đưa tay ra bắt tay với hắt, "Cứ gọi tôi là Dư Duyệt là được rồi."

Tiền Phong cười ha ha một tiếng, "Được, tôi gọi cô là Dư Duyệt, cô cũng đừng kêu quản lý nữa, nghe ghê người lắm." Nói xong, hắt xoay người lại nói: "Được rồi, mọi người mau dọn dẹp đi, trễ nữa sẽ không ăn khuya được đâu!"

Hắt vừa dứt lời, mới này mọi người còn chậm chạp dọn dẹp, lau tay, thế mà mấy giây sau, mọi người đều làm nhanh chóng, chạy ào ra cửa như giờ cao điểm.

Tiền Phong dở khóc dở cười, nói với Dương Diễn: "Phòng chúng tôi chỉ có vậy là giỏi thôi!"

Dương Diễn cười cười không nói, đổi đề tài, "Mau nói xem, anh tính mời chúng tôi ăn gì đâu? Tôi vừa nghĩ tới đã muốn ăn lắm rồi!"

"Người của tổng công ty tới đương nhiên không thể keo kiệt rồi!" Tiền Phong trừng mắt, trước cái nhìn chờ đợi của Dương Diễn, hắt chậm rãi nói: "Dưới lầu công ty có một quán mì thịt bò, ngon nhất ở cái Tân Cương này luôn đấy, tôi chắc chắn hai người thử xong sẽ muốn ăn thêm lắm nữa!"

Làm nửa ngày chỉ được ăn một tô mì thịt bò! Vài người bĩu môi khinh thường nhìn Tiền Phong! Thực mắt mặt chỉ nhánh Tân Cương! Keo kiệt tới vậy luôn à!

Nhưng châm chọc vậy thôi, chứ cuối cùng ai cũng ăn mì thịt bò, chẳng thiếu một người!

Dư Duyệt ít khi ăn chung với nhiều người như vậy, không khí vô cùng thoải mái, cũng không ai uống rượu, Dư Duyệt vui vẻ ăn, cuối cùng cũng giải quyết xong tô thịt bò, ngay cả canh cũng không thừa lại bao nhiêu! Mãi tới khi về khách sạn, dư vị vẫn còn đọng lại trong miệng.

Ngày hôm sau, Dư Duyệt ngủ tới giữa trưa mười một giờ mới dậy, hôm nay cô không cần phải làm gì cả, Dương Diễn đã đi kiểm tra tài liệu công trình với người của công ty, cô chỉ có việc đi tham gia buổi đấu thầu vào ngày mai.

Đúng lúc định đi ăn cơm, Dư Duyệt bỗng nhiên nhớ tới Hứa Thanh Nguyên, không biết anh ta còn ở khách sạn hay không, vì vậy, cô liền gọi cho anh ta một cuộc điện thoại, vừa khéo Hứa Thanh Nguyên cũng đang rảnh rỗi, Dư Duyệt hẹn đi ăn cơm với anh ta.

Cúp điện thoại xong, cô vừa vặn gặp Dương Diễn từ trong phòng đi ra.

Dư Duyệt ngạc nhiên mở to mắt, "Sao anh đi trễ vậy?"

"Trễ?" Dương Diễn xem đồng hồ một chút, "Không muộn mà, mới hơn mười một giờ thôi."

"Mới?"

"Có phải là cô quên rồi không?" Dương Diễn duỗi cổ tay ra trước mặt cô, "Thời gian ở Tân Cương và chúng ta chênh lệch nhau hai tiếng."

Đúng là Dư Duyệt đã quên mất rồi, bị Dương Diễn nhắc nhở như vậy, cô hơi ngượng, gãi đầu một chút rồi nói: "Tôi không thể nhớ được trong khoảng thời gian ngắn như vậy."

Dương Diễn cười cười, thấy cô ăn mặc chỉnh tề, còn đeo thêm một cái, liền hỏi: "Đi ăn cơm à?"

"Đúng vậy." Dư Duyệt gật đầu, "Không ngờ đi tới tận đây còn gặp được bạn, nên tôi đi ăn cơm với anh ta một chút."

"À..." Dương Diễn khinh bỉ nhìn Dư Duyệt, mập mờ kéo dài âm thanh, "Có biến có biến."

Có biến quỷ gì! Dư Duyệt trừng mắt nhìn Dương Diễn, cho dù nếu có thì cũng là cô với Tịch Thành Nghiễn mà đúng không?!

"Được rồi, anh đi đi, tôi đi đây." Dư Duyệt sợ anh ta lại trêu chọc mình tiếp, nên vội vàng đổi đề tài.

"Ừ, cô về sớm một chút, nghỉ ngơi thật tốt, không biết ngày mai sẽ bận tới lúc nào đâu." Dương Diễn dặn cô một câu, rồi xách túi laptop rời đi.

Điểm hẹn của Dư Duyệt và Hứa Thanh Nguyên cách khách sạn bọn họ không xa, hai người không quen đường quen xá ở đây, chẳng dám đi đâu lung tung, nên đành tới những nơi gần đây.

Dư Duyệt hăng hái gọi một đĩa gà xào ớt, cô nghe người ta nói gà xào ớt ở Tân Cương rất ngon, lúc trước cũng từng ăn một lần, thấy cũng được, nhưng cô chưa bao giờ được ăn gà xào ớt chính thống! Hứa Thanh Nguyên thấy cô hăng hái như vậy, trong lòng cũng hơi vui, "Gần đây bận lắm sao?"

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Dư Duyệt cứng đờ, trước khi có quan hệ mập mờ với Tịch Thành Nghiễn, ngày nào Hứa Thanh Nguyên cũng hẹn cô đi chơi, cứ như vậy, cho tới khi qua lại với Tịch Thành Nghiễn, cô không chủ động liên lạc với Hứa Thanh Nguyên nữa, mà Hứa Thanh Nguyên cứ nghĩ cô bận rộn nhiều việc, nên không dám gọi quấy rầy cô.

Nghĩ vậy, Dư Duyệt cảm thấy mình rất tệ, cô phải nói chuyện cô qua lại với Tịch Thành Nghiễn cho Hứa Thanh Nguyên biết sớm chứ, dù sao bây giờ Hứa Thanh Nguyên cũng coi như đang theo đuổi cô.

"Cái, cái đó, Hứa Thanh nguyên..." Dư Duyệt thấp thỏm nhìn Hứa Thanh nguyên, bàn tay dưới bàn nắm chặt lại, lắp ba lắp bắp mở miệng.

"Hả? Sao vậy?" Hứa Thanh Nguyên cầm ấm trà châm trà cho cô, thấy cô cứ ấp úng như vậy cũng không quan tâm, lịch sự hỏi lại, tiếp tục hành động trong tay.

"Tôi... Tôi đã qua lại với Tịch Thành Nghiễn rồi!" Dư Duyệt hít một hơi thật sâu, cắn răng nói hết ra.

Tay của Hứa Thanh Nguyên run lên, trà nóng tràn ra khỏi tách mà anh ta vẫn không biết gì, chỉ ngạc nhiên nhìn cô, dường như không hiểu cô đang nói gì.

Mãi tới khi một phục vụ vội vàng chạy tới lau bàn, Hứa Thanh Nguyên mới hiểu rõ.

"Dư Duyệt, tôi không nghe lầm đó chứ?" Anh ta nhìn Dư Duyệt, nụ cười dịu dàng trên mặt đã mất đi, thay vào đó là vẻ mặt luống cuống mờ mịt.

Dư Duyệt ê ẩm trong lòng, lắc đầu một cái, "Không đâu, tôi và Tịch Thành Nghiễn đã qua lại rồi, tôi... Tôi cảm thấy anh ấy đối xử với tôi cũng không tệ..."

"Nhưng tôi không thấy anh ta hợp với em." Lúc này, Hứa Thanh Nguyên đã bình tĩnh lại, anh ta đặt ấm trà xuống, nói trúng tim đen: "Dư Duyệt, hai người khác nhau rất nhiều."

"Tôi cũng biết mà." Dư Duyệt cúi đầu, giọng nói vô cùng nhỏ, nhưng rất kiên quyết, "Nhưng, nhưng tôi phải thử xem."

Hứa Thanh Nguyên ngạc nhiên nhìn cô, một lúc lâu sau, anh ta thở dài, "Dư Duyệt, sau này mặc kệ có chuyện gì xảy ra vẫn còn có tôi bên cạnh."

"Hả?" Lúc đầu, Dư Duyệt không hiểu anh ta nói gì, nhưng cô kịp phản ứng lại, cô cười chua xót, khẽ gật đầu, "Ừm."

Cuối cùng cũng trễ một bước, Hứa Thanh Nguyên cầm tách trà lên, uống một ngụm, nhìn nước trà nhạt trong tách, trong lòng vô cùng đau, giống như vừa bị người khác cứa một nhát. Khó khăn lắm anh ta mới có thể gặp được cô gái mình thích, thế mà trong lúc bọn họ có duyên với nhau, vốn có thể nắm tay nhau đi tới già, không ngờ lại bị người khác đâm một cái.

Nhưng mà... Hứa Thanh nguyên chậm rãi cười, tuy Tịch Thành Nghiễn ở gần với cô hơn, bây giờ anh cũng đã đi trước một bước, nhưng cuối cùng ai thắng ai thua vẫn chưa biết được đâu.

Nghĩ vậy, Hứa Thanh Nguyên hí mắt, đôi mắt xanh đen lộ ra vẻ nặng nề.

44. Chương 44

Mặc dù khúc nhạc đệm không được ổn cho lắm, lúc đầu hai người hơi xấu hổ, nhưng Hứa Thanh Nguyên nhanh chóng lấy lại dáng vẻ bình thường, tiếp tục ăn cơm, anh ta vẫn nói chuyện giống như trước, thậm chí mỗi hành động cử chỉ không xuất hiện sai lầm như khi châm trà nữa.

Lúc này Dư Duyệt vẫn còn lo lắng, nhưng thấy Hứa Thanh Nguyên như vậy, cô cũng dần dần yên tâm, bắt đầu ăn đĩa gà xào ớt của mình.

Ăn cơm xong, Hứa Thanh Nguyên đề nghị đi dạo, anh ta nói muốn mua một chút đặc sản Tân Cương cho bà nội, nhưng không biết người già thích gì, vừa đúng lúc Dư Duyệt cũng có bà nội, nên nhờ cô giúp giùm.

Dư Duyệt cũng muốn mua một ít đồ cho bà nội, hai người ăn nháp với nhau, hai người lấy điện thoại ra xem một chút, rồi thuê xe tới những nơi có đặc sản nổi tiếng.

"Hạnh nhân, mứt táo, dưa Ha-mi sấy khô?" Hứa Thanh Nguyên xách giỏ mua sắm, chỉ cần thấy hai chữ đặc sản liền mua ngay, Dư Duyệt đỡ khóc đỡ cười, vội vàng ngăn anh ta lại.

"Hạnh nhân, cả mứt táo này nữa, anh mang tặng bạn đi, bà nội anh có còn răng nữa đâu mà ăn những thứ này!"

"À..." Hứa Thanh Nguyên chớp mắt, "Cách đây không lâu bà nội tôi vừa đi gấn một cái răng sứ."

"Vậy cũng không được, anh mua cái gì đó mềm mềm một chút đi, bà nội anh vừa mới trồng răng giả mà anh còn dám mua những thứ này cho bà nội anh ăn!" Dư Duyệt trừng mắt liếc anh ta, nhìn hai bên một chút, cuối cùng cô lấy một túi vuông mềm, giống bánh táo quơ quơ trước mặt Hứa Thanh Nguyên, "Người già phải ăn cái này mới được, biết chưa?"

"Được." Hứa Thanh Nguyên cầm lấy món đồ trong tay cô bỏ vào giỏ, ánh mắt dịu dàng khiến Dư Duyệt không thể chống cự được. Cô tùy ý bỏ một đồng đồ vào giỏ, rồi chạy nhanh tới quầy tính tiền.

Khác với bà nội Hứa, răng bà nội Dư vô cùng tốt, đã vậy còn rất thích ăn hạnh nhân, nên lần này Dư Duyệt mua hẳn nửa ký hạnh nhân, lúc về sẽ gửi cho bà nội. Còn nho khô, cô cũng gửi bưu điện cho bà nội luôn!

Lúc hai người ra khỏi siêu thị đã là xế chiều, ánh mặt trời trên cao như muốn thiêu cháy da, thật chẳng khác gì đi vào lò lửa. Dư Duyệt lau mồ hôi trên mặt, vớt chai nước vào thùng rác, không lâu sau, cô lại uống thêm một chai nước, nhưng vẫn cảm thấy khô môi.

Cô xoay người nhìn Hứa Thanh Nguyên, nhìn thấy trên mặt anh cũng có vài giọt mồ hôi.

"Chúng ta về khách sạn thôi, thời tiết như vậy thật không thể chịu được."

"Được." Hứa Thanh Nguyên gật đầu, cúi đầu nhìn túi lớn túi nhỏ trong tay, anh ta ngẩng đầu nhìn Dư Duyệt, "Em thử nghĩ kỹ xem có cần mua cái gì nữa không?"

Dư Duyệt gõ đầu một cái, hạnh nhân, nho khô, mứt táo... Nhưng thứ đặc sản của Tân Cương cô đều mua cả rồi, hình như không còn gì nữa. Cô lắc đầu, "Không có."

"Vậy chúng ta về thôi." Vừa nói xong, Hứa Thanh Nguyên đặt túi xuống, đưa tay ra bắt taxi.

Hai người vừa lên xe, còn chưa kịp ngồi vững, điện thoại Hứa Thanh Nguyên đã vang lên, Dư Duyệt vội vàng cầm lấy túi, để anh ta rảnh tay nghe điện thoại.

"Alo, bà nội." Hứa Thanh Nguyên vừa mở miệng, Dư Duyệt lập tức kinh sợ, cô quay sang nhìn Hứa Thanh Nguyên, há miệng hỏi không ra tiếng: Điện thoại của bà nội anh à?

Hứa Thanh Nguyên cười, xoa nhẹ đầu cô, gật đầu.

"À? Cuối tuần này? Không được đâu, con đang ở Tân Cương, dạ, không về được."

Xem ra bà nội Hứa muốn Hứa Thanh Nguyên về nhà, Dư Duyệt cúi đầu nghịch ngón tay mình, trong lòng hơi âm ỉ. Bởi vì mình không thể kiếm tiền được, nên mỗi khi bà nội gọi tới chưa bao giờ bảo cô về nhà, nhưng mỗi lần cô bảo về nhà, bà nội liền rất vui, nói muốn làm đồ ăn ngon cho mình.

Dư Duyệt cắn môi, đôi mắt ửng hồng.

"Với Dư Duyệt, dạ, cô ấy đang ở ngay bên cạnh con đây, không phải đâu, bà nội đừng nghĩ nhiều, bọn con chỉ tình cờ gặp nhau ở Tân Cương thôi." Dư Duyệt đang nghĩ, không biết sao Hứa Thanh Nguyên và bà nội Hứa đã đổi đề tài qua cô, hơn nữa, nghe anh ta nói vậy, có lẽ như Hứa Thanh Nguyên đang cố gắng giải thích, nhưng bà nội Hứa vẫn hiểu lắm...

Trời ạ, tuyệt đối không được như vậy, nếu bà nội Hứa đi nói với bà nội cô, Dư Duyệt thật sự không thể tưởng tượng được hậu quả sẽ như thế nào!

Dư Duyệt càng nghĩ càng nhức đầu, vội vàng ra hiệu với Hứa Thanh Nguyên bằng miệng, muốn anh ta phải giải thích rõ với bà nội Hứa, nhưng không ngờ Hứa Thanh Nguyên lại hiểu sai ý cô, cho là cô muốn nói chuyện với bà nội, nên nói: "Để tự Dư Duyệt nói cho bà biết vậy." Rồi nhét điện thoại vào tay Dư Duyệt!

Này! Dư Duyệt run rẩy cầm điện thoại, bất mãn trừng mắt với Hứa Thanh Nguyên, cô phải nói gì đâu!

Hứa Thanh Nguyên buông tay ra về vô tội.

"Ngư Ngư, bà nội Hứa đây, ai cha, đứa bé ngoan, cái tên nhóc chết tiệt Hứa Thanh Nguyên sao lại lừa con tới Tân Cương vậy, suốt ngày toàn nghĩ ra ý gì đâu không! Mang con về nhà luôn thì tốt rồi, tới lúc đó gọi bà nội con tới đây, chúng ta cùng nhau ăn cơm một bữa!" Bên kia điện thoại, bà nội Hứa nhiệt tình khiến da đầu Dư Duyệt tê dại.

Vội vàng giải thích: "Bà nội Hứa, con không có đi chung với Hứa Thanh Nguyên, bọn con chỉ tình cờ gặp ở khác sạn thôi ạ!"

"Được được, các con chỉ tình cờ, tình cờ thôi." Bà nội Hứa vui mừng cười toe toét, nghĩ rằng thời đại nào rồi, mà người trẻ tuổi vẫn còn kinh đáo như vậy! Còn không theo kịp một bà già như bà đây!

Mặc dù biết bà nội Hứa vẫn chưa tin hẳn, nhưng cuối cùng có hiệu quả một chút rồi, Dư Duyệt thở dài một hơi, đang định giải thích thêm, liền nghe bà nội Hứa nói: "Ai cha, sao các con lại không tình cờ gặp ở Đại Liên, bà con muốn để Thanh Nguyên lái xe chở bà đi tìm bà nội con đây!"

Không ngờ nói cả buổi như vậy mà bà nội Hứa vẫn không lọt tai câu nào! Dư Duyệt thâm thở dài, rõ ràng đã nói tới vậy rồi, mà bà nội Hứa vẫn như cũ, đã vậy còn nổi hứng trò chuyện với cô.

Bà nội Hứa có bốn đứa con trai, bốn đứa con lại sinh ra sáu đứa cháu trai, không có một đứa cháu gái nào, mỗi lần tới nhà người khác thấy cô bé đáng yêu liền vô cùng hâm mộ. Bà đã xem Dư Duyệt là cháu dâu tương lai lâu rồi, lúc này bà mở máy hát lên, không ngại tiền điện thoại, nói chuyện tới khi Dư Duyệt và Hứa Thanh Nguyên về tới khách sạn.

"Làm sao bây giờ, bà nội anh hiểu lắm rồi." Dư Duyệt nhăn mặt đưa điện thoại trả lại cho Tịch Thành Nghiễn, hung hăng liếc anh ta một cái, "Cũng tại anh lắm chuyện! Bà nội anh vốn không hề biết tôi đang ở bên cạnh."

"Tôi bị bà nội đánh bắt ngờ nên sợ." Hứa Thanh Nguyên bật cười, cắt điện thoại vào, "Đầu óc choáng váng nên nói thật ra thôi mà."

Đứng một chút, nhìn thấy Dư Duyệt ủ rũ không có tinh thần, xách túi to trên người cô ra, an ủi nói: "Hiểu lầm thì hiểu lầm thôi, lần say về nhà tôi sẽ giải thích với bà ấy, bà nội tôi thấy tôi đã ba mươi tuổi rồi mà vẫn chưa tìm được vợ nên gấp gáp vậy thôi, tôi sẽ giải thích cho bà hiểu rõ."

"Hy vọng vậy." Dư Duyệt yếu ớt dựa vào ghế, thở dài, "Bị anh hại lắm rồi..."

Mà ở Đại Liên xa xôi, sau khi kết thúc cuộc điện thoại kéo dài 25 phút, bà bỗng thấy nhức nhối. Lúc trước cuộc sống của bà rất khổ, cho dù bây giờ con cháu trong về đều có tương lai xán lạn, không thiếu tiền, cuộc sống của bà cũng trở nên đơn giản hơn.

"Thằng nhóc đáng chết, nói một chút rồi thì cúp đi, còn đẩy qua cho mình! Nếu có lần nữa để xem mình xử nó thế nào!" Bà nội Hứa tức giận nói, rồi gọi cho tổng đài tra tiền điện thoại.

Dư Duyệt đi dạo một chút mà thất lực xương sống đã không ngừng run rẩy, vừa về tới khách sạn, đặt túi xuống, cô rửa mặt rồi lên giường ngủ, nên không phát hiện ra điện thoại mình đã hết pin.

Tịch Thành Nghiễn gọi từ trưa tới chiều, nhưng Dư Duyệt vẫn tắt máy, suýt nữa đã phát điên lên, muốn bay tới Tân Cương tìm Dư Duyệt, anh chợt nhớ Dư Duyệt đi Tân Cương với Dương Diễn, nên vội vàng gọi cho Dương Diễn.

Tài liệu hạng mục ô nhiễm đã sửa xong lâu, hôm nay Dương Diễn tới công ty chỉ để kiểm tra lại, thấy không có chuyện gì nữa nên chiếm luôn cái ghế thoải mái nhất công ty, dựa vào ghế ngủ một giấc. Đang mơ mơ màng màng ngủ, bỗng nhiên chuông điện thoại reo lên, anh ta không nhìn màn hình bắt máy luôn, rồi tức giận rống, "Ai vậy?"

Tịch Thành Nghiễn vì không liên lạc được với Dư Duyệt nên tâm trạng cũng không tốt lắm, lại nghe anh ta hét như vậy, lý trí cuối cùng còn sót lại tan thành mây khói, hận không thể lôi Dương Diễn từ bên kia điện thoại ra đánh một trăm roi!

"Ai? Anh đoán thử xem!"

Giọng nói này hình như rất quen, nhưng không nhớ nổi là ai... Dương Diễn chắc miệng, đầu óc vẫn chưa tỉnh lại, "Đoán cái gì mà đoán, có việc gì thì nói đi!"

Tịch Thành Nghiễn bị anh ta chọc tức sôi máu, suýt nữa thì quăng luôn cái điện thoại, nhưng anh dễ dàng nhìn cơn giận xuống, thấp giọng nói: "Trưởng phòng Dương còn trẻ mà hay quên thật, có cần tôi cầm vài chai rượu tới thăm anh để anh có thể nhớ tôi là ai không?" Càng nói anh càng tức giận, cộng thêm việc không tìm thấy Dư Duyệt đâu, chưa nói tới câu cuối đã không thể giả vờ được nữa, đối giọng, nghiêm túc nói: "Dương Diễn! Tôi phải anh đi công tác là để anh ngủ sao? Muốn ngủ thì lăn về nhà mà ngủ! Mau, nói cho tôi biết Dư Duyệt ở đâu?!"

Dương Diễn té lăn xuống đất, nhưng không chạy về nhà, mà là lăn xuống ghế. Tịch, tổng giám đốc Tịch sao đột nhiên lại gọi anh ta vậy?!

"Tịch, tổng giám đốc Tịch..." Giọng của Dương Diễn run rẩy, cầm điện thoại bò từ dưới đất dậy, vừa định xin lỗi Tịch Thành Nghiễn, để đại nhân anh có thể tha cho tiểu nhân một mạng, nhưng đã bị Tịch thành Nghiễn cướp lời trước.

"Tôi không muốn nghe anh nói gì nữa, bây giờ tôi muốn biết Dư Duyệt đâu rồi, cho anh ba giây, nếu không thì vĩnh viễn về nhà luôn đi!"

Dư Duyệt? Dương Diễn chớp mắt, cố gắng vận dụng tế bào não cuối cùng còn sót lại không bị Tịch Thành Nghiễn dọa sợ, nhớ lại một chuyện, "Hình như thư ký Dư với người nào đó tên Hứa gì đó, à Hứa Thừa Nguyên đi ra ngoài rồi."

Anh ta vừa nói xong, một tiếng rầm từ bên kia vang lên, giống như âm thanh cái gì đó bị đánh vỡ, tiếp theo, giọng nói âm u của Tịch Thành Nghiễn truyền đến, "Anh chắc chứ?"

Dương Diễn gật đầu, "Chắc chắn!"

45. Chương 45

Dù cách điện thoại nhưng Dương Diễn dường như có thể cảm nhận được làn gió lạnh bên kia, anh ta run rẩy cả người, sợ mình nói sai một câu sẽ bị ông chủ bịt miệng, vì thế anh ta cẩn thận nhớ lại, cảm thấy hình như lúc đó Dư Duyệt gọi người kia là Hứa Thanh Nguyên thì phải, nên anh ta lập tức đáp lại, "Chắc chắn!"

Bên kia yên lặng mấy giây, sau đó tiếng gầm nhẹ đè nén lửa giận của Tịch Thành Nghiễn truyền tới, "Chắc rồi sao còn không chịu đi tìm Dư Duyệt! Dương Diễn tôi cho anh nửa tiếng để Dư Duyệt gọi cho tôi! Nếu không nợ mới nợ cũ chung ta tính một lượt!"

Dương Diễn vừa gọi điện cho Dư Duyệt vừa chạy hết sức ra ngoài, nhân viên công ty chỉ nhánh nhìn anh mà chóng mặt, trưởng phòng Dương sao vậy, lát mưa chốc lại gió, chẳng lẽ đây là tính cách của người bên tổng bộ?

Tiền Phong vốn đã quen với Dương Diễn như vậy, nên chỉ nhìn thoáng qua một cái rồi lại cúi đầu vào internet.

Trên đường về khách sạn, Dương Diễn vừa thăm cầu nguyện Dư Duyệt đã về tới khách sạn, vừa gọi điện cho cô, nhưng không biết sao Dư Duyệt không mở máy, khiến Dương Diễn càng lúc càng vội. Tới khách sạn, ngay cả thang máy anh ta cũng quên, ra sức chạy thang bộ, thở hổn hển đứng trước phòng Dư Duyệt, bắt đầu đập cửa 'bịch bịch'.

Dư Duyệt mơ mơ màng màng tỉnh dậy, vừa mở cửa liền nhìn thấy Dương Diễn quần áo xốc xếch, cô hoảng sợ, cho rằng đã xảy ra chuyện gì rồi, vội vàng nghiêng người cho anh ta vào, "Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Hạng mục có vấn đề gì à?"

Dương Diễn không nói gì, vừa lắc đầu vừa cúi xuống thở hổn hển, một lúc lâu sau anh ta mới bình tĩnh lại được, nhét điện thoại của mình vào tay Dư Duyệt, nói đứt quãng, "Tịch, tổng giám đốc Tịch..."

"Tổng giám đốc Tịch bảo tôi gọi cho anh ấy à?" Dư Duyệt khó có thể hiểu được anh ta đang muốn nói gì.

Dương Diễn gật đầu, lau mồ hôi trên mặt, cuối cùng hơi thở cũng đều đặn lại, "Đúng vậy, nhanh lên, tổng giám đốc Tịch có việc gấp."

Dư Duyệt mơ hồ, không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn làm theo lời Dư Duyệt gọi cho Tịch Thành Nghiễn, vừa gọi vừa suy nghĩ, nếu Tịch Thành Nghiễn có chuyện gì sao không thẳng cho cô, mà lại gọi cho Dương Diễn làm gì.

"Sao rồi?" Điện thoại vừa được kết nối, giọng nói của Tịch Thành Nghiễn không tốt lắm, giống như mây đen cuộn cuộn trước cơn bão táp. Dư Duyệt không dám trì hoãn thêm, vội vàng đáp lại, "Tổng giám đốc Tịch, là em, anh tìm em có chuyện gì à?"

"Em đã đi đâu vậy? Sao không mở điện thoại?"

"Hả?" Nghe Tịch Thành Nghiễn nói vậy, Dư Duyệt vội vàng cầm lấy cái điện thoại ở bên giường, quả nhiên điện thoại đã tắt.

Cô vội vàng xin lỗi Tịch Thành Nghiễn, "Xin lỗi, tổng giám đốc Tịch, điện thoại em hết pin nên tự tắt rồi, em không phát hiện, anh tìm em có chuyện gì à?"

"Có chuyện?" Tịch Thành Nghiễn cười lạnh, "Chẳng lẽ em không biết có chuyện gì sao? Em xin anh cho em tham gia hạng mục ô nhiễm ở Tân Cương, nhưng em nói xem, em tới Tân Cương làm gì? Em tới công ty chỉ nhánh sao? Hay đi tìm hiểu tình hình? Mặc dù là đi công tác, nhưng cũng là đi làm, sao thư ký Dư lại có thể rảnh rỗi đi dạo với người đàn ông khác như vậy!"

Lời nói của anh lạnh nhạt như mưa đá, nghe tới câu cuối cùng Dư Duyệt mới biết được, Tịch Thành Nghiễn đang chỉ trích cô tới Tân Cương không chịu làm việc, mà lại đi dạo với Hứa Thanh Nguyên.

"Tổng giám đốc Tịch, hôm nay kiểm tra tài liệu, nên không dùng tới em, mà..." Dư Duyệt vừa định giải thích vài câu, nhưng còn chưa kịp nói xong, Tịch Thành Nghiễn đã tức giận cắt ngang.

"Không dùng tới? Em có thể đi tìm việc để làm cơ mà! Ngồi máy bay mệt? Được, cho em thời gian nghỉ ngơi, để em có tinh thần thật tốt cho buổi đấu thầu ngày mai, không phải để em đi dạo cùng người đàn ông khác!"

Một khi Tịch Thành Nghiễn đã nghiêm túc, ngay cả những người đã làm ở công ty nhiều năm cũng không chịu nổi huống chi là Dư Duyệt, cô bị anh phê bình như vậy, trong ngực đột nhiên đau nhói, đôi mắt đỏ bừng, muốn nói thêm nhưng lại nghĩ tới mình thật sự chưa từng đi chỉnh sửa tài liệu với Dương Diễn, cô chỉ khịt mũi, nuốt lời định nói xuống, nhẹ nhàng nói, "Xin lỗi, tổng giám đốc Tịch, lần sau em sẽ chú ý."

"Lần sau?" Tịch Thành Nghiễn cười lạnh, "Mượn danh đi công tác, kết quả lại đi gặp đàn ông hoang dã, em cho rằng em còn lần sau nữa sao?"

Cái gì mà đàn ông hoang dã? Dư Duyệt bị anh chọc giận mặt đỏ bừng, giọng nói không tự chủ được cao hơn một chút, "Tôi chỉ tình cờ gặp Hứa Thanh Nguyên ở khách sạn thôi, sau đó đúng lúc chúng tôi đều muốn đi mua một ít đồ, nên đi cùng, sao anh lại nói khó nghe vậy?"

Tịch Thành Nghiễn nói tới đây, Dư Duyệt cũng hiểu đôi chút, không có câu nào của anh là không có chữ 'người đàn ông khác', thì ra anh tức giận vì chuyện này.

Nhưng Dư Duyệt không biết chuyện này có gì tức giận, mọi người đúng lúc gặp nhau, nên hẹn nhau ra ngoài một chút thôi mà. Có làm chuyện gì quá đáng đâu, sao anh lại tức giận tới vậy? Mặc dù bây giờ cô đang qua lại với anh, nhưng không phải không thể tiếp xúc với những người đàn ông khác. Giống như Tịch Thành Nghiễn, anh cũng thường tiếp xúc với những cô gái xinh đẹp, lại tài giỏi, nhưng cô có nói gì đâu.

"Anh nói khó nghe?" Giọng nói của Tịch Thành Nghiễn rét lạnh như băng, "Hay là tình cờ như em nói thì hay lắm à? Hai người tình cờ đi từ Thẩm Quyến tới Tân Cương, Tân Cương rộng lớn như vậy, thế mà lại tình cờ gặp nhau tại khách sạn, cuối cùng lại tình cờ tới cùng một chỗ, em thử làm một cuộc tình cờ hoàn mỹ như vậy cho anh xem xem!"

Tịch Thành Nghiễn càng nói càng tức, cuối cùng anh vỗ bàn đứng dậy, "Em lập tức mua vé về đây cho anh! Ngay bây giờ!"

"Anh đúng là cố tình gây sự!" Nghe anh nói vậy, trong lòng cô càng lúc càng tức giận, không hề quan tâm tới Dương Diễn trợn mắt há mồm bên cạnh, cô quát vào điện thoại: "Sao không thể tình cờ được? Vậy anh nói xem, lúc đầu em gọi nhằm cho anh, rồi lại tình cờ gặp anh ở Quảng Châu, cuối cùng lại gặp anh khi phỏng vấn, cũng là cố ý đúng không?!"

Tịch Thành Nghiễn nghẹn họng, niềm vui khi anh gọi được cho Dư Duyệt đã bị cô và Hứa Thanh Nguyên đi dạo phỏ chọc tức không còn một chút gì, vốn nghĩ cô là người dễ nói chuyện, sẽ nhỏ nhẹ xin lỗi anh, anh cũng không để bụng làm gì. Tuy chuyện cô lén lút hẹn với Hứa Thanh Nguyên thật sự làm anh tức giận, nhưng nếu thái độ cô tốt hơn một chút, anh vẫn có thể tha thứ cho cô.

Nhưng anh không ngờ, Dư Duyệt có chết cũng không nhận! Nếu đã che che giấu giấu như vậy, nhất định bọn họ có chuyện gì đó không thể cho người khác biết rồi, Tịch Thành Nghiễn càng nghĩ càng tức, nói một câu không dùng đầu óc để nghĩ, "Nói không chừng là vậy, ai biết được lúc đó em cố ý không!"

Anh vừa nói xong, Dư Duyệt lập tức bật khóc.

Tịch Thành Nghiễn cũng cảm thấy mình đã lỡ lời rồi, vốn muốn nói thêm một chút, nhưng chưa tới một giây, cô đã cúp máy, anh tức giận tới nổi suýt nữa quăng luôn điện thoại, cô gái này dám cúp điện thoại của anh! Còn nói dám nói không yêu người khác! Có quỷ mới tin!

"Khụ, Dư Duyệt, chuyện này... Cô đừng khóc." Dương Diễn đứng bên cạnh khổ sở nhìn Dư Duyệt rơi nước mắt, cuối cùng cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, không ngờ thư ký Dư đang qua lại với tổng giám đốc Tịch nhà bọn họ! Chả trách tổng giám đốc Tịch không muốn mình dẫn cô ấy tới Tân Cương, thì ra là luyện tiếu.

Có điều tổng giám đốc Tịch cũng hơi quá đáng rồi, vừa mới nghe tiếng rống giận của anh, anh ta đã hiểu được, không phải là chỉ đi dạo với người đàn ông khác thôi sao, chuyện bé xé ra to, còn mắng Dư Duyệt tới khóc.

"Ừm, cảm ơn đã cho tôi mượn điện thoại." Dư Duyệt lau nước mắt trên mặt, vừa khóc vừa gượng cười với Dương Diễn, bỏ điện thoại vào tay anh ta.

"Cô cũng đừng quá đau lòng, tổng giám đốc Tịch chính là như vậy, ngoài miệng nói không tha, nhưng thực ra tâm địa rất tốt." Dương Diễn cố gắng vắt óc suy nghĩ, nhưng mãi không biết nên đánh giá tổng giám đốc Tịch thế nào trước mặt cô gái, duy chỉ mỗi khuôn mặt của anh là được, nhưng bây giờ mà nói chuyện này thì không ổn cho lắm, cuối cùng, anh ta đành phải nói Tịch Thành Nghiễn là người tốt.

"Tôi... tôi biết rồi, anh đi làm việc của mình đi." Dư Duyệt xoay mặt nói: "Lát nữa tôi sẽ ổn thôi."

"À, vậy được rồi." Dương Diễn đau đầu, "Tôi về phòng đây, có chuyện gì thì cứ gọi tôi."

"Được rồi." Dương Diễn vừa mới nhấc chân rời đi, điện thoại trong tay lại vang lên, vẫn là Tịch Thành Nghiễn. Anh ta lập tức nhận điện thoại, vừa gọi tổng giám đốc Tịch một tiếng, đầu dây bên kia không khách sáo bảo anh ta đưa điện thoại cho Dư Duyệt, Dương Diễn đành phải quay lại.

"Dư Duyệt, anh sẽ bình tĩnh nói chuyện với em." Tuy giọng nói của Tịch Thành Nghiễn không tệ lắm, nhưng vẫn cường bạo hơn bình thường, "Anh đã đặt vé máy bay cho em, bây giờ em lập tức về Thẩm Quyển đi, chuyện hôm nay anh sẽ bỏ qua, không để bụng đâu."

"Em không về." Dư Duyệt rũ mắt xuống, cố gắng ngăn chặn tiếng nghẹn của mình, "Em muốn làm xong hạng mục rồi về."

Là muốn đợi hạng mục kết thúc hay muốn chờ Hứa Thanh Nguyên? Tịch Thành Nghiễn nắm chặt điện thoại, chiếc điện thoại 5S mỏng bị anh bóp tới biến dạng, giọng nói nặng nề, nhưng vẫn cố gắng đè nén, "Em nghe lời đi, hôm nay về..."

"Tịch Thành Nghiễn, khó khăn lắm em mới tới được đây, anh để em làm xong rồi về." Dư Duyệt cắt ngang lời anh, đau khổ cầu xin. "Em và Hứa Thanh Nguyên thật sự không có chuyện gì cả, anh đừng gây sự vô lý như vậy."

Anh đã xuống nước tới vậy mà cô còn cho rằng anh cố tình gây sự sao? Lửa giận của Tịch Thành Nghiễn lại bị đốt cháy, "Dư Duyệt, cuối cùng ai mới là người gây sự? Anh không mù, em và Hứa Thanh Nguyên thế nào anh đều nhìn được?"

Vốn lúc này còn hòa nhã thế mà giờ lại bắt đầu rùm beng lên, Dư Duyệt đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, cô và Hứa Thanh Nguyên thật sự chẳng có gì cả, thế mà Tịch Thành Nghiễn không chịu tin cô. Cô biết anh đối xử với cô rất tốt, cho dù Hứa Thanh Nguyên từng nói thích cô, anh cũng không đối xử với cô, nhưng cô thật sự không thể chịu nổi bộ dạng thần nghi quỷ ngờ như vậy.

Dư Duyệt nhắm chặt mắt, câu nói trên đầu lưỡi cuối cùng cũng nói ra, "Vậy chúng ta chia tay thôi."

Đầu Tịch Thành Nghiễn 'ong' một tiếng, trống rỗng không có gì, đến khi anh tỉnh táo lại, tính tự ái đã lựa chọn thay anh.

"Chia thì chia! Cô cho rằng không có cô thì tôi không sống được sao?!"

46. Chương 46

Dương Diễn không cẩn thận nghe được câu chuyện tình yêu của ông chủ, tối hôm đó, anh ta vô cùng bất an, sợ ông chủ sẽ mướn sát thủ giết người diệt khẩu, hôm sau đi đấu thầu cũng không yên được, Tiền Phong cảm thấy vô cùng kỳ lạ, rõ ràng hôm qua tên này vẫn còn tốt lắm mà, sao hôm nay lại như vậy.

Hắn nhìn Dương Diễn ủ rũ, rồi lại quay sang nhìn đôi mắt sưng vù của Dư Duyệt, cảm thấy hình như cô vừa khóc xong, trong lòng đột nhiên suy đoán. Lúc trước Dương Diễn từng nói sang năm sẽ kết hôn, đối tượng kết hôn không phải là Dư Duyệt đó chứ? Tối qua hai người giận nhau à?

Đầu óc Tiền Phong bắt đầu tưởng tượng cuộc chiến giữa hai người, càng nghĩ càng thấy rất có khả năng, phải biết một điều, Dương Diễn đã tới chi nhánh Tân Cương bọn họ rất nhiều lần rồi, nhưng tới bây giờ vẫn không dẫn theo cô gái nào.

Nghĩ vậy, Tiền Phong không nhịn được dùng khuỷu tay thọt Dương Diễn, nháy mắt ra hiệu: "Cãi nhau với Dư Duyệt à?"

Đồ điên! Dương Diễn trừng mắt liếc hần, không nói gì.

"Ai da, anh cứ nói thử xem, rốt cuộc anh đã chọc gì Dư Duyệt vậy? Không phải hai người muốn kết hôn sao?"

"Phụt..." Dương Diễn phun hết nước trong miệng ra, anh quay đầu lại không kịp lau miệng, trừng mắt nhìn Tiền Phong nói: "Anh đừng nói nhảm!" Ôi mẹ ơi, cái tên họ Tiền này đúng là muốn hại chết anh ta mà! Dư Duyệt chỉ đi dạo với một tên đàn ông mà đã bị tổng giám đốc mắng thành người hoang dã, nếu như anh nghe được những lời Tiền Phong nói thì..., lỡ mình cũng trở thành đàn ông thích làm loạn thì sao bây giờ?

Dương Diễn càng nghĩ càng sợ, hình như trong công ty mình là người tiếp xúc thường xuyên với Dư Duyệt nhất thì phải, ngay cả Lý Chí cũng không thường nói chuyện như vậy! Đáng sợ nhất là, anh ta chẳng những bảo Dư Duyệt tới Tân Cương, mà còn từng bảo cô tới Tây Tạng!

Dương Diễn cảm thấy mình sắp điên tới nơi rồi, anh ta vô trí vô giác trải qua cuộc đấu thầu, vốn không nghe được cái gì, lúc ra khỏi địa điểm đấu thầu, anh ta còn cố ý xa Dư Duyệt.

Hạng mục ô nhiễm lần này trị giá hai mươi triệu, công ty chi nhánh Tân Cương và tổng bộ sẽ hợp tác chuẩn bị, bây giờ mọi thứ đều kết, kết quả dường như không thay đổi. Vừa khéo hôm nay là thứ sáu, Tiền Phong đề nghị mọi người ra ngoài chơi, các nhân viên của công ty chỉ nhanh giơ tay đồng ý ào ào hoan hô, nói hôm nay chơi tới mấy giờ cũng được.

Bây giờ Dương Diễn không có tâm trạng chơi đùa, anh ta thậm chí phải mau mau dẫn Dư Duyệt về Thẩm Quyến, sau đó phải cô dâu mình ngủ một giấc an ủi mới được. Dư Duyệt vừa chia tay Tịch Thành Nghiễn, không có tâm trạng đâu mà đi ra ngoài, hai người vô cùng ăn nhịp với nhau, trực tiếp mua vé máy bay trên mạng, ngay cả những tài liệu nghiệm thu của buổi đấu thầu cũng không chưa kịp làm gì đã vội vàng rời khỏi.

Tiền Phong có làm thế nào cũng không khuyên được, cuối cùng đành mặc kệ bọn họ, hần không biết chuyện gì xảy ra, cũng không muốn tìm hiểu nhiều, tự mình đi vào quán đồ nướng nhậu, còn Dư Duyệt và Dương Diễn bay suốt đêm về Thẩm Quyến.

9 giờ rưỡi, máy bay cất cánh tại Ô Lỗ Mộc Tề, gần năm giờ bọn họ mới tới sân bay Bảo An, hai người không ngồi ở khoang hạng nhất, vốn không thể ngủ được, nên đành phải cố gắng ngồi suốt bảy tiếng đồng hồ. Dư Duyệt đau thắt lưng tới nỗi không thể đứng thẳng được, từ nhỏ cô đã bị suy dinh dưỡng, lúc trưởng thành cũng không khỏi bệnh, chỉ cần đi dạo hay ngồi lâu một thời gian dài, thắt lưng cô lập tức đau, không thể thẳng lên được.

Dương Diễn kinh hồn bạt vía đưa cô về nhà, nhưng không dám ở lại lâu, anh ta lập tức chuồn mất, Dư Duyệt cố gắng tắm một cái rồi ngã xuống giường nghỉ.

Rõ ràng trong người vô cùng mệt mỏi, nhưng có làm thế nào đi chẳng nữa cô cũng không ngủ được, vừa nhắm mắt lại liền nhìn thấy khuôn mặt của Tịch Thành Nghiễn.

Nhớ lúc anh đột nhiên không nói không rằng mua cho cô một đồng thức ăn Hứa Lưu Sơn, rồi cái nhìn ranh mãnh từ sau lưng cô. Nhớ những lúc anh muốn anh thật bò cày mà làm nũng với cô, nhớ dáng vẻ của anh lúc mua một đồng hàng hiệu rồi bắt cô phải nhận...

Trong lòng cô biết rõ mình không thể tiếp tục đi cùng anh nữa, nhưng lại không thể ngăn cản được từng hình ảnh của anh ủa về.

Dư Duyệt vui mặt vào gối, khóc thầm.

Dư Duyệt không ngủ được một phút nào, chín giờ thức dậy, đầu óc cô như muốn vỡ tung ra. Cô gần như tự làm khổ mình, không chịu đi nghỉ, mà lại dọn dẹp những thứ sót lại của Tịch Thành Nghiễn ở nhà cô, vốn cho rằng không nhiều đồ lắm, nhưng cuối cùng lại dọn thành hai valy, bao gồm cả những thứ anh từng tặng cho cô.

Không giữ lại lâu, Dư Duyệt lập tức gọi cho công ty chuyển phát, gửi toàn bộ cho Tịch Thành Nghiễn.

Trong nhà lập tức trống trải, Dư Duyệt ngạc nhiên nhìn một nửa tủ trống không, tim đau như cắt. Cô vội vã đi tìm cái gì đó để làm, không muốn suy nghĩ nhiều tới Tịch Thành Nghiễn. Cô muốn gọi cho bà nội, nhưng lại sợ mình không nhận được mà òa khóc, khiến bà nội sốt ruột, nghĩ một lúc, cô vẫn gọi cho Phùng Vũ Thần.

Phùng Vũ Thần vẫn chưa dậy, giọng nói mơ mơ màng màng, "Mới sáng sớm tinh mơ đã bị quấy rầy! Có chuyện gì không?"

"Tớ chia tay với Tịch Thành Nghiễn rồi." Dư Duyệt hít mũi, nhưng trong giọng nói vẫn không che được tiếng nghẹn ngào, vừa nghe thấy tiếng Phùng Vũ Thần, cô bỗng nhiên như tìm được người nhà, khóc không nín được, "Vũ Thần, tớ chia tay với Tịch Thành Nghiễn rồi."

Phùng Vũ Thần lập tức tỉnh dậy, cô ngồi dậy, vừa mặc quần áo vừa nói chuyện với Dư Duyệt: "Sao vậy? Anh ta bắt nạt cậu à? Cậu đừng khóc, tớ tới nhà cậu ngay đây! Cậu ăn cơm chưa? Tớ mang qua cho cậu... Cậu đừng ra khỏi nhà, nghe chưa?"

Nhắc nhở xong, Phùng Vũ Thần vội vàng ra khỏi nhà, quên nói cho Quý Vân Phong vẫn còn trong giấc mộng biết một tiếng.

Hai mươi phút sau, Phùng Vũ Thần đã tới nhà Dư Duyệt, bắt cô ăn hết bốn cái bánh chiên, rồi uống thêm một ly sữa đậu nành, xong xuôi mới chịu ngồi xuống, kéo Dư Duyệt tới bên cạnh, "Nói đi, vì sao?"

Dư Duyệt vừa lấy khăn giấy lau nước mũi, vừa thút thít kể lại chuyện ở Tân Cương.

Nghe xong, Phùng Vũ Thần vỗ sán một cái, trực tiếp kết luận, "Anh ta đúng là đồ thần kinh!" Tuy Dư Duyệt là bạn gái anh, nhưng chẳng lẽ không bao giờ được tiếp xúc với những người đàn ông khác? Không ngờ anh lại gia trưởng như vậy, đã vậy đầu óc còn có vấn đề!

"Không sao, đừng thêm những tên đàn ông như vậy." Phùng Vũ Thần ôm vai Dư Duyệt, lau nước mắt cho cô, "Khóc cái gì, chỉ là một tên đàn ông thôi mà, đây đường đây, cậu nhìn cậu xem, đúng là không có tương lai gì cả!;

"Tớ... Qua mấy ngày là ổn thôi mà." Dư Duyệt dựa vào người cô nhẹ nhàng nức nở, cô khóc gần như sắp nấc cụt tới nơi nhưng vẫn không quên nói một câu.

Phùng Vũ Thần thở dài, biết tuy Dư Duyệt nói vậy, nhưng thực ra cô không thể buông xuống được. Nhìn Dư Duyệt bình thường cầu thả, mà xem trái tim cũng vậy. Thực ra, cô không phải là người cầm được thì bỏ xuống được, ngược lại cô rất nể tình bạn cũ, những thứ đã dùng rồi thì không nỡ ném đi, nhỏ thì là cái muỗng, lớn thì đồ chơi, ghế... Tất cả đều được giữ lại. Lần này không biết cô sẽ đau lòng bao lâu.

Bỗng nhiên Phùng Vũ Thần thấy hơi hối hận, nếu lúc trước cô không bảo Dư Duyệt chấp nhận Tịch Thành Nghiễn, có phải kết quả sẽ không như hôm nay không?

Khi đó cô nghĩ rất đơn giản, Dư Duyệt ngốc lắm, không có đầu óc, điều kiện gia đình cũng không tốt, Tịch Thành Nghiễn có tiền, đẹp trai, lại khôn khéo, vừa vặn hợp với Dư Duyệt, nhưng cô đã quên một điều, gia cảnh từ nhỏ của hai người không giống nhau, có một số việc rất khó nói, dần dà lâu ngày sẽ phát sinh thành chuyện lớn.

Cô đưa tay sờ tóc Dư Duyệt, "Được rồi, tớ sẽ ở đây với cậu... Cậu ngủ một giấc đi, ngày mai đi làm phải xin đổi phòng khác đó." Sau khi chia tay có thể làm bạn, Phùng Vũ Thần cảm thấy đây chỉ là nói nhảm! Hai người gặp nhau chẳng những xấu hổ, mà còn cảm thấy hơi tệ hại, đoán chừng Tịch Thành Nghiễn sẽ vui vẻ điều Dư Duyệt tới phòng khác thôi.

"Tớ... tớ muốn từ chức." Dư Duyệt lấy giấy lau mũi, thút thít nói.

"Từ chức cái gì!" Phùng Vũ Thần trừng mắt liếc cô một cái, tận tình khuyên bảo: "Cậu biết bây giờ Hoa Vũ có địa vị thế nào không? Cậu cho rằng có thể dễ dàng tìm được Hoa Vũ thứ hai lắm à? Tiền lương cao, lễ tết còn được tặng quà, ngày thường thì được thưởng phiếu giảm giá Haagen Dazs, vé xem phim, công ty như vậy có đốt lòng đèn cũng không tìm được đâu!"

Cô dừng một chút, thấy Dư Duyệt muốn nói lại thôi, biết cô đang nghĩ gì liền nói, "Tớ biết, nếu đã làm cùng công ty, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, cậu xấu hổ cũng phải thôi, nhưng cậu đừng lo quá, công

tự tốt như vậy không dễ tìm đâu, cậu còn định sang năm sẽ đón bà nội lên đây ở nữa cơ mà, rời khỏi Hoa Vũ, cậu có thể bảo đảm tiền lương cậu cao như ở Hoa Vũ không?”

Thấy Dư Duyệt cúi đầu không nói gì, Phùng Vũ Thần nắm tay cô, dường như làm vậy có thể động viên cô.

”Cố gắng chịu đựng đi, Dư Duyệt...” Cô ngửa đầu nhìn trần nhà, không biết đang nói với Dư Duyệt hay nói với chính mình, ”Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi mà.”

Cúi đầu nhìn thấy váy ngủ Dư Duyệt còn đọng lại vết nước mắt, cô nhẹ nói: ”Cùng lắm thì sang năm cậu về Đại Liên với tớ thôi.”

Một lúc lâu sau, Dư Duyệt khẽ gật đầu, ừ một tiếng.

Buổi chiều, Tịch Thành Nghiễn ngồi trên sofa lấy tay bịt mắt không biết đang nghĩ gì, điện thoại chợt vang lên, anh giật mình, cầm điện thoại lên xem, phát hiện là số lạ, nhận máy, dĩ nhiên là người chuyển phát.

”Tôi không có đặt mua ở web nào cả, mấy người giao nhầm rồi.”

Nhưng anh trai chuyển phát vẫn kiên trì nói là đồ của anh, địa chỉ, tên, số điện thoại đều đúng cả. Cuối cùng, Tịch Thành Nghiễn đành gọi cho bảo vệ để anh trai chuyển phát vào.

Hai thùng không lớn không nhỏ được dán kỹ càng đặt trước mặt anh, Tịch Thành Nghiễn không nhin được mở ra, vừa nhìn thấy đồ vật bên trong anh liền ngây người.

Tất cả mọi thứ đều là đồ của anh, áo khoác, áo sơ mi, thậm chí ngay cả bàn chải đánh răng cái chén cũng không thiếu, xem tiếp, anh còn thấy mấy cái quần lót anh đã lên lút giấu vào ngăn tủ của cô.

Rương còn lại là những món đồ ăn từng tặng cho cô, đồ trang điểm và những thứ anh cố ý mua khi đi Hong Kong lần trước.

Về mặt Tịch Thành Nghiễn lạnh xuống, đôi mắt xanh đen như phủ một tầng sương dày, anh bỗng nhiên đứng dậy, hung hăng đá vào cái rương một phát. Lọ nước hoa Lancôme được yêu thích rơi xuống đất, nát tan tành, chất lỏng chậm rãi chảy ra sàn nhà, nhưng cuối cùng cũng không phải là mùi của cô.

47. Chương 47

Sáng sớm hôm sau, Dư Duyệt trò chuyện xong cũng không tới vị trí của mình, mà đi vào phòng làm việc của Lý Chí, đứng trước phòng làm việc đợi ông ta. Lý Chí giật mình, ông ta cứ tưởng rằng Tịch Thành Nghiễn có chuyện gì gấp, ai ngờ Dư Duyệt lại muốn chuyển đi phòng khác.

”Sao lại đột nhiên muốn chuyển đi phòng khác vậy?” Lý Chí chào hỏi Dư Duyệt rồi đi vào phòng mình, ông ta vừa hỏi vừa mở máy tính. Ông ta cảm thấy Dư Duyệt làm thư ký tổng giám đốc không tệ, ít nhất từ lúc cô tới đây, tổng giám đốc Tịch ít khi nổi giận hơn, mà cũng chưa từng thấy anh nói muốn đổi thư ký khác, chẳng phải vậy là tốt lắm sao?

”Chỉ là từ lúc đi Tân Cương về, tôi đột nhiên muốn sang phòng hạng mục làm thôi mà.” Dư Duyệt cười nhẹ, trên mặt không có biểu hiện gì.

”Cô muốn tới phòng hạng mục à?” Lý Chí dừng động tác của mình lại, nhìn Dư Duyệt, ”Phòng hạng mục không thích hợp với con gái các cô đâu, mệt mỏi lắm.” Phòng hạng mục phải quản lý những hoạt động bên ngoài, nơi nào có hạng mục bọn họ phải lập tức chạy ngay tới đó, phòng hạng mục cũng đã từng tuyển vài nhân viên nữ, cuối cùng, bọn họ chỉ làm nhiều lắm là ba tháng rồi chuyển đi nơi khác, bây giờ phòng hạng mục trừ đàn ông con trai ra, chỉ toàn là bụi bẩn.

”Tôi cảm thấy không tệ.” Dư Duyệt ngẩng đầu nhìn Lý Chí, ”Tôi có thể hợp với công việc hạng mục.”

Nếu Dư Duyệt đã nói vậy, Lý Chí cũng đành gật đầu nói: ”Vậy đi, tôi đã hiểu được tình hình của cô rồi, nhưng cô là thư ký tổng giám đốc, tuy tôi là cấp trên trên danh nghĩa của cô, nhưng nếu cô muốn chuyển đi phòng khác cần phải có sự đồng ý của tổng giám đốc Tịch mới được, đợi tôi nói với tổng giám đốc xong rồi sẽ báo lại với cô.”

Dư Duyệt trực tiếp tìm Lý Chí, cô không muốn nói chuyện với Tịch Thành Nghiễn, cũng không muốn báo cáo với anh. Cô đành gật đầu, lê chân về chỗ của mình. Nhưng cô không dám ngẩng đầu, chỉ cúi đầu nhìn chăm chăm vào mặt bàn, sợ Tịch Thành Nghiễn đột ngột đi tới.

Kết quả, cả buổi sáng đã trôi qua, nhưng Tịch Thành Nghiễn vẫn chưa tới, tốn công cô lo lắng đề phòng cả sáng.

Giữa trưa, cô ăn cơm về, chợt phát hiện phòng làm việc của Tịch Thành Nghiễn mở cửa nhỏ, cô lén lút nhìn vào trong, liền nhìn thấy Tịch Thành Nghiễn mặc bộ tây trang đen quen thuộc, Dư Duyệt thầm rùng mình, vội vàng như không thấy gì, ngồi vào chỗ của mình.

Báo cáo hằng tuần xong, Tịch Thành Nghiễn thấy Lý Chí vẫn còn đứng trước mặt không chịu đi, anh không kiên nhẫn được nữa, "Còn việc gì nữa à?"

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của mình, Lý Chí biết tâm trạng bây giờ của Tịch Thành Nghiễn không được tốt, mùi khói nồng nặc có cách mấy mét vẫn ngửi được! Nhưng nếu anh đã hỏi, ông ta cũng không thể không trả lời. Đành cố gắng mở miệng nói: "Tổng giám đốc Tịch, sáng nay thư ký Dư vừa nói với tôi, cô ấy muốn chuyển đi phòng khác."

Tịch Thành Nghiễn dừng động tác trong tay lại, lạnh lùng nhìn Lý Chí nói: "Sau đó thì sao? Ông đồng ý à?"

"Không có, không có!" Lý Chí vội vàng giải thích, "Cô ấy là thư ký của ngài, tôi không có tư cách gì để đồng ý nên mới tới đây hỏi ý kiến ngài."

"Ừ." Tịch Thành Nghiễn thản nhiên ừ một tiếng, tay phải không tự giác mò vào túi tiền, lấy một điều thuốc ra, muốn đốt lửa nhưng phát hiện Lý Chí vẫn còn ở đây. Anh không kiên nhẫn xua tay với ông ta, "Được rồi, việc này tôi biết rồi, ông đi ra ngoài đi."

Vậy là đồng ý hay không đồng ý? Lý Chí choáng váng xoay người, muốn về phòng suy nghĩ lời Tịch Thành Nghiễn nói một chút, nhưng đột nhiên Tịch Thành Nghiễn lại gọi lại.

"Cô ấy muốn tới phòng nào?"

"Phòng hạng mục."

"Để cô ấy đi."

"Hả?" Lý Chí lắp bắp kinh sợ, há to miệng, không dám tin nhìn Tịch Thành Nghiễn, sao Dư Duyệt lại có thể tới phòng hạng mục được chứ, cô chỉ là một cô gái nhỏ thôi mà, đâu phải nhân vật quan trọng gì, sao cô có thể chịu đựng nổi, tổng giám đốc Tịch không nói đùa đó chứ?

"Ông không hiểu sao?" Ánh mắt của Tịch Thành Nghiễn lạnh như băng, đôi mắt sắc bén như dao nhìn Lý Chí, Lý Chí sợ hãi, ông ta vừa gật đầu vừa chạy đi.

Lúc đóng cửa lại, ông ta nhìn thấy Tịch Thành Nghiễn đứng bên cửa sổ, mở cửa châm thuốc lá.

Hôm nay Tịch Thành Nghiễn mặc một chiếc áo sơ mi tím nhạt, vạt áo bỏ ngay ngắn vào quần, dây nịt buộc quanh bờ hông gầy gò của anh, càng làm nổi bật khuôn mặt tuấn tú đẹp trai. Cổ tay áo hơi vén lên để lộ nửa cánh tay, ngón tay thon dài kẹp điều thuốc là, hút từng miếng, tư thế rất đẹp mắt.

Nhưng một người đàn ông như Lý Chí không biết có nhìn ra không, nhưng lúc này, điều ông ta chú ý nhất là, ông ta chỉ biết tâm trạng gần đây của tổng giám đốc Tịch không được tốt lắm, nhưng ông ta tốt nhất nên phải cẩn thận cụp đuôi đối nhân xử thế, không thể để mình gặp phiền phức được

48. Chương 48

Gần đây không khí ở Hoa Vũ rất vui vẻ, nguyên nhân là bông hoa lạnh lùng của bọn họ cuối cùng cũng đã yêu rồi! Không chỉ vậy, ngày nào tổng giám đốc Tịch của bọn họ cũng đều dẫn bạn gái vào công ty! Sau đó lại cùng nhau về nhà!

Nghe nói bạn gái tổng giám đốc cao 1m75, rất xứng đối với tổng giám đốc.

Nghe bạn của tổng giám đốc có một mái tóc màu đỏ rượu uồn lượn rất đẹp, ngoái đầu lại nhìn cười một cái cũng có thể chết người.

Nghe nói bạn của tổng giám đốc biết làm nũng, là đàn ông, chẳng ai có thể chống cự lại được.

Nhân viên nữ trẻ tuổi ở Hoa Vũ bắt đầu vỗ ngực liên tục, bọn họ đã biết tổng giám đốc thích mẫu người nóng bỏng quyến rũ, thì các cô cũng đã trang điểm rồi đấy! Không ngờ, tổng giám đốc nhìn lãnh đạm như vậy mà khẩu vị lại nặng quá.

"Ngư Ngư, em làm thư ký tổng giám đốc lâu vậy rồi, em có tin tức gì độc nhất vô nhị không?" Lúc nghỉ trưa, Phùng Quân nháy mắt ra hiệu đi tới cạnh Dư Duyệt, nhiều chuyện.

"À?" Sắc mặt Dư Duyệt hơi trắng bệch, trên mắt còn có một vòng màu xanh nhạt, vừa nhìn đã biết tối qua không an giấc.

"Anh nói bạn gái của tổng giám đốc Tịch đây." Phùng Quân kéo ghế của mình tới cạnh Dư Duyệt. vừa tới gần cô, liền giật mình hoảng sợ, "Mấy ngày rồi em không ngủ vậy? Sao quầng thâm mắt lại lớn như vậy? Trời ạ, chẳng khác gì một con gấu trúc cả!"

Mắt Dư Duyệt vừa đen lại vừa to, bình thường lúc mở to mắt ra nhìn người khác luôn long lanh nước, lộ ra vẻ hiểu biết, khiến người khác vừa nhìn đã thích ngay. Thế nhưng lúc này cô lại ủ rũ, vòng mắt xanh đen, ngay cả khóe mắt cũng bị lộ ra một chút.

Phùng Quân lớn hơn Dư Duyệt vài tuổi, tính tình lại nhanh nhẹn, ngày đầu tiên tới phòng hạng mục, anh ta rùm beng muốn Dư Duyệt làm em gái, bây giờ nhìn thấy cô như vậy, anh ta không thêm nhiều chuyện nữa, chạy nhanh tới trước mặt Dư Duyệt, chớp mắt nhìn cô, không ngờ càng nhìn càng ngạc nhiên, "Ngư Ngư, quầng thâm mắt này của em thật sự rất nghiêm trọng đó, không phải anh đã nói em rồi sao... có học thì cũng đừng liều mạng như vậy, bằng quản lý hạng mục để lấy thôi mà." Phùng Quân chưa thi quản lý hạng mục, chỉ mới lấy bằng xây dựng hai, anh ta thấy, xây dựng hai có khó lấy đâu, nói chi là quản lý hạng mục.

"Em biết, chỉ là gần đây em hơi mất ngủ thôi, mấy ngày là khỏe lại thôi." Dư Duyệt rũ mắt xuống, hàng long mi dài run lên, mấy ngày nay gương mặt cô đã nhỏ đi không ít, lộ ra vẻ đáng thương, lập tức khiến Phùng Quân nhớ lại con gấu to trong tủ hàng, nhin không được xoa đầu cô, "Em ngẩng mặt lên một chút nào, sao anh cứ thấy khóe mắt em hơi hồng ấy nhỉ, có phải nóng quá nên đau mắt đỏ rồi không?"

"A," Dư Duyệt đưa tay sờ khóe mắt, mấy ngày nay cô thật sự cảm thấy khóe mắt hơi đau nhức, nhưng không có tâm trạng quan tâm, mà cô cũng không để ý nhiều, lúc này nghe Phùng Quân nói vậy, cô liền ngoan ngoãn ngẩng đầu để Phùng Quân xem.

Nhìn vẻ mặt lạnh lợi của cô Phùng Quân thật sự hận không thể lập tức đưa cô về nhà làm em gái, anh ta xích lại gần Dư Duyệt, cẩn thận nhìn mắt cô, cuối cùng còn đưa tay sờ, rồi kết luận, "Đúng là em bị đau mắt đỏ rồi."

"Hí..." Bị anh ta lấy tay chạm vào như vậy, khóe mắt Dư Duyệt bỗng nhiên đau đớn không thôi, cô hít một hơi khí lạnh, trong mắt không nhin được nổi lên một tầng hơi nước,

"Sao vậy? Anh làm em đau à?" Nghe thấy cô hít vào như vậy, Phùng Quân liền luống cuống tay chân, mặt anh ta dán hẳn lên mặt cô, "Em không sao chứ?"

Đau đớn trôi qua, Dư Duyệt muốn trả lời Phùng Quân..., nhưng đột nhiên phát hiện tư thế bây giờ của hai người quá thân mật, Phùng Quân cách cô rất gần, gần tới nỗi cô có thể cảm nhận được hơi thở hỗn hển vì căng thẳng của anh.

"Em... Em không sao..." Dư Duyệt lúng túng xoay mặt đi, cô muốn đưa tay đẩy Phùng Quân ra, nhưng không ngờ Phùng Quân ngốc nghếch không biết tư thế của hai người lúc này rất mờ ám, anh ta vẫn nhìn mặt Dư Duyệt như cũ. Còn buồn bực tại sao Dư Duyệt cứ lui ra sau, anh ta chỉ quan tâm cô thôi mà, có ăn thịt cô đâu!

Phùng Quân đang định giữ mặt Dư Duyệt nói gì đó, nhưng chợt phát hiện có cái gì rất lạ, vì sao đang nghỉ trưa mà cả phòng lại yên ắng quá vậy? Chẳng lẽ mọi người đi ngủ rồi? Anh ta khó hiểu quay đầu lại nhìn,

muốn xem một chút có chuyện gì đang xảy ra, không ngờ vừa nghiêng đầu, liền nhìn thấy một đôi mắt rét lạnh như băng.

Phùng Quân sợ hãi té từ trên ghế xuống đất, tay chân không biết để vào đâu, ấp úng kêu, "Tổng giám đốc Tịch."

Dừng mấy giây, thấy Dư Duyệt vẫn ngây ngốc ngồi yên, anh ta nhin không được nắm tay cô, nói nhỏ: "Nhanh lên!"

Dư Duyệt liếc mắt thấy Tịch Thành Nghiễn tới, không thể phục hồi tinh thần lại, bị Phùng Quân nhắc nhở như vậy, cô mới kịp phản ứng, mọi người trong phòng thấy Tịch Thành Nghiễn đều đứng lên cả rồi, mà chỉ một mình cô còn ngồi thì chường mặt lắm.

Cô vội vàng đứng cạnh Phùng Quân, cúi đầu gọi, "Tổng giám đốc Tịch."

Tịch Thành Nghiễn không nói gì, chỉ thản nhiên đứng đây, đôi mắt không tình cảm nhìn xẹt qua cô, rồi lại nhìn Phùng Quân. Ánh mắt lạnh thấu xương khiến cả người Phùng Quân cứng đờ, trong lòng thêm kêu khổ, mình nào có đắc tội tổng giám đốc Tịch, ánh mắt này của anh ta đúng là muốn giết chết mình rồi!

Cuối cùng, nhìn Phùng Quân hết hai phút, Tịch Thành Nghiễn cũng chịu lên tiếng, "Gần đây cậu đang làm hạng mục gì?"

"Hạng mục thủy trạm ở Thương Hải." Phùng Quân thành thật trả lời.

"Không lớn?"

"Tàm tạm." Phùng Quân nghĩ rồi nói: "Không lớn không nhỏ."

"Không lớn không nhỏ là có ý gì?" Ánh mắt Tịch Thành Nghiễn lạnh như băng nhìn anh ta, dường như muốn chọc Phùng Quân thành một lỗ, "Nếu tôi nhớ không lầm thì cậu là sinh viên ngành kỹ thuật mà, ở đây làm phó quản lý vài năm đi xã giao nhiều quá nên quên mất nghề chính của mình luôn rồi sao?"

"Không phải đâu, tổng giám đốc Tịch." Phùng Quân bị anh giáo huấn tê cả da đầu, một chữ cũng không dám phản bác lại, đành phải giải thích, "Tôi... Tôi chỉ thấy hạng mục này không lớn không nhỏ thôi... Là lỗi của tôi, tôi phải nói kỹ cho ngài nghe mới đúng."

"Hả?" Tịch Thành Nghiễn khiêu mi, ánh mắt càng lạnh lẽo, "Cậu đang ám chỉ với tôi là công ty không hiểu rõ hạng mục đang làm sao?"

"Không, không phải..."

"Dương Diễn nói với tôi gần đây phòng hạng mục mấy cậu rất bận, nên tôi muốn tới xem xem các cậu bận cái gì." Tịch Thành Nghiễn 'hừ' một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn khắp nơi, "Tháng này, trưởng phòng phòng hạng mục, phó quản lý bị trừ 10% tiền lương! Còn về phần giám đốc..." Tịch Thành Nghiễn nhìn Triệu Thành Thiên ngáy o o, ghét bỏ nhìn, "Khi nào dậy thì bảo anh ta tới phòng làm việc gặp tôi."

Tịch Thành Nghiễn nhẹ đến rồi nhẹ đi, để lại những tiếng rên sau lưng.

Phùng Quân tủi thân đá vào bàn, "Tổng giám đốc thực chẳng biết điều tí nào! Rõ ràng lúc trước tôi có báo cho anh ta biết hạng mục lần này chỉ cỡ trung thôi! Nhưng anh ta có nói gì đâu, sao lần này đột nhiên lại bảo tôi không nói vậy!"

Dương Diễn bị vạ lây, nhưng không bắt măn gì, ngược lại còn nặng nề thở dài một hơi, bản thân anh ta là người có tiền án, nên dù sao tổng giám đốc Tịch phạt anh ta như vậy còn tốt hơn là phạt nặng tay! Ít nhất cũng cho anh ta biết tổng giám đốc không định phán tử hình mình!

Còn Phùng Quân... Dương Diễn xem thường liếc anh ta một cái, gào cái rầm! Đã lâu như vậy còn không hiểu rõ! Không phải nói cách cậu làm là sai, nhưng cái hành động của cậu không đúng!

Lúc Tịch Thành Nghiễn vừa đi vào, cả khuôn mặt của Phùng Quân dường như dính luôn lên mặt Dư Duyệt, sao anh có thể không tức giận được?

"Đừng gào nữa." Về mặt Dương Diễn không thay đổi liếc anh ta, trực tiếp đá một cước, "Tôi nói cho cậu biết nhé, nếu lần này cậu không giành được cái hạng mục ở Thương Hải, thì cậu cứ chờ chết đi!"

”Rõ ràng mấy hôm trước tổng giám đốc Tịch vẫn còn tốt lắm mà, sao hôm nay đột nhiên lại như vậy?” Phùng Quân xoa nhẹ chỗ bị Dương Diễn đá, nhớ lại khi nãy bị Tịch Thành Nghiễn mắng trước mặt mọi người, anh ta cảm thấy hơi tức giận, ngồi xuống ghế, rầu rĩ không vui, đoán: ”Chẳng lẽ anh ta đã chia tay với bạn gái rồi, nên trút giận lên tôi?”

Phùng Quân càng nghĩ càng thấy đúng, ngửa mặt nhìn Dương Diễn, ”Anh Dương, em vừa nghĩ xong một chuyện, anh cũng thấy mà, hôm nay vẻ mặt của tổng giám đốc Tịch chẳng khác gì bị táo bón đâu, nhất định là bị cô gái tóc đỏ kia đá rồi!”

Ngủ dử vậy trời, mau tỉnh ngộ lại đi! Ngay cả người yêu của tổng giám đốc Tịch là ai mà cũng dám đoán mò! Dương Diễn cảm thấy Phùng Quân ngốc tới nỗi không có thuốc chữa, không thèm để ý nữa, anh ta quay về chỗ mình ngủ, để lại Phùng Quân không hiểu chuyện gì, chẳng biết tại sao mình lại bị đối xử như vậy.

Quay đầu nhìn Dư Duyệt, thấy cô đã nằm úp xuống bàn, xem ra cô tính đi ngủ rồi, đành phải chạy tới chỗ những người không ngủ mà nhiều chuyện.

Từ lúc ra khỏi phòng hạng mục, Tịch Thành Nghiễn suốt nửa đã không nhìn được đóng gói Phùng Quân lại ném ra cửa sổ lầu 46! Anh vừa đi vào thang máy, vừa gọi điện cho Triệu Thành Thiên, ”Triệu Thành Thiên, để Phùng Quân đi Thượng Hải!”

”Hả?” Triệu Thành Thiên chóng mặt vì ngủ cả ngày, nên cũng không cảm thấy giọng nói của anh có gì đó không bình thường, cho dù ông biết rõ hạng mục ở Thượng Hải cho lắm, nhưng vẫn giải thích một chút, ”Nhưng tài liệu hạng mục vẫn chưa đủ, với lại, hạng mục đó chúng ta để công ty chi nhánh Thượng Hải làm cũng được rồi, tôi...”

Chưa nói xong, Tịch Thành Nghiễn đã gầm nhẹ ngắt lời, ”Tôi bảo để cậu ta đi thì để cậu ta đi! Lập tức! Lập tức cho tôi! Không được, bây giờ ông đi đặt vé máy bay luôn đi!”

Cúp điện thoại, Triệu Thành Thiên sờ một vài cọng tóc trên đầu mình, gọi Phùng Quân vào thông báo cho anh ta biết, rồi thở phào một hơi, gần đây tổng giám đốc Tịch càng lúc càng khó chịu, nói gió là gió, mưa là mưa, có khác gì anh tới thời kỳ mãn kinh đâu...

49. Chương 49

Tuy Tịch Thành Nghiễn yêu cầu Phùng Quân phải lập tức đi Thượng Hải công tác, nhưng rốt cuộc, hôm đó Phùng Quân vẫn không đi được. Ở Thẩm Quyển đột nhiên có một hạng mục thủy trạm muốn Phùng Quân phải tới, mà xử lý hạng mục đó xong, còn phải về thu dọn hành lý, rồi ra sân bay, cả chuyến cuối cùng cũng không kịp giờ, nên đành phải mua vé chuyến bay vào ngày hôm sau.

Trước khi tan sở, Triệu Thành Thiên báo cáo chuyện này với Tịch Thành Nghiễn, tuy mặt Tịch Thành Nghiễn đen như đáy nồi, nhưng cuối cùng vẫn nhìn được, không phát tác, dù sao nếu bây giờ anh có làm gì đi chẳng nữa cũng không thể đổi sân bay khác được.

Lúc trước khi không qua lại với Dư Duyệt, Tịch Thành Nghiễn điên cuồng tăng ca, không chỉ vậy, bởi vì thang máy là chương ngại của anh, nên anh thường xuyên bắt cả tầng bốn mươi tám ở lại tầng ca, do đó tầng cao nhất ở Hoa Vũ lúc nào cũng sống trong đau khổ, nhưng không dám nói, đành phải chịu đựng hằng ngày.

Nhưng kể từ khi có Dư Duyệt, cô thường tan tầm rất đúng giờ, lại thêm ngày nào cũng có món mình thích, nên Tịch Thành Nghiễn cũng về sớm, cuối cùng cả tầng bốn mươi tám không cần chịu đựng ách thống trị độc ác của ông chủ nữa, mọi người vui mừng không thôi, chỉ còn kém chưa khua chiêng gõ trống ăn mừng.

Từ từ cũng thành quen, muốn bỏ nhưng rất khó, mặc dù đã chia tay với Dư Duyệt, nhưng ngày nào Tịch Thành Nghiễn cũng về đúng giờ, có điều, mỗi khi tới bãi đậu xe anh mới phát hiện, buổi tối không còn ai nấu cơm cho anh ăn nữa rồi.

Tịch Thành Nghiễn không vui nhìn chiếc Ferrari màu đỏ vừa mới mua, lần đó ở Hải Ngạn Thành, Dư Duyệt thêm thường chảy nước miếng nhìn chiếc Ferrari màu đỏ, vì chuyện đó mà anh cố ý thay xe, chỉ là, xe chưa

kip chuyển từ nước ngoài về, cô đã chia tay với anh. Hơn nữa, sau khi chia tay, cho dù anh lái chiếc xe này đi ngang qua cô vài lần, nhưng cô cũng không để ý gì.

Tịch Thành Nghiễn tức giận đạp chân ga, vừa định tăng tốc, liền nhìn thấy Dư Duyệt và Phùng Quân cười nói ở phía trước.

Ma xui quỷ khiến, anh chạy chậm lại, đi sau bọn họ không gần không xa, thấy Dư Duyệt cười với Phùng Quân rạng rỡ như vậy, trong lòng anh đột nhiên cảm thấy chua xót, làm thế nào cũng không thể đè nén được.

"Được rồi, anh về đi, em đi xe buýt là về tới nhà ngay ấy mà." Dư Duyệt vẫy tay với Phùng Quân, "Không phải ngày mai ngày anh đi Thượng Hải sao? Không cần đưa em về đâu, nhà em gần đây thôi."

"Không sao, lần này đi công tác không biết khi nào mới về được." Phùng Quân thở dài, "Em ở lại làm việc cho tốt, cái gì khó quá không làm được thì đừng gắng sức, cứ để người khác làm, học chăm chỉ vào, cố gắng thi đậu bằng quản lý hạng mục vào tháng mười một nữa."

"Em biết rồi." Dư Duyệt cảm động gật đầu, "Anh yên tâm đi, chờ anh về nói không chừng..." Nói tới đây cô bỗng nhiên ngừng lại, khi đó Tịch Thành Nghiễn đã từng nói với cô, đợi khi nào cô thi xong bằng quản lý hạng mục anh sẽ để cô làm những hạng mục nhỏ, nhưng bây giờ bọn họ đã chia tay, nên lời nói của anh cũng không còn giá trị gì nữa.

Nghĩ vậy, Dư Duyệt gượng cười, "Dù sao em cũng sẽ cố gắng!"

"Tốt! Cô gái nhỏ có nghị lực! Anh trai đây cổ vũ cho em!" Phùng Quân vỗ đầu cô, đưa tay phải ra, "Nào, vỗ tay một cái nào!"

Dư Duyệt vỗ vào tay anh ta một cái, rồi lấy thẻ xe buýt ra chen chúc lên xe.

Phùng Quân đi rồi, trong phòng hạng mục Dư Duyệt cũng không quen nhiều người, vốn giao tình của cô và Dương Diễn không tệ, nhưng từ khi Dương Diễn biết, cô và Tịch Thành Nghiễn qua lại với nhau, anh ta không dám thân thiết như trước nữa, vậy nên, Dư Duyệt vô cùng rảnh rỗi, thời gian học càng lúc càng nhiều, vì vậy, tới cuối tháng chín, Dư Duyệt mang hết những tài liệu quản lý hạng mục trên máy tính xem lại nhiều lần!

Lễ quốc khánh sắp tới, mọi người trong công ty vô cùng vui vẻ, ngoại trừ hơi khó chịu một chút.

"Dư Duyệt, cô viết bảng đấu thầu tốt đấy." Tới giờ tan việc, cuối cùng Dư Duyệt cũng có thể gửi bản thảo bảng đấu thầu vào hộp thư của Dương Diễn, anh ta đọc nhanh như gió, trong lòng thầm đánh giá Dư Duyệt.

Bảng đấu thầu rất dễ viết, chỉ cần học một thời gian ngắn thì ai cũng viết được, nhưng nếu muốn viết rõ ràng, mạch lạc, phân loại, bảng tham khảo bắt mắt thì rất khó, nhưng bảng đấu thầu Dư Duyệt viết anh chỉ biết nhìn mấy lần, vốn anh ta cũng chẳng có gì để sửa.

"Ha ha." Dư Duyệt thụ sủng nhược kinh nói: "Ở công ty cũ, tôi là người viết bảng đấu thầu đấy, nếu viết hai năm mà không tốt thì chắc tôi là củi mục rồi."

Dương Diễn gật đầu, nhìn đồng hồ thấy đã 5 giờ rưỡi rồi, anh ta vừa tắt máy tính vừa nói với Dư Duyệt: "Bảng đấu thầu này ngày mai cô gửi cho công ty chi nhánh đi, sau này có viết thì cũng không cần phải gửi cho tôi sửa nữa đâu, viết xong thì cứ trực tiếp gửi là được."

Dư Duyệt không ngờ Dương Diễn lại đánh giá mình cao như vậy, cô vui vẻ gật đầu, đang định mở miệng nói, đột nhiên một trận rống to từ ngoài cửa truyền vào: "Tôi đã về rồi đây! Anh Dương, Dư Duyệt, tôi về rồi!"

Dư Duyệt và Dương Diễn ngạc nhiên quay đầu lại, không ngờ Phùng Quân lại về trước lễ quốc khánh.

"Sao về sớm vậy?" Dương Diễn nghi ngờ hỏi.

"Đừng nói nữa." Phùng Quân khoát tay, uống một ngụm nước: "Em phải cố gắng hết sức để làm, cuối cùng mới có thể hoàn thành có hạng mục kia, đấu thầu xong, thấy không còn việc gì nữa, nên mới vội vàng về trước lễ quốc khánh!"

Dừng một chút, Phùng Quân nhìn Dư Duyệt, hai mắt tỏa sáng, "Ngư Ngư! Em không biết đâu, anh ở Thượng Hải thêm món gà rán của em lắm đấy! Thêm sắp đến tới nơi rồi! Không được, tối này em nhất định phải cho anh qua nhà em ăn chực!" Anh ta nhìn Dư Duyệt, rồi quay qua nhìn Dương Diễn, "Anh Dương cũng đi luôn nha!"

"Được rồi, tôi..." Dương Diễn co rút khóe miệng, muốn tự chối, nhưng không ngờ Dư Duyệt lại đồng ý luôn, "Được! Đi cùng đi, đi siêu thị với tôi luôn, chúng ta sẽ ăn một bữa thật ngon, coi như là mừng lễ quốc khánh sớm!"

"Tôi..." Dương Diễn còn chưa kịp từ chối, điện thoại Dư Duyệt bỗng vang lên, ngắt lời anh ta.

Dư Duyệt vừa nghe điện thoại, vừa kéo Phùng Quân và anh ta ra khỏi phòng.

"Hôm nay à, hôm nay không được, có đồng nghiệp tới nhà tôi ăn cơm." Những ngày cuối tuần gần đây, Dư Duyệt thường ra ngoài ăn cơm với Hứa Thanh Nguyên, thực ra tâm trạng cô không được tốt, cuối tuần muốn ở nhà, Hứa Thanh Nguyên biết cô và Tịch Thành Nghiễn đã chia tay, nhưng không muốn cô cứ ngậm ngùi ở nhà như vậy, nên đành kéo cô ra ngoài, dần dần, Dư Duyệt và anh ta thường xuyên ra ngoài cùng nhau vào ngày cuối tuần.

Chỉ là không biết hôm nay thế nào, mà Hứa Thanh Nguyên lại gọi điện cho cô, mới tối thứ sáu đã muốn ra ngoài, nhưng thật không may, hôm nay Phùng Quân và Dương Diễn tới nhà cô.

"Ai?" Bây giờ Hứa Thanh Nguyên hơi mâu thuẫn đối với từ đồng nghiệp của cô, phải biết một điều, lúc trước cô cũng giới thiệu Tịch Thành Nghiễn là đồng nghiệp, nhưng chưa tới nửa ngày sau, đối phương lại là ông chủ của Hoa Vũ! Lần này đồng nghiệp không phải là Tịch Thành Nghiễn nữa đó chứ?

Hứa Thanh Nguyên hơi lo, anh ta đã đợi ngày Tịch Thành Nghiễn và Dư Duyệt chia tay lâu lắm rồi, cơ hội tốt như vậy tuyệt đối không thể bỏ lỡ được, lần này mặc kệ thế nào anh ta cũng phải nắm chắc cơ hội!

"Anh không biết đâu, là đồng nghiệp mới của tôi."

Nghe cô nói vậy, cuối cùng, Hứa Thanh Nguyên cũng yên tâm, anh ta thở phào nhẹ nhõm, cười nói với bên kia điện thoại: "Bây giờ tôi cũng tới nhà em ăn chực một bữa luôn nhé."

Dư Duyệt cảm thấy vậy cũng chẳng có gì là không tốt, nên lập tức đồng ý, hai người trò chuyện vài câu rồi cúp máy.

Tối đó, Dư Duyệt làm khoảng tám món, Phùng Quân ăn tới nổi miệng đầy dầu mỡ, suýt nữa đã chôn mặt vào trong đĩa luôn. Mặc dù lúc đầu Dương Diễn không chịu tới, nhưng cuối cùng cũng bị thức ăn mê hoặc, vừa nói chuyện vừa nhân cơ hội cướp một cánh gà bỏ vào chén của mình.

Hứa Thanh Nguyên thì không cần phải nói, anh ta là người Bắc điển hình, cởi mở, hào phóng, biết ăn nói, biết giải cách xử sự, nên rất nhanh đã lấy lòng Phùng Quân thành công, còn Phùng Quân lại coi anh ta là bạn trai Dư Duyệt.

Ăn cơm xong, Dư Duyệt đi vào bếp pha trà, Phùng Quân lặng lẽ nói thầm vào tai Hứa Thanh Nguyên: "Này, sau này anh có lộc ăn rồi nhé, bây giờ muốn kiếm được một cô gái biết nấu cơm, mà nấu ngon nữa thì hiếm lắm đấy."

Hứa Thanh Nguyên cười cười, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý, "Đương nhiên rồi."

Dương Diễn bên cạnh nghe vậy liền kinh hồn bạt vía, đúng là chính mắt anh ta đã nhìn thấy Tịch Thành Nghiễn và Dư Duyệt chia tay, nhưng cũng do cái tên Hứa Thanh Nguyên này nên tổng giám đốc mới hiểu lầm đấy, hai người cãi nhau, càng cãi càng tức, kết quả hai người đành chia tay.

Anh ta không biết bây giờ tổng giám đốc Tịch có ý gì, nhưng kể từ khi chia tay Dư Duyệt, cô gái tóc đỏ kia xuất hiện ở công ty bọn họ càng lúc càng nhiều. Dương Diễn phức tạp nhìn Hứa Thanh Nguyên trò chuyện vui vẻ với Phùng Quân, trong lòng vô cùng mâu thuẫn, anh ta không biết có nên nói chuyện Hứa Thanh Nguyên đã dần dần vào nhà Dư Duyệt ở không đây?!

"Anh phải đối xử với Dư Duyệt thật tốt, bây giờ cô ấy là em gái tôi, sau này nếu tôi biết anh đối xử tệ bạc với cô ấy, tôi nhất định sẽ không tha cho anh!" Bên kia, Phùng Quân ngốc nghếch đã bắt đầu kẻ vai sát

cánh với Hứa Thanh Nguyên, còn ra về anh trai cảnh cáo Hứa Thanh Nguyên.

Hứa Thanh Nguyên bị cảnh cáo như vậy cũng không tức giận, ngược lại còn cười híp mắt, thấy Dương Diễn kinh hồn bạt vía, anh ta uống xong tách trà liền vội vàng tìm cơ kéo Phùng Quân về.

"Sau này chuyện của Dư Duyệt cậu đừng nên xen vào." Thấy ánh mắt khó hiểu của Phùng Quân, Dương Diễn lại cảm thấy đau đầu, nhưng không thể nói cặn kẽ được, đành phải mơ hồ cảnh cáo Phùng Quân.

"Nhưng mà..."

"Bất kể chuyện gì đi chăng nữa!" Dương Diễn trừng mắt liếc anh ta một cái, khởi động xe, "Chuyện tình cảm của người ta cậu can thiệp làm gì, Dư Duyệt đã nói Hứa Thanh Nguyên không phải bạn trai cô ấy, cậu làm ầm lên làm gì, về sau nhớ đừng hoang mang một chút!"

Phùng Quân bĩu môi, há mồm muốn phản bác lại, nhưng nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của Dương Diễn, anh ta đành thôi, "À."

Đối diện nhà Dư Duyệt chính là đường cái, không rộng lắm, nhưng hơi gấp khúc, lúc Dương Diễn quẹo cua, bỗng nhiên nhìn thấy một chiếc Ferrari màu đỏ lóe lên qua kính chiếu hậu. Đúng là những người lao động như anh ta có làm lụng vất vả cả đời cũng không thể mua những vật phẩm xa xỉ ấy được.

Xí! Đã tối rồi mà con táo bạo như vậy! Dương Diễn thầm ghen tị trong lòng trách móc một câu, rồi mới yên tâm lái xe.

50. Chương 50

Sáng hôm sau, Dư Duyệt vừa đi làm Triệu Thành Thiên đã gọi cô vào phòng, nói cho cô biết bên Giang Tô có một hạng dầu kị, hỏi cô có muốn đi không, Dư Duyệt nghĩ một hồi, cuối cùng cũng từ chối, nếu đã quyết định bằng quản lý hạng mục, vậy thì sau này cô nhất định phải đi tích hợp hệ thống hay một vài dự án, dầu kị có vẻ không thích hợp cho lắm.

Cô lấy lý do mình vừa nghĩ nói cho Triệu Thành Thiên biết, ông ta cũng gật đầu đồng ý, bảo cô phải cố gắng học thật kỹ, nhất định phải lấy được bằng quản lý hạng mục để phòng hạng mục bọn họ không bị thua kém, rồi để cô về làm việc.

Thực ra trong lòng Dư Duyệt cũng hiểu được, Triệu Thành Thiên chỉ đang cố vũ cô, cái gì mà phải cố lấy cho được bằng quản lý hạng mục để phòng hạng mục không bị thua kém chứ, phòng hạng mục là nơi tập trung những thành phần 'trâu bò' nhất công ty, nhiều người cũng có bằng xây dựng một rồi, cô chỉ là một nhân viên nhỏ có bằng quản lý hạng mục thì có tác dụng gì đâu. Cô cảm động, quyết định sẽ phát triển phòng hạng mục, dù sao đồng nghiệp ở đây đối xử với cô cũng không tệ.

Chu Tuấn đi Giang Tô công tác, trước khi đi, còn nhiều chuyện kéo Dư Duyệt đứng trước cửa thang máy tạm biệt. Phùng Quân không nhìn được vẫy tay đuổi hắt đi, "Được rồi, chỉ có một tuần chứ mấy, làm như sinh ly tử biệt vậy, mau đi đi! Nhìn ghê người quá!"

"Một tuần!" Chu Tuấn trợn mắt nhìn Phùng Quân, không nường nhìn gì, "Được, cậu nói một tuần chả là cái gì, tôi đi một tuần cậu đừng ăn đồ Dư Duyệt làm đấy nhé!"

"Khụ." Phùng Quân giả vờ ho một tiếng, lên tiếng phản đối: "Đừng nói nữa, không có Dư Duyệt anh cũng sống ba mươi năm rồi đấy thôi!"

"Sống xa hoa quen rồi giờ sống nghèo khổ khó lắm!" Chu Tuấn ngửa mặt lên trời thở dài, đặt tay lên vai Dư Duyệt, nhìn cô chăm chăm, nói: "Ngư Ngư à, lúc tôi về cô nhất định phải nâng tám kiệu... Không đúng, tám đĩa tám chén chào đón tôi đó nha!"

"Được." Dư Duyệt bị hắt chọc cười, cô theo hắt một hồi cũng sắp điên luôn rồi, "Đợi anh về tôi sẽ làm thịt nướng cho anh ăn!"

Trong phòng hạng mục, ai ai cũng là động vật ăn thịt, đặc biệt là thịt sườn và thịt mỡ rất được hoan nghênh. Nhưng bọn họ đã nài nỉ nhiều lần rồi, Dư Duyệt cũng chỉ làm một lần, không có hắt, làm phí công cô cũng lười.

"Là cô tự nói đó!" Chu Tuấn buông hành lý xuống, cố ý nắm tay Dư Duyệt ngây thơ, móc tay với cô, "Không được đổi ý!"

"Được rồi!" Dư Duyệt cười nhìn hắn, "Anh cứ yên tâm đi."

"Đúng đó!" Phùng Quân xua tay đuổi người, "Anh cứ yên tâm đi, phần của anh tôi sẽ ăn giùm luôn cho!"

Chu Tuấn khinh thường hừ một tiếng! Cửa thang máy mở ra, hắn phải vào rồi. Tới khi cửa đóng lại, Tiểu Phùng và Dư Duyệt vẫn nhìn thấy vẻ mặt tức giận của hắn.

Cô và Phùng Quân xoay người về phòng, Phùng Quân không thể nghiêm túc được một phút nào, quay đầu lại mặt dày hỏi Dư Duyệt, "Ngày mai cô mang cái gì tới vậy?"

"Chờ xem." Dư Duyệt hất cằm lên, cố ý không nói cho anh ta biết, thần nhiên đi lướt qua, trên mặt còn nở nụ cười ác ý, về phòng làm việc của mình, để Phùng Quân vẫn đứng đó vò đầu bứt tai, mấy giây sau cũng đuổi theo.

Hành lang lúc này còn ồn ào bây giờ đã hoàn toàn yên tĩnh, Tịch Thành Nghiễn từ nhà vệ sinh đi ra, ánh mắt âm u nhìn theo hướng Phùng Quân rời đi, đôi mắt lạnh như ngày ba chín.

Buổi chiều, Triệu Thành Thiên bất ngờ nhận được thông báo tổng giám đốc Tịch muốn họp với toàn nhân viên bộ phận hạng mục, ông liền vội vàng ôm laptop và bút đi theo đám người vào phòng họp.

Tịch Thành Nghiễn nói là hai giờ rưỡi họp, Triệu Thành Thiên biết gần đây tâm trạng của Tịch Thành Nghiễn không tốt, nên cố ý dẫn người trong phòng tới đông đủ lúc hai giờ hai mươi phút, sợ lại bị ông chủ bắt bẻ.

Nhưng ông không ngờ, lúc bọn họ vừa tới, Tịch Thành Nghiễn đã ngồi thẳng ở ghế chủ trì, ánh mắt bất thiện nhìn bọn họ chằm chằm.

Triệu Thành Thiên thầm kêu khổ, không biết tổng giám đốc Tịch lại lên cơn gì, nhưng chẳng ai dám nhắc nhở Tịch Thành Nghiễn, thực ra bọn họ đâu có tới trễ, mà tại anh tới sớm quá đó thôi, ông đành lờ Dương Diễn và Phùng Quân đứng đối diện Tịch Thành Nghiễn giải thích, "Thật xin lỗi, tổng giám đốc, chúng tôi tới trễ."

Tịch Thành Nghiễn lạnh lùng đảo mắt nhìn ông, rồi quay qua Dương Diễn, cuối cùng ngừng trên người Phùng Quân, dường như sắp bị ép thành nước tới nơi.

Anh hừ một tiếng, chống tay đứng dậy, giọng nói lạnh lùng không chút nhịp điệu nào, "Gần đây, phòng hạng mục hã hê quá nhỉ, có phải thấy mình làm xong một vài hạng mục thì ngon lắm hã? Trong công ty đã dám bắt người khác đợi, chắc mấy người cũng để khách hàng đợi mình nữa đúng không!"

Dứt lời, anh đột nhiên vỗ mạnh xuống bàn, Triệu Thành Thiên sợ đến nỗi linh hồn nhỏ bé đã bay tới tận chân trời, cả người run rẩy, vội vàng giải thích: "Tổng giám đốc Tịch, lần này là lỗi của tôi..."

"Tổng giám đốc Tịch, không, không phải chút xíu nữa mới họp sao?" Triệu Thành Thiên còn chưa nói xong, Phùng Quân bên cạnh đã nhỏ giọng ngắt lời.

Phùng Quân không tiếp xúc nhiều với Tịch Thành Nghiễn, không biết tính tình anh thế nào, anh ta không có mưu tính gì, tính tình khá thẳng thắn, bây giờ anh ta vẫn chưa biết Tịch Thành Nghiễn đang cố tình gây phiền phức cho bọn, anh ta cứ tưởng anh đã nhớ nhầm giờ, nên chỉ nhắc một câu.

Hết rồi! Anh ta vừa nói xong, trong đầu Triệu Thành Thiên lập tức 'ong' một tiếng, bên trong chỉ còn sót lại mỗi ý nghĩ này, Dương Diễn bên cạnh kéo tay áo Phùng Quân, bảo anh ta lập tức cầm miệng, vừa định đi lên nói gì đó, Tịch Thành Nghiễn đã tức giận rống.

"Chút xíu nữa mới họp? Tôi nên cảm thấy may mắn vì cậu vẫn còn nhớ chút nữa mới họp à?" Về mặt anh lạnh như băng, đôi mắt sắc bén như con dao, chém từng khúc trên mặt Phùng Quân, "Chút nữa mới họp thì chút nữa mới tới? Khách hàng hẹn cậu nói chuyện làm ăn, cậu còn muốn người ta chờ cậu nữa à? Ngay cả chuyện nhỏ thế này cũng không làm được thì còn làm hạng mục gì nữa!"

Anh đóng laptop lại, trực tiếp chỉ đích danh Phùng Quân, "Nếu cậu đã gây thơ vậy thì lo mà ở lại phòng làm việc học hỏi cho tốt đi! Bắt đầu từ bây giờ tới cuối năm, cậu phải ở lại tổng bộ học tập cho tôi, không được đi công tác! Ngày mai, cậu chuyển tới phòng thư ký, để Lý Chí dạy dỗ lại cậu!"

Phùng Quân là người quản lý hạng mục, nếu anh ta không được đi kiểm tra, chỉ suốt ngày ngồi trong phòng làm việc, hoặc tới phòng thư ký, thì chắc chắn không còn nghỉ ngơi gì nữa, anh ta đang bị phạt nặng, Phùng Quân ghen hòng, giận nhưng không dám nói gì, chỉ có thể ấp úng lên tiếng, không dám nói lung tung nữa.

Với cú dành này, không khí cuộc họp vô cùng kỳ lạ, cả đám người phòng hạng mục ai nấy cũng cúi đầu xuống, giống như trên mặt bàn có vàng vậy, đã vậy, Tịch Thành Nghiễn còn lạnh như băng nhìn bọn họ, vẻ mặt nặng nề, giọng nói như băng đá cậu nào cũng lạnh lẽo khiến mọi người đều run lập cập.

"Nói tóm lại, tôi không hài lòng với biểu hiện gần đây của phòng hạng mục." Tịch Thành Nghiễn nhìn mọi người bên dưới, "Các người hã hê lảm đung không? Đáng gờm lảm à? Toàn bộ công ty có tới mười mấy phòng, mà có phòng nào như các người đâu? Từ hôm nay trở đi, phòng hạng mục bị giảm một nửa tiền lương! Tiền trợ cấp cũng bị giảm một nửa!" Dừng một chút, anh lơ đãng nhìn Phùng Quân, nhớ tới dáng vẻ anh ta cầm gương mặt Dư Duyệt suýt nữa đã hôn luôn cô, anh nghiến răng nghiến lợi cắn tức, "Còn nữa, trong công ty cấm yêu đương cùng phòng!"

Cuộc họp chấm dứt, Tịch Thành Nghiễn ra khỏi phòng họp đầu tiên, để lại một đám người của phòng hạng mục nhìn nhau. Bị ông chủ gây khó dễ như vậy thì nói làm gì, dù sao tháng nào cũng có vài ngày như vậy, nên có tức giận cũng là chuyện thường mà thôi. Nhưng câu cuối cùng của ông chủ là có gì đây, anh nói, cấm! Yêu! Đương! Cùng! Phòng!

Triệu Thành Thiên thần thờ ngồi đấy cảm thấy cả người mình không ổn chút nào.

Ông đột nhiên nhận ra lần này ông chủ đã nổi giận thật rồi.

Trong phòng bọn họ chỉ có mỗi Dư Duyệt là nữ, nhưng cô chỉ mới tới hơn 2 tuần thôi mà, chắc chắn sẽ không yêu ai trong phòng rồi, vậy sự thật chỉ có một: Trong phòng bọn họ nhất định có người đã bắt đầu làm rối lên rồi!

Trời ạ... Triệu Thành Thiên bùm mặt, vẻ mặt không thay đổi quay đầu nhìn Dương Diễn, rồi lại nhìn Phùng Quân, đầu óc hoàn toàn không dừng lại được.

Hai người kia thường xuyên to nhỏ với nhau, lúc Phùng Quân vừa tới phòng hạng mục, Dương Diễn cũng đặc biệt chú ý tới anh ta! Lúc đó ông cảm thấy không có gì, nhưng bây giờ nghĩ lại một chút, thì ra từ lúc bắt đầu đã có vấn đề!

"Quản lý Triệu, ông không sao chứ?" Phùng Quân cẩn thận đẩy Triệu Thành Thiên một cái, lo lắng hỏi.

Triệu Thành Thiên nhìn Phùng Quân, da trắng, mũi cao, mắt không nhỏ, dáng vẻ cũng tuấn tú, Triệu Thành Thiên cúi đầu nhìn tay của Phùng Quân trên cánh tay mình, ông bỗng nhiên rung mình một cái, đứng bật dậy, lão đảo đi ra khỏi phòng họp, bóng dáng đau thương kỳ lạ.

"Quản lý Triệu sao vậy?" Phùng Quân khó hiểu hỏi Dương Diễn.

Về mặt Dương Diễn không hiểu gì, vẫn chưa phục hồi lại tinh thần sau khi biết bị trừ lương, đã vậy còn gặp phải hành động kỳ lạ của giám đốc phòng, Dương Diễn lắc đầu nói, "Tôi cũng không biết."

"Quên đi." Phùng Quân gãi đầu, vỗ vai Dương Diễn, "Về thôi, suy nghĩ của tổng giám đốc Tịch ai mà hiểu được."

Là không hiểu được... Dương Diễn lén lút nhìn Dư Duyệt bên cạnh, không hiểu sao, anh ta cứ cảm thấy chuyện này có liên quan tới Dư Duyệt.

Hôm đó, Phùng Quân mang laptop chạy tới phòng Lý Chí, anh ta lúc nào cũng vui vẻ, dễ dàng thích ứng với mọi hoàn cảnh, sao cũng được, dù sao anh ta cũng có bị trừ tiền lương đâu. Lý Chí bị anh ta quấy rầy, đành ném cho anh ta quyển bách khoa toàn thư về lễ nghi thương mại, bảo anh ta xem xong rồi nói tiếp, nhưng có một điều kiện: Dừng xuất hiện trong phòng của ông nữa!

Mà lúc này, Tịch Thành Nghiễn không biết câu cấm yêu đương người cùng phòng đang gây sốc cho Triệu Thành Thiên, anh ngậm điều thuốc, nhắm nửa mắt dựa lên tường không biết đang nghĩ gì.

Không về? Ở luôn trong phòng hạng mục à? Sao có thể như vậy được? Anh nhìn cô vài ngày nữa, nếu mười một ngày sau cô vẫn không chịu chủ động về làm thư ký cho anh, vậy... Tịch Thành Nghiễn kẹp điều thuốc, hít một hơi thật sâu, nếu vậy... Anh đành phải đi cướp cô về rồi!

Đang nghĩ, cửa phòng đột nhiên mở ra, Tịch Thành Nghiễn nhướng mày, định nổi giận một phen, nhưng vừa nhìn thấy người mới vào, anh dẹp cơn giận qua một bên, "Chị tới rồi."

"Tối nay đi ăn món Thái ư?" Chu Viện đưa tay nắm cánh tay Tịch Thành Nghiễn, nũng nịu nói.

"Được." Tịch Thành Nghiễn dập điều thuốc, dịu dàng cười, đồng ý với chị.

_____ Mẫu đối thoại nhỏ _____

Triệu Thành Thiên: Thực xin lỗi! Tổng giám đốc Tịch! Là tôi không quản lý tốt phòng của chúng tôi! Tôi có lỗi!

Tịch Thành Nghiễn: ?

Triệu Thành Thiên: Yêu đương đồng tính có gì đáng sợ đâu! Tôi nhất định sẽ ngăn lại!

Tịch Thành Nghiễn: = = (Ông ta đang nói gì vậy, nhưng ông ta có vẻ rất nghiêm túc...)

51. Chương 51

Lúc Tịch Thành Nghiễn dẫn Chu Viện tới bãi đậu xe, đúng lúc gặp Dư Duyệt và Phùng Quân, hai người vừa cười nói vui vẻ vừa đi tới bãi đậu xe, ngay cả có người sau lưng cũng không phát hiện ra. Tịch Thành Nghiễn mím môi, nét mặt mới này vẫn còn mềm mại thế mà bây giờ lại trở nên vô cùng u ám.

Chu Viện nhìn anh, rồi lại nhìn hai người trước mắt, híp mắt lại như đang nghĩ gì đó.

"Em quen người trước mặt à?" Tuy là dùng câu hỏi, nhưng giọng nói của Chu Viện vô cùng chắc chắn.

"Không quen." Tịch Thành Nghiễn bị câu hỏi của chị dọa sợ, anh định thần lại, mấy giây sau, anh mới u ám nói.

"Thôi đi." Chu Viện cười nham hiểm, "Ánh mắt em dính vào chặt vào người người ta rồi kìa." Dừng một chút, chị nhướn mày, "Sao? Có chị bên cạnh rồi mà em còn muốn cô gái khác nữa à?"

"Đừng nói nhảm." Tịch Thành Nghiễn dùng đầu ngón tay đẩy người của chị đang định dựa tới, rũ mắt xuống, "Em chỉ tò mò sao ban ngày ban mặt mà cái đôi tình nhân đó lại không biết xấu hổ như vậy!" Lời nói anh đầy cảm giận, lạnh như băng, khiến Chu Viện run lên một cái.

Chị đảo mắt, bỗng nhiên kéo Tịch Thành Nghiễn đi nhanh lên trước, lúc Tịch Thành Nghiễn chưa kịp phản ứng gì, bọn họ đã chạy tới cạnh Dư Duyệt và Phùng Quân, cô ý nói lớn, gây chú ý với hai người kia, "Thành Nghiễn, tối nay em tới nhà anh được không?"

Thấy Tịch Thành Nghiễn không phản ứng, chị lắc cánh tay anh, "Được không vậy?"

Phùng Quân và Dư Duyệt nhìn thoáng qua.

Chuyện đã tới mức này rồi, phủ nhận hay khẳng định đây, Tịch Thành Nghiễn nhìn thấy đôi mắt to của Dư Duyệt đang vô cùng ngạc nhiên, trong lòng đột nhiên buồn bã, vẻ mặt không thay đổi gặt đầu, "Được."

Nghe vậy, Chu Viện cười như hoa nở, vịn tay Tịch Thành Nghiễn, kéo anh tới bãi đậu xe, để lại Dư Duyệt và Phùng Quân thừ người sau lưng.

"Mẹ kiếp!" Mãi tới khi hai người biến mất sau khi khúc cua, Phùng Quân mới phản ứng được, anh ta không dám tin mở to hai mắt nhìn Dư Duyệt, "Tổng giám đốc Tịch của chúng ta đúng là nhanh tay thật! Mới yêu đương mấy hôm trước thôi, thế mà bây giờ lại tiến từng bước với bạn gái vậy rồi à?!" Đáng sợ quá, nghĩ

lại bây giờ mình vẫn còn độc thân, tối nay còn phải đi xem mắt nữa, trong lòng anh ta không khỏi ghen tỵ, chua chát nói: "Dù sao những kẻ có tiền chắc ai cũng vậy thôi."

"Đúng vậy, kẻ có tiền." Dư Duyệt nhỏ giọng lặp lại.

Cô cúi đầu, Phùng Quân không thể nhìn thấy nét mặt của cô, nhưng cứ cảm thấy hình như mặt cô tái đi không ít.

"Ngư Ngư, em không sao đó chứ, sao anh cứ thấy mặt em có gì đó không đúng lắm." Phùng Quân lập tức bị dời lực chú ý, không thêm nghĩ tới chuyện của Tịch Thành Nghiễn nữa, anh ta quan tâm nhìn Dư Duyệt, đưa tay sờ trán cô, hình như cô không phát sốt.

"Không sao cả." Dư Duyệt ngẩng đầu cười với anh ta, dưới ánh đèn ở bãi đậu xe, sắc mặt cô càng trắng bệch.

Phùng Quân hoảng sợ, "Em không sao thật à?"

"Ừm." Dư Duyệt gạt đầu, "Chỉ tại ánh đèn thôi mà."

Phùng Quân là một người thần kinh thô, nghe cô nói vậy, anh ta không hỏi tiếp nữa. Đi tới trước xe mình, khởi động xe.

Trong lúc dùng cơm chiều, Tịch Thành Nghiễn luôn không yên lòng, ngay cả bản thân mình nuốt sống mấy cái trứng tôm mà cũng không hay biết gì, linh hồn bé nhỏ của anh như bị hút đi mất rồi.

Chu Viễn bắt lực nhìn anh, nhịn không được dùng đũa gõ vào cái đĩa trước mặt anh, "Em sao thế? Đang nghĩ gì vậy?"

"Không có gì." Tiếng động lạnh lạnh kéo Tịch Thành Nghiễn về lại, anh nhú mày, u ám nói: "Chỉ đang suy nghĩ chuyện làm ăn thôi mà."

Hừ, có thật là đang suy nghĩ chuyện làm ăn không đó? Chỉ sợ là đang nghĩ tới cô gái ở bãi đậu xe kia thôi. Chu Viễn đặt đũa xuống, lấy giấy lau miệng, nói: "Nói thật cho chị, rốt cuộc cô gái kia có quan hệ gì với em?" Thấy Tịch Thành Nghiễn muốn kiếm cớ cho qua chuyện, Chu Viễn trừng mắt, "Chị muốn nghe nói thật!"

Mỗi lúc vẻ mặt chị thế này, Tịch Thành Nghiễn biết chị đang nghiêm túc, nếu không nói thật, chắc chắn chị sẽ nổi giận lên mất, anh đành bất đắc nói ra ba chữ, "Bạn gái cũ."

"Khụ." Chu Viễn sắc nước chanh, không dám tin nhìn anh, "Em... Em quen bạn gái à?"

Tịch Thành Nghiễn giả vờ như không thấy chị đang nhìn mình như quái vật, anh hơi cúi đầu, gạt đầu. Trong lòng anh vẫn còn để ý tới chuyện khi này. Nhà Dư Duyệt và nhà Phùng Quân đâu ở cùng hướng với nhau đâu, sao cứ mỗi lần tan làm bọn họ lại đi cùng nhau, đã vậy còn đi chung xe! Có phải buổi tối bọn họ có kế hoạch gì không vậy?

Không ngờ ngoài Hứa Thanh Nguyên, lại còn Phùng Quân!

Tịch Thành Nghiễn nắm chặt đôi đũa trong tay, dường như muốn bẻ gãy đôi đũa bằng gỗ đó! Cô gái này suốt ngày cứ trang điểm xinh đẹp rồi lại đi trêu hoa ghẹo nguyệt! Hơn nữa, nhìn bộ dạng của cô ấy, hình như không hề để chuyện cô ấy và mình chia tay trong lòng, mỗi lần nhìn thấy cô ấy, lúc nào cô ấy cũng cười đùa vui vẻ! Quan trọng hơn, bên cạnh còn có người khác!

Dù mình và Dư Duyệt đã đi trước mặt cô ấy, mà cô ấy còn xem nhẹ mình! Rõ ràng cô ấy đã xem mình là quá khứ, muốn quên mình luôn rồi!

Vậy sao được! Tuyệt đối không thể được!

"Nếu là bạn gái cũ thì em để ý làm gì." Chu Viễn sửa sang lại cho mình xong, chị vừa lau giọt nước bên khóe miệng vừa nói: "Người ta yêu ai thì có liên quan gì tới đâu!"

Dừng một chút, chị đột nhiên cười duyên liếc mắt đưa tình với Tịch Thành Nghiễn, "Em còn có chị mà!"

Bây giờ Tịch Thành Nghiễn không có tâm trạng đùa với chị, nghe vậy anh không đáp trả lại chị..., mà lại lấy tay chống trán, dường như đang nghĩ phải làm gì vậy giờ.

Chu Viện thấy anh như vậy, thở dài nói: "Thành Nghiễn, có phải em vẫn không bỏ được cô ấy không? Vậy em nói cho chị nghe xem, sao bọn em lại chia tay vậy? Em trèo tường hay cô ấy trèo tường?"

Tịch Thành Nghiễn nghe xong, ghen lời, mãi một lúc sau vẫn không nói gì, anh khó khăn điều chỉnh trạng thái lại, kể lại mọi chuyện ở Tân Cương, Chu Viện nghe xong, không dám tin trùng to mắt, nhìn Tịch Thành Nghiễn như người ngoài hành tinh.

"Bọn em chia tay chỉ vì chuyện nhỏ như hạt mè thôi à?" Chu Viện cảm thấy não của hai người đúng là hàng hiếm thấy, chẳng phải chỉ ăn cơm cùng với một người đàn ông khác thôi à, vậy mà cũng chia tay.

"Cái gì mà chuyện nhỏ chứ?" Tịch Thành Nghiễn không đồng ý nhứ mày, "Cô ấy biết rõ tên kia có ý đồ với mình, mà còn thân mật đi ăn cơm với người ta, thì rõ ràng cô ấy thay lòng còn gì!"

"Em trai à..." Chu Viện vỗ vai Tịch Thành Nghiễn, cảm thấy nếu lần này không khơi thông cậu em họ này, thì dù sau này anh thật sự làm hòa với cô gái tên Dư Duyệt kia, chắc chắn cũng sẽ vì chuyện nhỏ mà chia tay tiếp cho xem.

"Chị đây nói cho em biết, chuyện này thật sự chẳng có gì đâu, ngoại trừ cái tên đàn ông đó theo đuổi con bé, thì chẳng lẽ hai người quen biết gặp nhau ở một nơi xa lạ thì không được ăn bữa cơm cùng nhau nhau à, em đừng có chuyện bé xé ra to như vậy."

"Em không có, rõ ràng cô ấy..."

"Em câm miệng! Nghe chị nói đã!" Chu Viện trừng mắt, trấn áp Tịch Thành Nghiễn đang muốn phản kháng.

"Được rồi, dựa theo logic của em, cô ấy làm vậy là không đúng, chị cũng miễn cưỡng thừa nhận là không đúng, nhưng sao em lại không chịu ăn nói đàng hoàng, còn bảo cái gì mà phải lập tức về lại Thẩm Quyển, đây là thái độ em đối xử với bạn gái mình đó à? Rõ ràng đó là thái độ với cấp dưới! Cứng rắn, còn không nể tình, nếu chị là cô bé kia, chị chắc chắn cũng chia tay với em!"

Chị dừng lại, nhìn Tịch Thành Nghiễn cúi đầu không nói gì, trong lòng thầm thở dài, đúng là em trai ngốc, trong lòng thì rất tốt, nhưng mỗi lần mở miệng ra thì chẳng khác gì đang vả vào mặt người khác!

"Em phải nhẹ nhàng giải thích với cô bé đó chứ, con gái ai cũng thích ăn mềm, em có thể nói vì em ghen thôi, em không muốn sau này cô ấy lại tiếp xúc với người đàn ông kia nữa, hoặc cũng có thể cô ấy đi gặp người đàn ông kia khiến em không vui, còn em lại ra lệnh cho người ta như vậy là sao!"

"Em không có ghen!" Tịch Thành Nghiễn lạnh lùng 'hừ' một tiếng, quay đầu đi nơi khác.

Chu Viện trợn mắt lên trời, cảm thấy cậu em trai này không thể dạy được nữa rồi, vệt chết tại miệng, vậy mà còn muốn con gái người ta trở về với mình, nằm mơ đi!

Nghĩ một hồi, chị đưa tay cầm ly nước chanh lên, vô ý nói, "Nhưng chị thấy Dư Duyệt cũng xinh đẹp đó chứ."

"Đúng đó!" Tịch Thành Nghiễn vui vẻ gật đầu, đây là lần đầu tiên anh nở nụ cười trong lúc dùng cơm chiều hôm nay."

"Chàng trai bên cạnh cô bé ở bãi đậu xe cũng không tệ, chị thấy hai người bọn họ cũng xứng đôi đấy, không biết có phải là bạn trai mới của cô bé không đây."

"Sao có thể như vậy được!" Nghe vậy, Tịch Thành Nghiễn ném đôi đũa xuống, gầm nhẹ: "Phùng Quân chỉ là phó quản lý thôi mà, dù có là trưởng thì cũng có gì đặc biệt đâu, sao có thể xứng với Dư Duyệt được!"

Nghe vậy, Chu Viện vô tội buông tay, "Có thể chị nói sai rồi, không chừng Dư Duyệt coi trọng cậu ta thì sao."

Tịch Thành Nghiễn ngồi nghĩ lại những điều Chu Viện vừa nói, càng nghĩ càng bất an, hình như Dư Duyệt thật sự coi trọng Phùng Quân, thấy vẻ mặt anh đã thay đổi, Chu Viện lại ăn cơm như bình thường.

Đúng lúc chị đang định gọi thêm một chén cơm nữa, Tịch Thành Nghiễn đối diện bỗng nhiên đứng bật dậy, dọa chị hết hồn.

”Em đi đâu vậy?”

”Về nhà!”

”Chị vẫn chưa ăn xong mà.” Chu Viện biết anh chỉ lấy cớ về nhà mà thôi, nhưng thực ra trong lòng cảm thấy vô cùng bất an, muốn đi tìm Dư Duyệt, chị mím môi cười, không vạch trần anh, chỉ lén lút chê cười anh trong lòng.

”Chị cứ ăn từ từ.” Tịch Thành Nghiễn cầm lấy áo khoác trên ghế, sau khi quyết định xong, anh cảm thấy không thể tốn thêm một giây nào nữa, anh hận không thể lập tức bay tới nhà dư Duyệt hỏi cô rốt cuộc cô và Phùng Quân là như thế nào với nhau, anh nhanh chân đi ra ngoài, vừa đi vừa nói với Chu Viện: ”Đừng vội, ăn no rồi tính.” Dừng một chút, trước khi đi anh còn không quên chém chị họ mình một nhát, ”Em đã bảo bồi bàn lát nữa mang thêm cho chị ba bát cơm to rồi!”

Chu Viện tức giận vỗ ngực liên tục, cảm thấy mình không thể ăn nổi nữa bát cơm còn lại nữa.

Em trai của người đáng yêu như vậy, sao em trai của chị lại thế này?! Ngoại trừ kiếm tiền ra thì chẳng có cái gì được nữa!

Hừ, hi vọng Dư Duyệt làm khó làm dễ nó nhiều nhiều một chút!

Dư Duyệt đang ở nhà cắt trái cây đột nhiên hắt xì một cái thật to, cô xoa xoa mũi, lẩm bẩm một câu, ”Thời tiết chuyển mùa, chắc là bị cảm rồi, phải đi mua một gói rế bản lam (thuốc Bắc dùng để giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh.) rồi.”

52. Chương 52

Chỗ Tịch Thành Nghiễn ăn cơm với nhà Dư Duyệt cách nhau không xa, chỉ cần đi 20 phút là tới, vậy mà lúc này Tịch Thành Nghiễn lại cảm thấy vô cùng xa xôi, anh hận tất cả các con đường không phải là đèn xanh, không biết tại sao hôm nay anh gặp toàn đèn đỏ! Tịch Thành Nghiễn u ám dừng xe, hận không thể đập hết các cột đèn giao thông!

Vừa thấy đèn xanh bật lên, anh lập tức đạp chân ga, chạy nhanh về phía trước.

Mà bên Phùng Quân, có vẻ buổi xem mắt hôm nay không tệ, anh ta quen cô gái trên trang Giai Duyên, tên là Tôn Miêu, rất đoan trang, lại có bằng thạc sĩ ngành khai thác mỏ, dù là phương diện nào cũng đều rất tốt. Nhưng vừa nghe thấy câu khen ngợi..., Tôn Miêu lập tức xụ mặt xuống.

”Đừng nói nữa.” Cô tức giận uống trà sữa, cảm thấy cuối cùng mình cũng đã tìm được người nghe mình kể khổ, ”Điều kiện tốt? Thôi đi, có lợi ích gì đâu chứ? Chẳng phải tôi chỉ là gái ế hai mươi bảy tuổi thôi sao, thế mà lần trước ba mẹ tôi lại gọi điện, giới thiệu cho tôi một đàn ông ba mươi lăm tuổi đã ly hôn! Đúng là không chịu nổi mà!” Nói xong, còn vỗ bàn vài cái cho hợp với tình hình.

Phùng Quân bật cười, cảm thấy cô gái này rất thích hợp với anh ta, tính tình thẳng thắn, không giả vờ giả vịt, đúng là được tạo ra cho riêng anh ta thôi.

Nghĩ vậy, Phùng Quân bưng ly trà sữa đưa lên, hít một hơi thật sâu, anh ta khẽ rử mi xuống, ”Ế cũng tốt.”

Thấy Tôn Miêu tức giận nhìn chằm chằm mình, anh ta vội vàng giải thích, ”Đúng lúc gặp được tôi!”

Nghe vậy, mặt Tôn Miêu hơi đỏ ửng.

Ấn tượng của hai người đều rất tốt, vì vậy, hai người quyết định sẽ thử quen nhau xem.

Thực ra cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, ở cái thành phố Thẩm Quyến này, có rất nhiều người xa xứ không có thời gian yêu đương, lúc nào cũng phải cố gắng, cố gắng, đợi tới lúc điều kiện của mình đã tốt lên rồi, sẽ có thể chân chính sống yên ổn ở thành phố này, và tìm một nửa cho riêng mình.

Nhưng tới lúc đó rồi, khó có thể tìm một người thích hợp với mình.

Đành phải đi xem mắt, gặp mặt lần đầu tiên không nhất định phải qua lại với nhau, thậm chí dù có quen nhau ba tháng đi chăng nữa, mới nửa năm đã không chịu nổi áp lực và tuổi tác của mình nên đành cưới chui thôi.

Phùng Quân lái xe đưa Tôn Miểu về nhà, dọc đường anh ta vui vẻ ngâm nga theo bài hát, tâm trạng thực sự rất vui vẻ, thậm chí lúc đi ngang qua Chu Hắc Áp, nhớ tới Dư Duyệt rất thích ăn, anh ta còn dừng xe, đi xuống mua cho cô một cân, rẽ vào cửa quẹo, chuẩn bị đưa Chu Hắc Áp cho Dư Duyệt, thuận tiện khoe mình đã tìm được bạn gái.

Nửa đêm, Dư Duyệt hoảng sợ khi nghe thấy tiếng gõ cửa, xác nhận bên ngoài đúng là Phùng Quân, cô mới dám mở cửa ra.

"Cho em đây." Chu Quân cười híp mắt nhét Chu Hắc Áp vào tay Dư Duyệt, rồi đi thẳng vào nhà cô, ngồi trên ghế sofa, không khách sáo cầm quả táo Dư Duyệt vừa rửa xong cắn một cái, dưới ánh mắt nghi ngờ của Dư Duyệt, anh cười hề hề, "Hôm nay anh trai em xem mắt rất thành công! Em chuẩn bị có chị dâu rồi nhé!"

"Thật sao?" Nghe được tin tức này, Dư Duyệt cũng rất vui, dù sao Phùng Quân đã hơn ba mươi tuổi rồi, cô cũng nghe mẹ anh ta nhiều lần bảo anh ta tìm bạn gái, chậm trễ nữa thì không hay tí nào. Nghĩ vậy, Dư Duyệt nhanh chóng ngồi cạnh Phùng Quân, đeo bao tay vào, cô vừa ăn Chu Hắc Áp vừa hỏi chuyện của Phùng Quân.

Phùng Quân khoe Tôn Miểu là độc nhất vô nhị, cuối cùng, còn khoe thâm vào tai Dư Duyệt: "Sao, ánh mắt anh trai của em không tệ chứ!"

"Đúng là không tệ tí nào!" Dư Duyệt bị cay hít vào một hơi, tới lúc trở lại bình thường mới gật đầu một cái: "Khi nào quan hệ của hai anh chị ổn định rồi, nhớ dẫn Tôn Miểu tới cho em nhìn một cái đấy!"

"Không thành vấn đề!" Phùng Quân rộng rãi vỗ ngực, "Đợi tới lúc cưới cô ấy về làm vợ, anh đây sẽ cho em làm phù dâu!"

Từ khi Dư Duyệt chuyển tới phòng hạng mục, mối quan hệ giữa cô và Phùng Quân càng ngày càng tốt hơn, nhiều người còn cho rằng bọn họ đã phát triển xa lắm rồi, thậm chí ngay cả Dương Diễn cũng từng lén lút hỏi Phùng Quân vấn đề này, nhưng ngờ đâu, Phùng Quân vô tội lắc đầu phủ nhận.

Anh ta không hiểu tại sao ai cũng xem anh ta và Dư Duyệt là người yêu, tuy ngày nào anh ta cũng gần gũi với Dư Duyệt, nhưng không hề có ý nghĩ gì khác với cô, cảm thấy cô gái nhỏ này rất dễ chịu, mà anh ta cũng không có em gái, thường xuyên qua lại, anh ta liền coi Dư Duyệt là em gái mình.

Gì cơ? Giữa nam nữ không có tình bạn trong sáng à?

Bọn họ nào có phải là bạn bè đâu, bọn họ là người thân mà!

Cuối cùng, Dương Diễn cũng xác định được, anh ta không hề có ý nghĩ xấu xa gì với Dư Duyệt, mới thổ phào nhẹ nhõm một hơi, may là không có, nếu không thì, ngày chết của anh ta không còn xa nữa đâu.

Phùng Quân ngồi trên ghế sa lon, trò chuyện với Dư Duyệt một hồi, ăn vài miếng Chu Hắc Áp, lấy giấy lau miệng, uống một miếng nước, rồi chuẩn bị đi về.

"Lần sau em nhớ làm đồ ăn ngon cho anh đây!" Phùng Quân cầm tay nắm cửa, quay đầu nói với Dư Duyệt.

"Chắc chắn rồi." Dư Duyệt cười híp mắt trả lời: "Hôm nay anh tới quá bất ngờ, em cũng không chuẩn bị được gì, lần sau nhất định sẽ làm món thịt nướng mà anh thích ăn nhất cho anh!"

Phùng Quân vừa nghe thấy thịt nướng, sắp chảy nước miếng tới nơi luôn rồi, đáp lại Dư Duyệt vài câu rồi mở cửa ra.

Kết quả, vừa mở cửa ra, anh ta lập tức ngăn người, đứng sững tại chỗ, đột nhiên đóng cửa lại.

Dư Duyệt đi theo anh ta, bị thân hình cao lớn của anh ta che lại, cô không thấy được cái gì, thấy hành động kỳ lạ của anh ta, cô vội vàng hỏi, "Sao vậy?"

"Hình như anh vui quá nên bị hoa mắt luôn rồi." Phùng Quân chà mặt, trong lòng cứ cho rằng hôm nay mình vui quá nên bị ảo giác mà thôi.

Anh ta thấy tổng giám đốc Tịch ở bên ngoài nhà Dư Duyệt! Ha ha, buồn cười thật, làm sao mà tổng giám đốc Tịch tới nhà Dư Duyệt được! Xem ra tối nay mình phải tìm người chở về giùm rồi, nếu không lại xuất hiện ảo giác như vậy nữa thì biết làm gì nữa bây giờ!

Phùng Quân hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh mở cửa ra, kết quả Tịch Thành Nghiễn vẫn xuất hiện trước mắt, hơn nữa, mặt anh còn đen hơn khi nãy nữa!

Mẹ kiếp! Gặp quỷ rồi!

Phùng Quân sợ hãi lùi lại, vừa định đóng cửa lại, đã bị Tịch Thành Nghiễn chặn cửa.

Anh trừng mắt nhìn thoáng qua Phùng Quân, rồi lại nhìn Dư Duyệt đang ngạc nhiên một chút, đẩy Phùng Quân ra, đi vào, đóng cửa lại, anh u ám nói: "Không được đi! Nói rõ ràng cho tôi!"

Phùng Quân phản ứng chậm chạp, bây giờ đầu óc anh ta cứ quay mòng mòng, trong lòng nghĩ thầm, ông chủ chỉ muốn đến kiểm tra sau giờ làm việc mà thôi, đột nhiên, nghe thấy Dư Duyệt lạnh lùng nói, "Anh tới đây làm gì?"

Phùng Quân run người một cái, vội vàng đưa tay kéo cô, âm thầm cảnh cáo cô. Em gái à, đây chính là ông chủ đó, em dám nói chuyện với ông chủ như vậy, chẳng lẽ không muốn ở lại Hoa Vũ nữa sao! Em gái ngốc nghếch như vậy, anh trai như anh ta không thể cứu được nữa rồi!

Tịch Thành Nghiễn không đáp lại cô..., thực ra, khi nhìn thấy tách trà trên bàn, tim của anh đã chìm tới tận đáy cốc rồi. Anh vẫn nhớ, khi còn thường xuyên tới nhà Dư Duyệt, cô đã mua cho anh cái tách này để uống hồng trà, lúc Dư Duyệt trả lại những thứ của anh cho anh, Tịch Thành Nghiễn không nhìn thấy cái tách trà kia, anh mừng thầm trong lòng, có phải cô muốn giữ một vài thứ của anh để làm kỷ niệm không?

Nhưng bây giờ, anh lại thấy Dư Duyệt dùng cái tách kia rót trà cho người đàn ông khác!

Đáy mắt Tịch Thành Nghiễn trầm xuống, anh tức giận nhìn Dư Duyệt, đáy mắt đỏ bừng, "Cái tách đó là của anh!"

Dư Duyệt thấy anh không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào cái tách kia, cô biết anh đang suy nghĩ gì, đã chuẩn bị cả lời nói của mình, "Tách của anh? Đó là tôi mua đấy."

"Là mua cho anh." Tịch Thành Nghiễn đi tới cạnh khay trà, nhìn trong tách vẫn còn nước, ghét bỏ nhìn đi chỗ khác. Ánh mắt hung tợn ngừng trên người Phùng Quân, Phùng Quân run sợ, nuốt nước miếng, kêu, "Tịch, tổng giám đốc Tịch..."

Trong lòng Tịch Thành Nghiễn lửa giận ngút trời, nhìn thấy gương mặt Phùng Quân, anh hận không thể xé anh ta làm đôi. Anh không ngờ, lúc mình quyết định tới nhà Dư Duyệt giải hòa, lại thấy một người đàn ông trong nhà cô!

Bọn họ thật sự đã quen nhau rồi sao? Rõ ràng bọn họ chỉ mới chia tay nhau chưa tới một tháng, thế mà cô lại có người đàn ông khác rồi!

Tịch Thành Nghiễn không thể nào chấp nhận được sự thật này! Anh nắm chặt tay, càng nhìn càng thấy Phùng Quân đáng bị đánh! Bước lên một bước, vừa vung quả đấm lên, đã bị Dư Duyệt cản lại.

Ánh mắt cô lạnh lùng, không sợ hãi nhìn thẳng anh, "Tổng giám đốc Tịch, đây là nhà của tôi."

"Nhà em... Nhà em!" Tịch Thành Nghiễn lạnh lùng lập lại, bỗng nhiên nổi điên nắm chặt tay cô, đôi mắt đỏ ngầu như sói nhìn chằm chằm cô, "Rốt cuộc em có phải là con gái không vậy? Sao không dè dặt chút nào thế hả? Hơn nữa đêm còn dẫn đàn ông hoang về nhà!"

"Mắc mớ gì tới anh?" Dư Duyệt mạnh mẽ hất cằm lên, hừ lạnh, "Đây là nhà của tôi, tôi muốn dẫn đàn ông hoang nào về nhà thì dẫn thôi!" Cô tức giận cố ý nhấn mạnh ba chữ đàn ông hoang của Tịch Thành Nghiễn.

Sau chuyện ở Tân Cương, cô rất nhạy cảm với ba chữ này, Tịch Thành Nghiễn nhắc lại như vậy, sao cô có thể không nổi giận được chứ!

Nhìn đôi môi khê đóng rồi khê mở của cô, anh càng tức giận hơn, ánh mắt Tịch Thành Nghiễn càng hung tợn, trước cái nhìn khiêu khích của cô, anh đột nhiên đưa tay phải giữ gáy cô, dùng sức kéo cô về phía mình, cúi đầu, trực tiếp hôn lên môi cô!

Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Chúa ơi! Phùng Quân đứng bên cạnh nhìn hai người như đang xem phim, đôi mắt trừng ra tới nỗi sắp rơi tới nơi! Đây, đây là hôn luân rồi à?! Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy? Phùng Quân dùng sức nắm tóc, cảm thấy IQ của mình không đủ dùng rồi! Đang nghĩ không biết có nên đi lên tách hai người ra không, bỗng nhiên cảm nhận được một ánh mắt lạnh băng đang nhìn anh.

Phùng Quân giật mình, chà mạnh vào cánh tay nổi da gà của mình, thông suốt được mọi chuyện.

Nhìn vào tình hình này, Dư Duyệt rõ ràng có gì đó với tổng giám đốc Tịch, bỗng nhiên phá đám tình cảm của ông chủ như vậy, Phùng Quân cảm thấy rất áp lực, chẳng lẽ ông chủ muốn giết người diệt khẩu anh ta rồi sao...

Không đúng! Bây giờ anh ta phải mau mau ra khỏi nhà Dư Duyệt mới được!

Nghĩ vậy, Phùng Quân cầm chặt áo khoác của mình, nhẹ nhàng, từng bước ra tới cửa, lặng lẽ mở cửa rồi chạy thẳng ra ngoài.

May thật, cuối cùng cũng được ngồi vào xe mình, Phùng Quân thở phào một hơi, trong lòng thầm nghĩ, còn sống thật là tốt.

53. Chương 53

"Anh điên rồi à?" Trong phòng, Dư Duyệt đẩy Tịch Thành Nghiễn ra, lau vết máu trên khóe môi, mặt cô đỏ bừng không biết là xấu hổ hay đang tức giận, y hệt một trái táo nhỏ, nhìn vào hận không thể cắn một cái.

"Không điên." Tịch Thành Nghiễn thật thà đáp lại, hai tay giữ lấy vai cô, không để cô né ra, nhìn vào mắt cô, gần từng tiếng: "Dư Duyệt, chúng ta làm hòa thôi."

Dư Duyệt ngẩn người, không ngờ anh lại nói như vậy, ngẩn một hồi cô lập tức nổi giận, anh ta xem mình là cái gì chứ? Nói vứt thì vứt, muốn lượm về thì lượm, hưởng chi, rõ ràng cô thấy anh đã có bạn gái mới rồi!

Muốn trái ôm phải ấp, ngồi hưởng tề nhân chi phúc (Ý nói cuộc sống giàu sang, nhiều vợ) à! Anh nằm mơ rồi!

"Không thể!" Nghĩ vậy, Dư Duyệt cứng rắn trả lời, "Chia tay rồi còn làm hòa gì nữa?!" Nghe kỹ một chút, trong giọng nói của cô hơi tủi thân.

Rõ ràng là cô đã nói chia tay với anh trước kia mà! Đây là lần đầu tiên Tịch Thành Nghiễn nghe được một cô gái nói không đạo lý, nhưng anh thông minh không nói ra, nhớ tới những lời dỗ dành mà Chu Viện đã dạy anh..., dịu dàng nói: "Anh hối hận rồi, chúng ta làm hòa được không?"

Nói xong, anh đưa tay sờ mặt Dư Duyệt.

Dư Duyệt cười lạnh, "Anh hối hận à, sao tôi cảm thấy anh không hối hận tí nào vậy nhỉ, bạn gái mới của anh rất đẹp, anh về nhà sống yên ổn với cô ấy đi!" Cô nói một hơi, nói xong cô mới phản ứng được, tự mình nói mà sao cứ nghe chua chua, rất giống như đang ghen!

Cô then quá hóa giận hất tay Tịch Thành Nghiễn ra, không nhìn anh nữa, dời đề tài, "Anh đi đi, sau này chúng ta cầu về cầu, đường về đường, anh đừng chạy tới đây phá tôi nữa, cái gì mà hòa hay không hòa..., chúng ta không hợp nhau, dù có làm hòa chẳng nữa cũng sẽ vì những chuyện con con mà chia tay nữa thôi." Đây vốn chỉ là nói dối, nhưng càng nói Dư Duyệt càng cảm thấy đau long, vòng mắt đã ửng đỏ.

Tịch Thành Nghiễn nghe thấy giọng cô nghẹn ngào, vốn bị lời nói của cô khoét mạnh vào tim, lửa giận bùng lên trong phút chốc lại dập tắt.

Anh thở dài, cố ý xoay người Dư Duyệt lại, nhìn vào mắt cô gần từng tiếng: "Anh không hề có bạn gái mới, em đừng đoán mò, chúng ta..."

"Anh cho rằng tôi không biết gì à? Anh cứ giả vờ tiếp đi!" Dư Duyệt khịt mũi, bưng bình không để nước mắt chảy xuống, "Cái cô gái tóc đỏ rượu, tôi thấy rõ ràng, cô ấy..."

Cô chưa dứt lời, Tịch Thành Nghiễn liền bật cười, Dư Duyệt tức giận nhìn chằm chằm anh, "Anh cười cái gì?"

"Đó là chị họ anh." Đây là lần đầu tiên Tịch Thành Nghiễn cười sau khi bước vào nhà cô, dù EQ của anh có thấp đi chăng nữa, cũng biết Dư Duyệt đang ghen, anh cúi đầu cười, anh không che giấu chút nào, tâm trạng anh vô cùng tốt, "Gần đây mới từ Mỹ về, vì từ nhỏ quan hệ giữa anh và chị ấy rất tốt, nên mới lúc nào cũng đi theo anh, mấy ngày nữa chị ấy phải về rồi."

Chị, chị họ? Dư Duyệt tròn mắt nhìn Tịch Thành Nghiễn, không ngờ cô gái xinh đẹp kia lại là chị họ của Tịch Thành Nghiễn! Cô chớp mắt, nước mắt lưng tròng cuối cùng cũng rơi xuống, vẻ mặt không đau lòng gì, ngược lại còn đầy ngạc nhiên, nhìn có vẻ hơi buồn cười.

Tịch Thành Nghiễn cười híp mắt đưa tay lau nước mắt cho cô, tâm trạng tốt nói: "Chuyện này mà cũng ăn giấm được à."

"Ai, ai ghen chứ!" Mặt Dư Duyệt đỏ bừng, ngay cả đôi tai trắng nõn cũng đỏ cả lên, cô nhìn vào ánh mắt cười như không của Tịch Thành Nghiễn, khó chịu cắn môi cúi đầu, mặc cho Tịch Thành Nghiễn có làm gì cô cũng không chịu ngăn đầu.

Tịch Thành Nghiễn bắt lực, đành phải theo cô, ôm cô vào ngực, cố gắng nhớ lại những gì Chu Viện đã nói..., liều mạng kìm nén xấu hổ trong lòng, nghiêm túc nói: "Dư Duyệt, chúng ta làm hòa thôi, anh thật sự vẫn muốn như vậy, từ lúc bắt đầu anh đã không muốn chia tay với em, anh chỉ nói dối thôi nên mới nói vậy, em đừng giận."

Dừng một chút, thấy Dư Duyệt không có phản ứng gì, anh cũng không để ý, nói tiếp: "Biết em đi dạo phố với Hứa Thanh Nguyên, anh thật sự rất tức giận, không phải là anh ra lệnh với em, anh chỉ không không chế được thôi, em suy nghĩ một chút xem, lúc nào anh ta cũng theo đuổi em... Còn em cũng đã từng nói anh ta là đối tượng thích hợp để kết hôn với em, vậy sao anh có thể không lo được, nên anh mới muốn em lập tức về lại Thẩm Quyển, muốn đặt em trong tầm mắt, nhưng không ngờ lại chọc giận em, thực xin lỗi."

Nghe vậy, Dư Duyệt ngẩn người, bọn họ quen nhau năm tháng rồi, đây là lần đầu tiên Tịch Thành Nghiễn nói xin lỗi. Bình thường anh rất kiêu ngạo, cho dù đôi khi có cosplay một chút, ngây thơ một chút, làm nũng gì đó, nhưng chưa bao giờ hạ mình nghiêm túc xin lỗi cô như vậy.

Dư Duyệt ngơ ngác để anh ôm vào lòng, không biết vì sao lại muốn khóc. "Xa nhau lâu như vậy, anh vẫn chờ em chịu thua mà theo anh, cuối cùng em vẫn là người thắng cuộc." Tịch Thành Nghiễn buông cô ra, bắt đầu cười, "Anh không nhận được nữa nên mới tới đây, chúng ta là hòa đi, được không?"

Dừng một chút, nhân lúc Dư Duyệt ngẩn người, anh hỏi: "Chỉ là... Dư Duyệt, bây giờ mối quan hệ giữa em và Phùng Quân là thế nào? Sao đã trở rồi mà cậu ta vẫn còn ở nhà em." Im lặng một hồi, sợ Dư Duyệt lại nổi giận, anh vội vàng xấu hổ nói thêm, "Anh rất để ý."

Dáng vẻ của Tịch Thành Nghiễn rất được, nhưng trên mặt ít có biểu hiện gì, lúc nào cũng xụ mặt xuống, gặp chuyện gì vui lắm anh mới gờ môi cười nhạt một cái, y hệt một bức tượng điêu khắc, nhìn thì đẹp, nhưng lạnh băng như không dính khói bụi trần gian.

Vậy mà lúc này mắt anh hơi rử xuống, lông mi thon dài không ngừng run rẩy, giống như một cánh bướm muốn cất cánh bay đi, lại giống như không yên lòng, rất hợp với khuôn mặt nhợt nhạt đỏ ửng của anh, đúng là đẹp kinh hồn, Dư Duyệt nhìn tới ngây dại, không hề nghĩ ngợi nhiều trực tiếp trả lời Tịch Thành Nghiễn.

"Em... Em với Phùng Quân không có quan hệ gì cả, tối nay anh ấy đi xem mắt thành công, vui quá nên mới tới đây nói cho em biết."

Nghe vậy, Tịch Thành Nghiễn thở phào nhẹ nhõm, may thật, nếu không anh sợ mình sẽ không nhận được đuổi theo Phùng Quân chặt thành nhiều khúc!

Nói xong, Dư Duyệt chợt nhớ Phùng Quân vẫn còn ở nhà cô, vội vàng đẩy Tịch Thành Nghiễn ra, nhìn xung quanh tìm Phùng Quân, kết quả, nhìn đi nhìn lại, cô ngây người, Phùng Quân đi đâu rồi? Sao lại đột

nhiên biến mất không để lại dấu vết gì thế nhỉ?

Tịch Thành Nghiễn thấy bộ dạng ngây ngốc của cô, không nhịn được hôn lên môi cô một cái, nói: "Đừng tìm nữa, cậu ta vừa đi về rồi."

"Hả?" Dư Duyệt choáng váng, không biết chuyện gì đang xảy ra, "Sao anh ấy lại về rồi?"

Tịch Thành Nghiễn cười, khoe môi giơ lên một nụ cười không tốt, "Vì cậu ta không dám là bóng đèn của ông chủ và bà chủ đâu."

"Nói bậy cái gì vậy!" Mặt Dư Duyệt đỏ bừng như sắp chảy máu tới nơi, nhưng không đẩy Tịch Thành Nghiễn ra nữa.

"Anh hỏi em nhiều vậy, nhưng em chưa trả lời anh đâu đấy." Tịch Thành Nghiễn nắm tay Dư Duyệt, buộc cô ngẩng đầu lên nhìn mình, "Cho anh một câu trả lời chắc chắn, nếu không trong lòng anh sẽ không thoải mái tí nào đâu."

Không thoải mái cái rắm! Dư Duyệt cắn môi, cảm thấy mặt mình nóng bừng như lửa đốt, hôn cũng hôn rồi, ôm cũng xong, cô không tin anh không thể nhìn ra ý của cô, bắt cô phải nói câu đó làm gì?! Tật xấu!

Nhưng nhìn thấy ánh mắt mong chờ của anh, Dư Duyệt đành nuốt xuống cơn thẹn quá hóa giận, chuẩn bị một hồi, khuôn mặt cô đỏ bừng, nhưng cuối cùng cũng lắp bắp nói: "Ừm, thì, thì giống như anh nói đó."

"Anh nói cái gì?" Tịch Thành Nghiễn nhất quyết không tha cho cô, nếu Dư Duyệt không chịu nói, anh sẽ hỏi cả đêm luôn.

Dư Duyệt vốn muốn đẩy anh ra, nhưng cuối cùng vẫn chịu thua trước cái tính cứng đầu của anh, nhắm mắt lại rống to, "Làm hòa! Làm hòa! Anh hài lòng chưa!"

Nghe vậy, Tịch Thành Nghiễn cười to, vui vẻ, ôm Dư Duyệt, chôn mặt vào ngực cô, lắng nghe tiếng tim đập thình thịch, cảm thấy lúc trước, cứng đầu đợi Dư Duyệt tới làm hòa đúng là ngu quá rồi! Ôm bà xã thơm mềm vào ngực, trong phút chốc có thể quên đi được những ngày anh nằm ngủ trên chiếc giường lớn trống không.

Đây mới đúng là cuộc sống, Tịch Thành Nghiễn thầm cảm thán trong lòng, vui vẻ tới nỗi rất muốn ôm Dư Duyệt xuống lầu chạy vài vòng!

Dư Duyệt thấy anh vui như vậy cũng vui lây, hiểu lầm đã được giải quyết, cô không thấy xấu hổ gì, đưa tay ôm cổ Tịch Thành Nghiễn, quên đi tất cả những cảnh cáo của Phùng Vũ Thần, kệ đi, dù sao cô cũng thích anh, không có anh, cô cảm thấy cuộc sống rất nhàm chán, nhìn thấy anh đi cùng với cô gái khác, cô thật sự hận không thể xông lên tách bọn họ ra, cuối cùng, bây giờ anh cũng lại thuộc về cô! Cô sẽ không vì sĩ diện mà nói chia tay nữa! Sau này, anh dám chọc giận cô, cô sẽ có cách đối phó với anh!

Vui vẻ trôi qua, Tịch Thành Nghiễn buông Dư Duyệt ra, vứt luôn cái tách trà chương mắt trên bàn trà vào thùng rác, còn mình thì lấy tách của Dư Duyệt dùng. Dư Duyệt thấy anh làm vậy, cô cũng không nói gì, anh đang vui, muốn làm gì thì làm đi, dù sao cả cô cũng đang rất vui.

"Dư Duyệt, chúng ta thương lượng một chút được không?" Tịch Thành Nghiễn im lặng một lát, cuối cùng vẫn mở miệng nói, anh vuốt ve cái ly trong tay, trong lòng hơi bất an, "Dù em có đồng ý hay không, thì chúng ta vẫn nên nói chuyện một chút."

"Gì cơ?"

"Sau này, em có thể... Ít gặp Hứa Thanh Nguyên..."

"Hả?" Dư Duyệt sửng sốt, nhìn thấy đôi mắt anh hơi lo lắng, cô sảng khoái gật đầu, "Được!"

Không giận à? Còn đồng ý nữa? Tịch Thành Nghiễn không tin nhìn Dư Duyệt, cảm thấy mình vừa nghe lầm, "Em... em đồng ý rồi?"

"Đúng vậy." Dư Duyệt buồn cười nhìn anh, "Anh không thích thì em sẽ không gặp nữa, thực ra, lúc ở Tân Cương em không ngờ anh lại tức giận tới vậy, trước đó, đã lâu rồi em cũng chưa gặp anh ta, em không ngờ

tới nỗi không biết mình đã có bạn trai rồi mà vẫn đi gặp người đàn ông khác, chỉ là lần trước, trùng hợp gặp nhau, không thì ăn một chút thì kỳ quá, nên anh bớt buồn đi.

Chíp chíp, vợ mình thật rộng lượng! Tịch Thành Nghiễn ôm Dư Duyệt vào ngực, cọ qua cọ lại. Đột nhiên cảm thấy khi đó mình thật sự đã cố tình gây chuyện, nên mới vì chuyện con con kia mà nổi giận với Dư Duyệt, đúng là không nên như vậy!

Tịch Thành Nghiễn vô cùng áy náy, ôm Dư Duyệt nói, "Xin lỗi, Dư Duyệt, lần đó là anh không tốt."

"Không sao." Dư Duyệt vỗ mu bàn tay anh, rộng lượng trả lời anh, cô lén lút nở nụ cười không để Tịch Thành Nghiễn thấy. Chắc, bạn trai dễ cảm động quá làm cô không có cảm giác đạt được thành tựu tí nào!

54. Chương 54: Chương 54

Hôm sau đi làm, Dư Duyệt cảm thấy có một đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào mình như hình với bóng, muốn làm lơ cũng khó, Dư Duyệt bất đắc dĩ quay đầu lại, gọi Phùng Quân ra ngoài, "Anh có muốn hỏi thì cứ hỏi đi." Cả buổi sáng cứ nhìn mình chăm chăm như vậy, làm việc cũng có được thoải mái gì đâu.

"Khụ, chuyện đó Dư Duyệt, rốt cuộc em và tổng giám đốc Tịch có quan hệ gì vậy?" Kể từ hôm đó, Phùng Quân trần trọc không yên, anh ta không ngờ Dư Duyệt lại có quan hệ rắc rối với tổng giám đốc Tịch bọn họ! Lúc đầu anh ta chỉ cảm thấy ngạc nhiên, không dám tin thôi, nhưng cuối cùng lại đột nhiên tức giận, còn có cảm giác giống như một người cha khi gả con gái đi!

Dư Duyệt nhà bọn họ dễ thương, mắt to, mũi cao, khuôn mặt nhỏ nhắn, tính tình dễ chịu, sao lại có thể qua lại với một người nóng nảy, bệnh xà tinh như tổng giám đốc Tịch cơ chứ! Chuyện này không khoa học tí nào! Nhất định cô sẽ bị bắt nạt thôi!

"Bọn em đang quen nhau." Dư Duyệt thẳng thắn thừa nhận, nhớ tới cảnh tượng tối qua Tịch Thành Nghiễn ôm chăm lén qua lén lại làm nũng muốn lên giường ngủ, cô lại không nhịn được cười.

Mặc dù đã biết trước đáp án, nhưng khi nghe chính miệng Dư Duyệt nói, Phùng Quân vẫn ngạc nhiên mở to mắt, nhìn chăm chăm cô, "Từ, từ khi nào?"

"Mấy tháng trước." Dư Duyệt nhún mày nghĩ, "Sau đó chia tay một thời gian, hôm qua thì làm hòa lại."

Được, trâu lăm... Phùng Quân cảm thấy bây giờ trong lòng mình, Dư Duyệt được nâng lên một tầm cao mới, chia tay rồi mà còn có thể khiến tổng giám đốc Tịch đuổi tới tận nhà, anh ta còn lo lắng cái gì nữa!

Nghĩ vậy, Phùng Quân vô vai Dư Duyệt, thở phào nhẹ nhõm, "Anh đây phục em rồi."

Dư Duyệt mỉm cười, không nói gì.

Trong phòng làm việc, Tịch Thành Nghiễn mặc kệ Vương Bằng có chuyện gì cũng không cho phép quấy rầy anh, bây giờ anh có chuyện quan trọng hơn phải làm, anh khóa cửa lại, gọi cho Chu Viện.

"Chị, bọn em làm hòa rồi!"

Bên kia điện thoại, Chu Viện nhún mày lại, rồi chậm rãi cười một cái, biết tâm trạng cậu em nhà mình bây giờ rất tốt. Chị lớn hơn Tịch Thành Nghiễn năm tuổi, nhưng Tịch Thành Nghiễn chưa bao giờ gọi chị là 'chị', trừ những lúc vui vẻ anh mới chịu gọi một câu, nhưng chả có âm điệu gì cả, thế mà bây giờ lại gọi thân thiết như vậy, chắc chắn vui quá nên quên hết mọi chuyện luôn rồi.

"Chị nói có sai đâu, sau này đừng chia tay bừa bãi như vậy nữa." Chu Viện dùng vai kẹp điện thoại, vừa sơn móng tay vừa nói.

"Yên tâm đi, em sẽ không làm vậy nữa đâu." Giọng nói của Tịch Thành Nghiễn vô cùng chắc chắn, chia tay? Sao có thể như vậy được, anh muốn dẫn cô về nhà còn không kịp nữa là, nói gì tới chia tay! Một bài học đã đủ lăm rồi, thẳng góc mới ngã một chỗ hai lần!

"Dẫn Dư Duyệt tới cho chị làm quen, tối nay chúng ta cùng nhau ăn cơm đi."

"Không thành vấn đề! Em sẽ nói với cô ấy!" Tịch Thành Nghiễn đồng ý. Tuy anh chưa bao giờ nói ra, nhưng người chị họ này chính là người mà anh tôn trọng nhất. Từ nhỏ đến lớn, dù làm bất cứ chuyện gì đi chăng nữa, anh cũng phải làm ổn thỏa như 'con nhà người ta' trong miệng của mọi người, nhưng như vậy ba mẹ của anh cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn một cái, cha không thương mẹ không yêu, anh dần dần trở thành người như vậy.

Nhưng người chị họ Chu Viện này lại là người chăm sóc anh từ bé. Chu Viện là con gái của dì cả Tịch Thành Nghiễn, gia cảnh không tệ, gia đình cũng khá hạnh phúc, được cha mẹ cưng chiều từ nhỏ. Chu gia là nhà làm quan, theo lý thuyết, những gia đình như vậy ắt hẳn phải có một người con trai để nối dõi tông đường, nhưng ba Chu nhất định không muốn sinh thêm đứa nữa, ông nói, nếu có thêm đứa nữa, thì mỗi lần môi hở răng lạnh, lại khó tránh khỏi chuyện bất công, không thể nào xử lý công bằng được, đời này ông chỉ có mỗi Chu Viện là con.

Mà con gái thì đã sao, con gái vẫn thừa kế như thường thôi mà, trên thương trường, cũng có thể đánh một trận lên tận trời cao!

Rất nhiều người cười sau lưng Chu gia, nhưng Chu Viện càng ngày càng xuất, anh và chị là hai đứa con nhà thế gia, nhưng vẫn không sánh bằng chị, chị thông minh vô cùng, có tài buôn bán, chỉ mới năm năm tiếp quản vị trí của ba, chị đã thay đổi sản nghiệp Chu gia một phen, đây đúng là một chuyện hoang đường!

Từ đó về sau, đám người từng cười nhạo Chu gia cuối cùng cũng chán chường ngậm miệng, còn ba Chu, ông vô cùng kiêu ngạo mỗi khi nhắc tới đứa con gái này.

Tính cách Chu Viện rất mạnh mẽ, bình thường thì những đứa trẻ như vậy không có tính nhẫn nại nhiều, nhưng không biết tại sao, từ nhỏ chị đã thích Tịch Thành Nghiễn, chính bản thân cô chỉ lớn hơn Tịch Thành Nghiễn năm tuổi, thế mà lại chăm sóc cho Tịch Thành Nghiễn như một đứa trẻ, thậm chí chị còn dẫn Tịch Thành Nghiễn đến gặp người nhà.

Tịch Thành Nghiễn rất may mắn vì có một người chị gái như chị, không để anh trưởng thành với cái tâm lý biến thái, bởi vậy, cho dù bây giờ, danh tiếng của anh vang xa hơn cả Chu Viện, nhưng anh vẫn tôn trọng Chu Viện, mỗi lần Chu Viện nổi giận, anh đều bao dung cho cô.

Bây giờ chị họ mình muốn thấy em dâu, Tịch Thành Nghiễn không thể từ chối được, cúp máy, trực tiếp gọi cho Dư Duyệt, bảo cô nhớ tới tìm anh vào giờ ăn trưa.

11 giờ rưỡi, Dư Duyệt nói với Phùng Quân hôm nay cô không thể ăn cơm với anh ta được, bảo anh cứ đi trước đi, rồi trực tiếp tới tầng bốn mươi tám.

Để lại một mình Phùng Quân đứng sau nhìn theo bóng dáng cô với ánh mắt phức tạp.

"Đi thôi, đi ăn cơm, còn đứng ngây ngốc đó làm gì." Đằng sau, Dương Diễn đi tới vỗ vai Phùng Quân, muốn lôi anh ta đi.

Phùng Quân nhìn thấy Dương Diễn, lập tức nhớ tới những lời Dương Diễn đã cảnh cáo mình, anh ta đột nhiên mở to mắt, "Anh đã biết lâu rồi à!"

"Gì cơ?" Dương Diễn sững sờ, vỗ nhẹ anh ta một cái, cười nói: "Cậu đang nói gì vậy, chả có đầu có đuôi gì cả!"

"Dư Duyệt và, và..." Trong lòng Phùng Quân thấp thỏm không thôi, cuối cùng cũng không dám nói tên Tịch Thành Nghiễn, đành phải vươn ngón tay chỉ lên trên, nói: "Chuyện với vị đó đó!"

"Cậu cũng biết rồi à?" Nghe vậy, Dương Diễn lập tức kéo Phùng Quân qua, trợn mắt hỏi nhỏ, "Sao cậu biết được vậy?"

Phùng Quân khổ sở kể lại chuyện tối qua ở nhà Dư Duyệt, cuối cùng, vừa khoa tay múa chân vừa nói: "Đệt, anh biết không, tổng giám đốc Tịch đúng là trâu góm, có tôi ở đó mà còn dám hôn Dư Duyệt! Dọa tôi suýt nữa tiểu luôn ra quần rồi!"

= = Cầm Dương Diễn rơi xuống đất, "Nói vậy, cậu nhìn thấy hai người bọn họ làm hòa à?" Nhặt cái cầm lên, Dương Diễn chà mặt hỏi.

"Đúng đó." Phùng Quân gật đầu, vừa định nói gì đó, anh ta đột nhiên trợn mắt, anh chợt nhớ lúc đó Dư Duyệt đi công tác Tân Cương với Dương Diễn, chẳng lẽ...

Quả nhiên...

"Tôi chứng kiến bọn họ chia tay đấy." Dương Diễn thở dài nhìn Phùng Quân, "Lúc đó bọn họ dọa tôi sợ đến nỗi muốn điên tới nơi luôn rồi."

"Tôi rất đồng cảm với anh." Phùng Quân vỗ vai Dương Diễn, "Bây giờ thì tốt rồi."

Dương Diễn gật đầu, nhìn thoáng qua trần nhà, bây giờ, tổng giám đốc Tịch và Dư Duyệt làm hòa rồi, tổng giám đốc chắc chắn sẽ không 'đầy dọa' phòng hạng mục bọn họ nữa rồi.

Hai người mà bọn họ say mê đàm luận bây giờ lại mắt to trừng mắt nhỏ trong phòng.

"Cái gì? Tôi nay đi gặp chị họ anh à?" Dư Duyệt sờ tới nỗi suýt làm đổ hộp cơm ra, vội vàng từ chối, "Không được không được, em đi làm cả ngày, cả người bẩn lấm, vẫn chưa kịp tắm rửa gì cả, mà em chưa mua cái gì hết cả mà, tối nay tuyệt đối không được!"

"Không sao cả." Tịch Thành Nghiễn dờ khóc dờ cười vỗ vai Dư Duyệt, đề phòng cô nổi giận, "Chỉ gặp mặt đơn giản thôi mà, không cần mang theo quà đâu, chị anh chả có thiếu cái gì đâu, mà mấy ngày nữa chị ấy phải về Mỹ rồi, em có mua chị ấy cũng không thể mang theo được đâu, đừng lo lắng, chúng ta chỉ ăn một bữa cơm thôi mà."

"VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC." Dư Duyệt lay lay bả vai, dù có thể nào đi chăng nữa cô cũng không đồng ý. Cô biết chuyện của gia đình Tịch Thành Nghiễn, tuy Chu Viện là chị họ của anh, nhưng cũng không khác là ruột thịt mấy, sao cô có thể đi gặp người ta với cái bộ dạng lòi thối lếch thếch được, như vậy rõ ràng là không tôn trọng người ta.

"Thật sự không sao mà, anh đã nói với chị ấy rồi, hơn nữa cũng đã đặt nhà hàng rồi." Dừng một chút, thấy Dư Duyệt vẫn còn muốn từ chối, anh bóp nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, nói: "Hơn nữa, người em lấy là anh chứ có phải chị anh đâu, sửa soạn cho đẹp làm gì."

"Ai thêm gả cho anh!" Dư Duyệt đỏ mặt lầm bầm, cuối cùng cũng không phản đối nữa. Nghe vậy, Tịch Thành Nghiễn thở dài một hồi, gửi một tin nhắn 'ok' cho Chu Viện.

Tối hôm đó, Dư Duyệt lo lắng không thôi đi theo sau Tịch Thành Nghiễn vào một nhà hàng món tửu.

Chồng mình dính mình như sam, khó khăn lắm Chu Viện mới về được một chuyến, tự nhiên muốn ăn những món ăn Trung Quốc đã nhớ từ lâu, mấy ngày nay mặc kệ là ăn gì, chị vẫn chọn nhà hàng Trung Quốc.

Tịch Thành Nghiễn thích Dư Duyệt như vậy, người làm chị như chị đây cũng không dám thất lễ, dẹp cái thái độ nghiêm túc qua một bên, ra dáng một người chị cho Dư Duyệt thấy. Thái độ dịu dàng, vẻ mặt thân thiết, Dư Duyệt nhanh chóng thân với chị, hai cô gái xúm xít nói chuyện rí rít, từ mỹ phẩm tới đàn ông, thực sự đã quên Tịch Thành Nghiễn có mặt ở đây.

Tịch Thành Nghiễn bưng tách trà thiết quan âm lên uống một ngụm, chậm rãi dè nén những lời muốn nói trong lòng.

Nhìn xem, cô dâu này đang làm gì này?! Mặc dù như vậy rất vui, nhưng không thể cho anh đất diễn được à? Chị đừng nói chuyện với Dư Duyệt nữa được không? Sao không chịu cho em một cơ hội biểu hiện chứ?!

Tịch Thành Nghiễn nháy mắt với Chu Viện một cái, muốn nhắc Chu Viện anh vẫn còn ở bên cạnh, ai ngờ Chu Viện lại say mê trò chuyện với Dư Duyệt mà không thấy ánh mắt anh chứ, Tịch Thành Nghiễn cảm thấy bữa cơm này càng lúc càng ngọt ngào, cuối cùng, anh nặng nề đặt tách trà xuống, đồng thời nhìn qua hai cô gái, đen mặt nói: "Em đi tiểu chút đây!"

Cả ghế yên tĩnh vài giây, sau đó Chu Viện bỗng nhiên cười một tiếng, lúc đầu chị chỉ len lén cười, nhưng cuối cùng, không nhịn được nữa, chị ngửa đầu lên trời cười không ngừng!

Chị kéo Dư Duyệt, thở không ra hơi nói cô: "Ha ha ha, em biết không, từ nhỏ Tịch Thành Nghiễn đã thích giả vờ! Ha ha, chưa bao giờ nói tục, như một tên sống ở cổ đại! Ha ha ha, thế mà bây giờ lại như vậy, chúng ta đã làm gì mà nó lại tức giận tới nỗi không ăn nói mạch lạc nữa rồi? Ha ha ha."

... Mẹ kiếp, anh nghĩ có sai đâu! Tịch Thành Nghiễn bùm mặt chạy ra khỏi lô ghế, hai tai đỏ bừng.

55. Chương 55

Buổi gặp mặt hôm nay vô cùng thành công, trên đường về Dư Duyệt còn vui vẻ nhắc tới Dư Duyệt, sớm biết cô và Chu Viện dễ thân nhau như vậy, thì lúc đó cô chắc chắn sẽ không từ chối như vậy!

Tịch Thành Nghiễn không thêm bỏ những lời cô nói vào tai, anh đen mặt không để ý cô, khó lắm Dư Duyệt mới tìm ra chuyện vui trên người anh, cũng không để ý tới anh, ngược lại còn tự nói tự vui, không biết trong lòng Tịch Thành Nghiễn vô cùng lo lắng.

Mới vừa nãy còn mắt mặt trước mặt Dư Duyệt, đây đúng là vết dơ lớn nhất trong cuộc sống hoàn mỹ của anh! Tịch Thành Nghiễn chậm rãi đậu xe dưới nhà Dư Duyệt, sắc mặt không thay đổi nói, "Đến rồi."

Vừa nói anh vừa tháo dây an toàn của mình, rõ ràng muốn ở nhờ nhà Dư Duyệt, nhưng lại không muốn mở miệng nói, anh đang đợi Dư Duyệt tự bảo anh ở lại.

Dư Duyệt biết được tâm tư nhỏ bé kia của anh, sợ anh thẹn quá hóa giận, cô đành nói theo ý anh: "Tối nay anh cứ ở lại đi."

Nghe vậy, cơn giận trong lòng Tịch Thành Nghiễn tiêu tan không ít, đây chính là lần đầu Dư Duyệt bảo anh ở lại! Anh ngoéo môi một cái, ra vẻ căng thẳng không nói chuyện nhưng lại nhanh chân đi về phía trước, giống như đang sợ Dư Duyệt đổi ý.

Tịch Thành Nghiễn vui vẻ ôm chầm lấy Dư Duyệt, lẩn qua lẩn lại, cuối cùng cũng vén chăn lên, chui qua chăn Dư Duyệt, ôm lấy hông cô. Dư Duyệt liên tục đẩy tay anh ra, nhưng vài giây sau anh lại tự động bò lên người cô lại, lặp đi lặp lại vài lần, cuối cùng Dư Duyệt không nhịn được, không thêm quan tâm anh nữa, muốn để ở đâu thì để.

Lúc Tịch Thành Nghiễn lên giường, Dư Duyệt đã nằm trong chăn, vậy nên anh không thể thấy được dư Duyệt mặc áo ngủ gì, bây giờ sờ vào cảm giác như tơ lụa, không giống như vải bông cô mặc lần trước.

Tịch Thành Nghiễn sờ tới sờ lui, cuối cùng vẫn không nhịn được, hỏi: "Em mới đổi áo ngủ khác à?"

"Ừm." Dư Duyệt đáp, "Cái áo ngủ kia bị dính màu quần jean rồi, không thể mặc được nữa."

Cảm giác này nhất định là tơ lụa! Tịch Thành Nghiễn bắt đầu nghĩ, không biết Dư Duyệt mặc áo ngủ tơ lụa sẽ thế nào đây? Có phải sẽ lộ nửa ngực như trong truyền thuyết không? Nghĩ vậy, cơ thể Tịch Thành Nghiễn bắt đầu nóng lên, bàn tay không đành lòng kéo áo Dư Duyệt lên, chui vào ngang lưng, đi từ bụng cô lên trên.

"Này, lấy tay ra!" Nơi mềm mại trên người bị đụng vào, mặt Dư Duyệt bỗng đỏ bừng, nhìn bàn tay đang làm loạn rồi liếc anh một cái.

Cô không biết anh đang nghĩ cái gì nữa? Tuy bây giờ trời vẫn còn nóng, nhưng dù sao thì cũng bắt đầu vào thu rồi, hai người ngủ chung vậy cũng ổn, không lạnh cũng không nóng, nhưng cơ thể phía sau lưng cô lại nóng bừng bừng, hơi thở của anh càng lúc càng nặng nhọc, cái tên này đúng là có ý đồ không tốt rồi!

Đôi mắt Dư Duyệt trừng lớn, con ngươi đen sáng bừng, chắc vì khi nãy Tịch Thành Nghiễn vừa đụng vào ngực, nên má cô hơi phồng hồng, đôi mắt trong suốt linh động đầy sương mù, vừa nhìn thấy đôi mắt đỏ, Tịch Thành Nghiễn thầm quyết định, một giây sau, lửa dục đã tăng lên tới đỉnh đầu.

Tay anh xiết chặt lại, khiến Dư Duyệt đau đơn kêu lên, kết quả, vừa mở miệng, Tịch Thành Nghiễn bỗng nhiên nhướn người lên, chặn môi cô lại.

Hôn nhau trên giường là một chuyện rất nguy hiểm, trong lúc mơ mơ màng màng Dư Duyệt đột nhiên nghĩ tới chuyện này, cô dùng hai tay đẩy Tịch Thành Nghiễn ra, nhưng anh lại không quan tâm, vẫn tiếp tục đè lên người cô, Dư Duyệt dần dần bị anh hôn có cảm giác, lực kháng cự càng lúc càng yếu, đợi tới lúc cô hoàn hồn lại, mới phát hiện đột nhiên cảm thấy bộ ngực mình lạnh, vừa cúi đầu xuống, cô vô cùng sợ hãi, không biết Tịch Thành Nghiễn đã cởi dây áo ngủ của cô ra khi nào, trước ngực bị mở rộng, chẳng khác gì cô đang ở trần.

"Anh... Anh nhắm mắt lại!" Vừa nhìn thấy đôi mắt nóng bỏng của Tịch Thành Nghiễn, Dư Duyệt hốt hoảng sửa quần áo lại, cô xấu hổ đỏ mặt, hận không thể tìm được một cái hố để chui xuống, hai chân đạp loạn xạ, muốn đá Tịch Thành Nghiễn xuống giường, nhưng rất nhanh lại bị Tịch Thành Nghiễn nắm được.

Tịch Thành Nghiễn nhìn thấy ánh mắt cô lại tiếp tục hung hăng dè lên người cô, khiến Dư Duyệt sợ run cả người, ngoài miệng trong yếu dọa anh: "Anh... Anh mau buông em ra! Nếu không sau này em không cho anh tới đây nữa đâu!"

Tịch Thành Nghiễn vẫn không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm cô như một dã thú nhìn con mồi. Ánh mắt nóng bỏng nhìn xương quai xanh đẹp đẽ của cô rồi nhìn tiếp xuống dưới, dường như anh đã lộ bản chất thật. Dư Duyệt bị anh nhìn càng lúc càng nóng, tim cũng đập nhanh hơn, không thể thở được, nước bọt tiết ra mỗi lúc nhiều hơn, nhịn không được, cô nuốt xuống một cái, chậm chạp đưa hai tay che ngực mình lại.

Động tác này khiến cơ thể cô càng thẳng hơn, cái eo cũng nhẹ nhàng hơn một chút, nhưng ngược lại càng làm nổi bật đường cong cơ thể của cô, chỗ cần lòi thì lòi, cần lôm thì lôm, thực sự không thể che đi đâu được!

Dư Duyệt nhìn thấy ánh mắt Tịch Thành Nghiễn càng lúc càng nóng bỏng, cô choáng váng, rõ ràng không thể nhìn thấy được nữa, nhưng sao hình như anh lại kích động hơn hồi nãy nữa thì phải?

Có lẽ cô đã quên mất một câu nói, muốn từ chối lại ra vẻ mời chào!

Dư Duyệt co rúm lại, cuộn dưới người Tịch Thành Nghiễn, chỉ muốn nói với anh 'tính' trước khi cưới thì không hay lắm, nhưng đột nhiên lại cảm thấy trên đùi nóng bừng, tay phải của Tịch Thành Nghiễn bỗng nhiên giữ lấy chân cô, từ từ, nghiêm túc vuốt ve lên trên, dường như không muốn lỡ mất bất kỳ xúc cảm nào trên da thịt cô, đầu óc Dư Duyệt oành một tiếng, trong giây lát trở nên trống rỗng.

Nơi bị anh sờ qua như nổi lửa, ngay cả làn da cũng mỏng hơn cả bình thường, có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ từ bàn tay anh.

"Tịch..." Dư Duyệt lo lắng, hai hàm răng không ngừng run rẩy, chưa kịp nói hết, Tịch Thành Nghiễn đột nhiên cúi xuống hôn cô, một giây sau, âm thanh xé rách chọt vang lên, trong lúc Dư Duyệt không phản ứng gì, áo ngủ của cô đã bị xé rách thành nhiều mảnh

Đệt! Đó là tơ lụa đấy nhé! Tơ lụa mà anh còn xé được luôn cơ đấy!

Dư Duyệt trừng mắt không dám tin, trong đầu chỉ có một ý nghĩ. Nhưng một giây sau, cô lại không thể nghĩ thêm gì được nữa, đôi môi bị Tịch Thành Nghiễn cắn, trần trọc mút vào như bình thường, ngọn lửa hừng hực bốc cháy, trên chiếc giường nhỏ 1m5, chăn gối đều vút đầy xuống đất, chỉ còn lại hai cơ thể dầy dụa với nhau.

Sáng hôm sau, Dư Duyệt vừa mở mắt đã nhớ tới chuyện xảy ra tối qua, thẹn thùng tới nỗi cô muốn đeo một cái khẩu trang lên mặt luôn rồi, rón rén xuống giường, khuôn mặt đỏ ửng chạy tới toilet, đóng cửa lại rồi thở dài một hơi.

Đúng là... Mắc cỡ quá đi mất!

Thực ra Tịch Thành Nghiễn đã dậy từ lâu, nhưng sợ Dư Duyệt ngại, anh mới cố ý giả vờ ngủ. Đúng là anh đã nghĩ không sai, da mặt Dư Duyệt rất mỏng, Tịch Thành Nghiễn ngáp một cái, rồi vui vẻ rời giường, còn thuận tay dọn dẹp giường luôn, xong xuôi, anh mới gõ cửa toilet, "Dư Duyệt, em mau ra đây."

Cô đã ở trong đấy gần nửa tiếng rồi, Tịch Thành Nghiễn đành phải gọi cô ra, nếu không chắc cô sẽ ở trong đấy cả ngày luôn mất!

Nhưng mặc kệ Tịch Thành Nghiễn có gõ cửa bao nhiêu lần đi chăng nữa, Dư Duyệt cũng nhất quyết không ra, còn khóa trái cửa luôn, Tịch Thành Nghiễn bất lực, đành nói: "Anh về nhà trước đây, hôm nay em không cần phải đi làm, cho em nghỉ phép hai ngày."

Nói xong, anh lưu luyến nhìn cửa toilet, xoa xoa mái tóc rồi rời khỏi nhà Dư Duyệt!

Chíp chíp, đúng là một tên vô tình! Tối qua còn nhiệt tình như vậy, thế mà hôm nay lại không thèm để ý tới người ta nữa rồi!

Nghe tiếng anh đóng cửa lại, Dư Duyệt thở phào nhẹ nhõm, mở vòi sen, vỗ nước ấm lên mặt.

Tối qua sao lại 'lăn' chứ? Rõ ràng cô chưa kịp phản ứng gì cả! Cuối cùng lại là 'lăn'! Đúng là trời đánh mà! Tịch Thành Nghiễn cái gì cũng không biết! Hại cô đau muốn chết luôn! Bây giờ vẫn còn đau! Hơn 30 tuổi mà vẫn chưa lên giường với một ai, đúng là chả khoa học tí nào!

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Dư Duyệt lại không tự chủ được nở nụ cười.

Bị ông chủ kéo lên giường không dậy nổi, tranh thủ hai ngày nghỉ cái gì, tuy không được xuôi tai cho lắm, nhưng dù sao cũng được nghỉ. Mà Dư Duyệt chợt nhớ tới, hôm nay là thứ hai, bắt đầu từ thứ tư sẽ được nghỉ một tuần, tính đi tính lại cô được nghỉ hẳn chín ngày.

Dư Duyệt không thèm để ý tới cơn đau trên người nữa, vội vàng mở máy tính mua vé máy bay, trực tiếp mua vé chuyến tối nay! Tất máy tính, cô xuống giường thu dọn đồ đạc. Lợi ích của việc về nhà đúng là to lớn thật, Dư Duyệt kéo cơ thể đau nhức của mình đi siêu thị, mua một đồng đồ ăn vặt.

Thế nên, tới khi Tịch Thành Nghiễn tan làm, gọi điện cho Dư Duyệt, định hỏi cô có muốn anh mua gì về không, nhưng lại phát hiện cô đã tắt điện thoại!

Đúng là da mặt mỏng thật! Tịch Thành Nghiễn bắt đầu dĩ cười cười, nhưng trong lòng lại mừng thầm. Không phải chỉ mới có một lần thôi, thế mà đã xấu hổ vậy rồi, còn không chịu mở máy nữa cơ đấy, nhưng không sao, dù sao anh cũng biết địa chỉ nhà cô, có luôn cả cái chìa khóa nhà cô, để xem, anh bắt cô thế nào!

Tịch Thành Nghiễn lái chiếc Ferrari đi dạo trong chợ một vòng, trước ánh mắt nhìn anh như người quái vật của mọi người, anh vui vẻ huýt sao mua một đồng đồ về nhà, bây giờ cô đã hoàn toàn là của anh rồi, còn chạy đâu cho thoát, nghĩ tới đã thấy buồn cười!

"Dư Duyệt, anh về rồi đây." Tịch Thành Nghiễn mở cửa, đứng ở cửa la lên, trong phòng yên tĩnh, không bật đèn. Tịch Thành Nghiễn cười cười, không để ý nhiều, chỉ nghĩ Dư Duyệt ngại quá nên cố ý không trả lời lại anh thôi.

Bỏ túi đồ trong tay xuống, anh mở cửa phòng ngủ ra, vốn cho rằng Dư Duyệt vẫn còn nằm trên giường ngủ, hoặc là trốn trong chăn trong muốn gặp anh, nhưng không ngờ trên giường lại trống không, chả có cái gì cả. Chẳng lẽ là trong phòng tắm? Tịch Thành Nghiễn nhíu mày, muốn đi toilet xem sao, đột nhiên, một mảnh giấy ghi chép dán trên đèn ngủ đã hấp dẫn chú ý của anh.

Vừa lấy xuống xem, mặt anh bỗng chốc hóa đen.

Trên tờ giấy chỉ có một dòng chữ ngắn ngủn: Em về nhà, chuyến bay buổi tối, quốc khánh vui vẻ nhé! Mặt sau còn kèm theo một khuôn mặt cười.

Tịch Thành Nghiễn hung hăng vứt tờ giấy xuống đất, vui vẻ cái rắm! Bị bà xã vứt bỏ mà vui vẻ cái gì! Hèn chi anh không thể nào gọi điện được cho cô! Thì ra cô đang ở trên máy bay!

Nhưng ngày mai đi cũng chưa muộn mà, vì sao cô phải đi trong hôm nay? Trong giây lát, Tịch Thành Nghiễn nhớ lại hôm nay mình đã nói cho Dư Duyệt nghỉ hai ngày..., nhất thời, anh hận không thể cho mình một bạt tai! Đúng là đồ không não, đây có khác gì đang nói cô có thể về nhà đâu! Chín ngày! Trong chín ngày này anh phải sống thế nào đây! Tịch Thành Nghiễn u ám ngồi trên giường Dư Duyệt, suốt nửa đã nhéo luôn lỗ tai con gấu bông của vợ.

56. Chương 56

Trên máy bay, Dư Duyệt liên tục suy nghĩ lung tung, nhưng khi xuống máy bay, lúc đi qua một con đường thật dài, trong lòng ngoại trừ bà nội, cô không thể nghĩ tới những thứ khác. Bà nội không biết hôm nay cô về, cho nên cô về tới thế này, bà nhất định sẽ rất ngạc nhiên.

Cơn gió lạnh thổi ngang qua, Dư Duyệt run rẩy cả người, nắm chặt áo khoác trên người, nhiệt độ giữ Đại Liên và Thẩm Quyến đúng là khác nhau một trời một vực, mong sao lần này cô không bị cảm lạnh.

Từ sân bay về tới nhà Dư Duyệt cũng đã gần tám giờ, bà nội Dư cũng sắp lên giường đi ngủ, nghe thấy tiếng gõ cửa, cứ tưởng hàng xóm đến chơi, ra mở cửa mới biết là cháu gái bảo bối của mình! Vui tới nỗi

không biết nói gì, bà nghiêng người cho Dư Duyệt vào, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, bà tức giận mắng: "Nhìn quần áo cháu xem! Mặc vậy bị lạnh cũng đáng đấy!" Mặc dù là nói vậy, nhưng vẫn tranh thủ khóa cho Dư Duyệt một cái áo khoác.

"Cháu vẫn chưa ăn cơm đúng không, cháu chờ đó, bà đi xào đồ ăn cho cháu."

Nói xong, bà nội Dư lập tức đi vào bếp, vừa đi vừa oán trách, "Hôm nay về mà cũng chẳng chịu nói với bà một tiếng, làm bà không mua gì cả, trong nhà chỉ có mỗi rau thôi." Nghĩ một hồi, bà bỗng nhiên ném tạp dề lên ghế sofa, "Không được, cháu ở đây chờ bà, bà đi ra cửa hàng mua một ít thịt về nấu."

"Bà nội, không cần đâu." Dư Duyệt dờ khóc dờ cười ngăn bà nội Dư lại, "Cháu có phải khách gì xa lạ đâu, có gì thì ăn nấy thôi!" Dừng một chút, thấy bà nội Dư không đồng ý, cô vội vàng nói: "Cháu không muốn ăn cái gì cả, ăn thịt tới phát ngán luôn rồi, cháu chỉ muốn ăn cải trắng muối của bà thôi, ăn chung với cơm trắng, cháu có thể ăn liền hai chén cho bà xem!"

Bà nội Dư bị cô chọc cười, nghĩ lại bây giờ cũng không còn sớm nữa, thịt ở cửa hàng chắc cũng không còn tươi nữa, cuối cùng đành phải đi làm đồ ăn, nhanh tay hâm cơm lại, lấy một đồng thức ăn sáng của mình ra, chia thành ba đĩa nhỏ, rồi thêm một vài trứng gà, kèm theo món rau cần khoai tây của bữa tối hâm lên một chút, coi như cũng nấu cho Dư Duyệt một nồi đồ ăn.

Từ trưa tới giờ, Dư Duyệt vẫn chưa ăn gì, cầm bát ăn như hổ đói, thấy vậy, bà nội Dư vô cùng đau lòng, đôi mắt đỏ bừng.

Một nơi như Thẩm Quyến, vật giá cao, cái gì cũng phải có tiền, cháu gái ngốc nghếch nhà mình chả kiếm được bao nhiêu, ấy thế mà tháng nào cô cũng cho bà nhiều tiền như vậy, nhất định bình thường không đủ tiền ăn, nói không chừng còn bữa được bữa không, mũi bà nội Dư chua xót, suýt nữa đã bảo cô cứ ở đây, không cần về đâu nữa.

Dư Duyệt ăn hai chén cơm như lời hứa, lúc này cô mới thỏa mãn bỏ chén xuống, cười với bà nội Dư, "Ha ha, nếu không phải là buổi tối thì cháu vẫn còn có thể ăn được một chén nữa đó!"

"Cái con bé ngốc này." Bà nội Dư lau khóe mắt, đứng dậy đi chỗ khác, để lại một mình Dư Duyệt ngơ ngác ngồi đó không hiểu chuyện gì đang xảy ra, sao bà nội lại khóc? Cô chọc giận bà rồi sao?

Chờ tới lúc vào nhà lại, bà nội Dư đã ổn định được cảm xúc. Mang chăn ra, trùm vào giường sưởi, thấy Dư Duyệt đi tới, bà quay đầu nói: "Đợi chăn ấm lên một chút rồi hãy vào, bây giờ vẫn còn lạnh, mà cháu vừa mới ăn no, thì nên đi vài vòng hoạt động một chút đi."

"Bà nội, cháu có phải là con nít nữa đâu." Dư Duyệt áy náy gãi mặt, lúc nhỏ, cô rất sợ lạnh, mùa đông nhất định phải ngủ ở nơi ấm nhất, nếu không rất dễ bị nhiễm lạnh. Mỗi khi trời tối, bà tung chăn cô ra, đợi đến khi ấm lên rồi, mới cho cô chui vào ngủ.

Buổi sáng, bà nội Dư dậy rất sớm, chuyện đầu tiên bà làm chính là làm nóng giường, sau đó đặt quần áo cô lên, rồi gọi cô dậy mặc.

Nhiều năm trôi qua, bà nội vẫn yêu thương cô như vậy, đột nhiên Dư Duyệt cảm thấy dù không có ba mẹ cũng chẳng sao cả, có một mình bà nội là đủ rồi. Bà yêu thương cô không ai sánh bằng!

Nghĩ vậy, đôi mắt Dư Duyệt hơi ướt, ôm cổ bà nội Dư, tựa vào cổ bà làm nũng, "Bà nội."

"Được rồi, đã bao nhiêu tuổi rồi." Bà nội Dư vỗ đầu Dư Duyệt, cười nói: "Mau dậy đi, không khó chịu sao?" Bà nội dư chỉ cao 1m6, còn Dư Duyệt cao tận hơn 1m7, phải khom người xuống mới tựa vào cổ bà được.

Nghe bà nội Dư nói vậy, Dư Duyệt cũng không đa sầu đa cảm nữa, nhanh chóng buông bà nội ra, kéo hành lý của mình qua, nghiêm túc 'dạy dỗ' bà nội Dư, "Chắc chắn ở nhà bà lại không chịu ăn cơm đảng hoàng chứ gì, đừng nói dối! Cháu thấy trong tủ lạnh chẳng có một miếng thịt nào cả!"

"Bà chỉ mua thịt tươi thôi, không để sẵn trong tủ lạnh." Bà nội Dư vội vàng giải thích, tuy cháu gái mình hơi nóng tính, nhưng mỗi khi đề cập tới chuyện này là lại nhất quyết không tha, bà nội Dư thật sự sợ Dư Duyệt rồi, bà kéo tay Dư Duyệt nhẹ nhàng nói: "Sao bà nội có thể không ăn thịt được cơ chứ, bà ngày nào cũng đi mua thịt mà, thật đó!"

"Được." Dư Duyệt không để ý tới bà nội Dư, "Ngày mai cháu sẽ đi cửa hàng hải, có phải ngày nào bà cũng đến mua thịt không!"

Nghe Dư Duyệt nói vậy..., bà nội Dư tê cả da đầu, bà không phải là người thích ăn thịt, sao có thể ăn thịt mỗi ngày được, mà nếu có thể tiết kiệm được, thì cũng chẳng có ai ngày nào cũng đi mua thịt cả.

Dư Duyệt thấy vẻ mặt chột dạ của bà, biết nhất định ngày nào bà cũng chỉ ăn một ít, cô tức giận dậm chân rơi nước mắt, "Bà không mua! Bà vốn chẳng chịu mua ăn gì cả! Được rồi, vậy sau này cháu cũng không ăn! Ngày nào ở Thảm Quyển cũng ăn rau xanh! Tới lúc đó cháu sẽ mang bộ xương về nhà cho bà!"

"Được rồi được rồi, là bà nội không đúng." Thấy cháu gái rơi nước mắt, bà nội Dư giơ tay đầu hàng, "Sau này bà nhất định sẽ mua thịt thường xuyên, thật đó, bà không lừa cháu đâu, ày da, con gái lớn vậy rồi mà còn khóc nữa cơ đấy, xấu hổ quá đi mất."

"Cháu không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ đấy! Dù sao bà cũng không chịu thương cơ thể của mình, thì cháu cũng sẽ học theo bà!"

"Ai, bà nội sai rồi, đừng khóc, thật đó, sau này bà nhất định sẽ đi cửa hàng mua, được chưa?"

"Thật sao?" Dư Duyệt lau mắt quệt miệng nhìn bà nội Dư

"Thật mà." Bà nội Dư vội vàng gạt mạnh hai cái, cái con bé này rất ít khi khóc, mà một khi đã khóc rồi thì khó mà chịu nín, từ nhỏ đã cứng đầu như vậy, chẳng biết giống ai, một khi đã quyết định chuyện gì rồi nhất định sẽ không quay đầu lại.

Bà nội Dư vẫn còn nhớ rõ, lúc còn học cấp hai, không hiểu sao thằng con bà đột nhiên quay về, nhờ người bạn cũ ở Quảng Châu, nói muốn đón Dư Duyệt tới Quảng Châu, bảo bà sau này không cần phải nuôi cô nữa, ông ta muốn tự mình nuôi lấy.

Bà nội Dư và Dư Duyệt đã sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy, tất nhiên sẽ lưu luyến cô thôi, nhưng bà biết nếu cứ để Dư Duyệt ở lại nhất định sẽ rất khó khăn, nên cho dù luyến tiếc cỡ nào, bà và người kia cũng khuyên Dư Duyệt, bảo ba mẹ Dư Duyệt đang ở đó.

Người nọ thấy cô đồng ý, lập tức kéo Dư Duyệt lên xe, Dư Duyệt phản kháng không chịu theo, người nọ liền đè tay chân cô lại, đẩy cô vào trong, không biết Dư Duyệt lấy sức đâu ra, đẩy lại người kia, cầm cuốc đứng trước mặt, bình tĩnh nói: "Tôi sẽ không về đâu, ông về nói với hai người kia, bọn họ cứ tiếp tục nuôi con của bọn họ đi."

Người nọ lôi kéo Dư Duyệt lâu như vậy cũng mất kiên nhẫn, xấu hổ xụ mặt, muốn kéo Dư Duyệt đi, ông ta nghĩ Dư Duyệt cầm cuốc chỉ làm mẽ thôi, nhưng không ngờ cô lại quất cây cuốc xuống, suýt nữa đã phé luôn cả chân ông ta.

Sau lần đó, không biết người đó nói gì với ba mẹ Dư Duyệt, dù sao hai vợ chồng đó cũng có ngó ngang gì tới Dư Duyệt đâu.

"Được rồi, mau rửa chân rồi đi ngủ thôi." Bà nội Dư bắt lực vừa lau nước mắt cháu mình, vừa nói: "Mới về tới đã khóc, có phải cháu muốn bà khó chịu phải không!"

"Cháu đâu có." Dư Duyệt nói nhỏ, "Là vì bà không chịu nghe lời cháu đó chứ."

"Được rồi, bà nội sẽ nghe lời." Bà nội Dư vỗ đầu Dư Duyệt, đang định nói gì đó, điện thoại Dư Duyệt bỗng nhiên vang lên, Dư Duyệt vừa cầm lên, ra là Tịch Thành Nghiễn, nhìn bà nội Dư bên cạnh, cô đành nhận điện thoại, "Sao thế?"

"Sao lúc đi em không chịu nói với anh một tiếng?" Bên kia điện thoại, Tịch Thành Nghiễn sắp điên lên rồi, anh nghĩ một hồi, đúng lúc Dư Duyệt định trả lời, anh bỗng nhiên nói, "Em cũng đã gặp chị họ anh rồi."

"Nên?" Dư Duyệt không hiểu ý của anh.

"Nên em cũng phải dẫn anh về gặp người lớn chứ, em đúng là không công bằng tí nào."

Dư Duyệt phì cười một tiếng, tới giờ cô vẫn chưa nghe ai nói đi gặp người lớn mà còn phải có qua có lại nữa cơ đấy. Định nói với anh thêm vài câu, nhưng chợt nhớ bà nội vẫn còn ở đây, cô đành thấp giọng nói, "Bà

nội em vẫn còn bên cạnh, em không thèm nghe anh nói nữa đâu, mai em gọi lại cho anh.” Rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Để lại Tịch Thành Nghiễn bên kia tức giận gào khóc, cuối cùng không dám gọi nữa. Lỡ như Dư Duyệt bảo bà nội cô nghe điện thoại thì phải làm gì đây? Anh vẫn chưa nghĩ ra mình phải nói cái gì, không thể để bà nội Dư thất vọng với anh được!

”Ai thế?” Thấy Dư Duyệt cúp điện thoại, bà nội Dư vui vẻ xông tới, y hệt kẻ phản bội.

Nghĩ một hồi, Dư Duyệt vẫn không mang chuyện Tịch Thành Nghiễn nói cho bà nội Dư nghe, không có anh, chỉ cần bà nội Dư nghe nói cô có bạn trai, nhất định sẽ chạy khắp nơi chuẩn bị hôn lễ cho cô, nhưng cô không muốn kết hôn sớm vậy đâu, ít nhất cũng phải đợi tới lúc cô hai mươi tám tuổi!

”Chỉ là một đồng nghiệp thôi ạ, bảo cháu nhớ mang đặc sản về, nên đặc biệt quan tâm cháu thôi.”

”À.” Bà nội Dư thất vọng nói, bà muốn dẫn Dư Duyệt phải nhanh chóng tìm bạn trai, thế mà đã bị cô đổi đề ngay lập tức, ”Bà nội, bà xem, những thứ này là con mua cho bà đây.” Dư Duyệt ôm hành lý lên, lấy mấy món đồ ra cho bà nhìn.

Bà nội Dư bị mấy thứ đó dời lực chú ý, nháy mắt đã quên chuyện cháu rể, ngược lại bà bắt đầu xót tiền. Dư Duyệt thở phào nhẹ nhõm, đối với chuyện kết hôn, bà nội lúc nào cũng cố chấp, nếu cô không ngăn lại, chắc sẽ bị tra hỏi hết cả buổi tối luôn mất!

Lúc này Dư Duyệt không hề hay biết, cô đã yên tâm quá sớm rồi, mấy ngày nữa một trận đánh ác liệt sẽ ập tới! Mà trận chiến này, hoàn toàn là từ người mà cô đã lén lút trốn đi ở Thẩm Quyển...

Cho nên, đôi khi muốn lừa bạn trai một chuyến, ấy thế lại thành bẫy mình...

57. Chương 57

Sáng hôm sau, Hứa Thanh Nguyên gọi điện cho cô, hỏi khi nào cô về, muốn đi cùng cô một chuyến, nghe Dư Duyệt nói hôm qua cô đã về rồi, anh ta hơi giật mình.

Hai người nói chuyện một hồi, Dư Duyệt hơi do dự, nhưng cuối cùng cũng không nói chuyện cô và Tịch Thành Nghiễn đã làm hòa với nhau cho Hứa Thanh Nguyên nghe, lúc cúp điện thoại cô mới bắt đầu hồi hận, nhưng không có dũng cảm để nói với anh ta, đành tạm thời gác chuyện này sang một bên.

Nhưng không ngờ, tới buổi trưa, bà nội Dư lại nhận được điện thoại cả bà nội Hứa, nói là muốn gặp mặt bà một lần. Hai người bọn họ cũng sáu năm rồi không gặp nhau, nhận được cuộc điện thoại này, bà nội Dư vui sướng lạ thường, vội vàng lên lịch vào thành phố gặp bà nội Hứa. Nhưng không ngờ, bà nội Hứa lại hỏi, hôm nay buổi chiều bà có rảnh không, bà ấy muốn tới gặp bà.

Tất nhiên bà nội Dư trả lời là có, bà vui vẻ cúp điện thoại, lôi Dư Duyệt đi dọn dẹp góc này góc kia một lần, rồi tới cửa hàng mua thật nhiều đồ ăn, tự mình vui vẻ chuẩn bị, vừa ngồi trên giường nói chuyện với Dư Duyệt vừa đợi bà nội Hứa tới.

Bà vô cùng kích động, lâu lâu lại nhìn ra ngoài một lần, còn kể lại chuyện hồi tiểu học của Dư Duyệt, cô kiên nhẫn lắng nghe, đôi khi lại phụ họa thêm vài câu, bà nội Dư càng nói càng hứng, còn nói thêm vài câu tiếng Nhật, khiến Dư Duyệt buồn cười không thôi.

Đã nhiều năm như vậy, bà nội vì chăm sóc cô mà lúc nào cũng căng thẳng, ít khi thấy bà cười vui vẻ như vậy, Dư Duyệt thở dài, đột nhiên không biết làm sao, bà nội cũng đã lớn tuổi rồi, nếu cô bảo bà chuyển từ Bắc tới Nam không biết có bà quen được không? Có thể thích ứng được không? Mặc dù Thẩm Quyển là thành phố lớn, nhưng không có láng giềng bên cạnh, tính bà lại rất hoạt bát, nhất định sẽ không thể chịu đựng được, vậy mình phải làm sao đây? Về Đại Liên ư? Nhưng Tịch Thành Nghiễn vẫn còn đang ở Thẩm Quyển...

Nghĩ một hồi, Dư Duyệt bắt đầu buồn bã.

Bỗng nhiên có tiếng kèn truyền tới, bà nội Dư nghe thấy tiếng động bên ngoài, vội vàng leo xuống giường, trong lúc Dư Duyệt chưa kịp phản ứng cái gì, bà đã ra mở cửa.

Dư Duyệt thở dài đi theo.

Không ngờ, bà nội Hứa còn dẫn theo Hứa Thanh Nguyên!

"Sao anh lại ở đây?" Dư Duyệt cứ tưởng mình bị hoa mắt, mới hồi sáng lúc Hứa Thanh Nguyên gọi điện cho cô, rõ ràng anh vẫn còn đang ở Thẩm Quyển, sao bây giờ anh đã đứng ở đây rồi?

"Ồ lại Thẩm Quyển cũng không có làm gì." Hứa Thanh Nguyên cười cười, nói một câu sâu xa, "Nên mới theo em về đây."

Nghe anh ta nói vậy, hai người bạn già lập tức phục hồi tinh thần, nhanh chóng liếc nhau một cái: Có hi vọng!

Bà nội Hứa rất hài lòng Dư Duyệt, dáng vẻ khá được, không quá đẹp đẽ, nhưng ngược lại khiến người ta vô cùng yêu thích, không xinh cũng không bình thường, bà nội Hứa mới nhìn trùng, thế mà trong lòng đã âm thành tính toán chuẩn bị cho cháu trai mang Dư Duyệt về nhà!

Vừa cười vừa nói đi vào nhà, bà nội Dư và bà nội Hứa cũng hơn sáu mươi năm không gặp mặt, thì chắc chắn không hết chuyện để nói, Dư Duyệt và Hứa Thanh Nguyên cũng không chen lời vào, cứ ngồi vào ghế mà nói.

"Tôi cứ tưởng ngày mai anh mới về."

"Ừm, vốn dự định là như vậy." Hứa Thanh Nguyên cười, trên khuôn mặt tuấn tú mang theo ý cười nhàn nhạt, "Nhưng nghe nói bà nội muốn đến nhà em nên anh mới vội vàng trở về."

"Khụ." Khuôn mặt Dư Duyệt nóng bừng, vội vàng đổi đề tài, "Quốc khánh ba mẹ anh không về à?"

"Ừ, trừ anh ra chưa ai về cả." Hứa Thanh Nguyên trả lời cô, biết cô cố ý đổi đề tài, anh cũng không muốn nói về nói tiếp nữa, "Bọn họ đều bận chuyện buôn bán, chắc cuối tháng mười mới về nhà một lần."

Bà nội Dư và bà nội Hứa nói chuyện vô cùng thoải mái, hai người già cô đơn đã lâu, bỗng nhiên được gặp nhau như vậy, có nói mãi cũng không hết chuyện, đến giờ cơm chiều, bà nội Dư phá lệ không xuống nấu ăn, giao hết mọi chuyện cho Dư Duyệt.

Bà nội Hứa thấy thế lập tức nhìn Hứa Thanh Nguyên, ý bảo anh ta cũng nên xuống bếp giúp một tay, nhân tiện bồi dưỡng tình cảm với Dư Duyệt, Hứa Thanh Nguyên gật đầu, giơ tay ra hiệu bảo bà ấy cứ yên tâm.

Dư Duyệt làm việc vô cùng nhanh nhẹn, hơn nữa có sự hỗ trợ của Hứa Thanh Nguyên, chỉ một tiếng đồng hồ mà đã làm được một bàn đồ ăn vô cùng phong phú. Cô tự mình dọn bàn ăn, bảo Hứa Thanh Nguyên gọi hai bà cụ vào ăn, hai chị em già nắm tay nhau đi vào bếp, bà nội Hứa thưởng thức tay Dư Duyệt xong càng thêm hai lòng, trong lòng tự xem cô là cháu dâu của mình.

Để ăn mừng hai người già lâu ngày gặp nhau, bà nội Hứa còn cố ý mang theo hai bình rượu đỏ, tính cách bà nội Dư thì khá mạnh mẽ, lúc còn trẻ bà đã từng uống thắng một đám đàn ông, giờ thấy hai bình rượu đỏ này, bà vốn không coi nó là cái đỉnh gì. Dư Duyệt được di truyền từ bà nội Dư, tửu lượng rất khá, cụng ly với Hứa Thanh Nguyên, uống một hơi hết nửa ly.

Hứa Thanh Nguyên thấy thế rũ mắt xuống, cười không nổi, anh ta ước gì Dư Duyệt uống say, vậy thì mới lo liệu tốt được. Dù sao bây giờ Dư Duyệt cũng đang độc thân, anh ta phải nhanh chóng nhân cơ hội này bắt cô về nhà, sau đó thì dù có là Tịch Thành Nghiễn đi chăng nữa cũng phải đứng sang một bên thôi!

Bốn người đang ăn cơm vui vẻ, điện thoại Dư Duyệt bỗng nhiên đổ chuông, cô cầm lên xem, thấy là Tịch Thành Nghiễn. Cô hơi nghiêng người nhận điện thoại, "Sao thế?"

"Ôi, Dư Duyệt à, anh lạc đường rồi!" Đầu bên kia điện thoại, Tịch Thành Nghiễn rống lên một tiếng, may mắn Dư Duyệt đã vận tiếng nhỏ lại, nếu không thì chắc là không tránh được rồi.

Dư Duyệt cảm thấy Tịch Thành Nghiễn vô cùng kỳ lạ, anh lạc đường thì cứ lấy điện thoại ra mà xem, bây giờ cô đang ở nhà, sao có thể giúp anh được, cô liền tức giận đáp lại, "Bản đồ, chẳng phải mấy hôm trước anh vừa tải bản đồ về sao?"

"Nhà em không có trên bản đồ!" Tịch Thành Nghiễn vừa đi, vừa khỏ sở nói, đây là lần đầu tiên anh tới nông thôn Đông Bắc, từng khu hộ dọa anh sợ ngây người, anh đi hỏi đường, nhưng người Đại Liên nói nhanh quá, làm anh nghe chẳng hiểu gì cả, đúng là xui mà, vốn định cho Dư Duyệt một ngạc nhiên, ai ngờ cuối cùng anh vẫn phải nhờ cô trợ giúp.

"Cái, cái gì...?" Dư Duyệt bỗng nhiên đứng bật dậy, không dám tin hết lên, dường như nghĩ rằng mình nghe nhầm rồi, "Anh nói cái gì?"

"Nhà em! Anh tìm không ra... Đệt, anh đập phải cái quái gì rồi đây này?!" Tịch Thành Nghiễn bỗng nhiên tức giận gầm lên, tuy cách điện thoại, nhưng Dư Duyệt vẫn có thể tưởng tượng được hình ảnh anh đang giơ chân lên, cô không giữ bình tĩnh được nữa, phì cười một tiếng, "Anh đứng yên đó, đừng cúp điện thoại, em đi tìm anh."

Nói xong, Dư Duyệt đưa tay che điện thoại, nói và bà nội Dư và bà nội Hứa: "Cháu đi ra ngoài đón bạn vào, mọi người cứ ăn trước đi ạ."

"Để anh đi cùng em." Nghe cô nói vậy, Hứa Thanh Nguyên cũng không để ý gì, xem cô như một học sinh cấp hai hay tiểu học gì đó, chủ động yêu cầu đi cùng cô.

"Không cần đâu." Dư Duyệt lắc đầu, đẩy anh xuống ghế, "Tôi về ngay thôi mà."

Thấy cô kiên quyết như vậy, Hứa Thanh Nguyên cũng không mặt dày đi theo, đành phải ngồi yên ở ghế của mình.

Dư Duyệt ra cửa, bỏ tay ra khỏi điện thoại, "Anh đang ở đâu?"

"Anh... Anh cũng không biết, đằng trước có một vườn trái cây đấy."

Thì ra là ở đó, Dư Duyệt vừa nghe đã biết anh đang ở đâu, dặn anh đừng đi lung tung, cứ đứng yên đấy chờ cô, đang định cúp điện thoại, nhưng ngờ đâu Tịch Thành Nghiễn không cho, anh chần chừ nói: "Dư Duyệt, hình như vừa nãy anh nghe thấy giọng đàn ông thì phải?" Dừng một chút, anh nói thêm, "Hình như còn rất quen nữa."

"Khụ." Dư Duyệt ho khan một tiếng, trong lòng thầm mắng lỗi tai anh thính như cẩu, đến lúc này, cô đành nói chuyện Hứa Thanh Nguyên đang ở nhà cô cho anh nghe.

Quả nhiên, vừa nghe xong, Tịch Thành Nghiễn lập tức giơ chân lên, Dư Duyệt vừa đỡ anh, vừa nhanh chóng chạy đi tìm.

Tới khi tìm được vị trí của anh, lỗi tai của Dư Duyệt đã sắp chai luôn rồi.

"Sao anh lại tới đây? Tới Đông Bắc mà mặc ít như vậy dễ lạnh lắm đây!" Dư Duyệt trừng mắt liếc anh, đau lòng sờ gò má anh, rồi kéo anh vào nhà.

"Em không nói tiếng nào đã trốn đi, nên anh đâu còn cách gì khác, đành phải đuổi theo em thôi." Tịch Thành Nghiễn vô cùng tủi thân, vừa mới tới nơi đã biết chuyện, tên tình địch đã 'xông' thẳng vào nhà vợ anh luôn rồi! Đúng là không nhịn được mà!

"Được rồi, em biết anh cực khổ rồi." Dư Duyệt liên tục dỗ dành anh, "Em và Hứa Thanh Nguyên không có chuyện gì đâu, anh ấy tới nhà chơi, chúng ta không thể đuổi anh ấy về được, anh nói có đúng không?"

Mặc dù biết là như vậy, nhưng trong lòng Tịch Thành Nghiễn không thoải mái, u ám đi theo Dư Duyệt vào nhà.

Vừa tới trước cửa, Dư Duyệt quay đầu lại, xoa xoa khuôn mặt lạnh tanh của Tịch Thành Nghiễn, dọa anh, "Đừng u ám như vậy, cười một cái xem nào, bà nội em không thích cháu rề như vậy đâu."

Cháu rề, nghe xong từ này, Tịch Thành Nghiễn vô cùng yên lòng, hắc khí trên người cũng tan biến đi hết, tới khi bước chân vào cửa nhà, mặt anh đã vui vẻ như hoa.

Tịch Thành Nghiễn vừa vào, đúng lúc bà nội Dư đang ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Tịch Thành Nghiễn bà lập tức ngăn người, anh đúng là, đáng về quá tốt, đẹp trai tuần tú, không nữ tính tí nào, ngược lại còn vô cùng có khí chất, mặc dù bà nội Dư đã gặp qua nhiều người, nhưng cũng phải nhìn tới ngăn ngợ.

Bà chớp mắt mấy cái lấy lại phản ứng, đầu óc cũng nhanh nhẹn hơn.

Xem ra thằng nhóc này cũng có ý với Dư Duyệt nhà bà rồi...

Hai chàng trai tuần tú, không biết nên chọn ai đây!

Hứa Thanh Nguyên vừa thấy Tịch Thành Nghiễn tới, sắc mặt lập tức thay đổi, anh ta không ngờ người bạn mà Dư Duyệt nói lại là Tịch Thành Nghiễn, chẳng phải bọn họ đã chia tay nhau rồi à? Sao anh còn tới nhà Dư Duyệt làm gì? Chẳng lẽ bọn họ đã làm lành rồi?

Bà nội Hứa thấy vẻ mặt cháu trai mình đột nhiên thay đổi, chỉ biết thằng nhóc này có quan hệ không bình thường với Dư Duyệt, trong lòng bắt đầu buồn bã, tên nhóc đúng là quá đẹp trai, còn thằng cháu nhà mình thì làm gì có cửa sánh bằng người ta cơ chứ!

"Bà nội, anh ấy là Tịch Thành Nghiễn." Dừng một chút, thấy ánh mắt mong chờ của Tịch Thành Nghiễn, Dư Duyệt nói tiếp: "Là đồng nghiệp của cháu."

Tịch Thành Nghiễn bắt đầu lo lắng, đã tới mức này rồi mà Dư Duyệt vẫn không muốn giới thiệu anh với người nhà sao??

Nhưng anh chưa nghĩ được bao nhiêu, Dư Duyệt đã nói tiếp, "Cũng là... Khụ, bạn trai của cháu."

'Oành' một tiếng, nghe Dư Duyệt giới thiệu mình như vậy, trong lòng Tịch Thành Nghiễn vô cùng ngọt ngào. Anh mỉm cười, vui vẻ nhìn bà nội Dư, "Chào bà nội, cháu là Tịch Thành Nghiễn, bạn trai của Dư Duyệt."

58. Chương 58

Bà nội Dư không ngờ cuối cùng cháu rể tương lai mà mình đã mong chờ từ lâu cũng xuất hiện trước mặt mình, bà nhìn chăm chăm Tịch Thành Nghiễn, càng nhìn càng thích. Thằng bé này bộ dáng rất tuần tú, khí chất không tệ, vừa nhìn đã biết là người có tiền, rất xứng với cháu gái của bà!

Bà nội Dư cười toe toét, trong giây lát bà đã quên bém luôn bà nội Hứa và Hứa Thanh Nguyên. Chống tay vào ghế đứng dậy, bà nhiệt tình kéo tay Tịch Thành Nghiễn, "Cháu trai, cháu ăn cơm chưa? Nhà ở đâu? Đường xá xa xôi như vậy nhất định là mệt muốn chết rồi, mau tới đây, bà nội đi lấy thêm bát đĩa cho cháu."

"Bà nội, bà ngồi xuống đi, không cần phải lo cho anh ấy đâu." Dư Duyệt giữ chặt bà nội Dư, thấy bà không đồng ý, cô vội vàng nói, "Để cháu đi lấy, cháu đi lấy ngay đây."

Nói xong, cô chạy ra ngoài lấy một cái chén sứ kèm theo một đôi đũa đi vào.

Còn bên này, bà nội Dư vô cùng háo hức nói chuyện với Tịch Thành Nghiễn, tuy bình thường Tịch Thành Nghiễn không nói nhiều lắm, nhưng chắc vì đây là lần đầu tiên ra mắt bà nội Dư nên muốn để lại ấn tượng tốt trong lòng bà, có hỏi có đáp, kể hết mọi chuyện của mình cho bà nghe, cho dù bà nội Dư không hỏi anh cũng nói ra, vô cùng ngoan ngoãn, bà nội Dư hài lòng gật đầu, trong lòng vô cùng kiêu ngạo.

Nhìn xem, cháu gái bà không yêu ai thì thôi, một khi đã yêu thì phải xuất sắc như này! Cháu gái ngoan! Rất giống bà năm đó!

Hứa Thanh Nguyên thấy bà nội Dư và Tịch Thành Nghiễn trò chuyện vui vẻ như vậy, ánh mắt đã muốn phun ra lửa. Cơ hội đã ở ngay trước mắt, chỉ còn một chút xíu nữa thôi! Trong lòng anh ta vô cùng hận Tịch Thành Nghiễn, cảm thấy anh chẳng khác gì con đũa, rõ ràng đã chia tay rồi mà còn tới phá chuyện tốt của anh ta, anh ta không nhịn được nữa, may mắn thay, thừa dịp anh ta chưa động thủ, bà nội Hứa đã nhanh chóng giữ tay anh ta lại, Hứa Thanh Nguyên thở dài một hơi, cố gắng đè nén cơn giận trong lòng.

Tay nghề nấu ăn của Dư Duyệt hoàn toàn kế thừa từ bà nội Dư, Tịch Thành Nghiễn rất thích ăn đồ Dư Duyệt nấu, còn đối với bà nội Dư thì khỏi nói rồi, mới chỉ gặp mặt lần đầu mà anh chẳng chịu khách sáo tí nào, ăn hết hai chén cơm mới bỏ chén xuống, ngoan ngoãn nói với bà nội Dư mình đã ăn no rồi.

Chỉ một hành động nho nhỏ như vậy mà đã lấy lòng được bà nội Dư, thằng nhóc này rất tốt, không giả vờ, vô cùng thẳng thắn, đúng là làm người ta yêu thích không thôi.

Vốn là cuộc gặp gỡ của hai người bạn già, ấy thế mà lại biến thành buổi biểu diễn của Tịch Thành Nghiễn, ăn cơm xong, bà nội Dư chỉ tập trung vào một mình anh, ngay cả Dư Duyệt cũng không thêm quan tâm.

Cơm nước xong xuôi, Dư Duyệt đi vào bếp chuẩn bị trái cây, thấy vậy, Hứa Thanh Nguyên lập tức đứng dậy, chuẩn bị dọn dẹp. Bà nội Dư vừa ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ấy dà, đúng là khó quá, bây giờ hiem có thằng nhóc nào chịu khó như vậy, đứa nào ăn xong cũng quăng chén đĩa ở đó rồi chạy đi xem tivi, thằng cháu của bà bạn mình có vẻ cũng không tệ, có thể quan sát thêm...

Tịch Thành Nghiễn là người thông minh, vừa nhìn mặt bà nội Dư là đã biết chuyện gì đang xảy ra, anh vội vàng đứng dậy giúp đỡ, dọn dẹp chén đĩa với Hứa Thanh Nguyên, hai người âm thầm phân cao thấp với nhau, suýt nữa đã quăng luôn cái mâm sứ của bà nội Dư.

Tịch Thành Nghiễn cảm thấy Hứa Thanh Nguyên đúng là không biết điều, bây giờ anh và Dư Duyệt đã làm hòa rồi, anh ta còn tới đây làm gì!

Hứa Thanh Nguyên cảm thấy Tịch Thành Nghiễn đúng là cái tên đáng ghét, rõ ràng đã chia tay với Dư Duyệt rồi, mà còn mặt dày phá hoại cơ hội của anh ta và Dư Duyệt!

Hai người chẳng ai vừa mắt ai, cuối cùng đành phải đi ngủ sớm.

Bà nội Dư và bà nội Hứa đã lâu không gặp nhau, đương nhiên phải ngủ cùng nhau rồi, nhưng ba người còn lại thì ngủ thế nào đây.

Nhà Dư chỉ có tổng cộng hai cái giường, bà nội Dư và bà nội Hứa đã chiếm hết một cái, chẳng lẽ Dư Duyệt phải ngủ với hai tên đàn ông sao, bà nội Dư nhất định không đồng ý! Vì thế, bà vung tay lên, quyết định vận mệnh của mọi người.

Bà, bà nội Hứa và Dư Duyệt ngủ một giường, Tịch Thành Nghiễn và Hứa Thanh Nguyên ngủ một giường.

Hai tên đàn ông to xác ôm chần nhìn nhau, sao bà nội Dư có thể nghĩ như vậy được chứ!

Hai người bọn họ có ai ưa nhau đâu, nói chi là ngủ cùng! Nhưng nghèo còn mắc cái eo, không ai có gan dám phản kháng bà nội Dư cả, cuối cùng đành chui vào phòng, đi tới cái giường gần lò sưởi ngồi xuống, hai người giăng co nhau như sư tử, như hổ rình con mồi, sợ đối phương vi phạm.

Một lúc lâu sau....

"Tôi nghe nói anh và Dư Duyệt đã chia tay nhau rồi mà." Hứa Thanh Nguyên đuổi chân vào ổ chăn lạnh lẽo, nhin không được nhúu mày, vẻ mặt càng lúc càng u ám. Đừng nghĩ người chưa bao giờ ngủ giường sưởi như Tịch Thành Nghiễn là không biết gì, vừa bước vào, anh đã chỉnh lại lò sưởi, để lại cho anh ta một chỗ vô cùng lạnh! Đúng là tên gian xảo!

Lúc đầu, khi biết Hứa Thanh Nguyên chạy tới nhà Dư Duyệt, Tịch Thành Nghiễn vô cùng tức giận, nhưng nghĩ lại thì, người đã là của anh rồi, bây giờ anh là người chiến, anh còn sợ gì nữa!

"Chia tay?" Tịch Thành Nghiễn nhúu mày, "Anh nghe ai nói?" Dừng một chút, anh xấu xa cười, "Chắc là có kẻ biến thái nào đã lên kế hoạch chiếm đoạt rồi chứ gì."

Anh vừa dứt lời, Hứa Thanh Nguyên cứng họng, không nói nên lời, ghen tới nổi sắp nội thương tới nơi, mãi một lúc sau vẫn chưa thấy nói gì.

"Đoán bừa? Là tự Dư Duyệt nói với tôi đấy." Hứa Thanh Nguyên khiêu khích Tịch Thành Nghiễn, "Người như anh thì có cái gì tốt chứ? Lỗ mãng, không bình thường, vừa mở miệng là đã nói lời không hay, anh nghĩ rằng bà nội Dư có thể xem trọng anh sao?" Dừng một chút, anh ta cố ý bổ sung thêm, "Anh đừng quên, bà nội tôi và bà nội Dư là bạn bè hơn sáu mươi năm rồi đấy."

Nghe anh ta nói vậy, vẻ mặt Tịch Thành Nghiễn không được tốt lắm. Anh biết, tuy bà nội Dư rất hài lòng với anh, nhưng bà cũng rất thích Hứa Thanh Nguyên, lẽ như...

Hứa Thanh Nguyên thấy vẻ mặt anh thay đổi, liền cố gắng đổ dầu vào lửa, "Chắc là anh không biết, Dư Duyệt từng nói với tôi, cô ấy không muốn ở lại Thẩm Quyển nữa, chắc khoảng chừng năm sau cô ấy sẽ về lại Đại Liên."

"Có về cũng có tôi đi cùng!" Tịch Thành Nghiễn nghiến răng nói.

"Cũng đâu nhất định phải như vậy, lỡ đi cùng tôi thì sao..." Hứa Thanh Nguyên đối chọi gay gắt.

"Đúng là không biết xấu hổ! Dư Duyệt là bạn gái của tôi!"

"Anh đúng là đồ mặt dày! Rõ ràng đã chia tay với Dư Duyệt rồi, mà còn cố chạy tới nhà người ta làm phiền!"

"Anh mới đúng là đồ không biết xấu hổ!"

"Là anh thì có!"

...

Hai người đang chuẩn bị xông vào thì bà nội Dư đột nhiên đẩy cửa bước vào, hỏi bọn họ có thiếu cái gì không. Vốn hai còn gà đang mạnh mẽ chọi nhau ấy thế mà lập tức trở nên hiền lành, liên tục lắc đầu nói không thiếu gì cả, bọn họ đang chuẩn bị đi ngủ, mãi tới khi bà nội Dư đi rồi cả hai lại ghét nhau như thường.

Tối hôm đó, Tịch Thành Nghiễn và Hứa Thanh Nguyên đều mất ngủ, cả hai đều được thưởng một quả tang thâm mất thật to, còn tranh giành nhau làm bữa sáng, khiến Dư Duyệt đang chuẩn bị nấu cơm lập tức hoảng sợ, suýt nữa cho rằng hai người họ bị cái gì. Nhất là Tịch Thành Nghiễn, bình thường ở nhà thì lười chảy thây ra, cuối tuần gần như là sống luôn trên giường, thế mà hôm nay lại như vậy, đúng là chả khoa học tí nào!

Thậm chí cô còn kéo Tịch Thành Nghiễn qua một bên, sờ trán anh, xem có phải anh phát sốt hay gì không.

"Anh không có sốt." Tịch Thành Nghiễn xấu hổ kéo tay cô xuống, lén lút nhìn bà nội Dư đang ở cạnh Hứa Thanh Nguyên, hận tới ngứa răng, "Chùng nào hấn ta mới chịu đi đây?"

"Không biết nữa." Dư Duyệt lắc đầu, ngẩng mặt trừng anh một cái, "Anh cẩn thận đó, cả ngày cứ theo dõi Hứa Thanh Nguyên làm gì!"

"Thấy chướng mắt." Tịch Thành Nghiễn thấy không ai để ý tới mình, bèn kéo thất lực Dư Duyệt, hôn mặt cô một cái, không cam lòng nói: "Cả nhà chúng ta ở cùng nhau là tốt rồi, hấn ta đến đây làm cái gì." Tịch Thành Nghiễn tủi thân nói.

"Bà nội anh ấy và bà nội em là bạn, anh yên tâm đi, em và anh ấy không chuyện gì đâu." Dư Duyệt thấy cứ để ý như vậy, vội vàng an ủi anh, lại hứa này hứa kia, mới đỡ được người đàn ông này, rồi dẫn Tịch Thành Nghiễn vào bàn ăn.

Có lẽ Tịch Thành Nghiễn đột nhiên tới như vậy đã phá vỡ kế hoạch của bà nội Hứa, vốn định ở lại nhà Dư Duyệt vài ngày, nhưng không ngờ trưa hôm sau bà nội Hứa và Hứa Thanh Nguyên lại ra về. Bà nội Dư vô cùng tiếc nuối, mãi tới khi bà nội Hứa bảo ngày mai trong nhà có khách tới chơi, thật sự không về không được, bà mới lưu luyến thả người về.

Tịch Thành Nghiễn vui mừng tới nỗi hận không thể đốt pháo hoa, cuối cùng cái tên chướng mắt đó cũng chịu đi rồi, mình có thể làm rất nhiều việc với Dư Duyệt.

Thực ra thì cũng chả làm được gì, tháng mười miền Bắc rất lạnh, phải mặc áo lông, nhà Dư Duyệt lại ở nông thôn, không có gì để giải trí cả, bà nội Dư sợ Tịch Thành Nghiễn buồn, bèn vung tay lên, bảo Dư Duyệt dẫn Tịch Thành Nghiễn vào trong thôn chơi.

Thôn nhà Dư Duyệt không lớn lắm, phong cảnh ở đây không tệ, nếu là mùa hè, nhất định sẽ có rất nhiều nơi để xem, vườn táo, vườn lê, vườn quýt, còn có cả dưa hấu nữa. Nhưng đáng tiếc, giờ đang là mùa thu, lá cây rụng hết rồi, còn gì để mà xem nữa. Nên, Dư Duyệt dẫn Tịch Thành Nghiễn đi dạo một vòng, phong cảnh thì chả có gì, mà người thì không ít.

Chưa tới nửa ngày, rất nhiều người biết cháu gái nhà Dư đã dẫn bạn trai về nhà.

Ở cái thôn núi nhỏ bé này, có thể nói Dư Duyệt là một người vô cùng xuất sắc, nên rất nhiều người mỗi khi nhắc tới cô lại vô cùng chua chát, thậm chí còn quở trách, học giỏi kiếm tiền nhiều thì sao chứ, cuối cùng

thì có tên đàn ông nào thềm đầu chứ, lần này Tịch Thành Nghiễn đến đây, ai nấy đều cảm miệng không hó hé câu nào.

”Người dân ở đây nhiệt tình thật.” Lúc về, Tịch Thành Nghiễn vừa đi vừa noi với Dư Duyệt.

”Đúng vậy!” Dư Duyệt giơ cảm lên, nói: ”Người Đông Bắc bọn em có tiếng là nhiệt tình rồi!”

”Sao anh thấy em chẳng nhiệt tình với anh tí nào cả?” Tịch Thành Nghiễn khẽ chớp mắt, nói.

Thấy Dư Duyệt hung hăng trừng mắt, anh mới rên rỉ vài tiếng đầu hàng.

Hai người cười nói đi về nhà, vừa tới cửa Dư Duyệt cảm cảm thấy có gì đó không đúng, sao trước cửa nhà cô lại có một chiếc xe đậu ở đây thế này?

Đúng lúc này, từ trong nhà bỗng nhiên truyền tới tiếng bà nội Dư chửi bậy. Bà nội Dư là người ôn hòa, tới tận bây giờ bà rất ít khi cãi nhau với ai, hiếm ai mà chọc giận được bà, về mặt Dư Duyệt trầm xuống, đẩy Tịch Thành Nghiễn ra chạy vọt vào nhà.

59. Chương 59

Bên ngoài rất đông người, một người phụ nữ trung niên vừa cúi đầu nói thầm vừa chỉ trỏ vào bên trong, Dư Duyệt dùng sức đẩy nhóm người ra, chen vào bên trong, lập tức nhìn thấy bà nội lúc nào cũng kiên cường đang ngồi khóc ở đầu giường.

Lửa giận trong lòng Dư Duyệt tăng cao, định hỏi chuyện gì đã xảy ra, bỗng nhiên một giọng nói vui vẻ của phụ nữ vang lên, ”Duyệt Duyệt, con đã về rồi!” Dư Duyệt quay đầu lại, chưa kịp nhìn kỹ là ai, người đó đã bước tới cầm tay cô, mồ hôi ẩm thấp trong lòng bàn tay khiến Dư Duyệt vô cùng khó chịu, nhưng giây giữa thế nào cũng không kéo ra được.

”Đã nhiều năm vậy rồi, cuối cùng Duyệt Duyệt cũng lớn thành một người phụ nữ rồi nhỉ, cũng tại mẹ không có bản lĩnh, nên không thể nhìn con gái mình lớn lên được.” Người đàn bà kia nói hết lời cuối, giọng nói bắt đầu nghẹn ngào, bà ta lau nước mắt, kéo một tên con trai trắng mập bên cạnh, nói với Dư Duyệt: ”Duyệt Duyệt, đây là em trai con Dư Sâm.”

Em trai? Từ trước tới giờ chỉ có cô và bà nội sống nương tựa lẫn nhau, sao tự nhiên xuất thêm một đứa em trai vậy? Dư Duyệt nhủ mảy, thấy đôi mắt bà nội đỏ bừng, rốt cuộc cô cũng bình tĩnh lại, thì ra đây là ba mẹ cô, người đã biến mất hai mươi mấy năm đã trở về! Còn dẫn theo con trai của bọn họ!

Vương Đan thấy Dư Duyệt chỉ nhìn chăm chăm bà nội Dư, không thềm chào hỏi bà ta và Dư Sâm, trong lòng hơi buồn bực, nhưng trên mặt vẫn ra vẻ thân thiết, nắm tay Dư Duyệt, ”Cái con bé này, ngây ngốc cái gì, mẹ và ba dẫn em về thăm con đây!”

Lời nói của bà đã gọi hồn Dư Duyệt về, rốt cuộc cô cũng dời mắt khỏi người bà nội Dư, nhìn người mẹ vừa sinh ra đã vứt bỏ mình.

Có thể thấy, đã nhiều năm trôi qua, dù đã gần năm mươi, nhưng nhìn vẫn còn rất trẻ, làn da căng bóng được chăm sóc kỹ, không có một chút điểm gì của người phụ nữ trung niên. Trên người mặc chiếc áo khoác lấp lánh, mái tóc uốn xoắn thời thường, nhìn có vẻ vô cùng cao quý.

Dư Duyệt cười lạnh một tiếng, nhìn đôi vợ chồng hai mươi mấy năm vô cùng thông thả.

Cô lại đưa mắt nhìn người em trai, có lẽ cuộc sống của cậu ta rất thoải mái, tuy Dư Sâm được di truyền genes tốt của Dư gia, đáng người cao tận 1m8, nhưng lại được nuôi tới béo mập, cả khuôn mặt đều nhẵn nhúm tại một chỗ, đôi mắt thẳng băng như một đường may, cái khuôn mặt đó đúng là chả khác gì con gấu ngủ đông bị quấy rầy!

”Em trai? Ba mẹ?” Dư Duyệt kéo người đàn ông trung niên đang đứng cạnh bà nội Dư qua một bên, rồi đứng sang đó, khinh bỉ nhìn chăm chăm ba người, ”Mấy người là ai vậy? Tôi là đứa được bà nội nhặt ở núi về, có quan hệ gì với mấy người sao!”

Cô vừa dứt lời, Vương Đan lập tức bật khóc, sắp năm mươi, nhưng trên người vẫn rất có khí chất, bà ta khóc thút thít nhìn Dư Duyệt, "Duyệt Duyệt, mẹ biết, đã lâu như vậy rồi, mà chúng ta không chịu về thăm con... nên con oán hận chúng ta, nhưng mẹ cũng không muốn vậy đâu, con cũng là khúc thịt của mẹ, sao mẹ có thể để con chịu khổ được, trước khi ba mẹ quyết định tới Quảng Châu làm ăn, cũng không nỡ để con lại đây cho bà nội chăm sóc đâu..." Vương Đan dựa vào người con trai, khóc tới mức sắp ngất đi, "Con trách mẹ cũng được, nhưng mẹ vẫn muốn bồi thường cho con." Bà ta khổ sở nhìn Dư Duyệt, "Duyệt Duyệt, sức khỏe ba con không tốt, con đừng giận ông ấy làm gì, em trai con cũng lúc nào cũng nhớ tới người chị là con đây, con đừng hận bọn họ, hận một mình mẹ thôi là được rồi."

Bà ta khóc thật, nước mắt rơi thành chuỗi, ngôn từ nói ra từ tận đáy lòng, không biết phải viết bao nhiêu bản nháp mới được như vậy đây.

Dư Duyệt không nhúc nhích đứng xem Vương Đan diễn trò.

Vì yêu thương cô nên không dẫn cô theo sao? Vẫn nhớ tới cô? Cho rằng cô là đứa ngốc à? Lúc trước, cô ra đời chưa được bao lâu, đôi vợ chồng này đã quăng cô ra đường đầy tuyết, chỉ vì cô là con gái, sau đó lại được bà nội nhặt về lại, cái người mẹ mở miệng ra là yêu với thương này thậm chí không thèm nhìn tới cô một lần, chứ nói chi là bú sữa của bà ta. Khi đó, bà nội phải mượn hàng xóm 20 đồng để mua một con dê mẹ, mỗi ngày vắt sữa cho cô uống, cô mới sống sót được tới tận bây giờ, còn người làm cha mẹ như bọn họ thì làm được cái gì?

Lúc cô và bà nội đói chỉ có thể uống nước gạo thay cơm thì bọn họ đang ở đâu? Cô nghèo tới mức ngay cả 20 đồng đóng tiền học cũng không có, lúc đó bọn họ có để tâm gì tới cô không?

Nhìn người đàn bà làm bộ làm tịch trước mắt, trong lòng Dư Duyệt đột nhiên vô cùng oán hận.

Lúc chưa thấy ba mẹ, trong lòng Dư Duyệt bọn họ chỉ là những hình mẫu mà cô tưởng tượng qua phim ảnh, nhưng cũng chỉ là những hình tượng xấu xa, hận thì có hận, nhưng người ngoài nhìn vào còn thấy bọn họ mặt dày thế nào, Dư Duyệt thật sự hận không thể xé nát cái lớp mặt nạ giả tạo kia.

Chỉ là cô chưa kịp nói gì, ba Dư đã lên tiếng, vừa mở miệng đã nghiêm túc răn dạy, không chỉ mắng Dư Duyệt, mà còn kéo luôn cả bà nội Dư vào, "Đồ mất dạy! Học theo cái thói của ai vậy hả! Đi học chỉ tổ tốn tiền!"

Tuy bình thường cô che giấu khá tốt, nhưng thực ra Dư Duyệt rất nóng tính, hơn nữa, bà nội còn là điểm yếu của cô, người khác mắng chửi cô cũng được, nhưng cô nhất định không cho phép ai mắng chửi bà!

Cô hừ lạnh một tiếng, nhìn lướt qua người mẹ và tên em trai của mình, rồi lại nhìn bà Dư, lạnh lùng chỉ vào hai mắt mình, "Thấy chưa? Mắt tôi bị cận đấy."

Ba Dư nghe vậy lập tức sững sờ, không hiểu cô đang nói gì.

"Nghe nói năm xưa ông cũng miễn cưỡng đậu vào trường đại học, sao tôi đã nói rõ ràng như vậy mà ông còn không hiểu được? Tôi thấy cho ông đi học đại học như vậy cũng tốn tiền thật." Từng câu chữ Dư Duyệt đều có gai, lạnh lùng nhìn ba Dư, "Tôi nói cho ông biết, mắt tôi bị cận đấy, không có linh hoạt gì đâu, cả người lẫn vật trong vòng bán kính một mét tôi không thể phân biệt được đâu, nhìn nhầm súc vật là người như vậy thì cũng có lỗi thật!"

Ông nội Dư là cựu chiến binh, ông bị mất một cánh tay trên chiến trường, cơ thể không phát triển được nữa, rồi kết hôn sinh con với bà nội Dư, tuy hai người vô cùng ân ái, nhưng vẫn không bằng đứa con trai của mình. Ông cưng chiều con trai mình như trái tim của mình, nhịn ăn để ông ta được đến trường, trông chờ một ngày nào đó, ông ta có tương lai xán lạn, đi ra khỏi thôn núi nhỏ này.

Nhưng cuối cùng, tương lai thì có đấy, còn nhân tính thì không. Ra khỏi thôn núi này, trên người vẫn mang theo vài suy nghĩ phong kiến, ví như trọng nam khinh nữ, lúc biết được Dư Duyệt là con gái, ba Dư chưa từng ôm cô được một cái đã muốn hợp tác với vợ mình vứt đi.

Khi đó, ông nội Dư đã qua đời, mà ông ta chỉ mới vừa tốt nghiệp đại học, trong nhà nghèo tới nỗi không có gì để ăn, thì làm sao ông ta chịu bỏ tiền nuôi một món hờ như vậy được!

Ông ta ra ngoài học vài năm, liền bị nhiễm thói xấu. Nhìn thấy mẹ mình mà ông ta còn xấu hổ, ông ta là sinh viên, nói ra thì ai ai cũng khen, nhưng bà nội Dư chỉ là một người phụ nữ thôn, có người mẹ như vậy, ông ta ngại không dám nói cho ai biết, cảm thấy rất khó chịu, trong lòng ông ta bắt đầu có ý nghĩ bà nội Dư đã qua đời lâu rồi, vậy là ông ta đã hoàn toàn vứt bỏ quá khứ, hòa mình vào cuộc sống đô thị, chân chính trở thành người thành phố.

Cố gắng ở Quảng Châu nhiều năm như vậy, cuối cùng ông cũng đã có nhà có xe, cũng được xem là ông chủ, còn vợ ông ta lại sinh cho ông ta một đứa con trai. Được nhiều người ngưỡng mộ như vậy, trong lòng ông ta vô cùng đắc ý, bây giờ bị Dư Duyệt mắng chửi như vậy, ông ta không nhịn được nữa, giơ tay muốn tát Dư Duyệt một bạt tai.

Nhưng vừa đưa tay lên, cổ tay ông đột nhiên bị giữ chặt, ba Dư đau đớn hít vào một hơi khí lạnh, quay sang định lên tiếng chửi, nhưng khi thấy rõ người kia, ông ta lập tức cầm miệng.

Tịch Thành Nghiễn biết chuyện nhà dư Duyệt, nhưng anh không ngờ cha mẹ không tìm không phổi đi biệt tăm hai mươi mấy năm còn dám vác mặt về đây! Còn giả vờ là Bạch Liên Hoa nữa cơ đấy! Những người phụ nữ trung niên đứng xung quanh xem đã được mời đi, Tịch Thành Nghiễn đóng cửa lại, vừa khóa chốt xong, định hỏi xem lần này hai vợ chồng đó về đây có mục đích gì, nhưng lại thấy ba Dư muốn đánh Dư Duyệt.

Tịch Thành Nghiễn xông lên hai bước, nháy mắt nắm chặt cổ tay ba Dư, lực đạo kia dường như muốn bóp nát cổ tay ba Dư, "Muốn đánh vợ tôi à?" Về mặt anh u ám, giọng nói lạnh lẽo, tay phải bỏ tay ba Dư ra, "Ông can đảm thật đấy!"

Ở một nơi không ai chú ý, Vương Đan vừa nhìn thấy Tịch Thành Nghiễn, ánh mắt bà ta bỗng sáng bừng lên, hơi thở nặng thêm đôi chút. Bà tay nắm chặt tay, đôi mắt đỏ ngầu, lao đảo chạy tới cạnh ba Dư, lau nước mắt, cấu giận nói: "Anh làm cái gì vậy, không phải anh vẫn hay nhắc tới con gái đó sao, thế mà bây giờ lại làm như vậy!"

Nói xong, bà ta quay sang nhìn Dư Duyệt, "Ba con ngoài lạnh trong nóng vậy thôi, con không biết đâu, trước khi tới đây, ông ấy hồi hộp tới mức mất ngủ."

Thấy Dư Duyệt không quan tâm tới mình, Vương Đan cũng không thấy xấu hổ gì, bà ta nuốt nước miếng một cái, căng thẳng nhìn Tịch Thành Nghiễn, "Đây, đây chắc là bạn trai của Duyệt Duyệt nhà chúng ta rồi, đúng là rất tuấn tú, tốt, Duyệt Duyệt có thể tìm được một người đàn ông như vậy người làm mẹ như mẹ đây cũng mừng cho con."

Dư Duyệt nhú mày, cảm thấy hình như Vương Đan rất nhiệt tình với Tịch Thành Nghiễn.

Đúng lúc đó, Dư Sâm im lặng đứng cạnh đột nhiên mở miệng nói, "Anh chính là tổng giám đốc của Hoa Vũ - Tịch Thành Nghiễn!" Cậu ta thở phào nhẹ nhõm, chán ghét liếc mắt nhìn Dư Duyệt, không ngờ bà chị quê mùa vẫn còn chút tác dụng, tuy không kéo được bao nhiêu đất đai, nhưng dù sao cũng phải câu được người, ít nhất phải là một nhân vật lớn như vậy.

"Tôi ở đây..." Dư Sâm chưa nói xong, đột nhiên cảm thấy bàn chân tê rần, vừa cúi đầu xuống nhìn, liền thấy mẹ đang lắc đầu mạnh với cậu ta. Tuy không cam lòng lắm, nhưng cuối cùng cậu ta cũng không nói thêm gì nữa.

Thì ra là như vậy. Dư Duyệt lạnh lùng nhìn, cuối cùng cô cũng hiểu được nguyên nhân vì sao bọn họ lại đột nhiên quay về như vậy. Cái gì mà nhớ cô, muốn dẫn cô về nhà hưởng thụ cuộc sống vui vẻ, mọi thứ đều là chó má, thì ra mục đích thật sự là vì Tịch Thành Nghiễn !

60. Chương 60

Lúc đầu, Vương Đan và chồng là Dư Chí Lượng tới Quảng Châu kinh doanh thời trang, đúng vào thời kỳ vàng son, mà Vương Đan và Dư Chí Lượng rất chịu làm ăn, nên hai người bọn họ nhanh chóng phát lên.

Lúc đó, ánh mắt của Dư Chí Lượng rất nóng cạnh, luôn muốn mua dây chuyền vàng và vàng thỏi, mặc áo lông chồn đi khoe khắp nơi, nhưng Vương Đan thì không, tuy bà ta là phụ nữ, những vẫn hơn Dư Chí Lượng,

tuy lúc đầu bọn họ kinh doanh thời trang, nhưng vì ngành này rất dễ kiếm tiền, nên cũng có nhiều người đua theo, tiền không còn dễ kiếm như lúc ban đầu nữa.

Nếu không nhanh chóng tìm con đường khác, bọn họ đành phải quay về thôn núi, canh chừng tiền lương từng tháng của con gái, ngay cả tiền đóng phạt vì sinh con vẫn chưa có.

Quảng Châu rất gần Hong Kong và Macao, chính sách quốc gia tuy không bằng Thẩm Quyến, nhưng dù sao cũng được coi là lớn hơn nhiều thành phố khác. Những năm gần đây, ngành công nghiệp nặng càng lúc càng xuống dốc, đã vậy chính sách đối ngoại bắt đầu xuất hiện, ngành nào cũng hướng tới sự thịnh vượng của quốc gia, hoàn cảnh cả nước bắt đầu thay đổi, khi đó, ngành bảo vệ môi trường cũng âm thầm đi lên.

Tuy trình độ văn hóa của Vương Đan chỉ dừng lại ở cấp hai, nhưng bà ta rất giỏi. Lúc còn ở Quảng Châu, ngày nào bà ta cũng mua một tờ báo, xem đi xem lại vài lần đã nắm bắt được mấu chốt kinh doanh.

Bảo vệ môi trường là ngành tốt, được quốc gia ủng hộ luôn cơ mà, sao không tốt được? Mặc dù Vương Đan không có thiên phú kinh doanh lắm, nhưng bà ta biết, được quốc gia ủng hộ nhất định sẽ rất phát triển!

Nên bà ta đã cố gắng thuyết phục Dư Chí Lượng, thay đổi cách nhìn, cần rằng đầu tư vào ngành bảo vệ môi trường. Lúc đầu, tiền mua dụng cụ, cho thuê đất, liên hệ nhiều người, tiền ra như nước, Dư Chí Lượng vô cùng đau lòng, thường mắng bà ta chỉ biết phá hoại, hận không thể lập tức dẹp bỏ cái công ty này. Nhưng dần dần, bắt đầu có nhiều đại lý tới tìm bọn họ, thậm chí cả chính phủ đôi khi cũng dùng tới dụng cụ của bọn họ, Dư Chí Lượng và Vương Đan nhanh chóng thu hồi vốn, không chỉ vậy, số tiền mỗi ngày bọn họ kiếm được nhiều như nước, không ngừng nhiều lên.

Bọn họ dần dần trở hết tài năng, mua xe mua nhà ở Quảng Châu, thậm chí công ty của bọn họ còn được nằm trong top 100 công ty của Forbes.

Thấy lợi ích trước mắt, không chỉ có mỗi Dư Chí Lượng, ngay cả Vương Đan cũng bắt đầu vênh váo. Công ty càng lúc càng đi xuống, thanh danh cũng thối rửa đi, có một năm doanh thu tăng cao, Vương Đan từng mong được đưa công ty ra thị trường, nhưng vì danh tiếng kém quá, nên nhiều chỗ quen biết lâu năm cũng phải từ chối, từ đó, công ty bọn họ bắt đầu xuống dốc. Nhìn thấy mấy công ty khác lúc trước chả bằng mình, thế mà bây giờ đã bị vượt mặt, công ty của bọn họ còn nợ bao nhiêu tiền, ngay cả tiền lương cũng không có để phát cho nhân viên, Vương Đan và Dư Chí Lượng càng lúc càng lo lắng, cố gắng tìm cách cứu vớt công ty.

Mà Tịch Thành Nghiễn, tổng giám đốc Hoa Vũ cũng bị bọn họ theo dõi.

Nếu được Tịch Thành Nghiễn trợ giúp, bọn họ nhất định sẽ trở lại như xưa! Nợ ngân hàng, tiền lương nhân viên, chiếc xe thể thao mà con trai thích, chỉ cần Hoa Vũ cho bọn họ một công trình lớn, bọn họ nhất định sẽ có mọi thứ! Nhưng dù làm thế nào đi chăng nữa, Tịch Thành Nghiễn vẫn không chịu để ý tới bọn họ. Nhìn thấy công ty sắp tới đà phá sản, còn phải phát tiền an ủi cho nhân viên, Vương Đan và Dư Chí Lượng vô cùng cấp bách, thậm chí bọn họ còn chạy từ Quảng Châu tới Thẩm Quyến.

Nhưng vẫn không gặp được Tịch Thành Nghiễn, cho dù có bao vây công ty vẫn không thấy được.

Đúng lúc Vương Đan và Dư Chí Lượng muốn bỏ cuộc quay về Quảng Châu, chợt bắt gặp Tịch Thành Nghiễn ở nhà hàng, bên cạnh là một cô gái xinh đẹp.

Từ đầu, Vương Đan đã cảm thấy cô gái đó vô cùng quen, bà ta vắt óc suy nghĩ một hồi, cuối cùng thấy ánh mắt của chồng sáng bừng, cô gái đó không phải ai khác chính là Dư Duyệt, con gái bọn họ!

Vương Đan và Dư Chí Lượng chưa từng quan tâm tới cô con gái này, nên tự nhiên cô cũng không quan tâm tới bọn họ làm gì, ngay cả cái tên Dư Duyệt cũng là bà nội Dư đặt cho. Lúc Dư Duyệt mười bốn tuổi, bọn họ đã từng lên lút trở về, muốn dẫn cô đi.

Khi đó bọn họ đang gặp trở ngại lớn, cái khách hàng cũ đều đi hết, bọn họ phải liên hệ với các khách mới khác.

Nhưng thị trường lúc đó rất khó khăn. Phải biết rằng, để có được máy bảo vệ môi trường tốt thì rất tốn tiền, không có khách hàng nào dám tìm một công ty đang gặp khó khăn như vậy !

Vương Đan buồn bã tới mức tóc sắp bạc trắng, nguồn tiêu thụ không tốt. Đúng lúc đó, Dư Chí Lượng đột nhiên mang tin vui tới, có một vị khách giàu có muốn mua lại toàn bộ bốn thiết bị của bọn họ !

Bốn bộ, cả bốn bộ ! Ánh mắt Vương Đan sáng bừng lên, nhưng một giây sau, bà ta lại u sầu như cũ, công ty bảo vệ môi trường thì có ít ỏi gì đâu, nhà bọn họ cũng chẳng có gì xuất sắc, sao vị khách đó lại muốn mua lại thiết bị chứ?

Bà ta và Dư Chí Lượng tìm hiểu một tuần, cuối cùng cũng điều tra được, vị khách này rất thích những cô gái ngây thơ trong sáng.

Dư Chí Lượng than thở gãi đầu, nếu thích cô gái trưởng thành thì được, ông ta có thể để vợ mình đi, nhưng người ta lại thích những cô gái nhỏ! Bảo ông ta phải chạy đi đâu tìm đây!

Trong lúc ông ta không hy vọng, Vương Đan chợt nhớ tới cô con gái bị mình vứt bỏ mười mấy năm trời!

Lúc bà ta và Dư Chí Lượng bỏ đi, Dư Duyệt vẫn chưa tới một tuổi, tuy lúc đó Dư Duyệt không được ăn ngon mặc đẹp, nhưng vẫn trắng trẻo mập mạp, xinh đẹp lại hoạt bát, đã nhiều năm trôi qua, trừ khi bị tàn phế, thì cô nhất định sẽ là một cô gái xinh xắn!

Hai vợ chồng liếc nhìn nhau, nghĩ ra một ý tưởng vô cùng hay ho.

Nhờ người bạn ở quê giúp bọn họ cho bọn họ một tấm ảnh của Dư Duyệt, bọn họ rất hài lòng, rồi lại bảo người bạn đó dẫn Dư Duyệt về giúp. Vương Đan cứ tưởng mọi chuyện sẽ vô cùng thuận lợi, thành phố lớn và tình thân hoàn toàn có thể hấp dẫn một cô bé mới lớn.

Nhưng bà ta không ngờ Dư Duyệt lại liều chết chống đối, cùng lúc đó, bà ta đã nghe tin ông chủ đó đã mua thiết bị của công ty khác rồi.

Mượn sức không thành, buôn bán không ổn, đương nhiên Dư Duyệt không còn tác dụng gì nữa rồi, Vương Đan và Dư Chí Lượng không mang Dư Duyệt về Quảng Châu nuôi, bọn họ chỉ cần con trai là đủ rồi, thế mà mười năm sau, bọn họ trùng hợp gặp lại cô con gái của mình, đã vậy Dư Duyệt còn quen biết Tịch Thành Nghiễn !

Cơ hội tới, Vương Đan và Dư Chí Lượng đi thăm hỏi nhiều chỗ, cuối cùng cũng hiểu rõ mối quan hệ của Dư Duyệt và Tịch Thành Nghiễn, trong lòng thầm oán Dư Duyệt đúng là may mắn, nhanh chóng chuẩn bị đồ đạc, về sau Dư Duyệt một ngày.

Nhân phẩm của đôi vợ chồng này thế nào Tịch Thành Nghiễn đã hiểu rõ, anh cố tình bỏ lơ lời nói của Vương Đan và Dư Sâm, chỉ cau mày tới cạnh Dư Duyệt, vỗ tay lên lưng cô, ý bảo cô đừng quá đau khổ.

"Duyệt Duyệt, con cũng thật là, sao không chịu giới thiệu cho ba mẹ biết, đã bao năm rồi, bây giờ con cũng đã sắp kết hôn, hay quá." Vương Đan đưa tay lau khóe mắt đỏ ngầu, kéo tay Dư Duyệt qua, nhưng lại bị cô giãy ra, bà ta lại không biết xấu hổ, tiếp tục lấn tới, vừa nói chuyện với Dư Duyệt vừa nhìn Tịch Thành Nghiễn, "Mẹ hiểu được tình cảm của bọn con, mẹ rất mừng cho con, sau này nhất định phải sống tốt đấy!"

Đây là lần đầu tiên Dư Duyệt thấy một người mặt dày như vậy, vứt bỏ cô hơn hai mươi năm, tuy không biết được sao bọn họ biết Tịch Thành Nghiễn, nhưng lúc thấy cô vẫn còn giá trị lợi dụng, bọn họ lại xem như chưa có chuyện gì xảy ra mà dính vào, có ba mẹ như vậy, Dư Duyệt rất hy vọng bọn họ đừng về đây nữa thì hơn.

"Tôi không có ba mẹ, cũng chả có em trai." Dư Duyệt kéo Tịch Thành Nghiễn lùi lại, bình tĩnh nhìn Vương Đan, "Tôi chỉ có một người thân là bà nội." Dừng một chút, cô lạnh lẽo nói: "Mặc kệ làm sao mấy người biết được quan hệ của tôi và Tịch Thành Nghiễn, nhưng hôm nay, tôi muốn nói rõ cho mấy người biết, đừng hòng tìm Tịch Thành Nghiễn giúp đỡ, không có khả năng đâu!"

"Cái con bé này, mẹ chỉ..."

Vương Đan chưa nói xong, đã bị Dư Duyệt ngắt lời, "Mời mấy người lập tức rời khỏi nhà của tôi!"

"Nhà của cô? Trên giấy tờ bất động sản là tên ba tôi đấy nhé !" Dư Sâm u ám nói, lời nói vô cùng ngạo mạn. Một người quê mua như cô mà lại dám cản trở cậu ta, mẹ cậu ta đã nói, chỉ cần được Tịch Thành Nghiễn giúp đỡ, tháng sau cậu ta sẽ được mua xe thể thao !

Đó là hy vọng từ lâu của cậu ta, thế mà bây giờ Dư Duyệt lại ngăn cản không cho Tịch Thành Nghiễn giúp đỡ, Dư Sâm dường như rất oán hận Dư Duyệt.

”Dư Chí Lượng!” Bà nội Dư bỗng nhiên đứng dậy, đứng trước Dư Duyệt, chỉ vào chóp mũi Dư Chí Lượng, mắng, ”Đời này tao chỉ có mỗi mày là con, cái gì cũng cho mày ăn trước, lúc trong nhà nghèo túng, tao và ba mày chẳng có lấy một bộ đồ nào giữ ấm, mùa đông, vết thương của ba mày tái phát, mà ông ấy lại còn muốn cho mày một cái áo bông mới. Mày lớn lên, lương tâm bị chó tha rồi thì thôi đi, còn muốn gieo họa cho con gái mình! Tao cho mày biết, Dư Duyệt và tao không có quan hệ gì với mày cả, mày đừng hòng muốn lấy tình thân ra để uy hiếp nó, tình thân cái rắm gì ! Mày mau cút cho khuất mắt tao ! Thấy mày là mắt tao bẩn rồi !” Bà nội Dư dừng lại thở dốc, ”Còn nữa, giấy tờ bất động sản do mày đứng tên à? Có cần tao lấy ra cho mày xem lại không !”

Dư Chí Lượng bị bà nội Dư mắng tới nổi mặt đỏ tai hồng, im lặng không dám nói gì, trong lòng Vương Đan vô cùng hận bà nội Dư phá hỏng chuyện tốt của mình, nhưng không dám mắng bà trước mặt Tịch Thành Nghiễn, trong lòng thầm rửa bà vài câu, nhưng trên mặt lại giả vờ cười, đang định nhẹ nhàng nói..., nhưng không ngờ Dư Sâm bỗng nhiên tiến lên, vẻ mặt hung dữ đầy ngã bà nội Dư một phen.

Bà nội Dư bị cậu ta đẩy như vậy, té xuống đất, trực tiếp ngất đi.

”Bà nội !” Trong đầu Dư Duyệt ’ong’ lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch. Ánh mắt đỏ như máu nhìn Dư Sâm, không hề nghĩ ngợi gì, cô lập tức cần gạt tàn pha lê đập vào đầu Dư Sâm, máu văng tung tóe.

61. Chương 61

Vương Đan và Dư Chí Lượng thấy Dư Sâm bị thương lập tức phát điên, Vương Đan nhào qua ôm con gào khóc, còn Dư Chí Lượng oán hận nhìn chằm chằm Dư Duyệt, vung tay lên muốn tát cô một tát, con trai mình bị thương thế này thì con gái nhất định phải bồi thường !

Nhưng ông ta chưa kịp ra tay, đã bị Tịch Thành Nghiễn đá một cước. Mấy năm nay, Dư Chí Lượng sống qua sung sướng, đáng vẻ cao gầy lúc còn trẻ đã không thấy đâu, bây giờ ông ta như một người phụ nữ mang thai, thật sự rất giống với phụ nữ mang thai sáu tháng. May mà sức lực của Tịch Thành Nghiễn lớn, nếu không làm gì đã nổi ông ta.

”Đừng khóc.” Tịch Thành Nghiễn lạnh lùng nhìn lướt qua Dư Chí Lượng, rồi cúi người ôm bà nội Dư bên ngoài xông ra ngoài, vừa an ủi Dư Duyệt bên cạnh, ”Trước tiên chúng ta phải chở bà nội tới bệnh viện đã.”

Dư Duyệt lau nước mắt, gạt đầu lung tung. Cô cực kỳ sợ hãi, sợ bà nội bị Dư Sâm đẩy như vậy sẽ gặp nguy hiểm, mặc kệ tình hình của ba người kia, cô đi theo Tịch Thành Nghiễn, nắm tay bà nội Dư không buông.

”Đừng lo, bà nội không bị thương được đâu...” Bà nội Dư gầy nhỏ, Tịch Thành Nghiễn bế rất dễ, còn không quên quay đầu an ủi Dư Duyệt, nhưng chưa nói hết câu, lúc nhìn bà nội Dư anh đột nhiên dừng lại.

Bà cụ vừa mới té xuống đất hôn mê bất tỉnh, mà bây giờ lại mỉm cười với anh và Dư Duyệt, chuyện này.... Là sao đây?

”Đừng khóc, bà nội giả vờ đấy.” Vườn trái cây sau nhà Dư Duyệt, bà nội Dư ngồi lên đồi cát, cười híp mắt nhìn Dư Duyệt, ”Không biết bọn nó còn muốn quấy rối tới khi nào, bà nhìn thấy đã ngứa mắt rồi!”

Dư Duyệt chớp mắt, dễ dàng tiêu hóa được chuyện bà nội nhà mình giả bệnh, vỗ ngực một cái, thở dài nhẹ nhõm, ”Bà nói, bà làm con sợ muốn chết.” Cô nhìn xuống bà nội Dư, mãi tới khi xác định bà không sao, cô mới ngồi xuống cạnh bà nội Dư, trái tim cũng thả lỏng hơn.

”Bà có thể làm sao được!” Bà nội Dư vỗ mu bàn tay Dư Duyệt, ”Bà vẫn khỏe lắm, đừng nói chỉ cậu ta đẩy một cái, dù có đẩy thêm một cái nữa bà cũng không sao đâu!”

”Không được nói bậy!” Dư Duyệt trừng mắt liếc bà.

”Được, được, không nói nữa.” Bà nội Dư cười híp mắt, nhìn Tịch Thành Nghiễn đứng trước mặt, trong lòng bà vô cùng hài lòng.

Năng lực phản ứng của thằng nhóc này không tệ, sức lực cũng mạnh, đúng là đứa trẻ tốt!

Vừa định khen anh vài câu, đột nhiên Tịch Thành Nghiễn chau mày ngồi chồm hổm trước mặt Dư Duyệt, cầm tay cô, "Vết thương nặng như vậy sao không chịu nói một tiếng?"

Hả? Nghe anh nói vậy, Dư Duyệt cúi đầu nhìn xuống, đúng là lòng bàn tay mình bị một mảnh thủy tinh đâm vào, máu từ miệng vết thương không ngừng chảy ra.

Tịch Thành Nghiễn không biết lấy đâu ra khăn giấy, cẩn thận lau cho cô, lau xung quanh miếng thủy tinh, dừng một chút, nhìn cô nói: "Em cố nhịn một chút, anh lấy miếng thủy tinh này ra."

Nếu anh không nói Dư Duyệt còn không biết tay mình bị thương, vừa nãy thấy bà nội té xỉu như vậy cô cứ cuống cuống lên, không quan tâm tới cái gì nữa, ngay cả cảm giác đau đớn cũng không, bây giờ được Tịch Thành Nghiễn nhắc nhở, mới cảm thấy lòng bàn tay mình đau lên từng trận.

Lúc lấy miếng thủy tinh kia ra ngoài, tay Tịch Thành Nghiễn run lên, giống như người bị thương là anh, nhỏ xong, anh còn thổi vào tay Dư Duyệt mấy cái, dùng khăn giấy chặn máu lại, rồi kéo Dư Duyệt tới bệnh viện.

Dư Duyệt buồn cười không thôi, "Chỉ là một chút vết thương nhỏ thôi mà, anh đừng có làm lớn chuyện như vậy."

Tuy bà nội Dư đau lòng cho cháu gái, nhưng cũng cảm thấy chỉ bị một miếng thủy tinh đâm vào thì không cần phải tới bệnh viện làm gì. Nhưng Tịch Thành Nghiễn kiên quyết phải đi. Lúc đó, Dư Duyệt cầm cái gạt thuốc, anh không kịp ngăn lại, trơ mắt nhìn Dư Duyệt bị chảy máu, tuy chỉ thấy có một miếng thủy tinh thôi, nhưng ai biết được trên trong còn cái nào không.

Mà... Chuyện này chỉ một lần là đủ rồi, anh tuyệt đối sẽ không cho tái diễn!

Vì vậy, xe cứu hộ gào thét chạy tới, mọi người trong thôn đều biết người ba không có lương tâm của Dư Duyệt đã trở về, còn đánh cả bà nội Dư và Dư Duyệt! Gì cơ? Không thấy tay Dư Duyệt đầy máu à, ra tay thật luôn đó, mọi người trong thôn bình luận, vô cùng coi thường Dư Chí Lượng. Còn vết thương trên đầu Dư Sâm, ai biết sao lại bị như vậy, mà cũng có mắc mớ gì tới bọn họ đâu, người ngoài!

Trong thôn không có tin tức gì mới, sau này, chuyện của Dư Chí Lượng đã trở thành câu chuyện phiếm trong những lần trà dư tửu hậu, cứ truyền rồi lại truyền, không biết làm sao mà cả phóng viên đài truyền hình cũng biết được, chuyện Dư Chí Lượng càng được xé ra to, hấp dẫn rất nhiều người. Bất hiểu, không nuôi mẹ mình, trọng nam khinh nữ... Khoản nà cũng đều bị người ta phỉ nhổ.

Công ty của Vương Đan và Dư Chí Lượng cũng bị ảnh hưởng theo, vốn đang trong giai đoạn ngàn cân treo sợi tóc mà còn bị dư luận bao phủ, không thể phát triển tiếp được nữa. Lần này trở về, Vương Đan và Dư Chí Lượng chẳng những không được như ý nguyện, mà còn tiền mất tật mang. Vương Đan vốn không cam lòng, muốn ở lại quê hành hạ một trận, bà ta không dễ chịu thì lão già kia cũng chẳng được thoải mái gì đâu! Nhưng bây giờ tình hình công ty bà ta không cho phép bà ta chơi đùa nữa, lần này Dư Chí Lượng không nghe theo bà nữa, Dư Sâm quần băng trắng trên đầu, xuống gần 10 cân bay về Quảng Châu.

Công ty đến mức phải tuyên bố phá sản, nhà xe gì đều bán hết đi, cũng không liên quan gì tới Dư Duyệt.

Bà nội Dư vốn chỉ nghĩ rằng cháu gái và cháu rể muốn giúp mình diễn trò nên mới dẫn tới bệnh viện, nhưng ai ngờ hai người kia đến thật, bắt buộc bà nội Dư kiểm tra tổng quát, rồi mới chịu tha cho bà.

Kết quả, bà nội Dư vô cùng khỏe mạnh, cả căn bệnh huyết áp thường thấy ở những người già cũng không có, lúc ra khỏi bệnh viện, bà oán trách dư Duyệt xài tiền bậy bạ. Vừa mới kiếm được ít tiền đã tiêu như nước rồi, đau lòng quá đi mất, số tiền đó có thể mua được bao nhiêu là đồ ăn, ăn được bao nhiêu bữa cơm rồi!

Vợ chồng Dư Chí Lượng quấy rối không thành, Dư Duyệt và bà nội Dư vừa về tới nhà, liền bị mấy người phụ nữ trung niên tới nhiều chuyện, nhưng nghe thì không được bao nhiêu, lại bị khí phách của Tịch Thành Nghiễn dọa sợ, sau khi về còn tuyên truyền, đứa con gái Dư gia không cần đúng là quá khủng khiếp, tìm được hẳn một người bạn trai vô địch, có học thức vẫn là tốt nhất.

Dư Duyệt không hề biết chuyện này, cô và Tịch Thành Nghiễn đan cùng nhau khuyên bà nội Dư dọn tới Thẩm Quyến ở cùng.

"Bà nội, con không thể để bà ở lại đây được, hay là bà dọn tới ở cùng con đi, lỡ bọn họ quay lại quấy rối nữa thì làm sao đây? Lần này có bọn con bên cạnh mà còn dám đẩy bà, nếu bọn con không có ở đây thì chẳng phải sẽ lớn chuyện hơn sao?!" Dư Duyệt lắc cánh tay bà nội Dư làm nũng: "Mà con ở đó cũng ăn không no, đang chờ bà qua cải thiện cuộc sống đây này."

Ăn không no? Tới mức đó luôn à! Nghe vậy, bà nội Dư đau lòng, "Có phải con không đủ tiền xài đúng không? Đã nói con đừng có tháng nào cũng gửi tiền về mà không nghe! Sau này đừng gửi tiền cho bà nữa, tiền tiết kiệm của bà dùng tới lúc bà xuống hố rồi còn dùng không hết!"

"Bà lại nói vậy rồi!" Dư Duyệt trừng mắt liếc bà nội Dư, "Dù sao con cũng không quen ăn đồ ăn ở đó! Bà phải tới nấu cơm cho con! Nếu không lần sau con mang bộ xương về cho bà xem!"

"Được được được, bà đi với con, yêu tinh này!" Tuy bà nội Dư không muốn tới Thẩm Quyến xa xôi, nhưng cuối cùng cũng không nỡ để cháu gái chịu khổ, nên đành đồng ý.

Bà nội Dư vừa dứt lời, Dư Duyệt sợ bà đổi ý, lập tức vui vẻ kéo Tịch Thành Nghiễn đi dọn dẹp đồ của bà nội Dư.

Trong phòng, Dư Duyệt đóng cửa lại, đỏ mắt lấp bắp nói: "Chuyện, chuyện đó Tịch Thành Nghiễn... Em... Em muốn xin anh một việc..."

Tịch Thành Nghiễn đã đoán được ý của cô muốn nói, nhưng không mở miệng, hiếm khi mới nhìn được dáng vẻ đỏ mặt của cô, đại gì mà không thưởng thức chút, "Cái gì?"

"Em... Nhà em nhỏ lắm, có thể, có thể để bà nội em ở nhà anh không..." Dư Duyệt ngắc đầu chớp to mắt chờ đợi nhìn anh.

"Đương nhiên là được." Tịch Thành Nghiễn cười nham hiểm, dừng một chút, đợi Dư Duyệt nở nụ cười thoải mái, anh bổ sung thêm, "Nhưng mà sau này không được đòi lại đâu đó."

Lời này có ý gì, Dư Duyệt vừa nghe đã hiểu được, trong lòng thầm chửi, thừa người ta gặp khó khăn mà lợi dụng, nhưng cuối cùng vẫn đành phải gạt đầu.

Tuy đây là lần đầu tiên bà nội Dư đi máy bay, nhưng khả năng thích ứng của bà cụ rất mạnh, không cảm thấy khó chịu tí nào, máy bay vừa cất cánh bà còn vui vẻ nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài, nhìn xong rồi thì dựa vào ghế mà ngủ, ngủ dậy cũng đúng lúc tới Thẩm Quyến.

Cuối cùng tới địa bàn của mình, Tịch Thành Nghiễn cảm thấy vô cùng yên tâm, ở đây, dù bà nội Dư yêu cầu cái gì anh cũng có thể thỏa mãn hết, không giống như ở quê của Dư Duyệt, đi đường còn đạp phải phân...

Tịch Thành Nghiễn đưa chìa khóa cho Dư Duyệt, bảo cô cứ dẫn bà nội Dư về trước, anh phải đi mua cơm chiều và một tí đồ dùng hằng ngày.

Lúc nhìn thấy Tịch Thành Nghiễn đưa chìa khóa cho Dư Duyệt, trong lòng bà nội Dư khẽ run lên, mới biết được hai người ở cùng nhau, nhìn cháu gái trắng trẻo mềm mại nhà mình, vốn muốn nhắc nhở một câu, nhưng nghĩ lại thì, con cháu có phúc của con cháu, tuy là nói vậy, nhưng chính bà còn phải ganh tị.

Chỉ mới trong vòng một ngày, bà cụ như vượt qua toàn bộ Trung Quốc, nhưng cũng không xuất hiện phản ứng gì, buổi tối còn ăn một bát mì thật lớn, sau khi được Dư Duyệt chỉ cách dùng phòng tắm, bà thoải mái tắm rửa một cái rồi đi ngủ ngay, cả đêm không hề bị mất ngủ tí nào.

Sáng hôm sau, chưa tới sáu giờ bà đã dậy, làm một bữa sáng thật phong phú cho Tịch Thành Nghiễn và Dư Duyệt, rồi đi gõ cửa gọi hai người dậy dùng bữa. Dư Duyệt mơ mơ màng màng đứng lên rửa mặt, cô và Tịch Thành Nghiễn mỗi người chiếm một bên bồn rửa tay, hai người cùng nhau đánh răng, cô tới trước, nên động tác cũng nhanh hơn Tịch Thành Nghiễn một bước, đợi tới lúc cô rửa mặt, trong miệng Tịch Thành Nghiễn vẫn còn đầy bọt.

"Anh qua bên kia một chút đi," Dư Duyệt thấy Tịch Thành Nghiễn cứ đứng chen lấn bên cạnh, thì bắt đầu ngang ngược, "Em muốn rửa mặt!"

"Được." Tịch Thành Nghiễn cười híp mắt nói, nhưng vẫn không động đây, lúc Dư Duyệt tức giận nhìn chăm chăm anh, anh đột nhiên cúi đầu xuống hôn lên mặt Dư Duyệt, làm mặt cô dính đầy bọt biển, "Dư Duyệt,

chúng ta kết hôn đi.”

Xà phòng trong tay Dư Duyệt rơi bộp xuống bồn rửa tay, cô tỉnh ngủ hẳn.

62. Chương 62

”Tránh ra! Chưa tỉnh ngủ nữa à.” Dư Duyệt đỏ mặt đẩy anh đang chen lấy ra, cố ý giả ngu, ”Em muốn rửa mặt, anh qua bên kia rửa đi, em không có thời gian nói nhảm với anh!”

”Sao lại là nói nhảm.” Tịch Thành Nghiễn nhanh chóng lấy cục xà phòng từ trong nước ra, vội vàng súc miệng, rồi dựa vào vai Dư Duyệt, nghiêm túc nói: ”Anh nói thật đó, Dư Duyệt, chúng ta kết hôn đi.”

”Em không muốn kết hôn với anh!” Dư Duyệt bị anh nhìn càng lúc càng đỏ mặt, vươn tay đánh anh một cái, thấp giọng trách móc, ”Anh thích tìm ai thì tìm.”

”Anh tìm em đây.” Tịch Thành Nghiễn ôm cô vào lòng, vùi đầu vào cổ Dư Duyệt làm nũng, ”Kết hôn nhé, được không? Anh sẽ đối xử với em thật tốt.”

”Chúng ta mới quen nhau có vài ngày thôi.” Dư Duyệt nhú mày, không đồng ý đẩy anh ra, chặn lời phản bác của Tịch Thành Nghiễn, ”Đừng nói nữa, dù sao cũng phải chờ em thi xong xây dựng hai rồi nói.”

Tịch Thành Nghiễn không cam lòng, vừa định đáp lại, liền nghe thấy bà nội Dư kêu: ”Ngư Ngư, đừng lè mề nữa, mau ra ăn đi, trứng ốp lết mà lạnh thì ăn không ngon đâu!”

”Con ra đây!” Dư Duyệt cất cao giọng trả lời bà nội, trừng mắt nhìn Tịch Thành Nghiễn còn muốn quấy rầy tiếp bên cạnh, giắt lại cục xà phòng. Vừa nhắm mắt rửa mặt, vừa thầm than, người ta cầu hôn nếu không cầm nhẫn kim cương quỳ xuống hay cái gì đó, thì ít nhất cũng có được một bó hoa hồng, thế mà nhà mình ngược đời, cầu hôn trong toilet! Đồng ý với anh mới là chuyện lạ!

Ba người ăn tối xong, Tịch Thành Nghiễn tình nguyện dẫn bà nội dư ra ngoài đi dạo, tuy tháng mười trời vẫn còn nóng, nhưng dù sao cũng tốt hơn trước nhiều, gió thu vô cùng mát mẻ, chắc bà nội Dư có thể chịu được.

Bà nội Dư vốn là người hoạt bát, vừa nghe nói được đi ra ngoài, bà vui vẻ như một đứa trẻ, lập tức đồng ý.

Thấy vậy, Dư Duyệt thở dài một hơi, trong ngực hơi chua chát, đây là năm thứ ba cô đi làm, nhưng nhờ phúc của Tịch Thành Nghiễn mà bà mới có thể ở đây, nếu cô có bản lĩnh một chút, cũng sẽ không để bà sống ở quê một mình như vậy được, nghĩ một hồi, mắt cô ửng đỏ, nắm chặt tay Tịch Thành Nghiễn lôi đi, im lặng bày tỏ lòng biết ơn của mình.

Thấy hành động nhỏ nhặt của cô, Tịch Thành Nghiễn khẽ nhếch môi, nắm tay cô.

Thẩm Quyến có rất nhiều nơi để chơi, nhưng chẳng nơi nào hợp cho người già, mà bây giờ lại trùng vào ngày 1 tháng 10, chắc chắn ở đâu cũng kín người, đang khổ sở suy nghĩ không biết nên dẫn bà nội Dư đi đâu, bà nội Dư liền chủ động hỏi Tịch Thành Nghiễn, ”Tiểu Tịch, có chùa hay miếu gì không? Bà muốn đi cúng một chút.” Bây giờ, bà nội Dư đã đổi từ cách gọi Tịch Thành Nghiễn sang Tiểu Tịch, có thể thấy bà cụ hoàn toàn thừa nhận Tịch Thành Nghiễn là cháu rể của mình.

”Chùa à?” Tịch Thành Nghiễn không biết ở đâu có chùa, từ nhỏ tới lớn anh chưa từng đi chùa hay miếu lần nào, cuối cùng đành lén lút baidu tìm vào cảnh chùa, rốt cuộc cũng tìm được địa điểm. Mọi người nói chùa ở vườn Tiên Hồ rất được, mặc dù Tịch Thành Nghiễn là người theo chủ nghĩa, nhưng ai bảo bà cụ thích làm gì.

”Đi chùa cúng, tổng mấy cái xui xẻo đi, đừng để hai cái đứa vô tâm truyền vận xui cho Ngư Ngư của chúng ta.” Bà nội Dư yêu thương vỗ tay Dư Duyệt, nhìn cô cháu gái nhỏ một tay bà nuôi lớn, cứ thấy sao mà yêu thế, nhưng lại đau xót không thôi, con bé thế này, mà lại có đôi ba mẹ như vậy, trẻ con ai cũng được nâng niu trong tay, mà Ngư Ngư của bà, từ nhỏ đã phải theo bà làm nông, nấu cơm nuôi heo, chuyện gì cũng làm, vô cùng vất vả, thế mà còn bị hai vợ chồng Dư Chí Lượng kia làm phiền.

Nghĩ tới đây, bà nội Dư âm thầm lau nước mắt, nhìn thoáng qua Tịch Thành Nghiễn, trong lòng thở dài, thằng bé này cũng đáng thương không kém.

”Cũng cầu xin cho Tiểu Tịch luôn.”

Nghe bà nói vậy..., Tịch Thành Nghiễn mím môi cười, ngại ngần gật đầu. Anh thích cách bà nội Dư dịu dàng gọi anh là Tiểu Tịch, thích bà nội Dư quan tâm tới anh, từ nhỏ tới lớn anh chưa từng được như vậy, nhưng bây giờ có bà cụ hiền lành bên cạnh, trái tim trống rỗng nhiều năm của anh cũng được lấp đầy.

Vườn cây Tiên Hồ cách nhà bọn họ hơi xa, Tịch Thành Nghiễn lái xe gần một tiếng đồng hồ mới tới nơi, chùa Hoàng Pháp nằm ngay chân núi, bắt buộc phải leo núi để lên. Lúc đầu, Tịch Thành Nghiễn định chạy xe tới trong công viên thôi, nhưng Dư Duyệt vừa nhìn thấy đám cây rậm rạp kia liền đau cả đầu, bảo Tịch Thành Nghiễn đậu ở ngoài được rồi.

Ngọn núi này cũng không cao mấy, nhưng đường đi rất quanh co, thanh niên suốt ngày ngồi trong văn phòng ít vận động thì khó mà bò lên được, huống chi là người già như bà nội Dư. Nhưng ngờ đâu, bà nội Dư lại đi trước dẫn đường, cái ngọn núi bé xíu này thì có là gì, lúc Dư Duyệt học cấp ba, ngày nào cũng phải leo núi.

Tuy năm đó, Dư Duyệt được miễn học phí, nhưng muốn học cấp ba thì vẫn phải chi một khoản tiền không nhỏ, ngoài số tiền trợ cấp của ông nội Dư, bà nội Dư không còn cách nào để kiếm được tiền nữa, cuộc sống rất khó khăn, không thể không đổi cách kiếm tiền.

Lúc đó, cách nhà Dư Duyệt không xa, có ngọn núi Đại Thanh, một vài người tới đây lập nghiệp, bao cả ngọn núi, ngày nào cũng mướn thanh niên trong thôn dọn dẹp đám cây sồi, một ngày được 50 đồng, công việc vô cùng vất vả, những người trẻ tuổi ngày nào cũng làm tới eo mỗi lưng đau, nhưng chỉ được hai tháng rồi thôi, bà nội Dư không bỏ cuộc, mỗi sáng, mặt trời chưa lên, bà đã bắt đầu công việc..., lúc mặt trời đã lặn bà mới về, chỉ vì 50 đồng kia mà bà lại liều mạng.

Tới lúc Dư Duyệt biết được tiền cơm của mình từ đâu ra, cô lén khóc thầm, càng lúc càng tiết kiệm, cả tiền sách vở học cô cũng không dám mua, lúc thi vào trường cao đẳng, cô không dám mở miệng xin tiền bà nội Dư. Sau khi tốt nghiệp, cô chia cho bà nội Dư một nửa tiền lương của mình, sợ bà vì thiếu tiền mà lao碌.

Thấy lưng bà nội Dư còng xuống, mắt Dư Duyệt đỏ bừng, thậm thề, từ nay về sau sẽ không để bà chịu khổ nữa.

Vì được nghỉ phép tới mười ngày, cho nên rất nhiều người tới đây cúng Phật, Tịch Thành Nghiễn chen lấn trong đám người gần chết mới lấy được ba cây hương. Bà nội Dư vô cùng thành kính, bà cụ chấp hương trước ngực, nhắm mắt, quỳ gối lên đệm, nghiêm túc cúi đầu lạy ba cái trước tượng Phật.

Cầu xin Phật Tổ phù hộ cho cháu gái của con sau này được bình an, hạnh phúc cả đời.

Cầu xin Phật Tổ phù hộ công việc của cháu rể được thành công, cả đời an khang.

Cầu xin Phật Tổ phù hộ sau này con có thể chết trong yên lặng, không trở thành gánh nặng cho hai đứa cháu này.

Lúc ra khỏi vườn cây Tiên Hồ, trời đã sập tối, Tịch Thành Nghiễn biết bà nội Dư không quen ăn mấy món Quảng Đông, liền dẫn bà tới quán cơm mà Dư Duyệt đã nói là món Đông Bắc chính cống, bà cụ ăn rất vui vẻ, hiếm khi không thấy bà phàn nàn về chuyện tiền bạc.

”Con thấy Hứa Thanh Nguyên thế nào?”

”Còn thế nào được nữa bà, dù sao, dù sao cũng chỉ làm bạn được thôi.” Nghe bà nội hỏi Hứa Thanh Nguyên, mắt Dư Duyệt hơi nóng, cô cúi đầu lăm bằm.

”Cái con bé này.” Bà nội Dư chọt ngón tay vào trán cô, nói: ”Làm bạn thì cứ nói rõ với người, đừng có thả thính người ta!”

”Con đâu có!” Dư Duyệt phản bác, ”Con nào thả thính anh ta!”

”Nếu con không có thì tại sao Tiểu Hứa lại tới nhà chúng ta, con nói thử bà nghe nào!”

”Đó, đó là vì con giận dữ với Tịch Thành Nghiễn....” Dư Duyệt cắn môi, nhăn nhăn nhí nhí nói.

"Con thật là." Bà nội Dư lắc đầu, "Quen với người ta rồi, thì còn cự nự làm gì, phải sống cho tốt chứ." Bà nội Dư xê tới cạnh Dư Duyệt, tận tình khuyên nhủ: "Bà vốn không muốn nói đâu, nhưng nghĩ lại thì không được." Dừng một chút, bà nói tiếp: "Hai đứa định khi nào mới kết hôn?"

Dư Duyệt run lên, rốt cuộc hôm nay là cái ngày gì thế, sao ở cũng nói chuyện kết hôn với cô hết vậy.

"Bà nội, con..." Dư Duyệt tìm lấp liếm cho qua, liền bị bà nội Dư trợn mắt ngắt lời, "Đừng hòng lừa bà, đã ở chung nhà luôn rồi mà còn không chịu kết hôn à? Người trẻ tuổi các con thật là..." Bà nội Dư lắc đầu, cảm thấy người vai dưới bây giờ đúng là không ra hồn gì.

"Con không nói con không muốn kết hôn..." Dư Duyệt vắt óc suy nghĩ, "Chỉ là, con chỉ đang đợi tới lúc thi xong xây dựng hai mới tính thôi."

"Bà mặc kệ cái thi cử gì đó của con, dù sao cũng phải kết hôn đi, cứ ở chung như vậy thì còn ra thể thống gì nữa!"

"Được rồi, được rồi." Dư Duyệt có thể đùa giỡn, mặt lạnh, giận hờn này nọ với Tịch Thành Nghiễn, nhưng lại bó tay với bà nội Dư, đành đồng ý theo, "Con biết rồi, con sẽ xem xét."

Ý cô là chấm dứt tại đây, nhưng không ngờ bà nội Dư cho rằng cô đã đồng ý rồi, thế nên, tới lúc Dư Duyệt hối hận thì không còn kịp nữa...

63. Chương 63

Nhà có người già, giống như có thêm báu vật, từ sau khi bà nội Dư tới đây, Tịch Thành Nghiễn mới chân chính cảm nhận được ý nghĩa của câu nói này. Lúc trước sống một mình, vốn chẳng theo quy luật nào cả, nhớ thì xuống dưới lầu mà ăn miếng cơm, còn không nhớ thì thôi. Mà anh lại rất kén ăn, mỗi lần đi ăn cơm là cứ tí mĩ từng chút, biến các bữa cơm như một trận chiến. Nhưng bữa cơm tối ở nhà Dư Duyệt lại khiến anh vô cùng mong chờ.

Dư Duyệt cũng bận rộn, đôi khi cô sẽ tăng ca, mà cũng ngại phiền phức, nên không cho anh kén ăn, hai người cứ cùng nhau ăn một bữa là được rồi.

Nhưng sau khi bà nội Dư tới đây, mọi chuyện đã thay đổi, tay nghề của bà khá tốt, cũng không keo kiệt gì, nói bọn họ đi làm về mệt, không ăn một chút sao được, lúc nào cũng đổi món cho bọn họ, khiến Tịch Thành Nghiễn bây giờ mỗi lần tan việc là vội vàng vàng chạy về nhà.

Tính tình bà nội Dư tốt hơn Dư Duyệt nhiều, chỉ cần anh làm nũng một chút, ôm bà nói muốn ăn cái gì, buổi tối, món đó sẽ lập tức xuất hiện trên bàn cơm, không như Dư Duyệt, anh có làm nũng bao nhiêu lần cũng vô dụng!

Không chỉ vậy, nhà Tịch Thành Nghiễn khá rộng và trống trải, giống như chỉ dọn một cái giường vào ngủ rồi thôi. Lúc bà nội Dư tới đây, nhìn không hài lòng lắc đầu, hai đứa kia giống như là chỉ muốn sống qua ngày vậy, căn nhà đẹp thế này mà lại làm xấu đi!

Vì vậy, trong lúc vô tình, trong nhà bắt đầu xuất hiện bàn trà, ghế sofa nhỏ, cả phòng bếp cũng có ghế gỗ...

Lúc đầu, Dư Duyệt sợ bà không thể thích ứng được cuộc sống ở Thẩm Quyển, nhưng ai ngờ vừa tới đây, bà như cá gặp nước. Trong khu nhà của Tịch Thành Nghiễn có một trung tâm thể dục thẩm mỹ cho người già, ở đó có vài huấn luyện viên chuyên nghiệp, mấy người già rảnh rỗi không có gì làm đều thích tới trung tâm thể dục thẩm mỹ này. Dư Duyệt và Tịch Thành Nghiễn ngày nào cũng phải đi làm, bà nội Dư ở một mình sẽ rất buồn chán, thường xuyên qua lại, còn có không ít bạn bè, bây giờ Dư Duyệt thường xuyên thấy bà nội Dư nhận được những cuộc điện thoại mời ra ngoài dạo phố.

Thấy bà nội Dư thích ứng với cuộc sống thành phố như vậy, trái tim Dư Duyệt cũng được thả lỏng. Cô sợ bà nội vừa tới đây vài ngày đã la hét đòi về nhà, đừng nói tới chuyện Dư Chí Lượng có thể tới quấy rầy bọn họ, mà bà nội cũng lớn tuổi rồi, để bà nội ở quê một mình cô không yên tâm.

Có bà nội Dư ở đây, Dư Duyệt vô cùng rảnh rỗi, nên mỗi khi có thời gian trống, cô lập tức đi học bài.

Tịch Thành Nghiễn từng nói với cô đừng quá lo lắng như vậy, chỉ là một kỳ thi nhỏ thôi mà, không cần phải làm quá lên. Nhưng Dư Duyệt không nghĩ vậy, nếu cô thi rớt, thì chẳng phải phí báo danh白白 mất trắng luôn sao! Tịch Thành Nghiễn bất lực, đành phải mỗi ngày cùng học bài với cô vui buồn thất thường đến tận mười một giờ đêm.

Đầu tháng mười một, Thẩm Quyển liên tục đổ mưa, nhiệt độ cũng xuống thấp dần, ngày thi của Dư Duyệt cuối cùng cũng tới.

Kỳ thi diễn ra vào thứ bảy, mọi người trong nhà còn quan tâm hơn cả cô, bà nội Dư còn cố tình nấu hai quả trứng cho bữa trưa của cô. Ăn trưa xong, Tịch Thành Nghiễn đưa cô đi, bảo cô đừng lo lắng, chỉ là một cái bằng nhỏ thôi, có thi hay không cũng chẳng sao cả, vợ anh không cần phải dựa vào cái gì kia để kiếm tiền sống qua ngày.

Dư Duyệt gật đầu, tới trường thi còn ôm Tịch Thành Nghiễn một cái.

Chờ hai tiếng rưỡi cũng không có gì khó khăn lắm, bên ngoài trường thi rất đông người, Tịch Thành Nghiễn đậu xe ở một nơi yên tĩnh, có thể thấy được trường, chờ vợ mình ra. Chưa tới hai tiếng đồng hồ, Dư Duyệt đã đi ra, còn nở nụ cười vui vẻ, Tịch Thành Nghiễn biết, lần này chứng chỉ đã vào tay cô rồi.

Hai người về nhà, bà nội Dư thấy vẻ mặt Dư Duyệt liền hiểu được mọi chuyện, bà vui vẻ cười toe toét, đi theo cháu gái cháu rể ra ngoài ăn cơm, lần đầu tiên không quở trách tốn tiền bậy bạ.

Kế hoạch của Dư Duyệt là lần này thi chứng chỉ quản lý hạng mục, lần sau thi xây dựng hai. Nhưng bà nội Dư không biết, bà không thể phân biệt được chứng chỉ lộn xộn này nọ, bà chỉ biết cháu gái từng nói với mình, phải đợi tới lúc thi xong mới kết hôn. Vậy chẳng phải bây giờ đã thi xong rồi sao? Đương nhiên tiếp theo phải kết hôn thôi!

Bà nội Dư lên giường Dư Duyệt hỏi Tịch Thành Nghiễn, đương nhiên anh biết chứng chỉ quản lý hạng mục và xây dựng hai khác nhau, nhưng... Anh không muốn nhắc bà nội Dư!

"Bà nội, bà cứ tự quyết định là được rồi, con và Dư Duyệt không có ý kiến gì đâu!" Tận dụng cơ hội, mắt rồi sẽ không có lần thứ hai, bên ngoài còn có mấy tên đàn ông không biết xấu hổ cứ canh me Dư Duyệt, không biến Dư Duyệt thành của nhà anh, anh vô cùng bất an.

"Được rồi, được rồi!" Bà nội Dư cười không thấy tổ quốc.

"Bà nội, bà có cần chuẩn bị gì thì cứ nói con giúp một tay!" Tịch Thành Nghiễn không quên được hời rồi con ra về, gì chứ mấy việc bán vợ thế này anh cao tay hơn người ta rồi.

Bà nội Dư vỗ vai Tịch Thành Nghiễn, "Ngoan."

Vì thế, dần dần Dư Duyệt phát hiện có gì đó kỳ lạ, hình như bà nội mình và Tịch Thành Nghiễn cứ xúm lại không biết nói gì, vừa thấy cô tới hai người bọn họ lập tức im miệng không nói gì. Rốt cuộc hai người kia đang có âm mưu gì vậy?

Dư Duyệt đã hỏi Tịch Thành Nghiễn nhiều lần, nhưng lần nào Tịch Thành Nghiễn cũng giả vờ như không nghe thấy, Dư Duyệt tức giận, nhào vào người anh cắn vài cái cho hạ hỏa. Nhưng lần nào cắn xong, Tịch Thành Nghiễn cũng lên lút cười gian trá vuốt ve dấu răng trên mặt mình, mà Dư Duyệt chẳng hay biết gì cả.

Cả tháng mười hai đó, Dư Duyệt đều sống trong lo lắng, tuy cô đã rất chắc chắn, nhưng ngày công bố điểm sắp tới gần, Dư Duyệt càng lo hơn, thấy vậy, bà nội Dư lắc đầu, tâm lý của con bé này đúng là không ổn tí nào, từ nhỏ, mỗi lần phải bước lên bục giảng thuyết trình, cô hồi hộp tới mức không nói được gì, cứ tiếp tục như vậy thì sao được! Quan trọng nhất là, nếu cô cứ trong cái trạng thái này miết thì kế hoạch của bà không khả thi rồi!

Cả nhà ai nấy cũng ăn tết trong bất an, Dư Duyệt vốn đã bắt đầu học xây dựng hai, nhưng thời gian gần đây cô không có tâm trạng để học, mãi cho đến cuối tháng một, điểm quản lý hạng mục đã có, Dư Duyệt đạt được điểm khá cao, lúc này, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Ban đêm, Tịch Thành Nghiễn tới tìm bà nội Dư. Hai người hợp lại tính kế, việc này đã kéo dài quá lâu rồi, đây chính là lúc thực hiện.

Vì vậy, rạng sáng hôm sau, trong lúc còn mơ màng, Dư Duyệt bị bà nội Dư và Tịch Thành Nghiễn kéo ra khỏi chăn, ngay thơ đi tới studio chụp hình. Mãi tới lúc đang ngồi trang điểm, Dư Duyệt mới biết mình chuẩn bị chụp ảnh cưới.

Dư Duyệt thật sự muốn phát điên lên, chụp ảnh cưới cái gì chứ?! Chính cô còn không biết mình muốn chụp ảnh cưới luôn cơ đấy! Tất cả đều tại Tịch Thành Nghiễn giở trò! Dư Duyệt tức giận, đáng ghét nhất là, Tịch Thành Nghiễn không thèm quan tâm cô có đồng ý hay không, đã tự ý làm hết, còn là chuyện chụp hình cưới quan trọng thế này nữa, ít nhất.... Ít nhất thì cũng phải để cô lựa áo cưới chứ!

Nhưng thấy bà nội Dư cũng về phe Tịch Thành Nghiễn, Dư Duyệt biết mình không còn đường sống nữa rồi, chụp thì chụp, chắc chắn chuyện này cũng được bà cụ nhà bọn họ cho phép rồi.

Bây giờ mà chụp ảnh cưới thì cũng hơi lạnh, nhưng không biết làm sao mà Tịch Thành Nghiễn mượn được người ở studio cả ngày trời, liên tục đổi địa điểm, Dư Duyệt cũng phải thay từng bộ theo, bị hành hạ như vậy, cả người cô đầy mồ hôi lạnh, ở đâu cũng thấy lạnh.

Hai người như con rối bị nghịch cả ngày, Dư Duyệt bắt đầu có ý nghĩ muốn tự tử. Lúc đầu nghe nói phải chụp hình cưới, tuy cô rất tức giận, nhưng vẫn hơi mong đợi, thế mà một ngày trôi qua, Dư Duyệt hận không thể bảo nhiếp ảnh gia lập tức dừng lại, vì vậy, vừa về tới nhà, thoải mái tắm nước nóng, đúng lúc chuẩn bị đánh một giấc, Tịch Thành Nghiễn đột nhiên nói cho cô biết, bọn họ còn phải chụp hai ngày nữa, Dư Duyệt hoàn toàn tức giận.

Người ta chụp hình cưới chỉ mất một ngày, sao tới phiên cô lại phải chụp tận ba ngày!

Cô không biết suy nghĩ nhỏ bé của Tịch Thành Nghiễn, tuy bọn họ chụp nhiều vậy thôi, nhưng lúc chọn nhất định sẽ bỏ vài tấm, Tịch Thành Nghiễn vốn định dán hình cưới của bọn họ lên khắp nơi, chụp một ngày thì sao mà đủ!

Vì vậy, mặc dù tức giận, nhưng Dư Duyệt vẫn phải đi chụp ảnh cưới đúng hẹn, ba ngày trôi qua, cô gầy đi trông thấy, lúc nào cũng nổi giận với Tịch Thành Nghiễn. Cuối cùng, bà nội Dư không thể xem tiếp nữa, hung hăng đánh Dư Duyệt một trận, đập nát cái tính khí phách lối của cô.

Ngày 16 tháng 1, ngày thứ tư hoàn thành buổi chụp ảnh cưới, hai người dẫn nhau tới cục dân chính nhận giấy đăng ký kết hôn. Hôm nay là ngày mà bà nội Dư phải tính toán đủ lắm mới chọn được, cái gì mà trăm năm khó gặp ngày lành. Lấy được quyển sổ nhỏ màu đỏ, Tịch Thành Nghiễn còn vui vẻ hơn cả Dư Duyệt, không hiểu sao cứ đối xử với cái cuốn sổ đỏ kia khá tốt, để chỗ này không được, chỗ kia không xong, cứ một chút lại lấy ra xem, cười ngu ngốc một mình, rồi lại cất vào. Cứ như vậy, một tuần trôi qua, lúc đầu, Dư Duyệt vô cùng sợ hãi, nhưng sau đó thấy cô quá bình tĩnh, anh mới chịu ngừng lại.

Nhưng hôm sau đi làm, Dư Duyệt thấy có cái gì đó là lạ, sao mọi người cứ nhìn cô bằng ánh mắt quỷ dị vậy?

"Dư Duyệt, chúc mừng, chúc mừng." Trùng hợp gặp Dương Diễn trong thang máy, anh ta đột nhiên nói, khiến Dư Duyệt rất bối rối.

"Chúc mừng cái gì?"

Dương Diễn nháy mắt mấy cái với cô, ra vẻ, cô không cần giấu giếm đâu, tôi biết hết cả rồi, "Cô và tổng giám đốc Tịch đã lấy giấy đăng ký kết hôn, đương nhiên tôi phải chúc mừng rồi."

"Sao anh biết vậy?" Dư Duyệt cảm thấy không xong rồi, chuyện này... Chẳng lẽ cả công ty đều biết hết luôn rồi...

"À," Dương Diễn cười ha ha nói: "Tôi qua tổng giám đốc Tịch lỡ tay để lộ tấm hình giấy chứng nhận kết hôn trong công ty ấy mà!"

Lỡ tay à, lỡ tay cái cọng lông! Nhất định Tịch Thành Nghiễn cố ý! Dư Duyệt rầm một tiếng, đẩy cửa văn phòng Tịch Thành Nghiễn ra, tức giận trừng mắt nhìn Tịch Thành Nghiễn, "Hôm nay nếu anh không chịu nói rõ ràng thì đừng hòng về nhà!"

"Khụ, anh chỉ lỡ tay thôi mà." Tịch Thành Nghiễn ngụy biện. Thấy ánh mắt Dư Duyệt đảo qua, anh ỉu xiu nói, "Anh đây chẳng phải muốn cho em một danh phận sao! Sẵn cho nhân viên trong công ty biết bọn họ

có bà chủ luôn!”

Dừng một chút, thấy Dư Duyệt chưa hết giận, anh tới ôm cô rồi hôn lên mặt cô, ”Nếu em thực sự đang giận, thì cứ mang giấy chứng nhận của chúng ta gửi cho bạn bè em đi, anh hứa sẽ không giận đâu!” Cầu còn không được nữa mà.

Dư Duyệt bị anh chọc nở nụ cười, nhưng tối hôm đó, Tịch Thành Nghiễn vẫn thấy Dư Duyệt gửi cho bạn bè mình. Chỉ năm chữ đơn giản, ”bọn tớ kết hôn rồi”, kèm theo tấm hình quyển sổ nhỏ màu đỏ.

Kết hôn, cuối cùng cũng kết hôn.

Thì ra anh giữ mình trong sạch hơn 30 năm, đi qua vạn bụi hoa cũng không vừa mắt, chỉ vì anh thích mỗi em.

Anh sẽ cho em mọi thứ tốt nhất, từ trước đây cho tới mãi về sau.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-trong-tay>